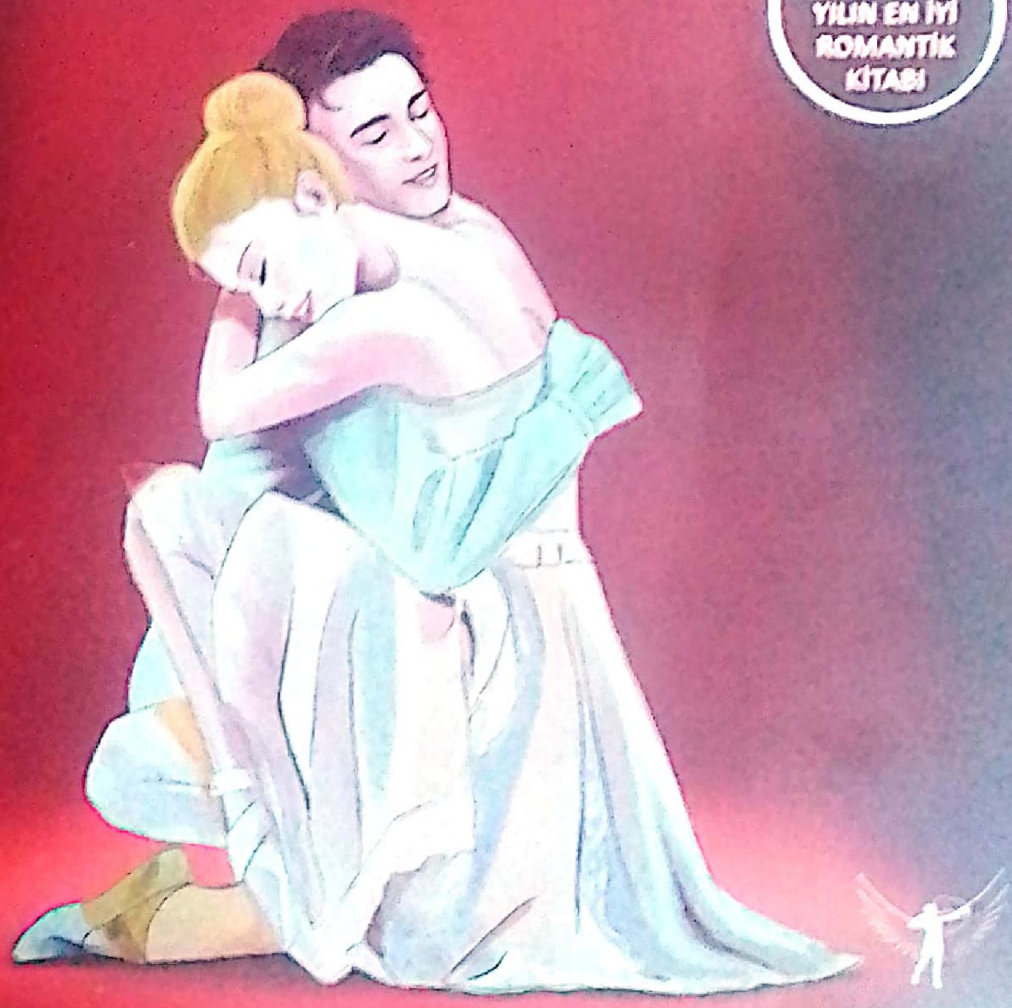
R. AYÇA KAVRAZ

Çimen

2021
WATTY ÖDÜLÜ
YILIN EN İYİ
ROMANTİK
KİTABI

Bir düş kur,
Beyaz olsun, güzel olsun
Zulanda düşmemek için bir düşün olsun
Bir düş kur, sonu ne olursa olsun.

Tiyatro Greyfurt – Çanakkale Mahşeri

Şarkı: Sema Moritz - Hasret

Sevgili anne ve babama...

Kalbi kaç kere kırılmış,
ne kadar un ufak olmuş olursa olsun
Doğrulup kırıklarını toplamaya ve
yeniden sevmeye cesaret etmiş herkese...

Giriş

Aşk mükemmel değildir. Galiba tüm yaşamımızı tek bir aşka adayamayışımız bu yüzden. Seni sevdim, çok sevdim. Rüyalarımı süsledin. Sonra ayrı düştük. Bizi ayıran yollar, mesafeler, sıra dağlar değildi. Bizi ayıran başka bir şeydi. Beni sevdin, beni sevdiğini biliyorum. Galiba, bir yere kadar devam etmemi bu sağladı. Şimdi değil belki ama bir zamanlar senin kalbinde yaşamış olduğum gerçeği. Güzel fakat eski bir masal.

Bu yüzden, bana kızma. Bazen, seni arkamda bırakıyor oluşuma ben bile şaşırıyorum. Bazen durup utanıyorum, bunun için kendime izin veriyorum. Yahu diyorum, ben bu adamı sevdim. Ben bu adamı sevdim ve artık sevmiyorum. Sonra oturup utanıyorum. Ben bu adamı gördüğümde kalbim hızlanıyor, gözlerim neşeyle dolup taşıyordu diyorum. Bu adam beni mutlu ediyordu.

İşin aslı, bilmiyorum. Belki de aşk mükemmeldir. Ama bizimki mükemmel değildi, özür dilerim. Galiba bu yüzden, mükemmel olanı bulmak istiyorum. Öyle ki artık aşk mükemmel değilse hiçbir anlamı yok. Mükemmel sevmeliyiz birilerini. Birisini. Kalbimizi tümüyle emanet edebilmeliyiz. Amalar olmadan.

Bu yüzden, bana kızma.

1

Yıkmadan Toparlayamazsın

Kuşlar uçar,
Ben koşarım.
Onların kanatları var,
Benim kanadım kollarım.

- *Kuşlarla,* Tevfik Fikret

Eylül, 2018

Uyandığında terden sırılsıklam olmuş uzuvlarından ve ensesinden rahatsız olsa da bir süre kımıldamadan yatmayı sürdürdü. Perdeler sımsıkı kapalıydı. Dışarıda hava güzelse bile içerisi karanlık ve kasvetli görünüyordu. Başucundaki saatin her zamanki sesleri duyuluyordu. *Tik tak. Tik tak. Tik tak.* Zaman, hızını bir süredir hiç değiştirmiyordu.

Rüya görmeye alışıktı. Belki her akşam değil ama çoğu akşam zihni ona ihanet etmeyi bir alışkanlık hâline getireli uzun zaman olmuştu. İstese de istemese de geçmişi silip atamayacağını kabul edeli çok olmuştu. Yaşadığı ana uymaktansa hatırladığı bölük pörçük, yarım yamalak anıları zihninde döndürüp duruyor, artık bundan şikâyetçi bile olmuyordu. *Böyle sabahlar hariç.* Göğsünün sol yanında, boşluk olarak bile tanımlayamadığı bir uçurum hissiyle uyandığı sabahlar hariç. Kalbinin attığını, ona eşlik eden koca bir ağrıyla *hissedebildiği* zamanlar hariç. Böyle sabahlarda, doğrulmayı reddeder ve yeniden uyumak için direnirdi.

Boş bir çabayla uzun bir süre dönüp durdu ancak sıcaktan bunalınca bunun bir faydası olmadığına kanaat getirdi. Yataktan kalkıp banyoya geçti, elini yüzünü yıkayıp geri döndü ve yatağın ucuna oturdu. Bugün de diğerlerinin bir kopyası gibiydi; kimse ona ihtiyaç duymayacaktı, hiçbir şey yapması gerekmeyecekti, kaybolsa yeriydi. Kaybolsa kimse fark etmezdi bile.

Güneş, dış kapının çarptığını duyunca, odasından çıkıp aşağı indi. Ev halkının tümü çalışıyordu, az önce çıkan da annesi olmalıydı. Annesi evden en son, tam da bu saatlerde çıkardı. Hazır olsa da neşesi, muhabbeti çoktan kaçmış bir sofra bulacağını bilerek mutfağa girdi ve ağzına salatalıklardan attı. İştahı olmadığını fark edince salona geçti, koltuklardan birine oturdu.

Yalnızca ses olsun diye açtığı televizyondan algılamaya zahmet bile etmediği cümleler, onu zerre alakadar etmeyen sohbetler dökülürken kucağındaki yastıkta parmağıyla ritim tutmaya başladı. Her gün böyleydi, ne yapacak bir işi vardı ne de konuşacak kimsesi. Elbette, sevdiği arkadaşları ve bir ailesi vardı ama... Hepsinin kendine ait bir yaşamı, dünyası vardı. Hepsinden soyutlanmış, ayrı bir yere bırakılmış ve onlara uzanamıyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Gördüğü rüya yeniden düştü aklına, elinde değildi. Bu duruma alışıktı; rüya gördüğü günler, rüyasındaki görüntüler günün çeşitli zamanlarında, zihni boşaldığında kafasını meşgul eder, onu bir kere daha vururdu aynı yerden.

Bu kez gördüğü, bir rüya sayılır mıydı, onu bile bilmiyordu. Sevdiği, her şeyini paylaştığı adam, Yağız, bir zamanlar onun için bir sınıf arkadaşından farksızdı. *O güne* dek hiç dikkat etmediği, nasıl biri olduğunu merak etmediği sıradan bir öğrenci. Sınıfın öteki köşesindeki çocuk. Fakat o sıradan öğrenci, sınıfın öteki köşesinde oturan Güneş'in dudaklarından sessizce dökülen doğru cevabı duymuş ve tahtanın önünde duran öğretmene söylemişti. *"Hocam. Güneş söyledi cevabı, duymadınız mı?"*

Güneş'in kendi kendine konuşmasını o uzaklıktan nasıl duymuştu? Nasıl oturuyordu? Umursamazca arkasına yaslanmış, bir kolunu sıraya uzatmış olmalıydı. Derdi yokmuş gibi tasasızca otururdu hep. Sonradan Güneş'e söylediğine göre tahtadaki problemi kendisi de çözmüştü. Bu yüzden, Güneş'in cevabının doğru olduğunu biliyordu. Buna rağmen kendini değil, Güneş'i öne çıkarmıştı. Sanki buna ihtiyacı olduğunu bilir gibi, sanki o andan sonra Güneş'in bambaşka bir insan olma yolunda ilerleyeceğini bilir gibi.

Güneş o çekingen, utangaç ve içine kapanık kızın hatırasını üzerinden atmayı denedi. Tüm bunları düşünürken mutlu olamıyordu çünkü insan zihni nankörün tekiydi. Yaşanan güzel hatıraların çoğunu silip atarken, kalmasına izin verdiklerinin üzerini de kalın toz bulutlarıyla kaplarken can yakan tüm anıları, son teknolojiyle hazırlanmış kaliteli bir film kadar canlı hatırlayabiliyordu. Ne demişti?

"Güneş... Yapamam. Yapamayız. Gerçekten, sahiden çok özür dilerim ama..."

Alışkın olduğu gibi silip attı her şeyi kafasından. Düşünmemesi gereken şeyleri öylece yarıda bırakıp başka şeylere yönelmek başta çok zor olsa da artık bu işte bir usta sayılırdı.

Telefonunu çıkarıp e-postalarını kontrol etti; belki öz geçmişini yolladığı herhangi bir dergi, kenarda köşede kalmış, çok bilinmeyen de olsa *herhangi bir yer* ona iş vermeye karar verirdi. Artık kalbi ümitlenmeye tenezzül etmese dahi sayfayı açtı, alışıldık görüntünün ardından ekranı kapadı. Hiçbirinden haber yoktu.

Fotoğrafçılığı eskiden beri seviyordu, üstelik ona göre bir meslekti. Yine de insanın kalbi başka bir şey için tutku duyduğunda kalan her şeye karşı bir isteksizlik duyuyordu. Güneş için de böyleydi, fotoğrafçılığı seviyordu sevmesine, bir iş kapsa mutlu da olurdu ama... O kadar değil, *o zamanki kadar değil.*

Gözlerini kıstı içinde büyüyen istekle. Madem artık sahneler onun için pek mümkün görünmüyordu, en azından izleyici kısmında olabilirdi. Tiyatroya gideli belki bir ay olmuştu ki bir ay onun için çok uzun bir süreydi. Telefonunu çıkarıp, *küçük* ağabeyine tiyatroya gidip gidemeyeceklerini soran kısa bir mesaj yolladı. Cevap hemen geldi.

Hafta sonu planım yok.

Gülümsedi, Dünya onu kolay kolay kırmazdı zaten.

Günlerdir düşünmemeye çalıştığı fikir yeniden aklına gelince gözlerini yumup bunu yapmayacağını söyledi kendisine. *Bunu yapmayacağım. Yapmayacağım. Gururumu ayaklar altına almayacağım.*

Yağız'la ayrıldıkları günden sonra hiç konuşmamış değillerdi. Aradan zaman geçtikten sonra Yağız onunla görüşmek istemiş, Güneş isteksiz olsa da adamın ısrarları sonucu, söylediği kafeye gitmişti. Sohbetin tahmin edilemeyecek bir konusu da yoktu aslında, Yağız yalnızca özür dilemişti. Uzun uzun... Bir kere bile sebebini açıklamaya yeltenmemiş, yalnızca özür dilemişti. Güneş de sebebini soramamıştı. Belki kendisi bile bihaberdi sebebinden. Ya da belki söyleyemeyeceği bir şey vardı, mesela annesinin üç aylık ömrü kalmıştı ve Güneş'i gelini olarak istemiyordu. Yoksa sevdiğini söylediği bir kadını düğününde neden terk eder, sonra da özür dilerdi ki?

Terk edildiği düğünden yalnızca bir yıl önce, en sevdiği tiyatro grubu Çimen'in seçmelerine katılmış ve işi kapmıştı. Aslında herkes onu çok sevmiş gibiydi. Güneş de o grubu hep sevmişti, tiyatroya olan tutkusu *onlar sayesinde, onların oyunlarıyla* başlamışken nasıl olur da sevmezdi? Ve işi Yağız yüzünden bırakmıştı. Onlarla olmak demek, yılın bir bölümünü turnelerde, bir bölümünü ise Ankara'da geçirmek demekti. Yağız ona gitme dememişti ama... İçine sinmediğini de gizlememişti. Yine de o zaman bu durum Güneş'i rahatsız etmemişti. Yağız her şeyiydi. Hayatının her zerresi onunla dolu gibiydi. Sevdiği adam onu yanında istiyor, onunla birlikte olmak istiyordu. Uzaktan bakınca kulağa bencilce geliyordu ama o zamanlar her şey o kadar büyülü ve güzeldi ki Güneş, Yağız'ın yanında kalmaya karar verirken tereddüt bile etmemişti.

Şayet düğünde onu terk etmemiş olsaydı... Tüm bunlar kulağa mantıklı gelebilirdi tabii. Şimdi yalnızca acınası hissettiriyordu.

İşin ironik yanı, Güneş'in tiyatro, oyunculuk ve Çimen tutkusu da Yağız yüzünden başlamıştı. Birlikte çıktıkları ilk gece, Çimen'in oyununu izlemeye gitmişler ve Güneş, hoşlandığı çocukla bir randevuda olmasına rağmen kendini tutamayıp birkaç damla gözyaşı dökmüştü. *Kayıp.* O oyunu hâlâ oynuyorlardı ama Güneş artık izleyemiyordu. Ne yazık ki en sevdiği oyunu izlerken aklına gelen tek şey onu düğün günü terk eden eski sevgilisiydi.

Öte yandan, Yağız'la konuşursa Çimen'e yeniden ulaşabilirdi.

Keşke zamanında Mert'in numarasını almış olsaydım, diye düşünürken kapının zil sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Bu saatte evlerine pek kimse uğramazdı. Şaşırarak kapıya koştu, delikten bakmadan açtı ve dakikalardır zihninden atmaya çalıştığı adamı orada, karşısında gördü.

Yağız.

Kumral saçları alnına dökülüyordu. Aynı renk kaşları, alnının ortasında gerginlikle buluşmuştu. İki eli cebinde, süklüm püklüm bir duruşu vardı; çekinmişti gelmeye elbette. Güneş onu kovsa yeriydi. Onu, üzerinde siyah takım elbisesi, elinde çiçek ve çikolatalarla geldiği gün görür gibi oldu bir an; fazlasıyla heyecanlıydı. Annesi, babası ve ablası hemen yanındaydı. Oysa bugün, üzerinde sıradan kıyafetler vardı. Güneş ise güzel, tozpembe bir elbise yerine eşofmanlarıyla açmıştı kapıyı. Bu kadar hızlı nasıl değişebilmişlerdi?

Başka bir zaman olsa, evden içeri adım atmasına izin vermezdi. Abisi Cihan bu yaptığını duysa beş saat boyunca bağırıp çağırırdı. Ama belki de Güneş, cesaretini toplayabileceğini düşünüyordu. Belki de ayağına kadar gelen bu adama Mert'i sorardı, Çimen'i ve onun yüzünden vazgeçtiği hayallerini.

Bu yüzden suratından hüznü ve şaşkınlığı silip attı, bunun yerine mesafeli bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. Samimi değil, affetmiş asla değil. İçinin soğukluğuyla birlikte nezaketini yansıtabilecek minik bir tebessüm.

İşin aslı, Yağız'ın önce yüzünü yumruklamak, sonra mümkünse onu bir uçurumdan aşağı atmak istiyordu; aynı zamanda tüm bunları bir yana bırakmak ve kapıyı onun suratına çarpıp sonsuza dek yorganın altına saklanmak istiyordu. Onunla konuşmak, bu hayatta yapmak istediği son şey bile değildi ama Güneş, iyi bir yalancıdan öte çok iyi bir oyuncuydu.

Bu yüzden tüm duygularını yüzeyde hiçbir şey kalmayıncaya dek bastırdı ve Yağız'ı salona buyur etti.

Yağız'ın ne yapacağını bilemeyerek ayakta dikildiğini görünce, "Otursana," diye mırıldandı sakin, duru bir sesle. Her şeyiniz olan insanın, *bir zamanlar* her şeyinizmiş gibi hissettiren insanın bir şimşeğin çakışı gibi, küçük bir çocuğun aniden yete kapaklanışı gibi hayatınızın başka bir noktasına öyle hızlıca göçmesi ne garipti. Artık Yağız, Güneş'in her şeyi değildi.

Güneş, belki Yağız sessizliği uzatmaz da ne söyleyecekse bir an evvel söyler diye bir süre bekledi fakat Yağız kıpırdamadan halıya bakmaya ve öylece beklemeye devam etti. Birkaç dakika sonra sabrı taşan genç kadın, hafif aksi bir sesle, "Neden geldin?" diye sordu. Özür dilemeye gelmediğini biliyordu, bunu önceleri çok defa yapmış, her seferinde aynı cevabı almıştı: Güneş'in boş bakan, cevapsız gözleri ve uzun bir sessizlik.

Yağız başını kaldırıp Güneş'in ifadesiz yüzüne baktı. Ellerini birleştirip öne eğildi.

"Nereden başlasam diye düşünüyordum." Burukça gülümsedi. Güneş'in bu cümleye cevap vermeyeceğini biliyor gibiydi, yine de bir an nefeslenmeyi ihmal etmemişti. "Ne kadar özür dilersem dileyeyim yeterli olmuyor. Olmasını beklediğimden de değil. Ama... Geldiğimiz durumu telafi edemesem de herhangi bir şeyler yapmak istedim."

Güneş, Yağız'ın gözlerine artık bakamadığını keşfettiğinde, bir kafede karşılıklı oturuyorlardı. Gerçekleşmeyen düğünlerinden yalnızca birkaç hafta sonraydı, Yağız sessizce özür diliyordu. Güneş ne kadar çabalarsa çabalasın, ezberlediği mavi gözlerine

bir türlü bakamamıştı. Nasıl ki küçük çocuklar, korktukları yetişkinlerin gözlerine başlarını kaldırıp bir türlü bakamazdı, işte öyle dolanmıştı gözleri adamın çenesinde, burnunda, alnında.

Oysa şimdi anlıyordu; bazı anlar, bazı insanların kalbimizdeki yerini nasıl da bir çırpıda mahvedebiliyordu. Yıllarını geçirdiği adama baktığında hatırlayabileceği yüzlerce anısı olmalıydı. Rüyasındaki gibi onu ilk kez fark ettiği gün, belki ilk kez sinemaya gittikleri gün, ona ilk kez çiçek aldığı gün, doğum gününü ilk kez kutladığı gün, ilk kez el ele tutuştukları gün... İlişkilerinin bir ritim kazandığı zamanlar, ikisinin de büyüdüğü zamanlar, buna rağmen yan yana kaldıkları onca vakit... Oysa şimdi ona bakıyor ve kulaklarında bir kapının tıklanma sesini işitiyordu. Ona bakıyor, odanın kapısından içeri süklüm püklüm giren, düşük kollarıyla tamamen tezat takım elbisesinin içindeki yakışıklı adamı görüyordu. *"Güneş... Yapamam."*

Yağız yeniden konuşmaya başlayınca, Güneş anılardan sıyrıldı. "Bu yüzden..." diyordu adam. "Bu yüzden, Mert'le konuştum. Sana sormadan yaptığım için üzgünüm ama sorarsam yardımımı istemezsin diye korktum. Seni zaten çok sevmişlerdi, o zaman da söylemiştim. Ona, Çimen'e katılmak isteyebileceğini söyledim. Epey şaşırdı ama böyle bir şeyin ihtimali dahi varsa çok mutlu olacaklarını söyledi. Tabii, aradan epey zaman geçti, yeniden oturup konuşmanız gerekecektir. Ama oyunculuğunu zaten biliyorlar. O konuda şüpheleri yok."

Güneş bir süre ağzı açık, hafifçe öne eğilmiş gövdesiyle kıpırdamadan ve cevap veremeden öylece oturdu. Yağız, yaptıklarına ve olanlara rağmen onu en iyi tanıyan kişiydi hâlâ. Bu yüzden, Güneş'in toparlanmak ve yeni bir hayat kurmak için tiyatroya, oyunlara ve tutunmayı çoktan bıraktığı eski bir hayale ihtiyaç duyacağını bilmişti elbette. Gözlerine baksa anısı kalmış bir sevgi görür müydü? Öyleyse *neden*, Güneş'in mutlu olmasını hâlâ istiyorsa *neden*...

Dilinin ucuna gelen soruyu yutup boğazını temizledi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

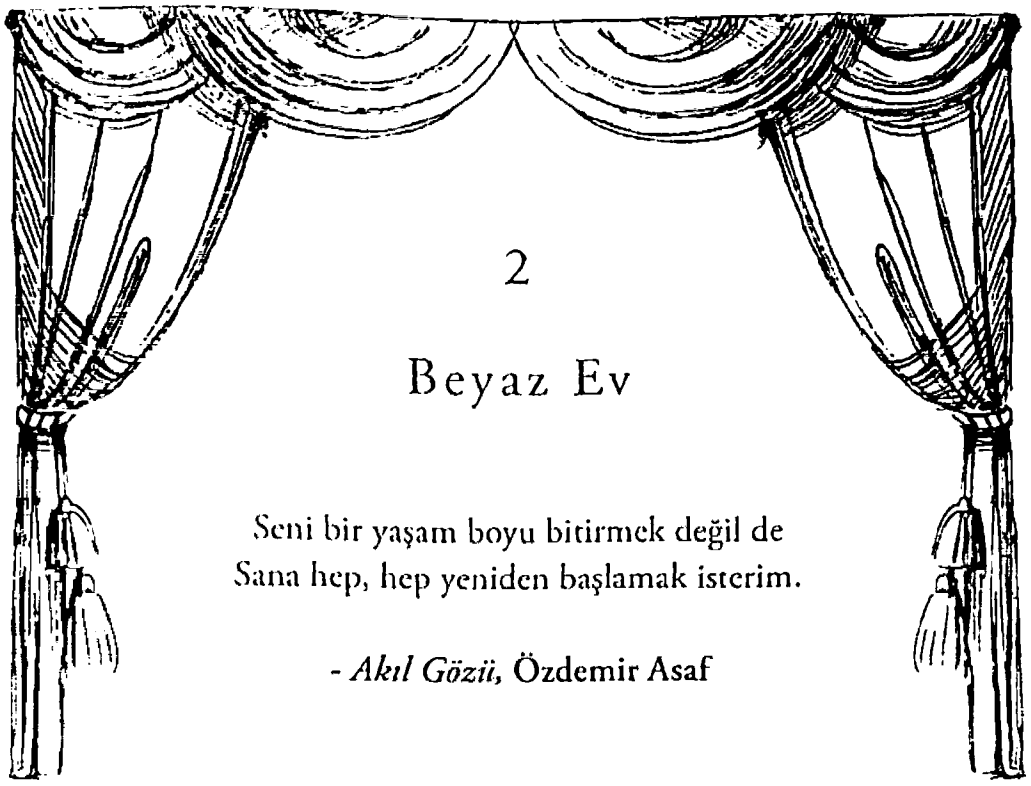
Yağız, ayaklanmak için ondan bir tepki bekliyormuş gibi aniden oturduğu yerden kalktı ve cebinden bir kart çıkarıp koltuğun hemen yanında duran sehpanın üzerine bıraktı. "Bir şey söylemene gerek yok. Bir şey söylemen için yapmadım." Sonra küçük bir çocuk gibi omuz silkti, ne diyeceğini bilemediği zamanlarda hep böyle yapardı.

Yağız kapıya yöneldiğinde, Güneş de hızla ayaklanıp onu geçirdi.

Yağız, hafifçe gülümseyerek, "Kendine iyi bak," dedi. Güneş de hafifçe gülümsedi, ardından başını kapıya dayayarak, adamın merdivenlerden inmesini izledi. İndikçe uzaklaşan adım seslerini ve dış kapıya ulaşıp kapıyı hafifçe kapatmasını dinledi.

Nihayet bir fısıltı gibi mırıldandı. "Sen de kendine iyi bak."

Böylece en sevdiği tiyatro grubunun, onlarla çalışabilmek için dünyaları feda edebileceği grubun iletişim numaralarının olduğu bir kartla baş başa kaldı.

2

Beyaz Ev

Seni bir yaşam boyu bitirmek değil de
Sana hep, hep yeniden başlamak isterim.

- *Akıl Gözü,* Özdemir Asaf

Haziran, 2016

Aydınlık ve sıcacık bir günde, Güneş'in içi de tıpkı yaz mevsimi gibi kıpır kıpırdı. Yağız'ın, avucundaki elini sıkıca tuttuğunu hissedebiliyordu ve bu, ona her zamankinden daha çok güç veriyordu.

Küçük bir bahçenin içerisine inşa edilmiş, dış cephesi beyaza boyalı evin kapısında bir süre hiç konuşmadan beklediler. Güneş, o kısacık sürede yıllardır hayal ettiği her şeyi düşündü: Sahneleri, tiyatroyu, kurguları, replikleri... Koltuklarda oturan onlarca, belki yüzlerce insanı... Görülmeyi, bilinmeyi, kendin olmadan dahi anlaşılmayı... Anlatmayı. Ama en çok da anlatmayı... Kalbi, gözünün önüne gelenlerin hayaliyle sıkıştı durdu. Yağız, "Sen hazır olunca," diye fısıldadığında, küçük hayal dünyasını terk etti ve gerçekliğe döndü.

Güneş derin bir nefes alıp, "Burada olduğumuza inanamıyorum," diye fısıldadı. Yüksek sesle konuşursa, bu güzel gerçekliği ürkütüp kaçırabilirmiş gibi bir korku vardı içinde. Yıllardır birçok ekipte yer almış, birçok küçük sahnede oynamış ve daha

fazlasını ummaya hiç cüret edememişken şimdi buradaydı. *En sevdiği tiyatro grubu* onunla görüşmek istemişti. Bu bir rüya olmalıydı. Aksi mümkün değildi.

Biraz daha düşünürse kaçıp gitmekten korkuyormuş gibi zile hızlıca basıp geri çekildi. Yağız'ın elini bıraktı, kendine hızlıca çeki düzen verdi.

Kapıyı genç bir kadın neşe içinde, gülerek ve sanki kapıyı açışıyla bile Güneş'i kucaklayarak açtı. Sıcacık bakan mavi gözleri, dalgalarla dökülen uzun sarı saçları ve kocaman pembe gülüşüyle bir kulenin prensesi gibi görünse de üzerinde sıradan kıyafetler vardı; koyu renk bir kot ve açık mavi bir bluz. Bluzun üzerinden göğsüne uzun, gümüş renkli kolyeler dökülüyordu. Saçlarında gümüş saç küpeleri parlıyordu. Uzun, rengârenk küpeleri sallanıyordu. Dünyanın tüm renklerini ve neşesini içine sığdırmış gibi görünüyordu.

"Hoş geldiniz!" diye şakıdı kadın, eski bir dostunu görmüş gibi samimi ve içtendi.

Kapının önünden çekilip Güneş'le Yağız'a yol açtı. "Biz de sizi bekliyorduk. Geçin, geçin. Sağdan ilk kapı... Evet. Hoş geldin, Yağız, nasılsın?" Kadın, Yağız'a hafifçe sarıldıktan sonra, bahsettiği kapıya ulaşamadan Güneş'e de sarıldı. "Güneş, değil mi? Ben de Destan. Çok memnun oldum. Kusura bakmayın, kapıda kaldınız. Geçin, geçin!"

Hep böyle çok mu konuşuyordu, yoksa Destan da kendisi kadar heyecanlıydı da o yüzden mi böyle tez canlıydı bilmiyordu ama onun bu samimi tavrı Güneş'te iyi duygular uyandırıyordu. Güneş gülümseyerek, "Ben de çok memnun oldum," dedi. Sesi titremeyince kendine güveni biraz daha yerine geldi ve Yağız'ın hemen ardından sağdaki ilk kapıdan geçti.

Kapı büyükçe bir salona açılıyordu, solda koltuk takımı ve televizyon, sağda eski, koyu ahşap bir yemek masası, üzerinde de hazır bir sofra vardı. Masanın etrafındaki birbirinden farklı sandalyeler oldukça uyumsuzdu.

Yağız'ın sesi dikkatini dağıtınca daha fazla incelemeye fırsat bulamadı. "Millet, Güneş. Güneş... Eh, millet. Destan'la zaten tanıştın." Ardından sırasıyla göstererek saymaya başladı. "Yağmur, İpek, Anıl, Can, Ömür, Mert."

Kimi gülümsüyor, kimi, "Memnun olduk!" diye mırıldanıyordu ki içlerinden biri, Yağız'ın Mert diye tanıttığı adam, herkesi bölerek iki elini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam! Önce bir oturalım. Karmaşa son bulsun. Güneş, oturmaz mısın?"

Güneş, içinden ona minnet ederek boş yerlerden birine oturdu. Kalan herkes de koltuklara yerleşince, tanışma esnasında patlak veren karmaşa Mert'in de talep ettiği gibi son buldu. Güneş'in bir yanına Destan, diğer yanına ise Yağız oturmuştu.

Oluşan minik sessizlikte Güneş, hepsinin yüzüne tek tek bakma fırsatı buldu. İsimlerini aklında tutmak zor değildi çünkü herkesi zaten uzaktan da olsa biliyordu. Yakından ilk kez görüyordu, hepsi bu. Onları sahnede defalarca görmüştü; sahnede, o ışıkların ve kostümlerin altında bambaşka görünüyorlardı elbette ama Güneş yine de hepsini çok eskiden beri tanıyormuş gibi hissetti.

Mert tekli koltukta oturuyor ve kocaman cüssesiyle odanın yarısını kaplıyormuş gibi hissettiriyordu. Geniş omuzları ve belki de bir doksanı geçkin boyuyla odadaki herkesten kalıplı ve büyük görünüyordu. Sarıya dönük kumral saçları, masmavi gözleri ve biçimli yüzüyle Destan'ın erkek kardeşi gibi görünse de Güneş, ikisinin hiçbir akrabalık bağı olmadığını biliyordu.

Onun hemen solundaki üçlü koltukta Can, Ömür ve İpek yan yanaydı. Can, Mert'in tam aksi gibiydi. Boyu çok daha kısaydı ve bedeni öyle inceydi ki sıska gövdesi tişörtünün içinde kaybolup gidiyordu. Simsiyah saçları, asker tıraşıyla kısacık kesilmişti. Küçük gözleri, varla yok arası kaşları, büyük dudakları, basık elmacık kemikleri ve yanık teniyle egzotik bir görünümü olsa da Mert gibi standart güzellik algısına uymadığı da bir gerçekti.

Ömür, Güneş'in en sevdiği oyun olan *Kaçak*'ta başroldü. Güneş burada, onunla karşılıklı oturuyor olmasa dahi onun kısa kesilmiş

kahverengi saçlarını, bir gölü andıran yeşil gözlerini, kirli sakalının altındaki sert ve gergin yüz hatlarını, çıkık elmacık kemiklerini, küçük ama biçimsiz burnunu, her an çatılmaya müsait görünen kaşlarını ve düz bir çizgi hâlinde tuttuğu dudaklarını tarif edebilirdi.

Öte yandan, İpek bu ikilinin karanlık ve sert havasını duru ve sakin hâliyle yumuşatmak için orada gibiydi. Siyah, dümdüz, uzun saçları, aynı renk gözleri, Güneş odaya girdiğinden beri yüzünde olan minik tebessümü ve rahat yüz hatlarıyla etrafına yaydığı garip bir huzur hissi vardı.

Anıl ve Yağmur ise Mert'in diğer yanındaki ikili koltukta oturuyordu. Güneş, Anıl'ın esmer tenini, büyük kahverengi gözlerini ve aynı renk saçlarını oyunlardan biliyordu ama Yağmur'u ilk kez görüyordu. Omzunda biten küt, kıvırcık, kumral saçları, açık teni ve koyu renk gözleriyle gülümsüyordu. Minyon bir tipi vardı, ekipteki en küçük insan gibi görünüyordu.

Mert gülümseyerek öne eğilince, Güneş insanları incelemeyi bırakıp Mert'e odaklandı.

"Geldiğin için teşekkürler, Güneş. Aslında seni ayağımıza çağırmış gibi olmak istemedik ama Yağız burayı görmekten mutluluk duyacağını söyledi."

"Ne demek," derken onun gibi hafifçe öne eğildi Güneş. "Sizin oyunlarınızı gerçekten çok seviyorum. Çalıştığınız yerlerden birini görmek benim için elbette büyük bir mutluluk."

"İstanbul'daysak genelde burada çalışıyoruz," dedi Mert. "Bir evde olmak rahat oluyor." Bir anlık sessizlikten sonra, söyleyeceklerini daha fazla geciktiremiyormuş gibi aniden konuşmaya başladı: "Sanırım Yağız anlatmıştır. Ama bir kere de benden duymanı isterim. Can ve Yağız, Ankara'dan arkadaşlar. Oyunun için fazladan bileti olunca Can'a sormuş. Can da *vakti olan varsa birlikte değişik bir şeyler izleyelim*, dedi. Açıkçası hiç istemeyerek *tamam*, dedim. Oyunun güzel olacağını hiç sanmıyordum. Doğrusu, oyun sahiden de berbattı. Grup çok amatördü. Ama sen..." Kendine engel olamayıp hafifçe güldü. "Harikaydın. Son sahnende o kadar etkilendik ki Can bir sonraki oyun için herkese hemen bilet aldı.

Can, Yağız'la konuşup, seni tanıyıp tanımadığını sormayı o kadar çok istiyordu ki herkes seni izleyip fikrini belirtene dek sabretmesi sahiden çok zor oldu."

"Sonra," diye aniden lafa atıldı Can. Çelimsiz vücudu ve üçe vurulmuş saçlarıyla hepsinden genç görünmesi gerekirdi ama yüzündeki çizgiler, bazen gençliğin yaşla hiçbir ilintisi bulunmadığını kanıtlar gibiydi. "Yağız, *tabii tanıyorum, kendisi sevgilim olur*, deyince ne kadar şaşırdığımızı tahmin edemezsin." Kısa bir nefes aldı ve bir fizik kanunundan bahseder gibi, "Harika bir oyuncusun," dedi. Belli ki Can'ın zihninde bu, öznel değil, nesnel bir gerçekti.

Güneş, sözü tekrar alan Mert'e çevirdi gözlerini. "Yağız, o grupla yalnızca bir seferliğine çalıştığını söyledi. Çocuklara yardımla alakalı bir şeymiş. Normalde oyunculuk yapmıyormuşsun."

"Ben..." Güneş, sonunda konuşmaya başlayınca odadaki ilginin aniden yükseldiğini hissetti. "Hiç oyunculuk dersi almadım. Bu şekilde birkaç oyunda yer aldım ama... Tiyatroyu çok seviyorum. Sizin bütün oyunlarınızı da izledim. Ama doğrusu, bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Sizin için de benim için de zor bir süreç olabilir."

"Elbette," diye yanıtladı Mert. "Ama biz de yalnızca deneyelim diyoruz zaten. Bir yılı nasıl geçirdiğimizi dinle, neler yaptığımızı anlatalım detaylıca. Uygun olursa bir süre deneriz. Örneğin, şu an bir ay kadar İstanbul'dayız. Ardından Ankara'ya gideceğiz. Anlaşırsak burada olduğumuz süre boyunca çalışır, deneriz. Elbette senin hoşuna gitmeyecek şeyler olabilir. Bizim de olabilir. Duruma göre konuşuruz, vazgeçmek istersen de bu süre içerisinde vazgeçebilirsin."

Güneş, etrafındakileri algılayamıyormuş gibi hissediyordu. Oyunculuğa ve sahnelere hep âşık olmuştu ama bunun hayalini kurmaya dahi cüret edememişti, ne konservatuara gitmişti ne de elle tutulur bir tecrübesi vardı. Oysa bu insanlar... Ona iş teklif ediyorlardı. Büyük bir grup değillerdi doğrusu ama onların oyunlarından birini ne zaman izlese insanların kıymet bilmediğini düşünürdü.

Yağız'ın yanında kıpırdandığını hissetti. Onunla konuşmadan elbette bir şey söyleyemezdi. Bu teklifin gelme ihtimalini hiç konuşmamışlardı, ikisi de bir türlü cesaret edememişti.

"Ben bunu biraz düşünsem, öyle konuşsak, olur mu?" dedi Güneş sonunda. Küçük kalbine, heveslenmemesi için hâkim olmaya çalışsa da buradan hemen çıkmak ve Yağız'la konuşmak istiyordu. Yılların verdiği alışkanlıkla her nasılsa onun yanında rahatsız oturduğunun farkındaydı, sanki gerilmişti. Oysa Güneş'in onun desteğine ihtiyacı vardı.

"Tamam, öyleyse!" derken ellerini çırpıp ayaklandı Destan. "Bu kadar ciddi konuşma yeter! Herkes masaya. Evime gelen misafirleri asla yemek yemeden yollamam!"

Destan'ın neşeli sesiyle herkes ayaklandı, kadının yalnızca sesiyle bile insanları neşelendirmek gibi bir yeteneği vardı sanki.

O evden saatlerce çıkamayacaklardı, Güneş'in etrafı kahkahalar, koyu muhabbetler, neşeli insanlar ve sahici dostlarla sarılı olacaktı. Her nasılsa, aralarında ilk kez bulunduğu bu insanların yanında kendisini evindeymiş gibi hissedecekti. Ömür'ün sessiz tavrını, Mert'in ciddi hâlini, Can'ın çocukluklarını, Destan'ın anaçlığını... Herkesi, dünyaya geldiği andan itibaren yapması gereken hep buymuş gibi daha ilk günden çok sevecekti.

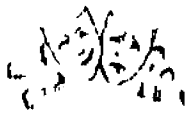
Yağız, evden çıkıp, sokak boyunca sessizce yürürlerken, "Sanırım kabul etmek istiyorsun," diyecekti ve Güneş, yıllardır her şeyini paylaştığı bu adamın sesindeki hoşnutsuzluğu elbette sezecekti.

"Bir sorun mu var?"

"Sorun değil ama... Hepsi çok iyi insanlar. Onların oyunlarını benim de ne kadar çok sevdiğimi bilirsin. Ama yılın büyük bir kısmını şehir dışında geçiriyorlar. Bu şekilde... Bir hayat kurabilir miyiz, sahiden bilmiyorum."

Zaman duracak, onunla Güneş de duracaktı. Sonra Yağız, Güneş'in elini hafifçe sıkıp gülümsemeye çalışacaktı. "Hayallerini gerçekleştirmeni çok istiyorum. Ama doğrusu bu mu? Açıkçası emin değilim. Tabii, karar senin elbette."

Karar, Güneş'e ait olmayacaktı.

Eylül, 2018

Hava, haziranı hatırlatır gibi eylüle inat aydınlık ve sıcaktı. Gökyüzünde hiç bulut yoktu ve havanın sıcaklığı, heyecandan avuç içleri dahi terleyen Güneş'e pek de yardımcı olmuyordu.

Beyaz evin önünde durup bir süre öylece ufak bahçeyi ve evin dış cephesini inceledi. Geçen birkaç yıl, iki katlı küçük evden hiçbir şey alıp götürmemiş gibiydi. Sanki birazdan içeri girdiğinde, Çimen'deki herkesi bir zamanlar nasıl tanıdıysa öyle bulacaktı.

Bahçenin ortasında ne kadar dikilirse dikilsin kendini hazır hissetmeyeceğini bilerek ve bu kez yalnız olduğunu düşünmemeye çalışarak kapıya yürüdü. Acelesi varmışçasına zile bastı, durup düşünürse tereddüt etmekten korkuyordu.

İçeriden hızla yaklaşan adım seslerini duydu, birkaç takırtıdan sonra kapı, onu buyur edercesine geriye doğru hızlıca açıldı. Karşısında yine Destan vardı. "Hoş geldin."

Güneş, içeri girmeden önce elinde olmadan duraksadı. Kapıyı yıllar önce olduğu gibi yine Destan açmıştı açmasına ama onun birkaç yıl önceki hâli daha dün gibi gözlerinin önündeydi. Neşeli yüzü, sade makyajı, omuzlarından aşağı özgürce inen ve neredeyse parlayan saçları... Şimdi, Destan yine gülüyordu ama yüzünde bir yorgunluk vardı. Yıllar, Güneş'in adını bir türlü koyamadığı bir şey yapmıştı Destan'a. Yüzünde hiç makyaj yoktu, boynundaki ve kulaklarındaki neşeli takıları da eksikti. Saçlarını dağınık bir topuza hapsetmişti.

Güneş, elinde olmadan şaşırıp duraksadı ama hemen dikkatini toplayıp eve girdi. Destan'ın yönlendirmesiyle salona geçti, yolu hâlâ hatırlıyordu. Ne eksik ne fazla, hepsi onu bekliyordu. Bu odadan, sanki çok kısa bir süreliğine çıkıp geri dönmüş gibi hissediyordu.

İnsanların karşılama sözcükleri birbirine karışırken, bir yandan içinden herkesin ismini tekrarladı bir yandan da hepsiyle

tokalaştı. Tokalaştığı herkese, "Hoş buldum," deyip duruyordu. Bu merhabalaşma merasimleri, Güneş'in en rahat ettiği ortamlarda bile en sevmediği kısımdı, bu yüzden tüm karmaşa bitip de herkes koltuklara yerleşince rahat bir nefes aldı.

Oluşan kısa sessizlikte avuç içlerini pantolonuna bastırıp, sessizce derin bir nefes alarak heyecanını derinlere bir yere gömmeye çalıştı. Bu kez yanında Yağız yoktu, onun verdiği o güven de. Kalbine sessiz olması için yalvarırken, Mert onun dikkatini çekerek konuşmaya başladı.

"Geldiğin için gerçekten çok mutluyuz. Nasılsın?"

Elinden geldiğince gülümseyerek, "İyiyim, teşekkürler," dedi. "Ben de burada olduğum için çok mutluyum."

"Aslında, nereden başlasam gerçekten bilemiyorum," dedi Mert. "Görüşeli çok uzun zaman oldu elbette ama o zamandan bu zamana değişen hiçbir şey yok. Seni aramızda görmeyi hâlâ çok istiyoruz. Ve hâlâ aynı şekilde çalışıyoruz. Genelde İstanbul'da veya Ankara'da oluyoruz. Onun dışında da yapabilirsek turneye çıkıyoruz. Çoğu zaman bir şekilde denkleştiriyoruz, turneye çıkmadığımız yıl pek olmuyor. Geçen sefer söylediğim gibi, istersen buradayken bir süre deneriz. Uyum sağlayabiliyor muyuz..."

Cümlesini tam olarak bitirmeden susunca Güneş ne söylese bilemedi. Gergin sessizliği Destan bozdu. "Konuşmaya öyle hızlı başladın ki kızın dili tutuldu."

Sessizliğinin, Mert'le hiçbir ilgisi olmadığını hemen netleştirmek istercesine, "Hayır, o yüzden değil," dedi Güneş. "Yalnızca... Sizinle konuştuğumuz zamandan bu yana hiçbir yerde oyunculuk yapmadım. Deneyimim çok az. Bir iş görüşmesinde böyle konuşmamalı elbette, biliyorum ama... Beni aranızda istiyor olmanıza hâlâ şaşırıyorum."

Mert usulca gülümsedi. "Bu gruptaki herkes bir zamanlar deneyimsizdi. İlk oyunumuzda hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu. Deneyimli olduğumuz işleri yapsaydık çoğumuz burada olamazdık." Güneş, onun yüzündeki bir anlık ifadeyi çözemedi. Gözlerini neredeyse hiç kırpmadan bakıyor olmasaydı belki de görmezdi.

Mert'in cesaret veren sözlerini bir süre sessizlik içinde düşündü. Oluşan sessizlik gergin bir sessizlik değildi ama havada bir bekleyiş vardı. Ömür, Destan ve Anıl bir koltukta yan yana oturuyordu, duruşları bile neredeyse aynıydı. Üçü de hafifçe öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, Güneş'in gözünün içine bakıyordu. Yağmur ve İpek bir duvara yan yana yaslanmışlardı, onlar da ifadesiz bir yüzle Güneş'i izliyordu. Can, Mert'in hemen yanında, Güneş'in karşısında oturuyordu. Halıyı izliyordu ama her nasılsa Güneş, derin bir nefes alsa dahi Can'ın bunu duyabileceğini hissediyordu.

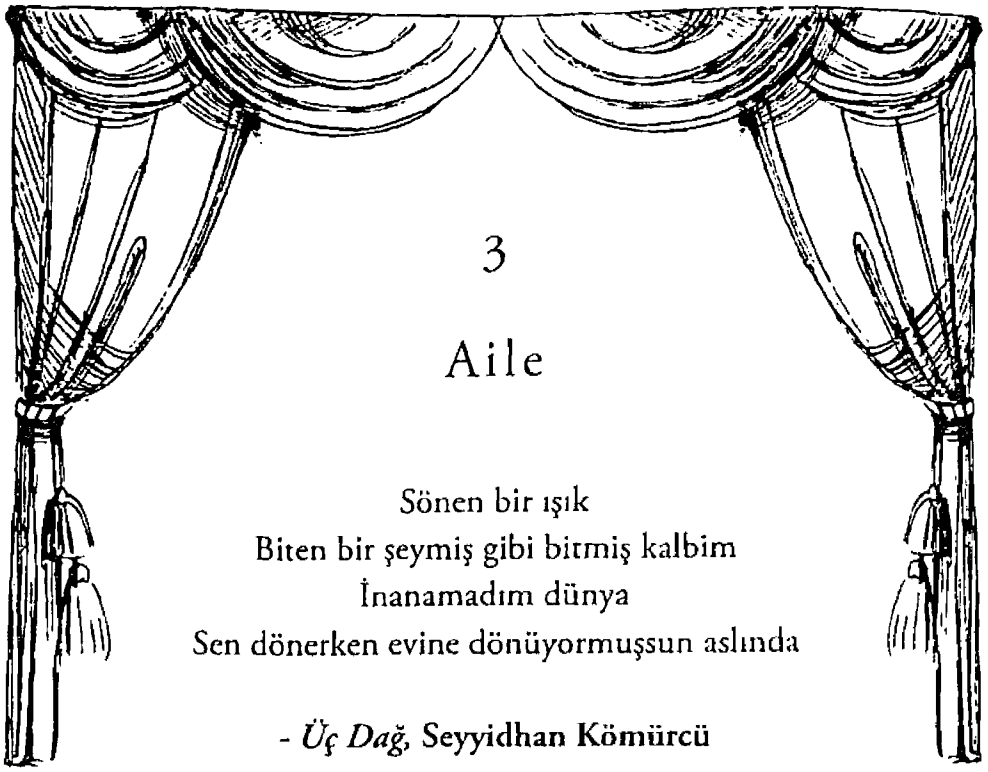
Hayatına Çimen'in girdiği günü çok iyi hatırlıyordu. Bir okul çıkışıydı. Yağız, tiyatroya yürürlerken gruptan ve bu oyunu nasıl da sevdiğinden bahsediyordu. Okuldan yeni çıktıkları için yorgun hissediyordu ama Yağız'la çıkmaya yeni yeni başlamışlardı, oyunu izlemeyi reddetmemesinin tek nedeni belki de buydu.

Çok da heves etmeden girdiği tiyatro salonundan iki gözü iki çeşme çıkmıştı. Yağız onun sulu gözlü hâline gülmemeye çalışırken Güneş nefeslenmek için binanın bahçesindeki bir banka oturmuştu. Yağız, Güneş'in elini ilk kez orada tutmuştu. O günden sonra aynı oyunu defalarca izlemişti. Mutlu olduğunda, mutsuz olduğunda, zihnini boşaltmak istediğinde... Sık sık Çimen'in yakın tarihte bir oyunu var mı diye bakar olmuştu.

Karşısındakilerin tüm bunları bilmiyor oluşu garip bir histi. Defalarca karşılarında oturmuştu ama biri bile, Güneş'in orada olduğunu hiç bilmemişti. Güneş'in kalbine defalarca dokunmuşlardı ama hiçbirinin bundan haberi yoktu. Üstelik, Güneş'i ikna etmeye çalışıyorlardı. Ah, bir bilseydiler.

"Denemeyi çok isterim," dedi sonunda. Elbette, bu denemenin nasıl sonuçlanacağından emindi. Şimdiden her şartlarına evet diyebilirdi. Parasız dahi çalışabilirdi. Bu insanları daha tanımadan seviyordu; onları yüzlerine vuran sahne ışıklarında ve oynadıkları, kendilerine yabancı karakterlerde görmüş, tiyatro salonlarının akustiğinde duymuştu.

Önünde uzanan yolun uzun, çok uzun olduğunu umdu.

3

Aile

Sönen bir ışık
Biten bir şeymiş gibi bitmiş kalbim
İnanamadım dünya
Sen dönerken evine dönüyormuşsun aslında

- *Üç Dağ*, Seyyidhan Kömürcü

Güneş Atay, alacakaranlıkta otobüs durağıyla evinin arasındaki yolu adımlarken ceketine biraz daha sarıldı. Dünya çoktan eve gelmiş olmalıydı. Annesi ve babasıysa bir saatten önce gelmezdi, nitekim böylesi daha iyiydi. Önce Dünya'yla konuşur ve onu ikna ederse, diğerleriyle konuşurken Dünya'nın desteğini arkasına alabilirdi. Zira Dünya küçük abisiydi ama Cihan'dan, yani ikizinden yalnızca dört dakika kadar küçüktü. Ayrıca, ağzı iyi laf yapardı.

Dünya'yı ikna etmek bile pek kolay olmayacaktı.

Kendini onların gözünden görebiliyordu. Küçük kızları veya kardeşleri, daha kendi düğününü *terk edeli* bir yıl olmamışken oyunculuk kariyerine yeniden başlamak istediğini ve yılın büyük bir bölümünde İstanbul'da, onların yanında olmayacağını söyleyecekti. Daha düne kadar başını yorganın altından çıkarmayan genç bir kadın için elbette cüretkâr bir hamleydi.

İnsanların ona deli gözüyle bakacağını bilseydi, o gün Yağız'ın teklifini kabul etmek yerine gözyaşları içinde insanların önüne çıkıp terk edildiğini ilan etmeyi yeğlerdi.

Ocak, 2018

Bir güne dair her şey ancak bu kadar hayal ettiği gibi olabilirdi. Düğün, havanın soğuğu sebebiyle kapalı bir salondaydı ama salon oldukça geniş ve ferahtı. Sıcak renkler dekora eşlik ediyordu ve salonun görevlileri neredeyse Güneş daha ne istediğini söylemeden ricasını yerine getiriyordu.

Yağız evlenme teklifini bir sahilde etmişti. Güneş, Çimen'in teklifini reddettikten yalnızca bir ay sonraydı. Birlikte çıktıkları günübirlik bir şehir dışı gezisinde onu deniz kenarında romantik bir yemeğe götürmüş, her zamanki duruluğu ve sakinliği ile hiç heyecanlanmadan göğüs cebindeki yüzüğü çıkarmıştı. Güneş, kendisini de sakinleştiren, onun bu sakin tavrına hep hayran olmuştu zaten.

Aylar sonra buradaydılar. En büyük şansının Yağız olduğunu düşünüyordu. İnsanların yıllarca aradığı bir şeyi kolayca, hiç çabalamadan ve aramadan buluvermişti. Hep yanında olan, sevdiği ve yanından asla ayırmak istemediği biri vardı.

Görevlilerin getirdiği Türk kahvesini yudumlarken, birazdan kalabalığın içine çıkacağı için gergin ve heyecanlı olsa da bir yanı huzurluydu. Demek ki bazı öykülerin mutlu sonu da vardı.

Yağız, onu bu düşünceler içinde yakaladı. Ne duyacağı hakkında hiçbir fikri olmayan kadının kapısını tıkladı, ardından içeri girdi.

Güneş, Yağız'ın damatlığı içinde çok yakışıklı göründüğünü düşündü. Sarı saçlarını, geriye doğru fön çekip taramıştı ve tıraşı da çok yakışmıştı. Ceketini henüz giymemişti ve beyaz gömleğinin altındaki geniş göğsü, Güneş'e bildiği en güzel yuvayı anımsatıyordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Güneş, sakin bir sesle. "Gel de bir şeyler atıştır."

Masadaki çubuk krakerler ve kurabiyeler olduğu gibi duruyordu. Yağız kahvesinden ya da suyundan tek yudum içmemişti.

Güneş, bir şeylerin ters gittiğini Yağız'ın içeri girip kapıyı ardından kapadığı saniye anladı. Yüz hatları gergin, vücudu kaskatı ve hareketleri ağır aksaktı. Güneş'in içine bir korku düştü. Gelinliğini hiç düşünmeden aniden ayağa kalktı, sendeleyince koltuğa tutundu. "Birine bir şey mi oldu?"

Yağız, onun kapıldığı korkuyu iki elini olumsuz anlamda sallayarak defetti. "Hayır, hayır... Sakin ol. Herkes iyi."

Güneş'in kaşları çatıldı. İçine kara bir bulut dalgası yayıldı. "Ne oldu o zaman? Sen iyi misin?"

Yağız uzun bir süre, çok uzun bir süre ona yalnızca baktı. Karar vermeye çalışıyormuş gibi baktı, bir sonraki anı yaşamayı hiç istemiyormuş gibi baktı, zamanı durdurmak istiyormuş gibi baktı. Bunların hiçbirine gücü yetmiyormuş gibi baktı.

Sonunda dudaklarını araladığında, ağzından dökülenler ilk kez zehir oldu.

"Güneş..." dedi yalvarırcasına. "Yapamam. Yapamayız. Gerçekten, sahiden çok özür dilerim ama..."

Genç kadın, sevdiği adamın neyi yapamayacağından bahsettiğini uzunca bir süre anlayamadı. Aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı; gelinliğin kuyruğu gibi, kahvenin kokusu gibi, dışarıda esen rüzgâr gibi etraflarını sardı. Neyi kastettiğini anladığındaysa artık bir manası olmamasına rağmen, "Neyi?" diye fısıldadı. Konuşmasıyla birlikte bal rengi gözleri doldu.

"İstersen ben burada kalırım. Senin beni terk ettiğini söylerim. Yani... Geride kalan olmak istemezsen."

Geride kalan olmak istemezsen...

Geride kalan olmayı elbette istemiyordu ama Yağız'ın burada kalan, Güneş'inse binayı terk eden olması, genç kadının geride kalışını sahiden değiştirebilir miydi? Ne yazık ki o esnada bunu düşünebilecek durumda değildi.

Sebebini soramadı. Düne kadar tüm bunları yapabilecekken şu anda neden yapamadıklarını soramadı. Yalnızca, arkasına bir kez

bile bakmadan, binanın arka kapısından kaçtı. Bir uzay boşluğuna ulaşmayı umarak kaçtı, bir sonsuzluğa kaçtı. Gelinliğinin etekleri uçuşa uçuşa...

Ailesine gerçeği söylemeyi düşündüğü birçok gün, birçok an olmuştu. Ne yazık ki hiçbirinde bunu başaramamıştı. Sevgili ailesi, Güneş'in o düğünü sebepsizce terk ettiğine inanıyordu. Ya da sebebini söyleyemeyeceği kadar kötü bir şey olduğuna...

Güneş'in yatağından çıkmadığı, konu hakkında konuşmayı çoğu zaman reddettiği günler ve aylar boyunca, ailesi ona sorun olmadığını, daha sonra konuşabileceklerini söylemişti. Onun bitkin ve darmaduman hâlinin yanında, gerçekleşmeyen düğünü gözleri görmemişti bile.

Aylar sonrasında, ilk soru Dünya'dan gelmişti. Kasvetli ve yağmurlu bir hafta sonuydu. Güneş yatağında oturmuş, Dünya'nın getirdiği meyveleri yiyordu. Her zamanki gibi hasta ve yorgun hissediyordu. Meyve yemeye bile gücü yoktu ama böyle yaptığı zamanlarda belki de en çok üzülenin Dünya olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden, yanında oturan adamın hatırına meyveleri yemeye devam etmişti, ta ki adamın dayanamayıp tereddütle sorduğu soruyu duyup, donakalana dek.

"Seni aldatmış mı?"

Dünya, Güneş'i herkesten iyi tanırdı. Sahiden de Güneş, Yağız'ı düğün günü terk etse, ancak böyle bir sebepten terk ederdi herhalde. Ne diyeceğini bilemeden susmuş, ancak dakikalar sonra Dünya'ya hüzünlü gözlerle bakıp başını iki yana sallamıştı. Dünya o günden sonra bir daha asla sebebini sormamıştı.

Tüm ailesi, en çok da Dünya, Güneş'in hâlâ iyi olmadığını biliyordu.

Nitekim, nasıl ki Dünya, Güneş'i herkesten iyi biliyorsa, Güneş de abisini herkesten daha iyi tanıyordu. İyi olduğuna, bu işin ona iyi geleceğine, kendine güvendiğine ve bunu yapmak istediğine onu inandırmak zor olacaktı.

Bu kez de öyle olacağını biliyordu. Başta itiraz edecek, celallenecek, katiyen yapmaması gerektiğini söyleyecekti. Sonra yavaş yavaş yumuşayacak, ona sıkı sıkı sarılacak, saçlarını yavaşça okşarken, emin olup olmadığını soracaktı.

Dünya ikna olduktan sonra ailesiyle konuşması çok daha kolay olacaktı.

Kapının kilidini bu düşüncelerle, derin bir nefes alarak çevirdi. Girişin hemen sol yanındaki mutfakta, sofrayı kuran Dünya'yı görünce genişçe gülümsedi. "Selam."

Dünya, şaşkın gözlerini Güneş'e çevirdi. Çehresi, iş sonrası yorgun görünüyordu ama saçlarıyla aynı renk açık kahverengi gözleri neşe içinde parlıyordu. "Canım? Nereye gittin sen böyle?"

Onun hesap sormadığını, evde geçirdiği ayların sonunda bu yokluğunun şaşkınlık yarattığını biliyordu. Bu yüzden sakin bir tebessümle abisine doğru yürüdü, yanağına bir öpücük konduraraK, "Anlatacağım," dedi. "Sen ne yapıyorsun?"

Dünya muzipçe gülümsedi. "Yoğurtlu kereviz. Acayip canım çekti."

Güneş bir şey konuşmaları gerektiğini söylemek üzereydi ki kapıdan diğer abisi girdi. Artık birer yetişkin olmalarına rağmen Dünya'yla o kadar çok benziyorlardı ki onlarla yeni tanışan insanlar ikisini karıştırabiliyordu. Birkaç küçük farklılık vardı. Cihan birkaç santim daha uzun, biraz da daha geniş omuzluydu. Dünya güldüğü zaman dişlerini göstererek, genişçe gülerdi. Cihan'sa daha ağırbaşlı, sakin bir tebessüm takınırdı. Dünya saçlarına sola doğru fön çekerdi ama sağa yatmakta ısrarcı olan, küçük bir saç tutamı vardı.

Yüzleri tıpatıp aynıydı.

Güneş şaşkınlıkla, "Abi?" diyerek Cihan'a sarıldı. Onun da evde olmasını beklemiyordu.

"Neredesin sen?" derken kızın saçını okşayıp başına bir öpücük kondurdu Cihan. "Meraklandık."

Güneş ağzını bile açamadan kapıdan üçüncü bir kişi girdi. Mutfağın içinde kocaman cüsseleriyle duran iki adamın aksine

minyon tipli, Güneş'ten çok daha kısa olan esmer kadın, Dicle, her zamanki telaşlı ve hiperaktif tavırlarıyla muhabbete daldı. "Kızcağızı rahat bırakın! Güneş! Canım, nerelerdesin sen?"

Güneş, onun kendi cümlesiyle çelişen sorusuna gelen gülüşmeleri, dudağında yamuk bir tebessüm ve içinde koca bir gerginlikle karşıladı. "Sakin olun. Salona geçelim, annemler gelmeden konuşmak istiyorum."

Ortam, onun cümleleriyle aniden gerildi. Sıcacık gülüşmeler son buldu ve Güneş hepsini toparlayıp, salondaki koltuğa oturturken kimse konuşmadı. Güneş, bu anı bir an önce atlatma isteğiyle karşılarına oturdu. Dünya'yla baş başa konuşmayı ve önce onu kendi safına çekmeyi tercih ederdi ama belki de böylesi daha iyiydi. Bu konuşmayı da yaptıktan sonra yalnızca anne ve babası kalmış olacaktı. Birçok kez aynı şeyleri tekrarlamasına gerek kalmayacaktı.

Böylece anlattı. Çimen'i, bir zamanlar Yağız yüzünden katılamadığı ekibi hatırlattı. Sonra bir şekilde onlara yeniden ulaştığını ve anlaştıklarını, onlarla olmak istediğini söyledi. Deneme sürecinde olduğunu söyleme gereği bile duymadı. Gideceğini, onlarla olmak istiyorsa sürekli gezeceğini ve turnelerde olması gerektiğini, turne olmadığında da grubun asıl merkezinin Ankara olduğunu anlattı. Kimse sözünü kesmedi, araya girmedi.

Sözlerini bitirdiğinde üç çift göz şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

Ben olsam ben de ne diyeceğimi bilemezdim, diye düşündü Güneş.

İlk konuşan Dicle oldu. "Bu konuda Güneş'e destek olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama..."

"Dicle," diye ani bir tavırla araya girdi Cihan. Onun ilk tepkisinin kızıp karşı çıkmak olacağını Güneş de biliyordu ama Dünya, Güneş'in minnettar olduğu bir tavırla elini kaldırıp Cihan'ı durdurdu.

"Cihan," dedi Dünya, sakince. "Hemen yükselmeyelim. Bunu biraz düşünelim."

Güneş derin bir nefes aldı. "Nasıl düşündüğünüzü biliyorum. Zor olacağını da biliyorum. Ama bunun bana iyi geleceğine inanıyorum. Bu evde, bu şehirde daha fazla kalamam. Bir şeyler yapmam gerek ve bu, hayatta yapmayı en çok istediğim şey."

Güneş, son cümlesinin Cihan'ın içinde bir şeyleri kırdığını ve içindeki şefkati uyandırdığını gözleriyle gördü. Gözleri yumuşadı, yüz hatları titredi. "Burada olmayacağını hayal edemiyorum. Hiç bu kadar uzağa gitmemişti."

Dicle, Cihan'a, kocasına doğru eğildi. "Bazen sevgi, gitmesine izin vermektir, canım."

Kimseden yeni bir itiraz gelmedi. Sevinç çığlıkları sarmadı etrafı belki ama Güneş, bu üç kişinin ne olursa olsun arkasında duracağını bilerek rahat bir nefes aldı.

4

Kayıp

Akşamı önüme bırakıp giden adam haklıydı
Kentler ayrıntıydı, haritalar ayrıntıydı
İçinde tükendiğim şu hain hayatta
Herkesin yalnızlığı duvarda asılıydı

- *Deniz Heykel Titmaz,* Mevlâna İdris Zengin

Güneş, elindeki kâğıtlara bakan Mert'in yüzünü incelerken onun sahnedeki hâlini zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Defalarca uzaktan gördüğü birinin şimdi böyle çok yakınında olması ve doğrudan onunla konuşması garipti. Yıllar, adamın yüzüne çekici bir olgunluk eklemiş ve insaflı davranıp hiçbir şey götürmemişti. Saçları biraz daha kısaydı ve sahnedeki hâlinin tam aksine yüzü hep çok ciddi duruyordu.

"Oynadığımız bütün oyunlar burada. Çoğunu İpek yazdı. Kimini artık oynamıyoruz, kimini de henüz oynamadık ama birer nüsha hepimizde var, sende de olması en doğrusu."

Güneş başıyla onayladı, sonra da klasörü kucağına alıp sayfaları çevirmeye başladı. Elbette gözüne ilk çarpanlar defalarca izlediği oyunlardı ama Güneş'in özellikle aradığı bir tanesi vardı. Kaçak'ı en alt sırada buldu.

Güneş'in, Kaçak'ın sayfasını açtığını görünce uzun zamandır rastlaşmadığı bir arkadaşını selamlar gibi, "Kaçak," diye mırıldandı Mert. "İki tane Kaçak dosyası göreceksin. Biri, elinde tuttuğun. Oyun versiyonu. Diğeri, Destan'ın yazdığı hâli."

Güneş, dosyaları tekrar karıştırıp ikinci dosyayı buldu. İçi düzensiz gibi görünen ama bakıldığında kendi içinde bir uyumu olan kâğıtlarla doluydu. Mert, kafa karışıklığını fark edince öne eğilerek açıkladı: "Oyunu başta Destan düşünmüştü, bu taslak ona ait. Notlar, replikler, fikirler... Son hâline ben getirdim. Yazmaktan pek anlamam doğrusu, var olan bir fikri düzenledim diyelim yalnızca."

Güneş, Destan'ın kendi fikrinin sonunu getirmek yerine neden taslak olarak bıraktığını sormak istedi ama nedenini sorsa dahi, bu sorunun cevapsız kalacağını hissetti. Nitekim, Mert de ona bu soruyu sorabileceği bir boşluk bırakmadan devam etti: "Bu arada, deneme sürecinin bir hafta olmasına ne dersin? Karar vermek için kısa bir zaman olduğunu biliyorum ama iki hafta sonra Ankara'ya geçmeyi planlıyoruz. Biletleri en az bir hafta önce almamız gerek."

Bu bir hafta içinde onların da vazgeçme ihtimali var mıydı acaba? Güneş, kararının değişmeyeceğinden öyle emindi ki. Yine de duruşunu bozmak istemedi. "Sorun değil, olur tabii ki."

"Tamam, aşağı inelim öyleyse. Hep birlikte konuşmamız gereken şeyler de var."

Böylece Güneş, Mert'in peşinden iki yıl önce görüp de âşık olduğu minik sahneli bodruma indi. Son basamağı inerken kalbi göğsünü aşmak istercesine atıyordu.

Güneş, bu bodrum katını yıllar önce yalnızca bir kere görmüştü ama zihnindekiyle tıpatıp aynı buldu. Merdivenin baktığı duvarda bir sahne vardı ve sahne dışındaki alanları loş, sarı bir ışık, sahneyi ise daha kuvvetli ışıklar aydınlatıyordu. Can, darmadağınık duran sandalyelerden birinde rahatça oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu. Ömür ve Destan sahnenin bir kenarına oturmuş, tüm dikkatleriyle Destan'ın elinde tuttuğu kâğıda bakıyorlardı. İpek, Yağmur ve Anıl'sa onların hemen peşinden aşağı iniyorlardı.

Mert, Güneş'i arkada bırakıp, ellerini çırparak küçük sayılabilecek bodrumun ortasına ilerledi. "Evet. Tembelliği bırakın bakalım."

Can ayağa kalkıp birkaç adım attı. "Çiçek de olalım mı, öğretmenim?" Güneş gülmeden edemedi.

Mert, Can'a ters bir bakış atıp devam etti. "Başlamadan önce konuşmamız gereken bir şey var. Can'ın bu yılla ilgili bir önerisi varmış."

Bu, ilgilerini cezbetmiş olacak ki bir hareketlilik oldu. Destan hâlâ sahnede oturuyor olsa da kaşlarını çattı, Ömür ise onu geride bırakıp, Mert'in yanına ilerleyerek, "Neymiş?" diye sordu.

"Can diyor ki..." Mert sözü yarıda bırakıp Ömür'e baktı. Can, bunu fark edince birkaç adım daha öne çıktı, bu kadar zor olmamalıydı. "Ben diyorum ki bu yıl Kaçak'ı oynamayalım." Söylediklerinin odada bir sessizlik yaratmasına imkân vermeden, cümlesini normalleştirmek adına hemen devam etti: "Yıllardır oynuyoruz. Oyunlara ara vermek âdetimizdir bizim. *Elma Şekeri*'ni hatırlayın."

Destan aniden ayaklandı ve kollarını göğsünde inatçı bir tavırla bağladı. "O zaman bir sebebimiz vardı. Oyun doğru düzgün izlenmiyordu." Çıkışının biraz fevri olduğunu fark etti ama umursamadı. Sarı saçlarını yüzünden geriye itip derin bir nefes aldı. "Şimdi ne gibi bir sebebimiz var?"

"Kaçak çok seviliyor. Sebep bu." Can da ters çıkan sesine engel olamadı. "İnsanlar, Kaçak'ı o kadar övüyor ve o kadar seviyor ki diğer oyunlara bir şans verilmiyor. Hâlbuki en az onun kadar güzel oyunlar da var. Ama biz Kaçak'ı oynadıkça talep artıyor, diğerlerininkiyse hep sabit. Ve ben bunun diğer oyunların vasatlığından kaynaklandığını düşünmüyorum. Kaçak'ın gölgesinde kalıyorlar."

Bir an nefeslendi, sonra daha sakin, hatta şefkatli bir tonla devam etti. "En azından bir süre ara verelim, bir sezon olmasa bile. Ne oluyor, bir görelim. Yeni bir oyuncumuz ve muhtemel bir yeni oyunumuz var. Denemekten zarar gelmez."

Bir süre çıt çıkmadı. Güneş ne düşüneceğini bilemedi, bu konudaki fikrinin önemli olup olmadığına bile karar veremedi. Bu yüzden, herhangi birinin konuşmasını sabırla bekledi. Mert,

yukarıdaki ciddi ama rahat hâlinin aksine şimdi daha gergin ve nasıl oluyorsa daha ciddiydi. Güneş, bu iki tavrın arasındaki nüansı istemeden sezdi, yukarıdayken ciddi dursa dahi adamın tavırlarında insanların kolay yaklaşabileceği bir samimiyet, açık kapılar gizliydi. Şimdiyse Güneş, Mert'in ilk konuşacak isim olmadığına neredeyse emindi.

Sonunda sessizliği bozan Ömür oldu. Önce iç çekti, sonra ellerini ceplerine yerleştirip rahat bir tavır takınmaya çalışarak bir Can'a bir Destan'a baktı. "Öyleyse herkes dürüst olsun. Destan'ın ve Can'ın oyları belli. Ben biraz düşünmek istiyorum, sanırım buradaki herkes de ister. Yarın bu konuyu tekrar konuşuruz." Konuyu hemen dağıtmak ve gerginliği azaltmak ister gibi İpek'e döndü. "Yeni oyunu konuşalım bakalım."

İpek, "Evet, yeni oyun!" dedi telaşla. Bir köşede üst üste yığılmış dosyaları kucaklayıp sandalyelerden birine oturdu. Bir yandan da konuşmaya devam etti. "Açıkçası, başrole seni düşündüm, Ömür. Kaçak'ın başrolü de sensin, biliyorum ama karakteri yazarken nedense gözümde hep sen canlandın." Dosyalardan birini Ömür'e uzattı. "Al, biraz incele bakalım, sonra biraz okuma yaparız. Nasıl olacak, merak ediyorum."

Yağmur, yanındaki Güneş'e doğru hafifçe eğildi. "Oyuncular konusunda önce hep İpek'in önerdiği ismi deneriz. Nedeni yok, öyle kalmış bir alışkanlık yalnızca." Bunları söyledikten sonra neşeli adımlarla kendi dosyasını almaya gitti.

Herkes, İpek'in kucağındaki dosyaları sırayla alırken, Güneş geride durup onları izlemekten kendini alıkoyamadı. Her şey güzel ilerlerse kısa bir zaman sonra farkında bile olmadan bu küçük grubun arasına karışmış olacaktı. Geride kalıp her şeye dışarıdan bir göz olarak bakmaktansa, diğerleri gibi kendi dosyasını kapıp oyunu merakla inceliyor olacaktı.

"Güneş?"

İpek'in sesi düşüncelerini böldü. Elinde kalan son dosyayı uzatıyordu. Güneş, dosyayı gülümseyerek aldı ve sandalyelerden birine oturup kapağını açtı.

Güneş, bodrumda zaman kavramı diye bir şey kalmadığını daha ilk günden keşfetti. Kol saati yoktu ve telefonunu, günün erken saatlerinde sandalyelerden birinin üstüne bırakmıştı. Tekrar eline aldığında saat dörde geliyordu. Tüm bu süre, çoğunlukla yeni oyunu tartışmakla geçmişti. Birlikte oyuna hızlıca göz atmış, bazı sahneleri tartışmışlardı. İpek'in tüm bu tartışmalar sırasında oldukça rahat olması, hatta oldukça enerjik ve teşvik edici olması Güneş'i en çok etkileyen şeylerden biriydi. Güneş'in şaşkınlığını görünce gülmüş, "Oyunu bizden başka kimse görmedi," demişti. "Bu da mükemmelleştirmek için hâlâ vaktimiz var demek."

Oyunu, tıpkı söyledikleri gibi önce Ömür deneyecekti. Ömür dışındaki herkes şimdilik ara vermiş görünüyordu; sandalyelere ve merdiven basamaklarına dağılmış, ellerindeki oyunu inceliyor, telefonlarını kontrol ediyorlardı. Güneş, onlara böyle yakın olmaya ne zaman alışacağını merak ediyordu.

Tabii ki, hepsinin ismini çok önceden beri biliyordu ama bunun yanında, hiçbiri Güneş'in zihninde canlandırdığı gibi değildi. Güneş, Mert'in sahnedeki dik duruşu ve herkesi etkileyen oyunculuğuyla burnu biraz havada oyuncular gibi olduğunu düşünürdü. Elinde değildi, bir oyunda başrol olsun ya da olmasın Mert'in aldığı alkış salonu inletirdi. Mert ise genişçe gülümseyerek selamını verirdi. Oysa sabahtan beri bir kere bile o şekilde gülümsememişti, hep ciddiydi ve fikirleri konusunda oldukça mütevazıydı. Sanki grubun toparlayıcısı gibiydi, genelde sessiz kalıyor ama bir karışıklık anında mutlaka ağırlığını koyuyordu. Bunu fark etmek için birkaç saat dahi yeterliydi.

Yağmur ayaklanıp, sahnenin dışında kalan ışıkları kıstı ve Ömür sahneye çıktı. Herkes sabırlı bir sessizlikle hazır olup, rolü denemesi için bekledi.

Güneş, sahneye vuran parlak ışıkların altındaki Ömür'e bakarken onu ilk kez izlediği günü anımsadı ve farkında olmadan gülümsedi. Çimen'le tanıştığı gün.

Aralık, 2013

Daha sonra, çok sonra Güneş o günleri keyifle ve neşeyle anacaktı. Hem hayatının hem de kendisinin değiştiği yıllardı. Yağız ve ikisi zıt kutuplar klişesinin bir örneği gibiydi. Yağız bunun hep farkındaydı, Güneş'e fark ettirebilmek içinse doğru zamanı kollamaya çalışıyordu.

Yağız, baş başa birkaç kez dışarı çıkmalarına rağmen Güneş'in bir türlü anlamak bilmediği hislerini bir şubat gecesi dillendirebilmişti. Aylardır, Güneş'in en yakın arkadaşı olan Dicle'nin gönlünü yaparak, bir dahaki sefere hep birlikte dışarı çıkacaklarını söyleyerek veya en sevdiği tatlıdan ısmarlayarak, her fırsatta Güneş'le dışarı çıkıyordu. Güneş farkında değil miydi yoksa farkında değilmiş gibi mi yapıyordu bilemiyordu. Dicle de mi hiç çıtlatmamıştı? Kızların böyle şeyleri konuştuğunu sanırdı.

O şubat gününün de diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Daha sonra kutlanacak bir gün olacaktı oysa, 16 Şubat. Güneş, o akşam eve gidip odasına girene dek tarihe bir kez bile bakmayacaktı.

Bu kez plan, okul çıkışı tiyatroya gitmekti. Yağız'ın babasının yıllardır küçük bir sahnesi vardı. İnsanlarca sevilirdi, Yağız pek ilgili olmasa da bazen boş zamanlarını babasının tavsiye ettiği oyunlarda geçirirdi.

Babası bu seferki oyun için, "Küçük bir grup," demişti. "Çok yeni. Ama harikalar. Bir görmen lazım. Oyunculukları... Zamanla gelişecektir. Ama çok tutkulular. Yeni nesilde böyle insanlar yok sanıyordum. Herkes para, pul, daha az çalışma peşinde... Ama bu çocuklar bir farklılar. Her neyse, oyun ayın 16'sında."

Açıkçası Yağız'ın umurunda değildi. Babasının söylediklerini de yarım yamalak dinlemişti. Ama yapabilecekleri farklı bir aktivite olmasına sevinerek oyuna iki bilet istemişti.

Yağız yolda sakin, yavaş adımlarla yürürlerken, "Tiyatro sever misin?" diye sordu. Hava çok soğuktu, ikisi de elleri ceplerinde, boyunlarında atkılarıyla yürüyorlardı. Yine de soğuktan kaçışan diğer insanların aksine hızlarını bir türlü artırmıyorlardı.

"Bilmem ki. Çok fazla oyuna gitmedim." Sonra bir düşündü. "Ama öyküleri severim. Hikâyeleri, kitapları. Bir nevi benzer şeyler. Herhalde severim." Yağız'a bir göz attı. "Sen?"

"Yani... İzlerim ama özel bir ilgim de yok. Ama sen severmişsin gibi geliyor. Ben kurgu şeylerden de pek hoşlanmam, biliyorsun."

Güneş'e hâlâ garip gelse de evet, biliyordu. Onun da sevebileceği bir roman, bir dizi, bir film bulmak için çok uğraşmıştı. Dicle de çok çabalamıştı. Ama genç adam yalnızca tarihle ilgili filmleri seviyor, biyografiler okuyordu. Güneş'in okurken heyecandan ne yapacağını şaşırdığı çoğu romana burun kıvırmıştı.

Güneş, kısa süren bir sessizliğin ardından, önünde durdukları binaya bir göz attı. Dış cephesi kırık beyaza boyanmış olan bina, iki katlıydı ve arkaya doğru uzanıyordu. Binanın ön tarafındaki küçük bahçe, arkaya doğru devam ediyor gibi duruyordu.

Yağız saatini kontrol etti. "Başlamasına kısa bir süre var, girelim istersen."

Güneş memnuniyetle başını salladı. Kahverengi ağırlıklı, nostaljik bir havayla döşenmiş holden geçip oyalanmadan salona girdiler. Yağız, bu sahnenin küçük olduğundan söz ederdi hep. Ama Güneş hiç de öyle olduğunu düşünmüyordu. Belki İstanbul'un büyük sahnelerinden değildi ama küçük, adı sanı bilinmeyen bir yer de değildi. Bu konuda hiç bilgisi olmamasına rağmen Güneş bunu sahnenin atmosferinden sezebiliyordu.

"Küçük demiştin," diye fısıldadı.

Yağız şaşkınlıkla sahneye baktı. "Küçük zaten?"

Güneş, inanamıyormuş gibi başını iki yana sallarken montunu çıkarıp yerleşti ve sessizce oyunu beklemeye koyuldu.

Güneş'in hayatında öyle bir dönem olacaktı ki yaşamını bu ana, bu dakikalara hapsetmek isteyecekti. Keşke o anda öylece donup kalabilseydik, diyecekti. Henüz en güzel şeyler yaşanmamıştı belki. Güneş, oyun bittiğinde Yağız'a göstermemeye çalışarak gözyaşlarını silmiş, Yağız genç kızın çenesini nazikçe tutup onu kendine çevirmemiş ve tebessüm ederken gözyaşlarını silmemişti. Yağız, Güneş'in itiraz etmemiş olmasından cesaret almamış ve binadan çıkıp kalabalığın içine girmeden önce kızın elini tutmamıştı. Belki de bu kalabalıkta elini tutarsam farkında olmaz, elini geri çekmez, sonra ben de hep elini tutarım sonsuza dek diye düşünecekti ama hayır, henüz düşünmemişti.

Şimdi saat daha sekizdi. Sekizi biraz geçmişti belki. Havada güzel şeyler olacağını sezdiren hiçbir şey yoktu ama Güneş kendini nedense keyifli hissediyordu.

Yağız tarafından izlendiğini fark etmeden sahneye bakmaya devam etti.

O perde açılırken kendi hayatında ne yollar, ne kapılar açacağını bilmeden.

Bu anıya burukça gülümsedi. O sahnede bu insanları gördüğü ilk andan beri onlara hayran sayılırdı. İzlediği ilk Çimen oyunu Kayıp'tı, artık pek sahnelemiyorlardı ama Güneş o oyuna da en az diğer oyunlar kadar bayılırdı.

Ömür'ün güçlü sesi bodrumu doldurunca, Güneş dikkatini sahneye verdi. Normal bir tiyatro salonuna nazaran şimdi Ömür'e daha yakın olduğu içindi belki ama adam, günlük kıyafetlerine ve rolü ilk kez deniyor oluşuna rağmen her zamankinden de etkileyici görünüyordu. Güneş, bu mesafeden adamın yeşil gözlerini rahatça görebiliyordu. Uzun çehresindeki sert hatların, Mert'inki gibi mükemmellik tanımına uyduğu söylenemezdi, yine de Güneş'e göre ilginç bir çekiciliği vardı.

Tüm bunlara rağmen onu izlerken bir şeyler eksik geldi. İlk kez denediği için değil, provasız olduğu için değil, kostümlerden ötürü değil. Bu rolü oynaması gereken kişi Ömür değil gibiydi. Onu Kaçak'ta dik duruşlu, heybetli bir rolde izlediği için etkileniyor olabilir miydi?

Bir yandan izlemeye devam ederken bir süre bunu düşündü. Ömür farklı farklı sahneleri kısaca denerken, Güneş bunun Kaçak'la ilgisi olmadığına karar verdi sonunda. Ömür'ü diğer oyunların farklı yan rollerinde de izlemişti. Bir oyuncu olarak, diğer oyuncuları oynadıkları karakterlerden ayıramadığı çok nadirdi zaten.

Ömür'ü bölmesinin bir yararı olmayacağını düşündü; adam tüm gücüyle odaklanmış, çabalıyordu. Bunun yerine etrafına bakındı. Mert biraz uzakta oturuyordu, onunla konuşabilmek için ayağa kalkması gerekirdi. Bu yüzden, hemen sağında oturan Destan'ın dikkatini çekebilmek için hafifçe ona doğru eğildi.

"Destan?" Kadının şaşırdığını hissetti ama kısa bir süre sonra Destan da Güneş'e doğru hafifçe eğildi. "Bence Ömür pek olmadı. Yani, birileri daha deneyebilir. Sence?"

Destan memnuniyetle gülümsedi. Güneş'in gruba rahatça ayak uyduracağını ve ısınacağını içten içe hep biliyordu, şu tavrı da bunun bir ispatı gibiydi. Üstelik ne demek istediğini de anlıyordu. Oynayamadığından değildi ama Ömür'ün bu oyunun yıldızı olacağını düşünmüyordu. Küçük sahnede elinden geleni yapan en yakın arkadaşından gözlerini ayırmadan, "Bence de," diye yanıtladı. "Mert'i mi denesek?"

Güneş'in cevabı gecikmedi. "Ben, Can diyecektim. Çelimsiz bir yapısı olduğu için tipine de çok uyar sanki."

Destan göz ucuyla Can'a bakıp sessizce güldü. Demek sonunda bir oyunda başrol olma ihtimali doğmuştu. Tebessüm edip sevindi içten içe. Şayet başrol olursa Can'ın ne denli sevineceğini çok iyi biliyordu. Sahneye çıktığında Can'ın herkesi etkileyebilmesini diledi.

Ömür'ün duraklamasını bekledi bir süre. Adam yeni bir sahne denemek için sayfaları karıştırmaya başlayınca ayağa kalkan Destan, "Ben çok beğenmedim, Ömür," dedi açıkça. "Güneş de hemfikir." Sesindeki muzırlığı gizleyemeyerek devam etti: "Can'ı mı çıkarsak sahneye? Bu çelimsiz yapısıyla ezilmiş, içe kapanık adam rolüne daha uygun sanki."

Can şaşkınlıktan Destan'ın sesindeki alayı, *çelimsiz* deyişini bile duymadı. Başını Destan'a çevirmiş, kalakalmıştı. "Ciddi misin?"

Destan omuz silkti. "Güneş'in önerisi."

"Sen ciddi misin?" Can'ın sesinde bir çocuğun ümidi, belki de sevinci vardı. Destan'ın bir onayıyla yerinden kalkmaya hazırdı.

Destan yerine otururken, "Neden olmasın?" diye yanıtladı. "Üstelik, bence karşına da Güneş'i deneyebiliriz. Yeni bir oyun, yeni bir yüz..."

Güneş, duyduklarının şaşkınlığıyla ne yapacağını bilemeden Destan'ın yüzüne bakakaldı, tıpkı Can gibi. O ise tüm bunların farkında değilmiş gibi yerine oturup elindeki dosyaya döndü.

Bunun için fazla erken değil miydi? Böyle bir şey için çok erken değil miydi? Sahneleri hep çok sevmişti, Yağız'la tiyatroya gittikleri o ilk günden sonra tiyatro sanatından uzak kaldığını hiç hatırlamıyordu. Ama doğrusu, çoğunlukla izleyici koltuklarındaydı. Gerçekleşmeyen düğünün ertesinde bile onu yatağından çıkarabilmenin tek yolu birinin odaya girip aldığı tiyatro biletlerini göstermesiydi. Oysa sahneye çıkmak bambaşka bir şeydi.

Önce daha deneyimli olanları düşünmeleri gerekmez miydi?

Destan sonunda dayanamayarak, "Sadece deneyeceğiz, Güneş!" dedi, bir eliyle de kızı sahneye doğru ittirdi. "Az önce en yakın arkadaşıma *sen olmadın,* dedim. Beğenmezsem sana da söyleyebilirim."

Güneş şaşkınlıkla Can'a baktı. Adam ayağa kalkmış, belli ki Güneş'in sahneye önden çıkmasını bekliyordu. Yüzündeki tebessüm destekleyiciydi ama birden Güneş onun çok daha fazla heyecan duyduğunu hissetti.

Derin bir nefes alıp, sahneye çıkan üç basamağa ilerledi. Kalbi, bir kuşun kanadına imrenmiş gibi hızlı ama yumuşacık atıyordu göğsünde. Sahneye çıkarken, sırtında taşıdığı yüklerin hepsini basamaklara pay edip geride bıraktığını hissetti. Bu sahneden inerken her birini tekrar yükleneceğini bilse de bu ömrü kısıtlı özgürlüğüne ve hafifliğine gülümsedi, tadını çıkardı.

Güneş, bir zamanlar sahneye çıkmış biri gibi bile hissetmedi. Can'la seçtikleri sahneleri karşılıklı oynarken biraz titredi, çokça kızardı ve kızardıkça tekledi, kekeledi fakat kısa süre sonra, aradaki geçişin nasıl olduğunu anlayamadan kendini oyunun içinde kaybetti. Kadın, hareketli, konuşkan ve neşeli olduğu kadar nahif ve âşıktı. Adam, kadının aksine sakin mizaçlı, çoğunlukla sessiz ama bir şekilde derindi. Sanki sustukça, anlattıkları büyüyor gibiydi. Güneş, ihtiyacı olan her şey bunda gizliymiş gibi varlığını kendi benliğinden ayırıp o kadınla doldurdukça doldurdu. Can, yıllardır bunu bekliyormuş gibi yüreğinden parmak uçlarına kadar o adama büründü.

Darmadağınık sandalyelerin en ön sırasında, Destan ve Mert'in ortasında oturan Ömür içinse sahnedeki bu görüntü, kabuklarını çatlatan bir rüzgâra benziyordu. Kaçtığı, görmemek için arkasını döndüğü ne varsa sahnenin hemen ortasındaydı. Bir ışık kaynağından gelen ışık hüzmeleri gibi yüzüne vuruyordu. Çatlaklarından sızıyordu. Ona ulaşıyor, istemese de teninin altına sızıyordu.

Güneş'i sahnede ilk kez gördüğü günü daha dün gibi hatırlıyordu. Genç kadının ışık saçmaktan öteye geçen tutkusunu hissettiği o ilk günü elbette hatırlıyordu ancak yeniden yaşamak... Onu sahnede oynarken yeniden görmek. Bunun, Güneş'e ne kadar iyi geldiğini daha onu zerre tanımazken hissedebilmek.

Kasım, 2015

Ömür, Güneş'i gördüğü ilk anı, hayatı boyunca hatırlayacaktı.

Soğuk ve yağmurlu bir gündü. Can, sahnede tesadüfen izlediği kadını günlerdir öve öve bitiremiyordu. "Mükemmel bir oyuncuydu! Oyunda resmen parlıyordu! Ona ulaşamazlarsa bitmişlerdi!" Bunlar, Can'ın sözleriydi. Mert ise hiçbir şeyi Can gibi abartmazdı ama o bile herkesin Güneş'i çok seveceğine adı gibi emindi.

Bütün grup, önlerde ve ortalarda bir yerlerde yan yana oturmuş, bir buçuk saat boyunca vasatın çok altında, berbat bir oyun seyretmişti. Kurgu berbattı, diğer oyuncular da öyle. Ama Güneş sahneye adımını atar atmaz Ömür, Can'ın neden bir haftadır böyle heyecanlı olduğunu anlayabilmişti.

Işıklandırması pek de iyi olmayan sahnede, adının hakkını verircesine bir ışık kaynağı gibi parlıyordu. Bir kuğuya benziyordu, süzülüyordu. Üzerindeki beyaz elbise, Ömür'ün kalbine hiç de yardımcı olmuyordu.

Oynadığı karakter basitçe yazılmış, yüzeysel bir karakterdi ama Güneş ona bir şekilde hayat verebilmişti. Ömür, sahneden çok uzakta olmasına rağmen onun tutkusunu kendi damarlarında hissedebiliyordu.

Ömür için bu oldukça kısa bir hikâyeydi, Güneş evin kapısına Yağız'la el ele gelince biten bir hikâye.

Kendini bu hislerden çekip çıkarmak, daha fazla kapılmamak adına Destan'a döndü, beğenip beğenmediğini merak ediyordu. Yılların verdiği bir alışkanlıkla onun ne düşündüğünü duruşundan ve sahneye bakışından her daim anlardı.

Zihnini Güneş'e kaptırmak için ne de yanlış bir vakit seçtiğini başını çevirir çevirmez fark etti. En yakın arkadaşı, yıllardır yoldaşı bildiği Destan hemen sol yanında oturuyordu, saçlarını yüzünü örten bir perde olarak kullanmaya çalışsa da bu, Ömür için çok ucuz bir numaraydı. Kadının gözlerinde parlayan yaşları oturduğu yerden, ışığın tüm güçsüzlüğüne rağmen görebiliyordu. Oturduğu koltuğun kenarlarına, muhtemelen farkında olmadan sıkı sıkıya tutunmuştu.

Can'ı sahnede görmenin Destan için zor olabileceği nasıl da aklına gelmemişti.

Onun kendini kısa sürede toparlayacağını adı gibi biliyordu. Bu yanını kimsenin görmesine izin vermezdi. Nitekim öyle de oldu; gözlerindeki yaşlar bir an sonra hiç var olmamış gibi tüm izlerini sildi kadının kadının gözyaşları, hiç var olmamış gibi silinip gitti bir an sonra gözlerinden, kirpiklerinden, yüzündeki her bir çizgiden. Ömür'ün izlediğini belki bilerek belki bilmeyerek, hep yaptığı gibi yüzüne neşeli bir tebessüm kondurdu. Öyle kolayca ve aniden, her zamanki Destan oluverdi.

Onun bu gardını düşürmemesi gerektiğini biliyordu.

Ama Destan'ın Ömür'e de ihtiyacı vardı elbette. Ömür bunu biliyordu.

Hafifçe eğildi. "Onu sahneye çıkardığın için seninle gurur duyuyorum."

Destan, canını yakan şeyleri göz ardı ettiğinde güldüğü gibi güldü; genişçe, biraz sesli. Sahiden güldüğü zamanlardan çok daha sahici belki de. "Ondan nefret ediyorum." Sesini duyan, sahiden nefret ettiğini düşünürdü.

"Biliyorum." Yana doğru daha fazla eğilip omzuyla Destan'ın omzuna vurdu. "Bu yüzden gurur duyuyorum."

Bunun üzerine Destan, Ömür'e gerçek gülüşünü gösterdi; buruk, yarım, hüzünlerden bir parça çalıp saklamış.

Ömür boğazını temizleyip, en yakın arkadaşına karşı açık yürekli oldu: "Bu oyunu ikisine vereceğiz, değil mi?"

Destan tereddüt etmedi. "Harika bir iş çıkarıyorlar. İlginç bir uyumları var."

"Bir de alacakları yüzlerce provayı düşün."

"Kostümleri."

"Doğru ışıkları."

"Ve sahnelerin doğru sırayla, bir bütün hâlinde akışını. Hikâyenin etkileyiciliğini."

Ömür, sahneye doğru gülümsemeden edemedi. Destan'ın aklındakileri değiştirmek böyle kolaydı işte. Tiyatro, oyun, iş, sahne... Ve sonra, kalan her şey Destan için görünmez oluverirdi.

5

Her Şey Daha İyi Olacak

Bu gece dağ başları kadar yalnızım.
Çiçekler damlıyor gecenin parmaklarından,
Dudaklarımda eski bir mektep türküsü
Karanlıkta sana doğru uzanmış ellerim

- *Atilla İlhan*, Neredesin?

Destan Lal, grubun annesi olmakla övünür ve buna yaraşır bir şekilde her sabah evin kapısını açardı. Ertesi sabah, genç kadın hep yaptığı gibi Çimen Evi'nin kapısını açarken Güneş'in ne zaman geleceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Bu konuda herkesin belli bir tarzı vardı. Ömür, değişkendi. Destan'la konuşmaları gereken özel bir konu varsa veya onunla vakit geçirmek istiyorsa mutlaka erkenden gelir, onunla kahvaltı ederdi. Mert, dakikti. Destan'la vakit geçirmek istiyorsa bile bir önceki akşam mutlaka haber verir, bir saat söyler ve tam olarak söylediği saatte orada olurdu. Anıl, İpek ve Yağmur evleri yakın olduğu için birlikte gelirdi, genelde Ömür'den sonra, Mert'ten önce. 9'da başlayacağız dendiyse, 8.50 gibi. Can ise söylenen saati her zaman beş dakika geçirerek gelirdi ki bu da mantıklıydı. Yalnızca Destan değil, herkes Can'ın sonra geleceğini ve içlerinden herhangi biriyle baş başa kalmaya cesaret edemeyeceğini bilirdi.

Kapıyı kapatacakken Ömür'ün arabayı park ettiğini gördü. Yıllardır kullandığı beyaz *Corolla*'sı ilk günkü gibi yeni görünüyordu.

Bir kere bile kaza yapmamıştı, arabasına da her eşyasına olduğu gibi gözü gibi bakardı. Destan kapıyı kapatmadı ve Ömür'ün arabayı park edişini seyretti. Adam, arabayı iki hamlede ustalıkla yerine çektikten sonra arabadan indi. Uzun boyu, üzerindeki siyah ceketi ve gözlerindeki siyah gözlüğü ile bir jönden farksız görünüyordu. O, arabanın kapısını hafifçe kapatırken, diğer kapı Destan'ı şaşırtarak açıldı ve kızıl saçları bir alev topunu andıran suratsız bir genç kız arabadan indi.

İrem Ardıç, abisi Ömür Ardıç'tan on iki yaş küçüktü ve onun, Ömür'ün kardeşi olduğuna inanmak imkânsızdı. Kızıl, düz saçları beline dek asi bir şekilde uzanır, aynı renk kaşları genellikle çatılmış olurdu. Durgun ve hüzünlü havasıyla etrafta dolaşır, yalnızca sessizliği ile gürültü çıkarırdı.

İrem'in genişçe gülümsediği o nadir anlardan biri de Destan'la olduğu anlardı. Bu yüzden, arabadan iner inmez sırtında okul çantası ve elinde romanıyla Destan'a dönüp genişçe gülümsemesi ve koşar adım kadının yanına gelmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Destan, bir çırpıda yanına ulaşan kızı sıkı sıkı sardı. "Birileri beni özlemiş!"

Ömür, ikisinin bu hâline gülerken daha ağır adımlarla yanlarına geldi. "Sabah beni erkenden kaldırdı. Zorla. *Kendin git*, dedim, *yolda vakit kaybedemem, sen götür*, dedi." Bir yandan da başını *böyle de olmaz ki*, dercesine iki yana sallıyordu.

Destan kapıyı kapatıp önlerinden mutfağa yürüdü. "Geçin bakalım. Aferin sana. İkinizi de çok özlemişim. İşte böyle, İrem! Ömür Efendi gelmek istemese de kolundan tutup sürükleyerek getirmelisin!"

Ömür, İrem'e sessizce durmasını işaret etti, belli ki alması gereken bir gönül vardı. Gerçi, Destan ona darılmazdı ya, nazlanmayı severdi. Kolunu kadının omzuna attı. "Seninle kahvaltı etmek, favori aktivitelerim listesinde..." Destan gülümseyince Ömür hınzırca devam etti: "Yüzüncü sırada, biliyorsun. Asla kaçırmam."

Destan, Ömür'ün koluna hafifçe vurup adamı kendisinden uzaklaştırdı. "Bak ya!"

İrem'e göre, Destan ve Ömür'ün dostluğu başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir dostluktu. Kimseyi böyle görmemişti. İrem kendini bildi bileli, Ömür ve Destan birbirinden hiçbir koşulda ayrılamayan iki insandı. Hiçbir zaman bir abisi varmış gibi hissetmemişti, kendini bildi bileli bir abisi bir de ablası vardı. "Tamam!" diyerek ikisini ayırıp yerlerine oturttu. "Şimdi, ben çayları dolduruyorum, siz de bana odaklanıyorsunuz! Küçük kardeşi dışlamayı bırakın!"

Böylece, ikisi gülüşürken İrem söylediğini yaptı, çayları doldurdu ve Destan'ın hemen yanı başına oturdu. "Evet, Destan Sultan, sendeyiz! Güneş olayını acilen öğrenmem lazım ama abim her zamanki gibi ketumluk ediyor. Lafları cımbızla alıyorum ağzından."

Destan, *mevzu şimdi anlaşıldı* dercesine kaşlarını kaldırıp başını salladı. Bir yandan pastaneden aldığı poğaçalardan tırtıklarken bir yandan da İrem'e döndü. Muhtemelen kızın çok vakti yoktu, okula yetişmesi gerekecekti ve onun, Çimen hakkındaki bir konuda dışlanmış hissettiğinde nasıl mutsuz olduğunu iyi biliyordu. Bu yüzden, dalga geçmeyi bıraktı. "Neler biliyorsun?"

İrem, "Güneş diye biri olduğunu?" derken Ömür'e kötü kötü bakıyordu.

Destan, "Sen hatırlamazsın," diye başladı. "İki yıl önce, Güneş'i sahnede izleyip çok sevmiştik, sonra da kendisine ulaşmıştık. Güneş de teklifimize inanılmaz sıcak bakıyordu. Sonra ne oldu anlamadık, aniden vazgeçti. Başka, daha büyük bir gruptan teklif aldığını sandık ama adını da hiçbir yerde duymadık. Tabii, geçen ocağı saymazsan..."

"Ne oldu ki?"

Destan, sıkıntılı bir bakış attı Ömür'e. "Güneş, Yağız'ın sevgilisiymiş."

"Hani şu... Kadıköy'de oynadığınız sahnenin sahibinin oğlu? Benim bildiğim Yağız abi?"

Destan başıyla onayladı, kısa bir sessizlik oldu. İrem, olayları bağdaştıramayınca aklına gelen tek ihtimali dillendirdi: "Yani? Şimdi evlendiği için bir düzen kurmuş, hazırmış ve gruba mı katılmak istiyormuş?"

"Hayır. Geçen ocakta düğünlerine gittik. Aslında, çok garip. Güneş, Yağız'ı terk etti düğünde. Yani, düğün olmadı zaten. Garip olan da o. Düğünden aylar sonra Yağız aradı, Güneş'in bizimle konuşmak istediğini söyledi. Mert de kabul etti tabii. Sonra Güneş'le haberleştik ve Güneş bu kez *tamam,* dedi. Dün başladık."

"Ama Yağız abi, kendisini terk eden bir kadına neden yardım etmeye çalışıyor? Manyak mı bunlar?"

"Ben de aynen öyle dedim." Bir an durdu, sonra derin bir nefes alıp İrem'e bir bakış attı. "Ama eminim ki bir açıklaması vardır. Olayların iç yüzünü bilemeyiz."

İrem, duyduklarını sindirmeye çalışırken başını ağır ağır salladı, hemen ardından kaşlarını çatıp aniden sesini yükseltti: "Bir insan, bir insanı neden düğününde terk eder ki?"

Destan bilmediğini gösterircesine iki elini yana açtı. Aslında, herkes Destan'ın oldukça gözlemci, insan sarrafı biri olduğunu söylerdi ama Destan'a göre Güneş hiç de bunu yapacak biri gibi durmuyordu. Bu, yalnızca bir ilk izlenimdi elbette. Bu yüzden, "Olayların iç yüzünü bilemeyiz," dedi Destan.

Birini terk edip gitmek zaten yeterince kötüydü.

Bir de bunu öyle bir günde yapmak için iyi bir nedeni olmalıydı.

İrem, Çimen Evi'nden çıktıktan sonra hızlı adımlarla okula yöneldi. Okul, kendi evine uzak olmakla birlikte Çimen Evi'ne o kadar yakındı ki on beş dakika ağır ağır yürümesi yeterliydi.

Oraya ne zaman *Çimen Evi* dese, Ömür onu düzeltir ve böyle dememesi gerektiğini söylerdi. Ömür'e ve diğer Çimen üyelerine göre o ev Destan'ındı. Hepsininmiş gibi davranmak, Çimen'inmiş gibi davranmak Destan'dan istenmemesi gereken bir şeydi. Bunu teklif eden kişi Destan olsa bile.

İrem, Ömür'ün onu düzelttiği birkaç seferden sonra *Çimen Evi* demeyi bırakmıştı, sesli olarak tabii. Kimse içini duyamazdı ya. Kim ne derse desin, herkes biliyordu ki orası Çimen Evi'ydi. Tüm mazisi ve yaşanmışlıklarıyla.

İlk derse dek, genellikle yaptığı gibi kitap okuyarak oyalandı. Elinde sürükleyici, fantastik bir kitap vardı. Ders başlayınca ise dinleyeceğinden değil ama hocaya olan saygısından, kitabı kaldırıp defterini çıkardı. Genellikle not alamayacak kadar uzaklara dalıp giderdi ama önünde bir defter olması azarlanma ihtimalini ciddi oranda düşürürdü.

Dikkatini, pencereden oldukça güzel görünen dış dünyadan alıp tahtaya çevirdi ve gözlüklü kadının anlattıklarına odaklanmaya çalıştı. Gözlüğü bir iple boynuna asılıydı. İrem, kadının yüzündeki kırışıklıkları en arka sıradan bile görebiliyordu. Boyu biraz kısaydı ve oldukça da kiloluydu. Aslında, öğrencilerin canını okuyacak bir öğretmen gibi duruyordu ama Meltem Hoca, bu okulda İrem'in en sevdiği hocalardan biri olabilirdi. Dersini çok güzel anlatırdı ve öğrencilerine değer verirdi.

Kadın, tahtadaki fizik problemini işaret ederek, "Cevabı bekliyorum," diye seslendi. Tahtada, dersin başından beri anlattığı konuyla alakalı, çok da zor görünmeyen bir soru yazılıydı. İrem, kalemini eline almadan önce karşı duvardaki saate göz attı, dersin bitmesine dört dakika kaldığını görmesine rağmen soruyu çözmeye başladı.

İşlemleri bitince önce kendi cevabına, sonra da sınıfa baktı. Kimseden çıt çıkmıyordu, aslında kimsenin uğraştığını da düşünmüyordu. Cevabına bakarken kendi kendine, "On altı," diye mırıldandı.

Arkasına yaslanıp başını tekrar sol yanında duran pencereye çevirdi ve sonra onu duydu. O pes, biraz boğuk ve genizden gelen erkek sesini.

"Hocam, İrem *on altı,* dedi. Duymadınız mı?"

Ne olduğunu anlayamadan başını bir çocuğa bir hocaya çevirdi. Miraç sınıfın öbür köşesinde, tıpkı İrem gibi en arka sırada oturuyordu. Sınıfın öbür köşesinden İrem'in mırıltısını nasıl duyabilmişti?

Dahası, bunu neden sesli olarak dillendirmişti?

"Duymamıştım! Aynen öyle, on altı. Çok güzel, İrem. Nasıl yaptığını arkadaşlarına da göster bakalım."

Meltem Hoca, parmaklarının arasındaki tebeşiri İrem'e doğru davet edercesine uzattı fakat o esnada çalan zille birlikte sınıf saniyeler içerisinde boşaldı. Hoşgörülü kadın, sınıfın bu hâline bakıp küçük, bilmiş bir tebessüm takındı. İrem'e bakıp takdir edercesine gülümsedi, sonra da eşyalarını toparlayıp sınıftan çıktı.

Hoca çıkar çıkmaz genç kız şaşkın ve öfkeli bakışlarını sınıfın diğer ucuna dikti. Böyle bir müdahaleyi neden yapmıştı? Miraç sınıfın diğer ucunda, kızın öfkesinden bihaber oturmuş, sıra arkadaşıyla konuşuyordu, sırtı İrem'e dönüktü. Belli ki sınıfın sessizliğinde İrem'in sesini duymuş ve öylesine söyleyivermişti.

Yine de Miraç'ın sırtına son bir kez bakıp kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Sonra omuzlarını silkip sırasının üzerine hırkasından mini bir yastık yaptı ve kısa sürede uyuyakaldı.

6

Teselli

De gülüm! De ki: Ela bir günde geleceğim
İstanbul darmadağın olacak, saçlarım
Darmadağın. Hepsi, darmadağın!
Üzülme, gülüm! Toparlanacağız, birlikte,
Ayağa da kalkacağız, yürüyeceğiz de gülüm
Hem de çelikten toprağını dele dele hayatın!

- *De Gülüm,* Küçük İskender

O gün, bodrum katı sakin ve fısıltılarla doluydu. Çoğunluk dosyayı inceliyor, gelecek turne programı için program yapmaya ve fikir üretmeye çalışıyordu. Can, Güneş'e en yoğun dönemde bu evde kaldıklarını, yukarıdaki odalarda yataklar olduğunu anlatırken Güneş, o sabah yine nasıl ter ve gözyaşı içinde uyandığını düşünüyordu. İnsanların onu o şekilde görmesinden nefret ediyordu, birinin onu uyurken izlemesinin düşüncesi bile genç kadını rahatsız ediyordu. Kendinde olmadığı bir anda ağlarken, terlerken, bilmediği bir şeylerle boğuşurken, tamamen kendinde olan biri tarafından izlenebileceğini düşünmek, kendini güçsüz ve savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

Başını iki yana sallayarak dikkatini toplamaya çalıştı. "Ev o kadar büyük mü ki?"

"Herkesin bir odası yok tabii. Ama ev epey büyük. Ömür benimle, Anıl da Mert'le kalıyor. İpek ve Yağmur birlikte kalıyor, Destan'sa tek. Aslında, şu ana dek hep bundan şikâyet edip

duruyordu. Başka boş oda yok, o yüzden sana bir yatak bulup Destan'ın odasına koyarız. Olur mu?"

"Tabii ki. Ankara'da nerede kalıyorsunuz?"

Can cevaplamak üzereyken bir an duraksadı. Kadının bal rengi gözlerine özür dilercesine baktı. "Aslında, bunu Yağız ayarlıyor."

Güneş bunu unuttuğu için kendine hayret etti. Elbette Yağız ayarlıyordu. Mezun olduğu günden beri babasının yanında çalışıyordu ama aynı zamanda menajerlik de yapıyordu. Elindeki en büyük iş ise her zaman Çimen olmuştu. Onların oyunlarını, sahnelerini, kalacakları yerleri hep Yağız ayarlardı.

Kendine olan hayretinin az da olsa dışarı yansıdığını fark edince toparlandı ama Can'ın, hislerini toplaması için anlayışlı bir tavırla ona zaman tanıdığını fark edince daha da şaşırdı. Adamın içini rahatlatmak için hafifçe gülümsedi, böylece Can devam etti: "Orada böyle bir ev yok. Yani, aslında var ama böyle büyük değil, çalıştığımız bir sahnesi var sadece. Yağız, kalacak yer olarak bir otelle anlaşıyor genelde."

Doğru ya, diye düşündü Güneş. Çimen uzun yıllardır, bir zamanlar Yağız'ın *küçük bir sahne,* dediği o sahneyle anlaşırdı. Birbirlerini benimsemiş sayılırlardı, Yağız'ın babası Erdem Bey, Çimen'i çok severdi. Bu, bir nevi tutku meselesiydi. Yağız içinse yalnızca bir işti.

Aniden, grubun düğünde olup olmadığını merak etti, bu ihtimal daha önce aklına hiç gelmemişti. Yağız'la çok uzun zamandır tanışıyorlardı. Hepsi olmasa da birkaçı, Yağız için değilse bile babasına olan saygılarından gelmiş olmalıydı. Bu düşünce Güneş'in canını öyle sıktı ki Can'ın izlediğini fark etmeden kaşlarını çattı.

Bu eve adım attığından beri, bir felakete dönüşen o düğünden bihaber insanların arasında olduğunu hissetmişti. Şimdi fark ediyordu ki bu ona bir parça özgürlük de sağlamıştı. Hiç kimse ona öcü gibi bakmıyor, hareketlerini yadırgamıyor, her beş dakikada bir iyi olup olmadığını sormuyordu. Düğününü ve damadını terk eden o kadın gibi hissetmekten kısa bir süre de

olsa kurtulmuştu. Oysa bunu düşünmüş olması bile aptallıktı. Her şeyden önce Çimen'in Güneş'in hayatına girmesini sağlayan kişi Yağız'dı. Elbette o ve onun izleri her yerde olacaktı.

Can, onu daldığı düşüncelerden çıkarmak için boğazını temizleyip hafifçe ellerini çırptı. Kardeşini kaybetmiş olmanın verdiği o acıyla hayatı bir ucundan tutamamış, üniversite dahi okumamış olabilirdi, birçok şeyden de anlamazdı ama hayatı boyunca insanları gözlemlemişti. İnsanları anlardı.

"Madem öyle, sana evi gezdirelim." Aniden ayağa kalkınca bodrumdaki tüm gözler ona döndü. Mert ve Destan bir köşede *Elma Şekeri*'nin tekstine bakıyor, İpek yeni yazmaya başladığı bir oyun konusunda Anıl ve Yağmur'la konuşuyordu. Ömür, sahnenin kenarına oturmuş, ayaklarını sallandırarak Kaçak'ı okuyordu.

Can kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Madem Kaçak hakkında bir karar vereceğiz, şöyle bir göz atayım dedim."

"Çok profesyonelce." Can'ın sesindeki alay Güneş'i eğlendirdi. "Madem boş duruyorsun, Güneş'e evi gezdirir misin, lütfen?"

"Doğru!" Destan'ın aniden sesini yükseltmesiyle herkes ona döndü. "Güneş'e evi neden gezdirmedik ki?" Saatini kontrol etti. "Ömür, sen Güneş'e evi gezdir. Ben de yiyecek bir şeyler sipariş edeyim. Bugün daha çok işimiz var."

Güneş, evi gezdirmek istemeyebileceğini düşünerek, içinde bir korkuyla ama tamamen ifadesiz bir yüzle Ömür'e döndü. Grubun belki de en sessiz sakin insanı Ömür olabilirdi, en azından Güneş'in şimdiye dek gördüğü kadarıyla. Güneş'le çok nadir bire bir konuşuyordu. Güneş, adamın bu işi geçiştireceğinden bir şekilde emindi.

Fakat Ömür, bunun Güneş'i ilk şaşırtışı olmayacağını bilmeden ayaklandı, bu her gün yaptıkları bir şeymiş gibi ağır ve rahat hareketlerle merdivene yürüdü. Yemyeşil gözlerini kızın şaşkın gözlerine sabır ve beklentiyle dikerek Güneş'in önden geçmesini bekledi.

Güneş'in vücudundaki tüm kaslar gerilmişti, Ömür'ün önüne geçti ve merdivenden çıkmaya başladı. Büsbütün garipti bu adam. Soğuk denemezdi, bir buz dağını andıran insanlara benzemiyordu. Belki, daha çok bir vadiye benzetilebilirdi. Issız, sessiz, dağların arasında, gizlenmiş. Bakmadan görmek mümkün değildi. Bazen bakarak dahi çözmek mümkün olmayabilirdi.

Ömür merdiveni bitirip, salona girerken, "Burayı biliyorsun zaten," diye mırıldandı sakin bir sesle. "Genellikle bu büyük sofrada yemek yeriz. Destan herkesin aynı anda toplanması için uğraşır ama hiç başarılı olamaz. Mola veren gelip sofrada her ne varsa ayaküstü atıştırır... Şu koltukları bir ikinci el dükkanından, grubu ilk kurduğumuz zamanlar almıştık. Bu eve ilk o eski püskü eşyalar girdi."

Bunca zamandır ilk kez Güneş'le bu kadar çok ve bu kadar kesintisiz konuşuyordu. Güneş şaşkınlığını kendine saklayarak ifadesiz bir yüzle başını sallamakla yetindi. Ömür, bu kez öne geçerek evin ikinci katına doğru, merdivenlerden çıkmaya başladı. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. "Bahar aylarında genelde burada oluyoruz. Nisan sonrası çoğunlukla İstanbul'da oynarız. Çok yoğun çalıştığımız dönemler oluyor, bazı akşamlar kimsenin eve gidecek hâli kalmıyor. O yüzden birkaç yıl önce yatakları da ucuzundan alıp yerleştirdik."

Söyledikleri, Can'ın anlattıklarının bir tekrarı olsa da Güneş bunu dillendirmedi. "Kimin evi burası?"

Bu soru, Ömür'ü ikinci kattaki ilk odanın girişinde duraksattı. Kapıyı açarken, "Destan'ın," dedi. "Evin bodrumunu bu hâle getirmek de onun fikriydi. Ev hepimizinmiş gibi davranmaya bayılır."

Odalarda görülecek çok bir şey yoktu. Tıpkı Can'ın anlattığı gibi, dekorasyondan uzak çift kişilik odalar vardı. Yatakların yanına eski birer komodin konmuştu. Odaların birinde dolap, diğer üçünde şifonyer vardı ama kimsenin kalıcı olarak burada kalmadığı belliydi.

Gezdikleri son odada tek bir yatak vardı. Etraf toz tutmuş, perdeler solmuştu. Destan'ın odası olmalıydı.

Güneş odada alelade yürürken Ömür, "Uzun zamandır burada kalmadığımız için odalar biraz pis. İstanbul'a dönmeden önce genelde temizlettiririz," diye açıklıyordu.

Bir süre sessizlik oldu ama Güneş gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı. Ömür elleri ceplerinde, kapının pervazına yaslanmış; kollarını göğsünde bağlamış kıza bakıyordu. Siyah saçları kısa süre önce üçe vurulmuş da yeni yeni uzuyormuş gibi görünüyordu. Güneş o an fark etti ki Ömür muhtemelen saçlarını hep kısa kestirmek zorunda kalıyordu. Kaçak için.

Belki de artık saçlarını uzatabilirdi. Kaçak'ı oynamazlarsa.

Sessizlik uzayınca, Ömür gözlerini kaçırıp odaya bakındı. "Senin için buraya bir yatak daha alırız. Kolayca sığar." Odadaki diğer iki yatağı işaret etti. "Bunları kenara çekersek..."

Ömür'ün, bahar aylarından bu kadar kolay bahsetmesi Güneş'in içinde bir şeyleri depremden ziyade, heyecandan sarsılır gibi oynattı. Güneş, bahar aylarında bu ekiple olmak isteyeceğini net bir şekilde biliyordu, fikrinin değişmeyeceğinden de adı gibi emindi. Ama Ömür nasıl bu kadar emin olabilirdi? Kendini tutamayarak, "Deneme sürecindeyim sanıyordum," diye dedi.

Ömür kaçamak bir cevap verecekti ama doğruyu söylemeye karar verdi. Omuzlarını kaldırıp indirdi küçük bir çocuk gibi. "Sen kendinden emin görünüyorsun. Ben neden şüphe edeyim ki?"

Güneş, bu cümlenin getirdiği hayret dalgasıyla Ömür'ün gözlerine bakakaldı. Her şeyden önce kendinden emin olduğunu biliyordu ama bunu dışarı yansıttığını *düşünmüyordu.* Üstelik, kendine vazgeçmeyeceğine dair güveniyordu, başarılı olabileceğine dair değil. Mert yarın, *Güneş, hata etmişiz. Biraz daha tecrübeli olmalıydın,* dese Güneş hiç şaşırmazdı.

Bir şeyler söylemek, belki sormak istedi ama bir türlü doğru kelimeleri bulamadı.

Ömür, alt kattan yükselerek evin içini dolduran zilin sesini duyunca yaslandığı duvarı terk edip odanın kapısını açtı. Bu acelesinin nedenini açıklaması gerekiyormuş gibi Güneş'e dönerek, "Bizi beklerler," dedi. Destan pizza veya öyle bir şey söylemiş olmalıydı.

Güneş söyleyecek bir şey bulamayınca, "Teşekkürler," dedi. Ömür'ün yanından geçip merdivenlere yöneldi. "Gezdirdiğin için."

"Ne demek."

Güneş önde, Ömür arkada merdivenlerden inmeye başladılar. O anda hissetti genç kadın, kötü bir şeyler olacağını. Belki bir deprem belki bir kasırga, en iyi ihtimalle bir fırtına... Bozulmuş hava sanki yüzüne çarpıyordu, attığı her adımda bir kötülüğe yürüdüğünü hissetti.

Kimin geldiğini ilk gören Güneş oldu. Düşmekten korkar gibi sol eliyle tırabzana tutunup zemine üç basamak kala hayretle durdu. Karşıdaki koltukta, Can'ın yanında yanında Yağız oturuyordu. İki arkadaş, birbirlerine dönmüş, sohbet ediyordu.

Güneş'in hissettiği hayret dalgasıysa ilk önce Ömür'e çarptı. O durunca Ömür de durdu ve bir ona bir Yağız'a bakarken, hiç farkında olmadan kaşlarını çattı. Güneş'ten haber getiren Yağız'dı belki ama gruptaki herkes bu konuda çekimserdi. Hiç kimse Yağız'ı buraya çağırmamıştı. Ömür aralarından kimsenin bunu yapmayacağını biliyordu, böyle ihtilafi olan bir konuda kimse fevri davranmazdı.

Durumu kurtaracak bir şeyler düşünmeye çalıştı. Bunun, yalnızca bir adım önünde duran Güneş için her nasıl ve nedense önemli olduğunu hissedebiliyordu ama genç kadının ne istediğini tam olarak bilmesine elbette imkân yoktu. Yüzleşirse mi iyi hissedecekti kendisini, kaçarsa mı?

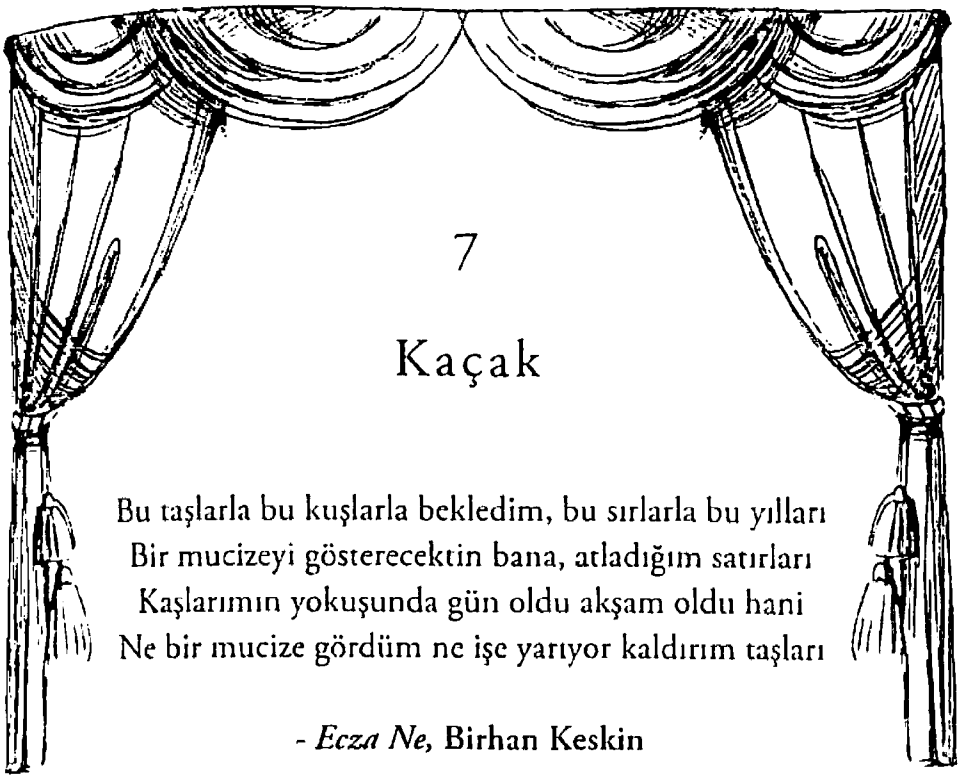
Her hâlükârda, yukarı geri çıkmaları için çok geçti, muhtemelen fark edilirlerdi. Birbirlerini görmemeleri imkânsızdı. Sonunda, aklına gelen tek pratik çözümü uygulamaya geçirdi.

Güneş'i kolundan tutup nazikçe kenara çekti ve yanından geçip ilerledi. İçeride, mutfakta olduğunu umduğu Destan'a seslendi. Salondan mutfağa doğru acele adımlarla yürüdü. Peşine takılan Destan'ın enerjisi ve hareketliliği dikkatleri dağıtır, durumu hafifletirdi.

Ömür farkında değildi, belki de hiç bilmeyecekti ama Güneş hızlıca giden adamın ardından bakakaldı. Yağız'a değil de, Ömür'ün kaybolup gittiği boş kapıya takılıp kaldı gözleri. Ömür, kolundan tutup yanından geçmek dışında hiçbir şey yapmamıştı ama bir şekilde Güneş'in hissettiği bundan fazlasıydı. Ne bir söz söylemişti ne başka bir şey. Öyle ki kolunu tutuşunda dahi güç verebilecek bir tavır yoktu.

Sakin ol. Her şey düzelecek. Merak etme. Önemli değil. Dik dur. Sakin kal, yeter.

Bir müddet arkasında durup sonra yanından geçişinde tüm bu sözlerden çok daha teselli edici bir hâl nasıl gizli olurdu?

7

Kaçak

Bu taşlarla bu kuşlarla bekledim, bu sırlarla bu yılları
Bir mucizeyi gösterecektin bana, atladığım satırları
Kaşlarımın yokuşunda gün oldu akşam oldu hani
Ne bir mucize gördüm ne işe yarıyor kaldırım taşları

- *Ecza Ne,* **Birhan Keskin**

Güneş, Ömür'ün ne yapmaya gittiğini bilmeden öylece durmaya devam etti; sol eli tırabzanda, sırtı dik, bal rengi ürkek gözleri Yağız'ın üzerinde. Kendi bedeninden ayrılmış da her şeye, kendisine bile dışarıdan bakıyormuş gibi hissediyordu. Biraz olsun hazırlıklı olsaydı, buna karşı koyabilirdi. Gülümseyebilir, iyiymiş gibi davranabilirdi. Ne yazık ki Güneş Atay o gün hazırlıksız yakalanmış, çok yabancı bir cephede savaşmaya bırakılmıştı.

Dışındaymış gibi hissettiği bedenine seslenmeye, onu harekete geçirmeye çalıştı. *Kendine gel,* dedi sakin ama telkin edici bir sesle, kendine. *Kendine gel, sırtını dik tut, başını daha da dik.* Fazla sesli olmamasına dikkat ederek, onu böyle aniden görmenin etkisiyle hızlanan kalbini ve gerilen sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Gözlerinin dolmasına saniyeler kaldığını biliyordu, bu olmadan önce bir şeyler yapmalıydı. Bedenine dönmeye çalıştı; hareket etmeye, normal davranmaya, herhangi bir şey yapmaya.

Kendini hazırladığında herhangi bir konuda, herhangi bir şeymiş gibi davranabilirdi. Oynamak, *mış gibi* yapmak onun işiydi. Kendine bile yalan söyleyebilirdi, kendine bile oynayabilirdi. Ama bu çok aniydi, toparlanmak için bir dakikaya, yalnızca bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Tam o esnada, iç sesini duymuş gibi Destan'ın aniden salona girmesiyle dikkati dağıldı. "Yağız!" dedi kadın, kollarını açarak. "Hoş geldin!" Destan normalde de enerjik ve hareketliydi ama tavırları normalden daha mı abartılıydı? Belki de Güneş'e öyle gelmişti.

Bu on saniyelik selamlaşma, bir başkası için belki hiçbir şeydi ama Güneş, istediği zamanı böylece buldu. Başını önüne eğip birkaç derin nefes aldı, sakinleşebileceği kadar sakinleşti ve yüzüne samimi göründüğünü bildiği bir tebessüm yerleştirdi. Bunu Yağız için yapmıyordu. Yağız affedilmediğini, hoş karşılanmadığını zaten biliyordu. Ama Güneş, ortamın profesyonelliğini bozamazdı; bu şekilde değil, bu kadar basit ve önemsiz bir şey için değil. Belki şimdiye dek aklına gelmemişti ama Çimen'di bu, Yağız elbette sık sık etrafta olacaktı. Birkaç güne alışacağına emindi. Bugünü atlatsa yeterdi. Sonra hep hazırlıklı olacaktı.

Son basamakları rahat tavırlarla indi. Yüzündeki tebessümü hiç bozmadan, aynı ürkütücü rahatlık ve sakinlikle, "Hoş geldin," dedi. Yağız bir baş selamı ve gülümsemeyle yetindi fakat gözleri kadının gözlerinde, dudaklarında ve saçlarında olması gerekenden birkaç saniye daha fazla oyalandı. Kimse fark etmedi. Keşke Güneş de fark etmeseydi.

Güneş, bu anın bir delinin rüyası gibi uzayıp gideceğini, bu anın içerisine gömülüp bir daha çıkamayacakmış gibi hissedeceğini zannetti ama uzayan sessizliği Can bozdu. Can merdivenlere yöneldi, sonra bir an duraksadı. Dönüp beklenti dolu gözlerini kadına çevirdi.

"Güneş, aşağı inip oyunu çalışmamız lazım." Mert'le Yağız'ı işaret ederek, "Siz Ankara'yı konuşacaksınız sanırım, değil mi?"

dive sordu. Yağız başını aşağı yukarı sallayınca Can daha fazla beklemeden arkasını döndü ve elleri ceplerinde, merdivenlerden inmeye başladı. Geriye doğru umursamaz bir şekilde seslendi. "Geçen yıl kaldığımız otelden nefret etmiştim. Yalnızca söylüyorum." Sonra gözden kayboldu.

Güneş de ikiletmeden merdivenlere yöneldi. Bu bir kurtarma operasyonu muydu, yoksa Can'ın aklında sahiden yalnızca oyun mu vardı; bilmiyordu ama her neden olursa olsun, Güneş minnettardı.

Can ve Güneş'in oyunun üzerinden geçtiği ve içlerine sinmeyen kısımları İpek'le ve diğerleriyle tartışmak için işaretlediği, Mert'in yukarıda Yağız'la konuştuğu ve diğerlerinin de ara sıra aşağı inip Can ve Güneş'e katıldığı, ara sıra yukarı çıkıp Yağız ve Mert'e müdahale ettiği birkaç saatin ardından Mert ellerini ağır ağır çırparak bodruma indi. Herkes dikkatini ona çevirince Mert, son birkaç basamağı inmek yerine yukarıda kaldı. "Artık Kaçak'ı konuşma zamanı."

Bodrum katı bir anda buz kesti ve soğuk rüzgârlar her yandan esmeye başladı. Güneş, yanında az öncesine kadar rahat bir tavırla oturan Can'ın sırtının aniden dikleştiğini, adamın büsbütün gerildiğini hissetti. Sonra yalnızca onun değil, herkesin üzerinde bir tuhaflık olduğunu fark etti, en çok da Destan'ın. Neşesinden, rahatlığından ve konuşkanlığından hiçbir şartta ödün vermeyen Destan Lal, sahnenin ucunda oturmuş, donuk gözlerini zemine dikmişti.

Hiç kimseden ses çıkmayınca Mert boğazını temizledi. "Bence..." diye mırıldandı ama konuşmak onun için zormuşçasına bir süre devamını getiremedi. Belki de söyleyeceklerini tekrar düşünüyordu.

"Kaçak çok önemli bir oyun. Adımızı duyurmamızı sağladığı gibi salonlar hâlâ tamamen doluyor. Üstelik, itiraf etmek gerekirse benim için de ister istemez özel bir oyun. Ama sanırım profesyonel davranıp Can'ın tavsiyesini deneme taraftarıyım. Baktık olmuyor... Her zaman fikrimizi değiştirebiliriz. Sonsuza dek oynamayacak da değiliz. Yalnızca diğer oyunlara da odaklanabilmek için kısa bir mola olarak düşünelim. Nasıl gidiyor, bakalım." Bir an duraksadı. "Yani, benim oyum böyle. Oynamayalım."

Destan duruşunu hiç bozmadan, gözlerini mıhladığı zeminden hiç kaldırmadan net ve tartışmaya kapalı sesiyle, "Kaçak, vazgeçebileceğim bir oyun değil. Oynayalım," dedi.

Anıl köşede, karanlıkta kalan sandalyelerden birinde, rahat bir tavırla bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu. Ortamın soğukluğundan ve gerginliğinden etkilenmeyen tek kişi belki de oydu. "Ben başarılı olan bir oyuna neden mola vermemiz gerektiğini anlamıyorum açıkçası. Maceraya gerek yok. Devam edelim."

İpek onun hemen ayak ucunda, yere attığı minderin üstünde oturuyordu. Anıl'ın aksine ortamdaki herkes gibi ciddi ve gergin bir yüzle etrafa bakıyordu. "Diyecek ek bir şeyim yok. Devam edelim."

Aralarında hiç öyle bir hava yoktu ama Anıl ve İpek sürekli birlikte oturduğu ve konuştuğu için aralarında bir şey olup olmadığını merak etti Güneş. Daha sonra birine sormayı zihnine not etti.

Mert, kısa bir süre sessizlik olunca Destan'ın arkasında, sahnedeki kıyafetlerin hemen yanında duran Yağmur'a çevirdi bakışlarını. Genç kadın omuzlarını silkti. "Kararsız olsam da ben Can'ın haklı olabileceğini düşünüyorum. Her yıl aynı oyuna takılıp kalıyoruz. Bazen önünüze bakmanız gerekir, arkadaşlar. Zor da olsa."

Ömür cevap vermeden önce uzunca bir süre Destan'a baktı. Böyle düşünmek istemiyordu ama Yağmur haklıydı. Bu oyun geriye takılıp kalmalarına neden oluyordu. Birçok yarayı kanatıyordu ve birini cezalandırıyordu. Sahnede türlü başarılar yakalıyor olabilirlerdi ama Kaçak'sızlığın bu insanlara bir şekilde iyi geleceğini içten içe biliyordu.

Bunun, Destan için nasıl bir yara olduğunu iyi biliyordu, bu yüzden cevabını vermeden önce biricik dostuna içinden kocaman sarıldı. Onu kanatan insanlardan biri olmaktan nefret ede ede doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı. "Bence de oynamasak daha iyi. İpek'in bir sürü yeni oyunu var, biz de gelişiyoruz. Artık adımızı daha fazla insan biliyor. Yeni oyunlar daha çok ön plana çıkabilir."

Güneş, içinden oyları sayarken gözlerin kendisine döndüğünü hissetti. Kendini cesaretsiz, küçük bir kız gibi hissediyordu. Bir yıl önce, sırf insanların gözünde terk edilmiş biri olmamak için nikâh salonunun arka kapısından koşarak çıkmıştı. Şimdi burada nasıl duruyordu? Buraya kadar gelmesini bile Yağız sağlamıştı. Lisedeyken sahne korkusunu onun sayesinde yenmiş, Çimen'le onun sayesinde iletişime geçmişti. Şimdi bile, Yağız kapısına kadar gelmiş, onun adına Mert'le konuştuğunu söylemişti. Güneş, cesaretsizdi. Kollarında derman yoktu, ne güçlü hissediyordu ne de özgür. Sabahları yataktan güçlükle kalkıyordu, çoğu gece ağlıyordu. *Ama bu insanlar onun fikrine önem veriyordu.* Gözünün içine bakışlarından belliydi bu. Kesin ve net tavrına rağmen Destan bile Güneş'in gözünün içine bakıyordu. Kimin tarafını tutacağını ya da fikrinin ne olacağını merak ettiği için değil, Kaçak hakkındaki fikirlerini öğrenmek için. O fikirlere değer vereceği için.

Onların gözlerinde gördüğü bu düşünceden cesaret alan Güneş, doğru bulduğunu dile getirdi: "Kaçak en sevdiğim oyununuz. Doğrusu, ne zaman canım sıkkın olsa bilet alıp oyunu izlemeye geliyordum. Kaç kere izlediğimi sorun, hatırlamıyorum. İzlemediğim oyununuz yok ve bir izleyici gözüyle en iyisi Kaçak. Neden bilmiyorum, profesyonel bir eleştiri getiremem ama öyle. Bu yüzden Kaçak'ı bırakmamamız gerektiğini söylemeyi çok isterdim. Ama sırtınızı dayadığınız bu kadar iyi bir oyununuz olduğu sürece diğerleriyle daha az ilgilenmeniz de gayet olası." Derin bir nefes aldı. "Sonuç olarak, bence de bir mola vermeyi deneyelim. Diğer oyunlara daha çok çalışalım ve yenileri

mükemmelleştirelim. Bakalım, ne oluyor. İleride fikrimizi değiştirmemek için... Diğer oyunlar da istediğimiz hâle geldiği zaman Kaçak'ı tekrar sahneye almamak için hiçbir sebebimiz yok."

Bir an sessizlik oldu ve bu sessizlikte Güneş insanların yüzündeki şaşkınlığı gördü. Belki ilk kez böyle çok konuşmuş olmasından belki oynamayalım demiş olmasından belki de başka bir şeyden. Ama başını Can'a çevirince onun gözlerinde başka bir şey gördü, sanki bir çeşit gururla *ben biliyordum* der gibi bakıyordu. Bir babanın kızına, bir abinin kardeşine bakışındaki gururdu gözlerindeki. Bu bakışı lisede oynadığı ilk oyunun sonunda Dünya ve Cihan'ın gözlerinde görmüştü. O kadar benziyordu ki kendini yine o sahnede, ilk kez oynadığı salonda gibi hissetti.

Sonra Mert basamakları hızlıca indi, bu ağır havayı dağıtmak için ellerini çırparak, "Madem öyle, işe koyulalım," dedi, ellerini beline yerleştirdi. Yapılacakları, oyunların eksiklerini ve Yağız'la konuştuklarını gür sesiyle özetlemeye başladı.

Ağustos, 2017

Mert, yaza bu kadar benzemeyen bir yazı ömründe yaşamamıştı. Güneş tepede parlarken yağmurlar ve karlar yağdığına, fırtınalar koptuğuna yemin edebilirdi. Oysa pencereden baktığında gördüğü tek şey güneş ışıklarıydı. Sokaklar süt limandı. Küçük çocuklar parıldayan gözleri ve neşeli yüzleriyle yürüyor, ellerindeki dondurmaları yalıyor, koşup oynuyordu. Sıradan bir yaz olmalıydı.

Keşke sıradan bir yaz olsaydı.

Bu hayatta hiçbir zaman önceliği kendisine verebilen biri olmamıştı. Evin büyük abisiydi; iki erkek, iki de kız kardeşi vardı. Ne olursa olsun, kendi canından önce onların canının yanıp yanmadığını kontrol etmek zorundaydı. Buna mecbur olduğunu kimse söylememişti ama Mert bir şekilde buna mecbur kalmıştı.

Artık kendi canını hissedemeyinceye dek başkalarının canını önemser olmuştu. Annesi için hep babası vardı. Babası içinse hep annesi. Birbirlerine çok âşık her çiftin çocuğu böyle ihmal edilir miydi? Bir ebeveynin önceliği çocuğu olmalıyken eşi olduğunda, çocuklar hep böyle bir yerinden yaralı olur muydu?

Önünde durduğu pencereden, karanlık havaya ve gökte parlayan aya kederli gözlerle bakıyordu. Mavi gözleri, dolmamak için çabalıyordu. İstediği zaman ağlayabilirdi, bu onun için çocuk oyuncağıydı. En neşeli gününde, kahrından öldüğüne inandırabilirdi herkesi. Ama ömrünce tatmadığı bu kederin var olmadığına kendini ya da insanları nasıl ikna edebilirdi, hiçbir fikri yoktu. Bu kederi nereye saklasa kimse fark etmezdi? Bu kederi nereye gömse insanlar üstüne çiçek bırakma gereği görmezdi?

Arkasını dönmesi gerektiğini biliyordu. Destan'ın ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sessiz hıçkırıklarını duyuyordu. Her gece değil ama bazı geceler böyle olurdu. Artık ilk zamanlardaki gibi değildi. Genç kadının, insanlara iyi olduğunu söyleyebilecek ve yalandan tebessüm edebilecek kadar iyi olduğunu biliyordu. Ama bazı geceler böyle olurdu. Bir yaz akşamında, doğaya hiç uymayan bir şekilde bulutlarda saklanıp aniden kopan bir fırtına gibi, bazı geceler böyle mahvolurdu. Hüznü hangi sandığa kapadıysa hüzün o sandığın kilidini zorlayıp kaçmak için canla başla savaşırdı. Kazanırdı da.

Saatlerdir konuşmayan kadının titrek sesini duydu. "Mert, neden... Neden ya? Sen bir şey söyle, sen bilirsin her şeyi. Neden?" Onun ağlamaktan tizleşmiş sesi, Mert'in zaten uçurumun kenarında olan gözlerinin dolmasına yol açtı. Mavi gözleri, karanlıkla bir an için parladı, kimse görmemişti bu parlamayı. Sonra genç adam, hayatı boyunca hep yaptığı gibi kendi canını aldı, kendinin dahi görmeyeceği bir yere kaldırdı. Döndü, salonun ortasında, halının üstünde oturan genç kadının yanına oturup kadını kollarının arasına aldı. "Bunu maalesef bilmiyorum, canım. Ama geçecek. Bunu biliyorum."

Hıçkırıkları bir süre daha devam etti. Mert, kadının sırtını sıvazladı ve başka hiçbir şey söylemeden fırtınanın dinmesini bekledi. Destan ağladıkça ağladı. Önce nedenini sordu, sonra başını göğe kaldırıp, "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen. Yapamıyorum, ne olur. Daha çok istediğim başka hiçbir şey olmadı, lütfen. Mert, lütfen, ne olursun ya..."

Destan, grubun annesiydi. Mert'in bir şeyi beceremediğinde gittiği ilk kişiydi. Çimen'e katılmayı kabul ettiği gün, Mert'in hayatındaki iki üç arkadaşından birisi olmuştu. Dağ gibiydi, koca bir volkan gibiydi. Güçlüydü, öyle kolay yıkılmazdı.

Onun böyle yıkıldığını görmek, belki de en çok bu yüzden zordu. Kendi annesinin yıkılışını görmekten farksızdı.

Hıçkırıkları dindiğinde Destan hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve salonun diğer ucundaki kitaplığa yürüdü. Sonra elinde siyah bir dosyayla döndü, elindekileri fevri bir hareketle zemine fırlattı. Dosyanın içindeki kâğıtların bir kısmı etrafa dağıldı. Destan, Mert'in şaşkın bakışları arasında küskün, yorgun, kısık bir sesle, "Bir oyun yazdım," dedi. "Ama toparlayamadım. Sen toparlarsın."

Başka hiçbir şey söylemeden odasına gitti ve battaniyenin altına girdi.

Mert'in ilk kez bir konuda yanıldığını biliyordu.

Bu acının hiç geçmeyeceğini biliyordu.

Kaçak'ı ne zaman yeniden oynayabileceklerine dair tahminler de bulunup olası tarihleri Yağmur'un özenle tuttuğu ajandasına yazmış (Elma Şekeri, Kayıp, Saçlarına Gelincikler ve Yıldızları Yakalamak), metinlerin üzerinden geçmiş, provalar için takvim çıkarmışlardı. Güneş'in bu süreçten anladığı kadarıyla Yağmur, küçük Mert gibiydi. Nasıl ki Mert herkesi toparlıyorsa Yağmur da küçük planları ve organizasyonları yapıyor, hepsini elindeki küçük, yeşil kaplı defterе özenle işliyordu.

Üzerinde en çok çalışacakları oyun, Can'la Güneş'in oynayacağı Saçlarına Gelincikler için akla gelebilecek her şeyi konuşmuşlardı: diğer karakterleri kimler oynayabilirdi, prova takvimi nasıl olacaktı, kostümler nasıl olmalıydı ve ilk ne zaman sahne almalıydı. Bir süre okuma yapmış, var olan diğer küçük karakterlere şimdilik karar verememişlerdi.

Öğle yemeği için söyledikleri pizzayı, çalışırken yemişlerdi. Saat sekize geliyordu ama kimse şikâyetçi görünmüyordu. Destan işe koyuldukları birkaç saatin ardından omzuna dökülen saçlarını tepeden toplayıp, beyaz çerçeveli kocaman gözlüklerini takmıştı. Hepsinin kıyafetleri, oturup kalkmaktan kırış kırış görünüyordu. Tüm bunlara rağmen kimse yorgun görünmüyordu. Güneş tüm bunları zihninden geçirirken, İpek'in hafif çatlamış sesini duyunca fikrini değiştirdi. Belli ki bu insanlar da tıpkı Güneş gibi, bir şeyleri gizlemekte ustaydı.

"Arkadaşlar, devam ediyorsak yukarı çıkıyorum ve eşofmanlarımı giyiyorum. Kot pantolonla durma saatlerimi resmî olarak geçtik." Bir yandan kol saatini işaret ediyordu. Güneş, saatine baktı, tam sekizdi.

Mert, "Sanırım bitirsek daha iyi," dedi, başını elindeki tekstten kaldırmadan işaretleme yapmaya devam etti. "Abartıp ikinci günden Güneş'i korkutmayalım." Sesinde eğlenen bir ton vardı. Sonra ciddileşerek ayağa kalktı, elindeki teksti hemen yanındaki sandalyeye bırakıp ellerini beline koydu. Gömleğinin kollarını dirseklerine dek kıvırmış, saçı başı biraz dağılmıştı. "Bu yıl yemekler benden," dedi sonra. Bunu bir sessizlik takip etti.

Hemen ardından Güneş'in irkilmesine neden olan bir karmaşa.

Can hızla ayaklandı. "Geçen yıl da sen ısmarlamıştın."

Ömür neredeyse aynı anda, "Bu yıl benim ısmarlayacağımı kararlaştırmıştık," diye itiraz etti.

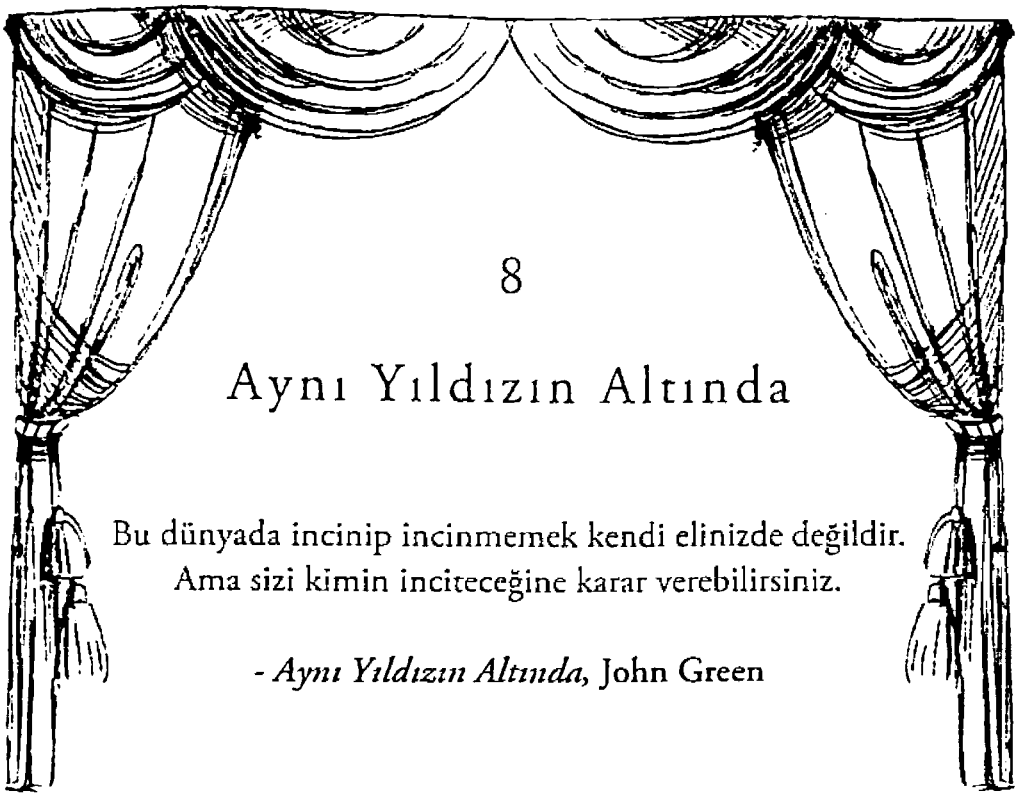
Mert, yüzünde bir ciddiyetle, "Hayır," dedi. Ama Güneş, adamın sesinde yine o muzip ton olduğuna emindi. "*Seneye sen daha hızlı ol da sen ısmarla*, demiştim. Hatırladın mı?"

Destan yerde oturuyordu, arkasındaki duvara yaslanıp bağdaş kurmuştu. İstifini hiç bozmadı. "Biriniz Güneş'e olayı açıklasın. Ayrıca siz artık bu garip alışkanlığı bıraksanız nasıl olur? *Artık* çocuk değiliz."

Kimseden ses çıkmayınca, Destan oflayarak Güneş'e döndü. "Efsanelere göre," diye başladı dalga geçercesine. "Çimen'i kurduğumuz ilk yıl, yani sadece Ömür, Can, Mert ve ben varken Can'la Mert bir konuda iddiaya girmişler. İddiayı kaybeden, hepimize dönemin açılış yemeğini ısmarlayacakmış. İddiayı Mert kaybetmiş, o yıl hepimize yemek ısmarladı. Ama sonra bu böyle devam etti. Her yıl tatilden döndüğümüzde birisi aniden *bu yıl yemekler benden*, diye tutturuyor. Ama Can ve Mert bu konuda o kadar hızlı ki Ömür ve ben sadece birer kez bu şerefe nail olabildik. Üstelik..." Gözlerinden ateş saçarcasına Mert ve Can'a baktı. "Baştaki iddianın ne olduğunu da hâlâ öğrenemedik."

"Mevzu başta iddiaydı." Mert kabul edercesine başını salladı. "Ama artık mevzunun hız meselesi olduğunu hepimiz biliyoruz. Var mı benden önce yemeği hatırlayan? Yok. Konu kapanmıştır. Yarın sekiz buçukta görüşürüz."

Hepsine el sallayıp merdivenleri çıktı. Güneş göremedi ama Mert'in basamakları çıkarken güldüğüne yemin edebilirdi.

8

Aynı Yıldızın Altında

Bu dünyada incinip incinmemek kendi elinizde değildir.
Ama sizi kimin inciteceğine karar verebilirsiniz.

- Aynı Yıldızın Altında, John Green

Sesi kulaklarında çınlıyordu. *Seni seviyorum, seni seviyorum.*

Öyle hâlsiz uyandı ki gözlerini bile açamadı bir süre, uyanıktı ama dünyaya basamıyordu ayakları. Sonunda gözlerini açtığındaysa alarmının çalmasına bir iki dakika olduğunu fark etti. Kalkası yoktu hiç, ömrü boyunca burada kalmak, yorganı kafasına dek çekmek ve rüyadayken akan gözyaşlarının ıslattığı yastığına gömülüp uyumak, uyumak, bir daha asla uyanmamak istiyordu.

Sonra, son günlerde yaşadıkları ona bir bir geri döndü. Yatağından çıkmasa da hayatında bir fark olmayacak o genç kadın değildi artık. Bir işi vardı, onu bekleyen insanlar vardı. Sahneye çıkacaktı. Bu, dumanların biraz olsun dağılmasına yardımcı oldu. Güneş Atay, o eskimiş kedere artık kapılmayacağına kendisini ikna ederek doğruldu yataktan. Sahi, rüyasında ne gördüğünü hatırlamıyordu ama belli ki Yağız yine çok yakmıştı canını.

Kalkıp yüzünü yıkadı, sonra dolabından rahat bir şeyler seçip hızlıca geçirdi üstüne. Şişmiş yüzünü normale çevirebilmek için biraz makyaj yapıverdi. Dicle burada olsa saçlarını güzelce yapar, makyajını da daha adamakıllı bir hâle getirirdi. Hatta kıyafetlerini bile beğenmezdi büyük ihtimalle. *Çıkar şunları, oyunculuğunu konuşturmaya gidiyorsun sen!*

Güldü kendi kendine. *Dicle burada değil. Dicle kendi evinde.*

Birkaç gündür böyleydi. Yağız'ı görmenin etkisi miydi, bilmiyordu ama çarşamba gününden beri rüyaları daha da kötü bir hâl almıştı.

Başını iki yana salladı, kendini bu kedere bırakamazdı, artık sorumlulukları vardı. Çantasını hazırlayıp kahvaltısını etmeden yola koyuldu ama tüm çabalarına rağmen, otobüse binip başını cama yasladığında zihni yaramaz bir çocuk gibi bağlarından kurtuldu, o güne gitti.

O ilk güne.

Eylül, 2013

Aslında her yönüyle sıradan bir güne benziyordu. Sabah annesinin seslenmesiyle uyandı, yine annesinin hazırladığı tostu bir bardak süt eşliğinde hızlıca yedi ve geç kalmamak için evden apar topar çıktı. Hep bindiği otobüse bindi, durakta indikten sonra her gün geçtiği o ağaçlı, uzun sokakta düşüncelere dalarak yürüdü. Köşeyi dönüp okulu görünce gayriihtiyari somurttu, yine de adımlarını hızlandırdı.

Güneşli bir gündü; mevsim değişiyordu, son sıcak günlerdi bunlar. Belki yarın yağmur bile yağardı, bu yüzden içeri girmek daha zordu. İnsan kaçıp bir ormana ya da bir deniz kenarına gitmek istiyordu.

Sınıfa girip her zamanki yerine, en arka sıraya çoktan yerleşmiş olan Dicle'nin yanına geçti. Onunla lise birin ikinci günü tanışmışlardı. *Dicle,* Güneş'in çekingen duruşunu fark etmeyecek kadar enerjik ve sıcakkanlıydı. Öğle arası aşağı inerken sınıfta tek başına kalan Güneş'e dönmüş, aşağıdan bir şey isteyip istemediğini sormuştu. Güneş hayır demişti ama yine de bir arkadaş kazanmıştı. O günden sonra, Dicle hep Güneş'in yanına oturmuştu.

"Hoş geldin," derken sözcükler Dicle'nin ağzından zorlukla çıktı, esnemeden duramıyordu. Güneş bu manzaraya karşı gülmeden edemedi.

"Günaydın, uykucu."

"Aydı mı? Ne zaman?"

Garip bir şekilde, Dicle en çok sabahları şaka yapardı, sonradan da çoğunu hatırlamazdı.

Önce fizik öğretmenlerine -kadın, kalem eteği, gözlükleri, kısa boyu ve ciddi duruşuyla sınıfa hızlı hızlı girmişti- sonra dönüp birbirlerine bakan Güneş ve Dicle, el mahkûm, ders için gereken her şeyi masaya serdiler. İkisi dersler konusunda epey benzerdi, notları hiçbir zaman iyi olmamıştı. Haylaz öğrenciler olduklarından değil ama dikkatlerini konuya vermek onlar için çoğu zaman epey zordu. Bazen birlikte, çoğunlukla da ayrı ayrı, düşüncelere dalarlardı. Dicle hayal kurardı, geleceğe dair umutlu şeyler. Güneş ise ne zaman bir boşluğa düşse kendisini rahatsız eden o amaçsızlık hissini duyumsardı içinde. Bu hayatta ne yapmak istediğini, nasıl yaşamak istediğini bilememenin verdiği garip bir rahatsızlık vardı içinde. İnsanlarlayken ya da bir işle uğraşırken belki aklına gelmeyen ama kendi zihniyle baş başa kaldığında onu huzursuz eden düşünceler. Yalnızca üniversitede hangi bölümü okumak istediğini ya da hangi mesleği seçmek istediğini bilmeyişi değildi sorun. Bu hayatı nasıl yaşamak istediğini bilemiyordu. En basit sorulara dahi cevabı yoktu. Aslında hangi soruları sorması gerektiğini de bilmiyordu.

Başını iki yana sallayıp dikkatini tahtadaki kadına vermeye çalıştı. Derse çoktan başlamış, tahtanın yarısını doldurmuştu bile. Kaşlarını çatarak tahtada yazılanları anlamaya çalıştı. Kadın tiz sesiyle durmaksızın devam ediyordu ama Güneş söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. Kuvvetten, kütleden ve ivmeden bahsediyordu.

F= m.a

Tahtada yazan yazıya bakarken hocanın söyledikleri kulağına çalındı. "Simgeleri zaten biliyorsunuz, çocuklar. *F* kuvvet. *M* kütle ve *a* da ivme. Yani kuvvet, kütleyle ivmenin çarpımına eşit. Anlaştık mı?"

Güneş başı dönüyormuş gibi hissetti. Ne zaman fizik dinlese böyle olurdu. Tamam, anlaştık ama bu kuvveti hesaplayınca ne olacak şimdi, diye sormak istediyse de sustu. Değil sınıfta konuşmak, insanlarla ikili konuşmaları yürütmek bile zordu. Kuvvet eşittir kütle çarpı ivme. Kütle çarpı ivme. Bu, belki ona sınavda bir soru kazandırırdı da bu kez öğretmeninin kanaat kullanması gerekmezdi.

Düşüncelerinden sıyrılıp hocanın tahtaya yazmayı yeni bitirdiği soruya odaklandı. Aslında gayet basitti. Kadın sınıfın seviyesini bildiğinden, hatta muhtemelen kimsenin onu dinlemediğinin farkında olduğundan, verilen iki değer formüle yerleştirildiğinde cevabın kolayca bulunduğu basit bir soru yazmıştı tahtaya. Sayıları hesaplaması bile öyle kolaydı ki Güneş işlemi kafasından yapıverdi ve ardından gayriihtiyari mırıldandı: "On altı."

Defterine bakıyordu, sınıftan çıt çıkmıyordu. Sınıfın çoğu, tıpkı Güneş'in yanında oturan Dicle gibi hayallere dalmıştı. Bir kısmı sabahın ilk dersi olduğu için uyuyordu, bir kısmıysa kendi arasında fısıldaşıyordu.

"Güneş *on altı*, dedi hocam, duymadınız mı?" Güneş, bu kelimelerle birlikte başını hızla sınıfın diğer ucuna çevirdi, tıpkı onun gibi en arka sırada oturan Yağız'a.

Yağız ona bakmıyordu, kolları göğsünde bağlı, gözleri tahtadaki kadındaydı. Sınıfın ve hatta okulun popüler çocuklarındandı ki olmaması da imkânsızdı. Hangi lisede olursa olsun olay yaratacak yakışıklılığı ve hâli vakti fazlasıyla yerinde ailesiyle herkesin onun adını bilmemesi olası bile değildi.

"Sahi mi? Güneş?" Güneş, Yağız'a bakakalmıştı, tahtadaki kadının sesiyle tekrar öğretmenine doğru döndü. Dicle de şaşkınlıkla Güneş'e dönmüştü, belli ki Güneş'in bir soruyu cevaplandırıp üzerine bir de dillendirmesi, hayallerinden bile daha ilgi çekiciydi.

Güneş ne yapacağını bilemeyerek başıyla onayladı. Lütfen tahtaya çıkıp çözmemi istemeyin. Lütfen. Lütfen. Tahtaya çıkarsa muhtemelen bayılırdı. Buna o kadar emindi ki. Bayılır hatta kalp krizinden ölebilirdi. Böylece Yağız, Güneş'in ailesine büyük bir tazminat ödemek zorunda kalabilir, Güneş'in ailesi ve belki birkaç akrabası ömür boyu refah içinde yaşardı.

"Tahtaya gelip çözmek ister misin, Güneş?"

Hayır, istemem?

Ona seneler gibi gelen bir süre boyunca yerinden kıpırdamadı ama sonunda Dicle'nin ittirmesiyle ayağa kalkmak zorunda kaldı. Bu işten bir an önce kurtulmak istiyordu, kıpkırmızı yanakları ve hafifçe titreyen elleriyle tahtaya ilerledi. Kalbi ne kadar hızlı atıyordu öyle? Üstelik nefes de alamıyordu.

Hocanın uzattığı tebeşiri alıp işlemi tahtaya titrek ve terli ellerle yazdı. Belki sayılar Güneş'in titrek elleri yüzünden okunmuyordu. Belki kimisi Dicle gibi şaşkındı. Belki de sınıftaki diğer öğrencilerin içinde ona gülenler vardı. Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Sonuçta, Güneş o tahtaya çıkmıştı. Yerine dönerken yanakları alev alevdi belki, üstelik dizleri titriyor da olabilirdi ama kalp krizi geçirmemişti. Kimse kimseye tazminat ödemek zorunda kalmayacaktı.

Kalbi göğsünü zorlarken, sırasına oturup derin bir nefes aldı. Bir kez daha. Sakinleşmeye çalıştı.

Sonra başını şaşkınlıkla ve anlamayan gözlerle Yağız'a çevirdi. Çocuk, Güneş'e karşı ilgisiz ve tamamen derse odaklanmış görünüyordu, sanki o ana kadar Güneş'i izlemiyormuş gibi.

Az önce ne olmuştu?

Yaşanan onca şeye rağmen bu anıyı düşünmek onda tebessüm etme isteği uyandırıyordu.

Yağız.

Onu sınıfın öteki ucundan duyan çocuk.

Eylül, 2018

İrem'in en sevdiği gün cumaydı çünkü o da yaşıtları gibi okuldan nefret ediyordu. Günlerden cuma olduğu için mutlu olması gerekirdi ama aksine, içinde nasıl da büyük bir sıkıntı vardı. Yağan yağmuru yeşil şapkasının koruması altında izlerken dudaklarını bükü-şü bu yüzdendi. Yağmuru görür görmez okuduğu romanlarından birini, kulaklığını ve telefonunu çantasına atmış, üzerine annesinin zorlamasıyla kapüşonlu bir hırka almış, çıkarmayacağına da söz vermişti. Söz verdi mi tutardı İrem, hırka bu yüzden hâlâ sırtındaydı ama yağmur sağanağa dönünce başındaki şapkayı çıkarıp eline aldı, özgürce gülümsedi gökyüzüne, birkaç yağmur damlası gözlerini rahatsız edince başını indirdi. Aldığı toprak kokusuyla genişçe gülümsedi. Özgürlük onun için bu kadar basitti işte.

Yağmurun hızı azalınca şapkayı kafasına yeniden geçirdi, saçlarının ıslanmasından şikâyeti yoktu ama yanakları soğuktan kıpkırmızı kesilmiş, burnunun ucu donmuştu. Kulaklıklarını takmak için büyük bir istek duyuyordu fakat bu, yağmura ihanet etmek gibi olacaktı. Günlerce yağmuru bekledikten sonra yağmurun sesi yerine onlarca kez dinlediği şarkılardan birini açmak hiç de adil olmazdı.

Eylül için soğuk bir havaydı belki ama soğuk havaları hep çok sevmişti. Yağmur hepten hızını kesince, ısınmak için en sevdiği kitap kafeye girmeye karar verdi. Yürümek daha güzel olabilirdi ama annesine hasta olmayacağına dair de söz vermişti.

Şapkasını çıkarıp bir süre kitaplıkların önünde gezindi. Sonunda gözüne bir kitap kestirince koltuklardan birine yöneldi.

Buranın en sevdiği kitap kafe olmasının bir sebebi vardı elbette. Burası, hayatında gördüğü en sıcak yerdi. Koltukları çok rahattı, ışıkları rahatsız etmeyecek kadar loş ama okumaya engel olmayacak kadar aydınlıktı. Beş dakika oturayım diye başladığı kaç kitabı bu koltukta bitirmişti, bilmiyordu.

Biraz okuduktan sonra saatini yokladı, Ömür'ün eve gelme saati yaklaşıyordu. Karnı da acıkmaya başladığı için ayaklandı, kitabı yerine bırakacaktı. Belki daha sonra devam edebilirdi, okuduğu kadarı hoşuna gitmişti gitmesine ama elinde zaten bir kitap vardı. Burası da bir yere kaçmıyordu.

Ne yazık ki daha kitaplıklara ulaşamadan bir engele çarptı.

Hayır, bir engele değil, *birine*.

İlk tepkisi oflayarak alnını tutmak oldu, kendisine göre oldukça uzun olan çocuğa resmen kafayla girmişti. Sonra özür dilemek için korkuyla gözlerini kaldırdığında onu gördü, Miraç'ı.

Miraç.

"Özür dilerim." Yere eğilip kitabını aldı, Miraç'ın olduğunu tahmin ettiği diğer iki kitabı da ona uzattı. Aklı başında olsaydı kitapların adına ilgiyle bakardı ama aklı pek de başında değildi.

"Ben de önüme bakmıyordum." Miraç sorun olmadığını göstermek istercesine gülümsedi. "Teşekkürler." Kitapları gösteriyordu.

İrem omzunu silkip gülümsedi, yanından geçip gitmek için hareket etti ama Miraç bir adım kenara kayarak kızın önüne yeniden geçti. Sonra elindeki kitabı işaret etti. "Ne okuyorsun?"

Bir adım geri çekilip Miraç'ın yüzüne baktı. Gözleri dışındaki her yere. Miraç'ın bir cevap beklediğinin farkındaydı ama bir sohbet açmak, o sohbeti ilerletmek istemiyordu.

"Aynı Yıldızın Altında." Aslında okumak istediğimden değil. Bir ara popülerdi ama artık herkes unuttu sanırım. Miraç'a ulaştırmadığı cümleleri bir gülücüğe sığdırdı, böylece sohbetin ilerlemeyeceğini umuyordu.

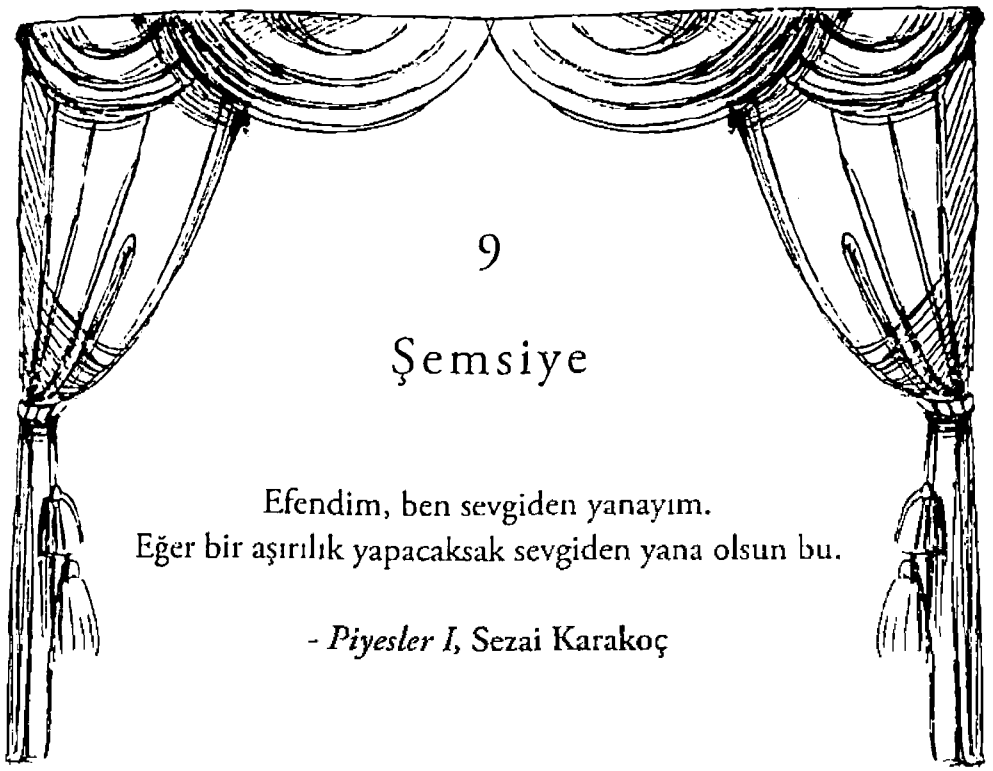
"Bir ara herkesin elindeydi. Okuduktan sonra bana verirsin, değil mi?"

"Benim değil ki. Şimdi yerine koyacaktım. Belki daha sonra alırım."

Miraç hayal kırıklığıyla başını salladı, İrem de bu sessizliği fırsat bilip, birkaç veda sözcüğünün ardından onu geride bırakarak dükkândan çıktı.

Ve ondan sonraki günlerde, İrem hiçbir zaman Miraç'ın dükkânda kendisini gördüğü için içeri girdiğini bilemedi. Hatta ona çarparken aslında önüne baktığını. İşin aslını isterseniz genç adamın pek bir suçu yokmu.

Çünkü bazı insanların *size gerçekten* bakmaları için onlara sertçe çarpmanız yahut omuzlarından tutup sarsmanız gerekirdi.

9

Şemsiye

Efendim, ben sevgiden yanayım.
Eğer bir aşırılık yapacaksak sevgiden yana olsun bu.

- *Piyesler I,* Sezai Karakoç

2013, Kasım

Güneş o gün, Yağız'ın sınıfın öteki ucundan onu duyduğu o gün bunun bir anlık bir şey, bir boş bulunma olduğuna kanaat getirmişti. Oysa Yağız yeni başlamıştı. Yağız o günden sonra Güneş'e göre garip, Dicle'ye göreyse ilginç ve komik davranmaya devam etti. Göz göze geldikleri her an Güneş'e gülümsüyor, kantine inerken kızların ikisine de bir istedikleri olup olmadıklarını soruyor, ders aralarında anlamadığı yahut kaçırdığı yerleri kızlara danışıyordu. İçlerinde Dicle'yi en çok güldüren bu sonuncusuydu çünkü derste bir başkasının kaçırdığı herhangi bir yeri kızların yakalamış olma ihtimali öyle düşüktü ve bu herkesçe öyle iyi bilinirdi ki Yağız ne zaman soru sormaya gelse Dicle çocuğun yüzüne kahkahalarla gülmemek için kendisini sınıfın dışına atmak zorunda kalırdı.

Güneş içinse durum daha da garipti. Dicle ona nazaran çok daha sosyaldi, Güneş dışında birçok arkadaşı vardı. Oysa Güneş okulun görünmeyen, bilinmeyen insanlarından biriydi. Çirkin, ezik veya özellikle silik olduğundan değil, yalnızca ön planda olmak huyu değildi. Arkadaş edinme konusunda da bir numara

olduğu söylenemezdi. Şimdiyse bilerek yapmadığı şu görünmezlik büyüsü bir şekilde bozulmuş, ihlal edilmiş görünüyordu. Şikâyet ettiğinden veya rahatsız olduğundan değildi ama buna neyin sebep olduğunu bir türlü anlamıyordu. Çok düşünmüştü ama o gün Yağız'ın özellikle dikkatini çekecek bir şey yaptığını düşünmüyordu. Üstelik sınıfın öbür ucundan, Güneş'in kendi kendine sessizce mırıldandığı cevabı nasıl duyabilmişti? Özellikle dinliyor olsa bu kadar olurdu.

Yağız'ın gariplikleri normalleşip, artık okula gidip gelmek kadar hayatlarının bir parçası olduğunda, hava durumu kendini yağmura ve bulutlara teslim etmişti bile. Artık neredeyse her teneffüste üçü hep birlikte muhabbet ediyor, gülüyordu. Öğle araları, yürüyüşler ve kahkahalar eşliğinde keyifle yenen hamburgerler için biçilmiş kaftandı.

Yağız soğuk bir yanı olsa da çok konuşkan, çok dolu doluydu. Her anı, her sessizliği bir şekilde doldurmayı başarıyordu, belki de kızların arasına böyle kolayca girebilmesi bundandı. Kızlar baş başa vakit geçirirken konuşmada iyi oldukları kadar sessizlikte de iyiydiler. Oysa Yağız için sessizlik yoktu. Durgunluk yoktu.

Doğrusu, Dicle bir gün kenara çekilmek zorunda kalacağını biliyordu. Bundan zerre de gocunmuyordu, Yağız sanki Güneş için biçilmiş kaftandı. Güneş'in dünyadan bihaber, Yağız'ı yalnızca arkadaşı olarak gördüğünün farkındaydı tabii ama bunun da uzun süreceğini düşünmüyordu. Yağız'sa Dicle'nin kendisini anlayacak kadar açıkgöz olduğunu biliyordu ancak ikisinin bahçede tesadüfen yalnız kaldıkları bir aralık gününe dek bu konuda ağzını bile açmadı. Yıllar sonra hatırlamaya çalıştıklarında ikisi de Güneş'in o gün, o dakikalarda nerede olduğunu, ikisinin nasıl yalnız kaldığını hatırlamayacaktı.

Hava çok soğuktu, kuru bir rüzgâr ikisinin de saçlarını karman çorman ediyordu. Bahçenin kenarındaki bir bankta yan yana oturmuş, soğuk yüzünden nispeten boş olan bahçeyi izliyorlardı. Kabanları kalındı ama açıkta kalan yüzleri kıpkırmızı olmuş, elleri neredeyse donmuştu. Yine de içeri girmemekte ısrar ediyorlardı.

Yağız başını hiç çevirmeden, sanki bunu daha önce çok kez konuşmuşlar gibi, "Ne zaman anlar dersin?" diye sordu. Dicle, Yağız'ın sonunda bunu konuşmak istemesine bir süre şaşırdı, bunu da sessizliğiyle yansıttı. Sonra derin bir nefes alıp ona döndü.

"Çıkmaz ayın son çarşambası, tabii ki." Yağız'ın saçlarını karıştırıp sanki arkadaşı değil de çocuğuymuş gibi sevdi. "Sana da yazık be. İşin çok zor." Sırtına pat pat vurdu. "Kolay gelsin."

Yağız elinde olmadan güldü. "Bildiğini biliyordum."

"Tabii ki ben de bunu bildiğini biliyordum."

Kısa bir sessizliğin ardından Yağız boğazını temizledi. "Yani... Sence..."

Dicle bir süre Yağız'ın kararsızlığının tadını çıkardı. Cümlesini bitirmesini bekledi ama sonunda ona acıdı. Zaten hiç kıyamazdı. "Beni çok eğlendiriyorsun. Senin gibi kendini beğenmişin biri bile bazen onaya ihtiyaç duyabiliyor demek."

Yağız elini kalbine götürerek, "Kendini beğenmişlik mi!" derken çok büyük bir suçla itham edilmiş gibi hafifçe geri çekildi, yüzüne derin bir keder ve hayret ifadesi yerleştirdi. Onun bu rol yeteneği Dicle'yi çok eğlendirirdi, anında kahkahalara boğuldu.

"Tamam, tamam." Kahkahaları dindiğinde kaşlarını çatıp ciddileşmeye çalıştı. "Doğrusunu istersen, Güneş'in kafasına bir tuğla atıp dikkatini çekersen belki durumu fark edebilir. Bak, belki diyorum. İşin özü, böyle durmanın bir işe yarayacağını düşünmüyorum."

"Yani, harekete geç diyorsun."

"Ki bu da en iyi yaptığın iş oluyor."

Öğle arasının bittiğini gösteren zil çalarken ikisi de yerinden kıpırdamadı. Zil sona erince Dicle, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onu nereye götürmem gerektiğini." Sonra dalgınlıktan sıyrılıp Dicle'nin en az onun kadar sessiz oturduğunu fark etti. "Sen?"

"Ben?" Dicle haince sırıttı. "Düğününüzde eflatun rengi mi giysem diye düşünüyordum. Bir yaz günü evlenirseniz sevinirim. Askılı giymek istiyorum."

Ayaklanırken, "Ah!" diye histerik bir nida attı Yağız. Elini alnına götürdü, okulun bahçesinde değil de bir tiyatro sahnesindeymiş gibi duygu yüklü bir tonda yüksek sesle haykırdı: "Sen ve senin o hayalperestliğin!"

Dicle'nin kahkahalarını durdurmak elbette mümkün olmadı.

Eylül, 2018

İrem güneşli ama serin bir güne uyandı ve bu, ruh hâline hiç iyi gelmedi. Yakında, sevdiği herkes bu güzelim şehri terk edecekti. Şu durumda şehirde kasırga çıkmalı, sel basmalı, yağmurlar asla durmamalıydı. Bu güzel hava da neyin nesiydi?

Çantasını hızlıca hazırladı, bir şeyler atıştırdıktan sonra kendini sokağa attı. Durağa dek on dakikalık yürüyüş, bir on dakika minibüs yolculuğu ve duraktan okula on beş dakikalık bir yürüyüş daha. Sırtındaki siyah çantadaki kitapların ağırlığı tonlarcaymış gibi hissederek tüm yol boyunca bunu düşündü: Kimseye hiçbir şey borçlu değildi, kimseye bir söz de vermemişti. Yani, aslında *vermişti* ama bu sözün sorumluluğunu almak zorunda mıydı? Değildi. Değildi işte. Onun neden böyle davrandığını bile bilmiyordu, savunmaya geçmeye hakkı vardı.

Var mıydı?

İnsanlar korkutucuydu. Bunu, en yakınlarından öğrenmişti. İnsanların size zarar vermesi için kötü olmaları gerekmezdi. Tamamen iyi olan iki insan, birbirini severken bile karşısındakinde öldürücü yaralara sebep olabilirdi.

O böyle şeyler istemiyordu ki!

Minibüsten indiğinde havanın kısa sürede bozduğunu fark etti. Gökyüzünde kara bulutlar vardı şimdi. Gök, sesini duymuştu anlaşılan.

Okulun önüne çıkan sokağa döndüğünde yağmur aniden, bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. İrem'in saçları, incecik

ceketi ve çantası o kadar kısa sürede ıslanmaya başladı ki kız şaşkınlıktan bir an durup başını göğe çevirdi. Gülümsedi. İşte böyle.

Yürümeye devam etti. Adımlarını hiç hızlandırmadı, bu su damlaları ona hep huzur verirdi.

Okula beş dakikalık bir mesafe kalmıştı ki bu huzuru, nefes nefese kalmış bir kız tarafından bölündü. Kız elindeki şemsiyeyle aniden yanında bitmiş, şemsiyeyi İrem'in eline tutuşturmuş ve nefesini düzenleyebilmek için ellerini dizlerine dayayıp soluklanmaya başlamıştı. Şemsiye sayesinde olacak, siyah dalgalı saçları kuru ve kısaydı. Dalgaları omzunun biraz aşağısına dek ancak geliyordu. Sonunda başını kaldırıp baktığında İrem, kızın gözlerinin kahverengi olduğunu fark etti. Elinde şemsiyeyle öyle şaşırmıştı ki kız ona, "Merhaba," diyene dek hiçbir şey söyleyemedi.

"Sen de kimsin?" Kulağa kaba geldiğini biliyordu ama durum biraz garipti.

"Merhaba," dedi kız, tekrar. Elini uzattı. "Ben Ekin."

İrem çok da düşünmeden kızın elini sıktı. "Ve?"

"Seni şemsiyesiz görünce... Yani, formanı da görünce... Yardım etmek için. Sırılsıklam olmuştun." Ekin'in sesi, İrem'in anlaşılmaz bakışları karşısında gitgide zayıfladı ama neyse ki bu açıklama karşısında İrem yumuşamıştı.

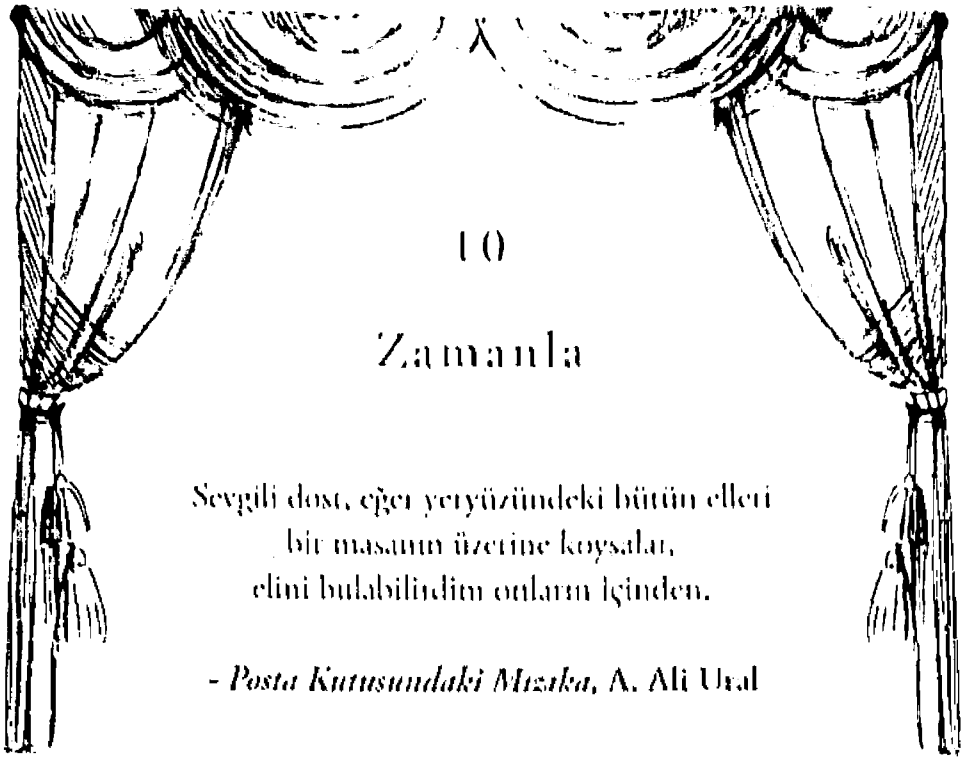
"Ah. Önemli değil. Yani, ıslanmak sorun değil."

"Ama okula gidiyoruz. Üstünü değiştiremeyeceksin. Üşütürsün."

Ekin yarı zorlama bir tavırla şemsiyeyi başlarına tuttu ve İrem'i yürümeye zorladı. Kimdi bu kız? Nereden çıkmıştı, insanlar sınır nedir bilmez miydi hiç? O belki üşütmek istiyordu, kim ne diyebilirdi?

Düşüncelerine rağmen kaba olmak istemiyordu. Bu yüzden, okula girdiklerinde aklına gelen ilk bahaneyi söyleyerek, "Ben kantine uğrayacağım," dedi. "Teşekkürler. Şemsiye için."

Ve sonra, tamamen zararsız olan genç kızdan bir yangından kaçar gibi koşarak uzaklaştı.

10

Zamanla

Sevgili dost, eğer yeryüzündeki bütün elleri
bir masanın üzerine koysalar,
elini bulabilirdim onların içinden.

- Posta Kutusundaki Mızıka, A. Ali Ural

Pazar günü geldiğinde, yani Güneş, Çimen'le ilk haftasını tamamladığında ve yemek günü geldiğinde ne Güneş yerinde durabiliyordu ne de Dicle. Güneş, giyim kuşam işini eskiden beri Dicle'ye bırakırdı. Yine öyle yaptı. Dicle gardırobun başında durmuş, askıları ve kıyafetleri bir o yana bir bu yana çekiştirirken, Güneş'e düşen de odada bir o yana bir bu yana gidip gelmekti.

"Başım döndü, Güneş!"

"Başın nasıl dönebilir? Arkan bana dönük, gardıroba bakıyorsun." Volta atmayı bırakmadı ama konuşurken kısa bir süreliğine durdu. "İş ortamında, tamam. Ama sosyal becerilerim bir karıncanınkiyle yarışır. Biliyorsun."

Dicle, yüzünü Güneş'e dönmeden derin bir nefes alıp ne yapması gerektiğini düşündü. Bu kriz anını biliyordu. Bu, Güneş'in sosyal ortamlara girmesi gerektiğinde yaşadığı *ses ve el titreme aşamasından* bir önceki aşamaydı. Bu döngüyü kırması için bir şeyler yapmazsa gitgide heyecanlanacak ve bu heyecanı söndürmek çok daha zor olacaktı. Bunu çok kez yaşamışlardı. İlk kez sahneye çıktığı gün, balo günü, mezuniyet, Yağız'ın ailesiyle tanışacağı gün, nişan...

Bir motivasyon konuşması yapmayı düşündü ama sonunda dikkat dağıtmanın daha iyi bir seçenek olduğunu düşündü. Dolaptan en beğendiği iki elbiseyi çıkardı. "Bu mavi elbise çok güzel ama çok hareketli. Bir de ben etek boyunu sevmedim. Sen nerede giymiştin bunu? Doğru ya, Dünya'nın mezuniyetinde. Peki, bu siyah elbisen? Bence daha iyi olur."

Bir an duraksadı. Güneş yürümeyi bırakmış, Dicle'yi dinliyordu. Her zaman işe yaramazdı ama bu kez yaradığını hissedebiliyordu, bu yüzden devam etti: "Saçını nasıl yapsak? Çok kararsızım. İyisi mi, toplayalım. Bu elbisenin yakasına da yakışır toplu saç. Güzel de küpeler takarız. Küpe koleksiyonumu getirdiğim için dua et sen!"

Kapı tıklatılınca, Dicle derin bir nefes alıp, "Gel!" diye bağırdı.

Güneş'in kurtarıcısı, Cihan'dı. "Senin hiç durmadan konuşmana bakılırsa Güneş heyecanlanmaya başlamış. O yüzden işe yarayacağını bildiğimiz bir şey hazırladık."

Duvarın arkasına gizlenmiş Dünya, elindeki tabağı onlara doğru uzattı. "Meyve tabağı!"

Güneş gülerek tabağı aldı, sahiden buna ihtiyacı varmış gibi muzlardan yedi. Dicle, Cihan'ın boynuna atılırken, "Seni seviyorum!" dedi.

Dünya, Güneş'in yatağına çökerken, "Ama fikir benimdi," dedi mızmızlanarak. Cihan, ikizine kaşlarını çatarken Dicle, "Olsun!" dedi. "Ben yine de seni seviyorum, hayatım."

Güneş gözlerinin dolduğunu hissetti. Heyecanı dağılmıştı ama şimdi de bu insanları arkasında nasıl bırakacağını bilmiyordu. Yıllar önce, Yağız'ı bırakamadığı için Çimen'den vazgeçmişti. Şimdi ne değişmişti? İçinden bir ses *belki de hiçbir şey,* diyordu. *Belki de hiçbir şey değişmedi ve sen yine başaramayacaksın. Yine kıramayacaksın zincirlerini.*

Tam aksini söyleyen sesi dinlemeye çalıştı.

Güneş, topuklular konusunda hiç iyi değildi. Bu yüzden topuklularını elinde tutuyor, elbisesi kırışmasın diye de oturmamakta ısrar ediyordu. Beş dakika kadar önce Dicle salona inmiş ve önemli bir duyuru yapmak üzere olan bir okul müdürü edasıyla yüksek sesle ilan etmişti: "Evet, sevgili ailem! Güneş'imiz hazır ancak Mert'in gelmesine hâlâ var. Bu yüzden anlatacak dikkat dağıtıcı, önemli bir şeyi olan ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun!"

Güneş gülmüş ve sahici bir beklentiyle ikizlere, annesine ve Dicle'ye bakmıştı. Babası, arkadaşlarıyla dışarıdaydı.

Dünya, kimsenin beklemediği bir şekilde, "Aslında bir şey var," demişti. Böylece, son beş dakikadır Dünya'nın konuşmasını bekliyorlardı. Dünya'nın söze nasıl gireceğini bir türlü bulamayışının iyi yanı, merak duygusunun çok iyi bir dikkat dağıtıcı olmasıydı. Kötü yanıysa Mert'in gelmek üzere olması ve Güneş'in sorun her neyse duymak istemesiydi.

Sessizliği bozarak, "Hadi, Dünya," dedi sonunda. "Sorun ne?"

"Hayır, sorun yok."

Güneş yorulsa da ayakta durmaya devam etti ama topuklu ayakkabılarını elinde tutmaktan vazgeçip duvarın kenarına bıraktı ve gözlerini ısrarcı bir şekilde Dünya'ya dikti. Bakışları öyle deliciydi ki Dünya'nın gözlerini devirip omuzlarını düşürmesine neden oldu.

"Tamam, aslında bir sorun var ama nereden baktığına göre değişir. İki gün önce işten çıkarıldım. Açıkçası, nedenleri için bir şeyler söylediler ama dinlemedim. Üzgünüm."

O bunları söyleyip bir an duraksayınca, Güneş kendi heyecanına kapılmış olmaktan iki gündür göremediği bir şeyi gördü: Dünya'nın gözlerindeki sönmüş pırıltıyı. Dünya'nın işini sevdiğini biliyordu. Sevmese bile işsiz kalmak kimseye iyi hissettirmezdi. Üstelik, Dünya pazar günleri bile evde duramayıp gezmeye çıkardı.

Cihan sessizliğe dayanamayıp tereddütle mırıldandı: "Aklında bir şey varmış gibi konuşuyorsun."

"Aslında var. Birkaç ay önce önünden geçtiğimiz dükkânı hatırlıyor musun, Güneş?"

Ah. *Ah.* Tabii ki hatırlıyordu! Yağız yüzünden yorganın altından çıkmadığı bir pazar günü, Dünya resmen kızı yatağından sürükleyerek kaldırmış, dışarı çıkarmıştı. Güneş o kadar hâlsiz ve mutsuzdu ki Dünya inat etmiş, kıza ayakkabılarını bile kendi giydirmişti. Sonra saatlerce sokaklarda yürümüş, dondurma yemiş, sinemaya girmiş, acıkınca da bir şeyler atıştırmışlardı. Sahile inip boğaz havası almışlardı.

Dünya, Güneş'e ne yapmak istediğini sormuştu. Fotoğrafçılığa geri dönmek için dergilere başvurabilirdi. Sokakta ayakkabı bile boyayabilirdi. "Ama bir şeyler yap," demişti. "Çık o yorganın altından." Güneş de dergilere başvurabileceğini isteksizce mırıldanmıştı.

Sonrasında Dünya aniden durdurduğu Güneş'e, onun dikkatini asla çekmeyecek, körpe bir dükkân göstermişti. "Eğer yapacak hiçbir şey bulamazsan," demişti kızın bal rengi gözlerine bakarak. "Burayı birlikte boyayacağız. Adam edeceğiz ve küçükken hayal ettiğin gibi güzel bir kitap kafe açacaksın, içi kitaplarla dolu olacak, ben sana yardım ederim, Dicle zaten eder. Cihan'ı da buna zorlarız. Nasıl fikir?"

Küçükken, okumayı öğrendiği ilk zamanlar gittiği büyük kitapçıyı öyle çok sevmişti ki Güneş, hep öyle bir yere sahip olmayı dilemişti. Şimdi Dünya...

Onun ne planladığını anlayınca Dünya'nın işini kaybettiğini bile unuttu. "Ben sana yardım edemem ki!" Dudaklarından kopan feryada engel olamadı. Yardım edemezdi, çünkü *gidiyordu.* Dünya güzel bir kitapçı açmak için böyle bir zamanı mı bulmuştu!

"Evet ama her şeyi seninle hayalini kurduğumuz gibi dizayn edeceğime yemin ederim, Güneş. Sence yapabilir miyim?"

Güneş, abisinin asla kaybetmeyeceği çocuk ruhunu, ses tonunda hissedip güldü. Elbette bunu Dünya'yla yapmak isterdi ama bu hayal Güneş'in çocukluğunda kurduğu masumi, unutulmuş bir rüyaydı. Dünya içinse bir tutkuydu; bunu görebiliyordu,

biliyordu. Eskiden beri insanların rahat ettiği, kendini kötü hissettiğinde gelebileceği bir yere sahip olmayı isterdi.

Kalbindeki güveni ses tonuna yansıtmak için elinden geleni yaptı. "Emin ol, Dünya," dedi, "Bu işi sen yapamazsan başka kim yapabilir, bilmiyorum."

Bunun üzerine Dünya'nın gözleri parladı. "Şimdi. Dükkânı hazırlamam epey sürer diye düşünüyorum. Kitaplıklar alınacak, boya, badana... Dükkânın sahibiyle konuştum, kiralamak istememe çok şaşırdı. Şu ana dek orayı isteyen hiç olmamış, bir iki kişi depo olarak kullanmış sadece. Her neyse, boyaya badanaya falan izin verdi. O işleri ben halledeceğim ama bir yardımcı hiç fena olmazdı. Aklınıza gelen kimse var mı?" Herkesin yüzüne tek tek baktı ama kimseden ses çıkmadı.

Güneş'in telefonu çaldı, Mert arıyordu. Gelmiş olmalıydı. "Bunu düşüneceğim," dedi kısaca. "Yemekten sonra ilk işimiz sana birini bulmak!" Heyecandan eli ayağına dolaşarak ayakkabılarını aldı ve kapıya yöneldi.

Geldi. Geldi. Derin bir nefes aldı, çalan zilin daha ilk saniyesinde göğüs kafesini delip geçmek için çırpınan kalbine sakin olmasını fısıldadı. Terlememeliydi, elleri titrememeliydi. Yapması ve yapmaması gerekenler denizinde boğulacaktı ki Dicle, onu iki omzundan tutarak sertçe konuştu: "Güneş, sakin kal. Ayakkabılarını giy." Ayakkabılarını giyince bu kez ellerini tuttu. "Konuştukça açılacaksın. Hep öyle olur. Seni, oyunculuğunu sevmeselerdi şimdiye dek çoktan *yollarımızı ayırmalıyız* gibi bir şey söylerlerdi. Mert denen çocuk ne kadar düşünceli olursa olsun birlikte çalışmayacağı birine yemek ısmarlamazdı herhalde. Bu mutlu bir akşam! Gerisi önemsiz." Güneş'in ellerini sıktı, aynı anda zil çaldı. Çok uzun konuşmuş olmalıydı.

Pekâlâ. Sakin. Sakin, Güneş. Bir an arkasına dönüp baktı. Dicle heyecanla, annesi gururla bakıyordu. Dünya ve Cihan'sa ikiz olduklarını ispatlamaya çalışır gibi tıpatıp aynı bakışlarla destek veriyorlardı. *Yapabilirsin!* diyorlardı sanki. *Yapabilirsin, sana güveniyoruz!*

Böylece, Güneş kapıyı açtı ve biraz daha aşağı inmezse Mert'in yukarı kadar zahmet edeceğini düşünüp hızlı adımlarla merdivenleri indi.

Dicle'nin fısıltısını değil Güneş, hemen arkasında duran Cihan bile duymadı: "*Artık hep istediğin gibi kanatlarını bulma ve uçma vaktin.*"

Apartmandan çıkıp dış kapının hemen yanında duran Mert'in yanına vardığında, "Kusura bakma," dedi hemen. "Bir türlü çıkamadım. Çok beklettim."

"Hayır, olur mu öyle şey?" Sesi içtendi. Siyah bir takım elbise giymişti. SSarı saçlarını, geriye doğru fön çekip taramış, özenle tıraş olmuştu. "Çok güzel görünüyorsun."

Güneş çekingen bir tebessüm takındı. Yanaklarının şimdiden kızardığına emindi. "Teşekkürler."

Arabaya doğru sessizce yürüdüler, Güneş emniyet kemerini bağladıktan sonra Mert yola koyuldu. Güneş bütün yol sessiz kalırlarsa hiç iyi olmayacağını ve Mert'in çok da sohbet insanı olmadığını düşünüyordu. Fakat Mert onu yanılttı.

"Heyecanlı mısın?"

"Birazcık." *Hem de nasıl.*

Genç kadın heyecanını dindirmek için gülümsedi, derin bir nefes aldı. Sanki nefes aldığında ciğerlerine hava dolmuyordu, bu yüzden sürekli derin derin nefes almak zorunda hissediyordu.

Mert, sesindeki muzır çocuğu hiç gizlemeden, "Açıkçası ben senden daha heyecanlıyım. İpucu verecek misin?" diye sordu.

Güneş böyle durumlarda biraz olsun muzip birisi olmayı isterdi. Dicle olsa *şoförlüğünün bedeli olarak mı*, deyip gülerdi. Dünya da buna benzer bir şeyler söylerdi herhalde. Ama Güneş, kuru bir hayırla yetinip arkasına yaslandı, elleriyle çantasının üzerinde ritim tutmaya başladı. *Daha çok var mıydı?*

Mert sezmiş gibi, "Merak etme, az kaldı," dedi. "Diğerleri biz gittiğimizde varmış olurlar, onları da Ömür'le Destan getirecekti. Aslında üçüncü bir arabaya gerek yoktu ama onur konuğunu ben getirmek istedim, onlar da itiraz etmediler."

Güneş başını camdan dışarı çıkarmak, birkaç derin nefes almak istiyordu. Bunun yerine, cevaben gülümsedi. Birazdan arabadan inecek, restorana girecekderdi ve herkesin, *istisnasız herkesin,* başı ona dönecekti. Avuç içlerinin terden sırılsıklam olduğunu hissediyordu. Derin bir nefes daha aldı. *Nasıl başa çıkacağım?*

Mert gözünü bir an yoldan ayırıp Güneş'e göz attı. "Çok gergin görünüyorsun, Güneş. Açıkçası, hayır diyeceğinden korkmaya başladım."

Güneş, gözlerini kapayıp sakinleşmeye çalıştı. "Biraz gerginim sanırım, evet." *Bu insanlar benim çalışma arkadaşlarım. Yıllardır hayran olduğum insanlar. Her yere onlarla gideceğim. Evet, biz artık her yere birlikte gideceğiz. Mert'le konuşabilirim. Konuşabilir miyim? Sesim titriyor ama...* "Ben..." dedi, sesi titriyor muydu bilmiyordu ama devam etti: "Ben kalabalık yerlerde elimde olmadan geriliyorum, cevabımla alakası yok."

"Ah, özür dilerim. Sanırım en son gidecek olmamızın hiç faydası olmadı."

"Sorun değil, bilmen imkânsızdı."

Mert direksiyonu kırarken, gözlerini yoldan ayırmadan kaşlarını çattı. "Gerilmene gerek yok. Şu anda ne giydiğini Can ve Anıl'a yarın sorsan hatırlamazlar. Destan, sen oraya palyaço kıyafetiyle bile gitsen seni çok beğenecek, beğenmeye dünden razı. Ömür de güzel göründüğünü söyler ama pijamayla bile gitsen ondan daha farklı bir tepki alabileceğini sanmıyorum. Yalan söyleyeceğinden değil. Ömür güzel bakan insanlardandır. Zaten o da son günlerde hiçbir şeye odaklanamıyor, aklı hep İrem'de. Yağmur ve İpek de dünya tatlısıdır, gerçekten gerilmene gerek yok. Ayrıca, o topuklularla düşmene izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Ah. Mert, Güneş'in her sorunu için bir çözüm bulmuş gibiydi ama kalp atışlarını kontrol etmek Güneş'in elinde değildi. Topuklular yüzünden kötü mü yürümüştü? O yüzden mi böyle demişti?

Dikkatini dağıtmak için bulduğu ilk dala tutundu. "Teşekkürler. İrem kim?"

"Ömür'ün kardeşi."

"Nesi var ki?"

Mert gülümsedi, onca konuşmanın arasında Güneş buraya mı takılmıştı? "Aslında bir şeyi yok ama Ömür'ü ikna edebilene aşk olsun. Biraz içine kapanık ama ben onu anlıyorum, kızın yapısı öyle. İnsanlarla konuşmayı pek sevmiyor, yalnız Destan'ı pek sever, henüz ondan bir şey sakladığını görmedim. Nasıl desem... *Kız resmen insan seçiyor.* Ömür ya da Destan'layken sorun yok. Bizimle, onlarla olduğu kadar samimi değil. Ama yabancı bir göz, aradaki farkı göremez. Yalnız Ömür'ün dediğine göre okulda hiç arkadaşı yokmuş. Ömür de kıza şizofren muamelesi yapıyor."

"Lisedeyken ben de öyleydim. Bunu kendisine de söylüyorum, Dicle benimle *zorla* arkadaş oldu. Tek arkadaşım da oydu zaten."

"Elbette, keşke daha çok arkadaşı olsaydı ama her insan kalabalıktan hoşlanacak diye bir şey yok. Hem Ömür'ün İrem'in başının etini yediğine bakma, o da kalabalıktan nefret eder."

"Peki, İrem kendisini insanlara açmıyorsa bunca şeyi sen nereden biliyorsun?"

"Ah." Mert'in neşeli gülüşünü duydu Güneş, başını çevirip adamın gülen çehresine baktı. "Bilmem. Sonuçta bizleyken daha rahat. Yani, onu hiç tanımıyor değilim. Ömür insanları tanımakta usta olduğumu söyler. Artık ne kadar doğru, bilmiyorum. Baksana, senin gerileceğini hiç düşünmemiştim, oysa bir haftadır birlikte çalışıyoruz."

"İşin aslı, biraz sakinleştim."

Mert neşeyle güldü ve el frenini çekti. "Mükemmel zamanlama çünkü geldik. Buyur bakalım."

Güneş gülümseyerek arabadan indi. Sahiden de sakinleşmişti. Yanılmıştı, Mert oldukça hoşsohbetti. Tabii ki hepsiyle kısa da olsa konuşmuştu ama henüz hiçbiriyle oturup uzun uzun sohbet etmediğini, hepsinin yalnızca sahne yüzünü gördüğünü ve onları tanımak için daha çok yolu olduğunu böylece fark etti.

Mert'e, heyecanını yatıştırdığı için bir hediye vermeyi düşündü. Ufacık. *Minicik bir ipucu.* Belki Güneş insanlara içini kolay açabilen birisi değildi ve diğer insanlar gibi lafı gediğine de koyamazdı ama arada bir, çok nadiren, o da ne diyeceğini bilirdi.

Mert de arabadan inince yan yana yürümeye başladılar. Mert, topuklular konusundaki sözünü tutmaya ant içmiş gibi kızın kolunu kibarca alıp kendi koluna yerleştirdi. Güneş'in gülümsemesi restorana girmeden hemen önce genişledi. Genç kadın, Mert'e doğru hafifçe eğilip mırıldandı: "Bu arada, bir hafta çok kısa bir zaman. *Beni de zamanla tanıyacağına eminim.*"

11

Sessizliğe Saklı

Sen benim
Terk ettiğim şehirlerimsin

Düştüğüm çukur
Uzanan ellerim
Hiç tutunamadığım o gidenlerim

Sen benim
Kovulduğum cennetimsin

- Kayıp Çocuk Masalları, Cem Adrian

Güneş bir adım önde, Mert onun hemen arkasında grubun çoktan yerleştiği masaya ilerlerken adamın bastırmaya çalıştığı tebessümü sanki sesli bir şeye dönüştü, öyle ki Güneş var olduğuna emin olduğu o tebessümü göremese de hissediyordu. Bu düşünce, Güneş'in masaya dek hoş bir tebessümle yürümesine yardımcı oldu.

"Güneş geldi!" Destan'ın heyecanlı sesiydi bu. Destan, çok güzel olduğunu söyleyerek Güneş'i öptü, samimiyetini Güneş de hissetti ve arabada konuştuklarını hatırlayarak Mert'le göz göze geldi. Destan'dan sonra, hevesle hoş geldin demek isteyen herkese kibarca teşekkür etti. Neyse ki ona duraksama imkânı vermiyorlardı, böylece Güneş heyecanını zihninin arkasına atabiliyordu. *Ah. Bu insanların arasında olduğuna inanamıyordu.*

Ömür, minik bir tebessümle Güneş'in gözlerinin içine baktı. Can'ın aksine, ona sarılmadı, Anıl'ın aksine, onunla tokalaşmadı. Yalnızca gözlerinin içine baktı. "Hoş geldin, çok güzel görünüyorsun. Ama Ankara'dayken bu topuklular seni zorlayabilir, haberin olsun."

İşte, yine yapmıştı.

Güneş'in bu kez kaçıp gitmeyeceğini, bu deneme sürecine bile ihtiyaç duymadığını bilir gibi konuşmuştu yine. Nasıl kendinden bu kadar emin olabiliyordu? *Nasıl bu kadar emin olabiliyordu Güneş'ten?*

Güneş, ona ne cevap vereceğini bilemedi. *Benden şüphe etmediğin için teşekkür ederim,* diyebilirdi. Ya da *neden,* diye sorabilirdi. *Neden bu kadar eminsin?* Belki bir gün, çok samimi olurlarsa *korkma,* diye dalga geçerdi. *Korkma, ben topuklulardan nefret ederim.*

"Hadi, siparişleri hemen verelim de Güneş şu açıklamayı yapsın.

Güneş'in düşüncelerini Destan'ın neşeli sesi böldü. Kafasındaki düşünceleri bir kenara itip önündeki menüye baktı, bir şeyler seçip arkasına yaslandı. Mert'in sıkıntılı bakışları eşliğinde, Destan'ın ısrarıyla başköşeye oturtulmuştu. Adam dudaklarıyla özür dilerken Güneş önemli olmadığını göstermek için ona gülümsedi. İşin aslı, kalbi normal ritmine dönmüş gibiydi. Terlemiyordu ve düşmemişti. Bu kadarı şimdilik yeterli olmalıydı.

Destan, herkes siparişlerini verince, Güneş'e bakarak, "Evet?" dedi.

Can alayla Destan'a takıldı. "Bayılmandan korkmaya başladık."

Destan onu umursamadan gözlerini Güneş'e dikti. Mert, Güneş'e destek verircesine bakıyor, masada çıt çıkmıyordu. Ömür tam karşısında durmuş gülümsüyordu; sanki bunlara hiç gerek yokmuş, sanki Güneş yıllardır onlarlaymış gibi sakin bir tebessümdü yüzündeki. Sanki adam birazdan kalkacak, geçmiş yıllarda Güneş'le yaşadıkları komik bir olayı anlatıp herkesi güldürecekti. Ama bu haksızlıktı, Ömür ona böyle bakarken, Güneş ağzını açıp tek kelime bile edemiyordu, hem de tüm hevesine

rağmen. Ömür ise tam yerinde ve tam zamanında söylemek istediğini söylüyor, sonra kenara çekiliyordu. *Bu haksızlık.*

Gözlerini ondan alıp Destan'a dikti. Ne diyecekti? Uzatmayı asla beceremezdi. Süslü kelimelerden de hep nefret etmişti. "Tabii ki sizinleyim."

Destan bir çocuk gibi ellerini çırpıp gülünce Güneş de güldü. Aslında neden bu kadar sevindiğini bile anlamıyordu. Güneş sıradan, ararlarsa bulabilecekleri türden bir oyuncuydu sadece. Şimdilik öyleydi.

Ama Destan her zaman biraz ileri görüşlü olmuştu. Kim bilir, belki de Güneş'in, onlar için vazgeçemeyecekleri bir dost hâline geleceği o günleri seziyordu şimdiden.

Bunu takip eden kutlamaları, yemeklerin gelmesiyle bir süre arada geçen ufak konuşmalar dışında sessizlik takip etti. Çok sürmeden Mert boğazını temizledi, Can alayla güldü. "Okul müdürü konuşması geliyor."

Destan çatalını bırakıp hevesle öne eğildi. "Sen ona bakma." Güneş'e göz kırptı. "En sevdiğim kısım."

Mert, Can'a kınayan bakışlar attıktan sonra hafif bir tebessümle söze başladı. "Bunu her yıl söylediğimi biliyorum ama hayatımda olduğunuz için çok mutluyum. Çimen olmasaydı nerede olurdum, bilmiyorum. *Siz olmasaydınız nerede olurdum, bilmiyorum.*"

Can, Güneş'e doğru hafifçe eğildi. "Gören de onu sokaktan topladık zanneder," diye fısıldadı. Can dalga geçiyordu ama Güneş onun sesinde bir farklılık sezdi. Her zamanki alaycı sesi değildi, onun sesi bile duygu yüklüydü.

Herkesin gözü Mert'in üzerindeydi, Güneş ise Mert yerine diğerlerine, hüzünlü değil ama eski günleri hatırlamanın etkisiyle ağırlaşmış yüz ifadelerine baktı. Kim bilir, onların nasıl bir hikâyesi vardı.

O yemekte, Ömür'ün zihninde tek bir şey dönüp durdu: Güneş'i sahnede ilk kez gördüğü o gün. Ne zaman Güneş'e baksa aklı o güne gidip duruyordu. O zaman Güneş daha genç, daha toydu; saçları biraz daha uzundu, yüzünde hiç makyaj yok gibi görünüyordu, üzerinde oyun gereği uzun, beyaz, sade bir elbise vardı ve Güneş, adı gibi bir ışık kaynağına dönüşmüştü. Sahnenin ışıklandırması berbattı ama Ömür, Güneş'in ışık saçtığına yemin edebilirdi.

Bu akşamsa sanki bilerek o güne tezat görünüyordu; siyah kısa bir elbise, toplu saçlar, makyaj ve takılar. Güneş'te yılların değiştirdiği bir şeyler vardı, elbette olacaktı, yıllar herkesi değiştirirdi. Fakat Ömür bu farklılığın ne olduğunu sezemiyordu. O zamanlar Güneş'i tanımaya fırsatı olmamıştı zaten, aradaki farkı anlayamazdı. Buna rağmen sezebiliyordu, bir şeyler farklıydı. Bunu kendi kendine çok kez tekrar etti. *Bir şeyler farklı. Bir şeyler değişik. Güneş, o zamanki Güneş değil. Sen de o zamanki Ömür değilsin. Ama şimdi buradasınız ve senin kalbin yine o zamanki gibi çarpıyor.*

Zihninde dönüp duran, sürekli başa saran bu düşünce ve o günün anısı gece boyunca Ömür'ü öyle yordu ki yemeğin sonuna doğru yalnızca eve gitmek istiyordu. Bir dakikalığına zamanı durdurup derin bir nefes almak ve kalbi dâhil her şeyi yoluna koymak istiyordu. Sanki bir dakika mola çalabilseydi hayattan, işte o zaman içindeki her şey eski sakinliğine kavuşabilirdi.

Bu, elbette mümkün olmadı.

Mert, herkesin arkasından restoranın bahçesine çıktı. "Ömür, Güneş'in evi senin yolunun üstünde. İstersen yolcuları değişebiliriz."

Ömür yediği bu gole karşı tepki vermemeye özen gösterdi, gülümseyerek, "Elbette," dedi. Güneş bir süre itiraz etse ve taksiyle dönebileceğini söylese de Ömür, ona kararlı gözlerle baktı ve konuşmak yerine arabanın kapısını onun için açtı.

Ömür, genç kadının hafifçe titreyen elleriyle saçlarını düzeltip beyaz *Corolla*'ya binişini izledi. Onun titreyen o küçük eline bakınca içinde bir yerlerin titrediğini hisseden Ömür, yine de

tüm sakinliğiyle göğsünü küçük bir nefesle doldurdu ve arabanın önünden dolaşarak kendi koltuğuna geçti. El frenini yine aynı korkunç sakinlikle indirdi ve arabayı park ettiği yerden hızlıca çıkardı.

Yolculuğun başlangıcı öyle sessizdi ki... Güneş, normalde işitmeyeceği tüm gereksiz ve küçük sesleri duyabildiğini fark etti, içine korkunç bir duygunun çöreklendiğini hissetti. Ömür'ün nefes alıp verişi. Tekerleklerin çıkardığı ses. Rüzgârın uğultusu...

Ömür'e göre, içinde kaybolup gidebileceği bu sessizlik hoştu. Yanında sessiz kalabildiği insanları her daim sevmişti. Birinin yanında konuşmak kolaydı, herhangi bir şeyden konu açabilirdiniz; havadan, uçan kuştan, trafikten. Ama birinin yanında düşüncelere dalabilecek yahut hiçbir şey düşünmeyecek kadar rahat ve güvenli hissetmek zordu.

Oysa, Ömür'ün aksine Güneş için sessizlik hoşun tam zıddıydı. Konu açması bekleniyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. Karşı tarafta böyle bir beklenti olmasa da Güneş, sohbet edemediği *için o kadar geriliyordu ki avuçları terleyip duruyordu.*

Hem Ömür neden böyle yapıyordu? Bir karmaşanın ortasında kolunu tutup destek oluyor yahut kalabalığın ortasında vurucu bir cümle söyleyip kenara çekiliyor ama yalnız kaldıklarında, havadan sudan konuşabilecekleri herhangi bir anda tamamen sessiz kalıyordu. Önündeki işe odaklanıyordu. Kalkıp gidiyordu. Güneş'ten bu kadar mı rahatsız oluyordu? Belki de yeni insanlarla tanışma konusunda pek de iyi değildi.

"Konuşmayı sevmez misin?" Sözcükler, Güneş'in dudaklarından âdeta kendi iradeleriyle döküldü. İşin aslı, Güneş düşünmek için kendine zaman tanımamıştı çünkü düşünmek için bir saniye bile beklese asla sormazdı. *Tabii. Artık iş işten geçmişti.*

"Efendim?"

Güneş soluna dönüp adamın yüzünü inceledi, tıpkı birkaç saat önce Mert'e yaptığı gibi. Geniş bir alın, büyük ve yeşil gözler, şekilsiz sayılabilecek bir burun ve ifadesiz, sert duran ince dudaklar. Kirli sakalını tıraş etmemişti, siyah saçlarıysa hâlâ çok

kısaydı. Esmer yüzü öyle ifadesizdi ki... Güneş, adamın aklından geçenleri tahmin bile edemiyordu; şaşırmış mıydı, yoksa bu soruyu bekliyor muydu, anlayamıyordu.

"Fazla sessizsin, ben de bir sorun olduğunu düşündüm."

"Ah."

Ömür gözlerini yoldan ayırmamaya dikkat etti, belki gözlerini sağa çevirip kızın bal rengi gözlerine bakmak istiyor olabilirdi ama kaza yapmak istemezdi.

Ona ne cevap vereceğini bilemedi bir süre. Güneş'le yan yana olmak onun için yeterince zordu. Bu durumu idare etmek başlı başına küçük bir savaştı. İçindeki bu savaşın dışarı nasıl yansıdığını, Güneş'e nasıl hissettirdiğini hiç düşünmemişti. Yine de insan, elini tutup yıldızları saymak istediği birine dönüp sıradan biriymiş gibi *çay ister misin,* diyemiyordu.

"Bir sorun yok, sadece... Alışamadım sanırım."

Yalan söylüyor oluşunu umursamadan, aklına üşüşen tek bir anı zihninden atmak için çabaladı bir süre. *Tek bir an.* Daha dün gibi hatırlıyordu, genç adam salonda Can'la yan yana oturmuş, İpek'in yeni yazdığı senaryoyu tartışıyordu. Kapı vurulduğunda Destan koşa koşa gitmişti açmaya. Güneş'in salona girip Ömür'e küçük bir tebessüm bahşetmesi birkaç saniye sürmüştü. Sahnedeki kadar güzeldi ama şimdi onlarla aynı zemine ayak bastığı için Ömür'ün gözüne daha küçük, daha minyon görünmüştü. Sahnede kocamandı oysa. O zamandan bu yana Güneş çok değişmişti. Bu gerçek, Ömür'ün yüzüne her gün farklı bir şekilde çarpıyordu. Ama değişmeyen bir şey vardı: Güneş sahnede aynı Güneş'ti.

"Neye alışamadın?"

Dikkatini toparlayıp yola verdi, yine de bir an kendisine engel olamayıp kıza çevirdi bakışlarını. "Bilmem, gruba en son birinin girmesinin üzerinden üç yıl geçti, grubun bu hâline çok alışmışım."

"Gideyim ben o zaman?"

Güneş, bu konuşanın kendisi olmadığına emindi. İçine bir şey kaçmıştı ve bunları söyleyen de kesinlikle o içine kaçan şeydi. Genç kadın böyle laubali bir cümleyi, yıllardır tanıdığı birine bile daha önce hiç söylememişti. En azından, hatırlamıyordu. Ve şimdi Ömür'den *hayır saçmalama, onu kastetmedim,* demesini mi bekliyordu? *Hayır, saçmalama, onu kastetmedim. Aslında, iyi ki buradasın.* Evet, böyle bir cevap fena olmazdı. Böyle bir cevap akşamı taçlandırır, Güneş'in mis gibi bir uyku çekmesini sağlardı.

"Saçmalama, onu kastetmedim." *Hatta, iyi ki burasın.* Söylenemeyen sözcüklerden tam anlamıyla nefret ediyordu Ömür. İşin aslı, belki de bir şekilde kendisini Güneş'ten uzak tutmasının sebebi de buydu. İnsanların Güneş ve Yağız hakkında ne söylediği umurunda bile değildi, Ömür Güneş'in gözlerindeki sevgiyi görmüştü bir kere. Yağız'ı görüp de merdivenlerde kala kaldığı zaman atan kalbini *duymuştu.*

Ve ne kadar isterse istesin, tüm bunları bilirken Güneş'in içini ona açmasını beklemek, ona yakın olmasını, ondan hoşlanmasını beklemek, hatta belki biraz olsun onu sevmesini beklemek Ömür'e göre hayalperestlikten başka hiçbir şey değildi. Güneş'in onu sevemeyeceğini biliyordu. Sadece biliyordu işte. Ve içi, kalbini böyle hızlandıran kadınla yan yana öylece durmaya, konuşmaya, hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya el vermiyordu.

İşin garip yanı, Güneş'i ne zaman böyle sever, arar olmuştu, kendisi de bilmiyordu. Görür görmez ondan hoşlanmıştı, evet. Mert, Güneş'i gruba almak istediğinde Güneş'ten çok Ömür sevinmişti belki de. Ama sonra, Güneş, *Yağız için* Çimen'den vazgeçince, her ne kadar ondan etkilenmiş olsa da bunu atlatmıştı. Biraz özlemişti belki. İhtimalleri düşünmüştü. İhtimalleri özlemişti. Hatta Mert'in her konuşmasında Güneş'in nasıl olduğunu sorması, Yağız'ın da Güneş'in iyi olduğunu söylemesi için kalbini durdurup beklemişti. Ama hislerinin farkında değildi, buna yemin edebilirdi. İçinde bir şeylerin, Güneş'i öylece, toprağa ekilen bir çiçeğin açmasını beklercesine beklediğinden haberi bile yoktu. Ta ki Güneş evin kapısından içeri tekrar girene dek...

Artık yalnızca hareleri kalmış bir tebessümün kendisini ne denli mutlu ettiğini görene dek.

"Yani... Demek istediğim... Benim grupta olmamdan rahatsız değilsindir, umarım."

Ömür, uzun süredir sessiz kaldığını o konuşunca fark etti. Kendini böyle geri çekmesinin kızı kırabileceği aklına bile gelmemişti, nasıl da düşüncesizdi. Belki de söz konusu Güneş olunca, düşüncesizden çok acemiydi.

Arabayı durdurup el frenini çekti. Arkasına yaslandı bir süre. Mert'in tarifine göre evin önündeydiler, apartmanın yalnızca en üst katında ışık yanıyordu. Usulca sağına döndü, Güneş'in cevap bekleyen gözlerine baktı.

"Hayır, Güneş. İşin aslı, iyi ki buradasın. Ve bu akşam iyi ki bizimle olduğunu söyledin. Dediğim gibi, o kadar alışmışım ki biraz garipsedim sanırım."

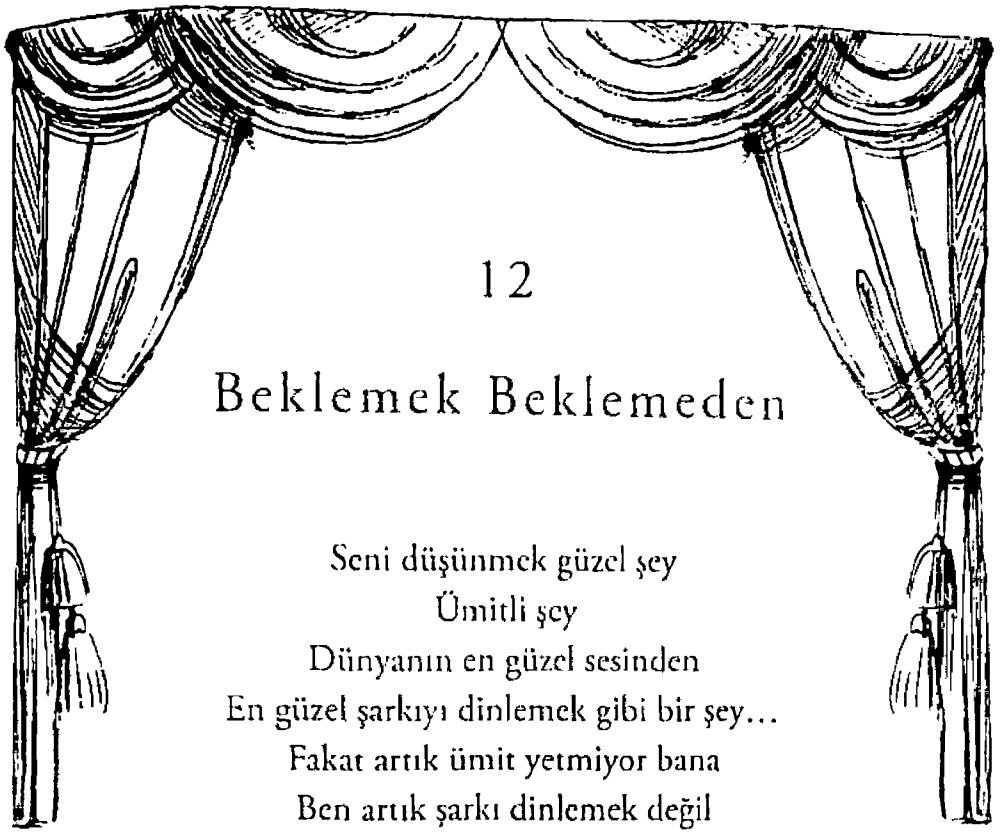
Genç kadın bir süre hayret içerisinde Ömür'e baktı. Sonra ne yapacağını bilemeden, arabadan hızlıca çıkmak ve bu adamdan hemen uzaklaşmak isteğiyle kapının koluna uzandı.

İçindeki minneti bu kelimeye sığdırabildiğine dair ciddi şüpheler duyarak, "Teşekkürler," dedi. *Her şey için.*

"Rica ederim," derken Ömür'ün gözleri Güneş'in kapı kolundaki elindeydi. Onun bu kaçıp gitmek isteyişi adamı neredeyse gülümsetecekti. "İyi geceler," demekle yetindi, onun bu kaçıp gitmelerinin ne zaman son bulacağını merak etti.

Güneş kapıyı yavaşça kapatıp arkasını döndü ve Ömür, elinde olmadan, ona bu dünyada bahşedilen görev buymuş ve onun da bu görevi icra etmekten başka hiçbir şansı yokmuş gibi hissederek apartmana girene kadar karanlığın içinde parlayan genç kadını izledi. Ne zamana dek onun gidişlerini izleyeceğini, ne zamana dek bu gidişleri böyle kabul edeceğini düşünerek gün ışığını seyretti. Bu çilesi ne zaman dolardı, emin değildi ama dolana dek bir gün, bir an bile şikâyet etmeyeceğine emindi.

Varsın kaçsındı, varsın gitsindi. Onun gidişleri bile nasıl ama nasıl güzeldi.

12

Beklemek Beklemeden

Seni düşünmek güzel şey
Ümitli şey
Dünyanın en güzel sesinden
En güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey...
Fakat artık ümit yetmiyor bana
Ben artık şarkı dinlemek değil
Şarkı söylemek istiyorum.

- *Seni Düşünmek,* Nazım Hikmet Ran

Güneş Atay, aylardır ilk kez günün sahiden doğduğunu hissederek uyandı. Kan ter içinde değildi, rüya da görmemişti. Gördüyse de hatırlamıyordu ya da üzerinde hiçbir etkisi kalmamıştı. Anın şaşkınlığı ile gözlerini tavana doğru birkaç kez kırpıştırdı. Hüznün, mutsuzluğun içinden sökülüp alınmış gibi hissetmenin tadına vardı birkaç dakika. Bir noktada her şeyin geri döneceğini, bu huzurun kalıcı olmadığını biliyordu, bu yüzden olabildiğince tadını çıkardı.

Hızlı bir duştan sonra üstünü değiştirdi, makyajını ve saçını yapıp merdivenlerden koşar adım indi. Mutfağa girdi, kahvaltı eden Dünya'nın hemen karşısına oturdu. "Günaydın!"

Dünya dudaklarında hoş bir tebessümle başını telefonundan kaldırdı. "Oo," dedi sesinde şaşkınlıkla. "Bu ne neşe!"

"Sense berbat görünüyorsun. Rolleri değiştik galiba."

Dünya sahiden de iyi görünmüyordu. Göz altları mor, normal bir günde şekillendirmeden asla odasını terk etmediği saçları karman çormandı. İyice uzayan sakalları, adamı mağaradan yeni çıkmış gibi gösteriyordu.

Dünya umursamaz bir tavırla omuzlarını silkince Güneş'in omuzları da düştü. "Dükkânla ilgili söylediklerin aklımda. Somurtup durma. Halledeceğiz."

Dünya tepki vermedi ama Güneş, onun teselli edilmekten pek hoşlanmadığını iyi bilirdi zaten. Bu yüzden, kahvaltısını ederken ona planlarıyla ilgili birkaç soru sormakla yetindi. İlerleyen haftalarda dükkânı boyatmayı, kitaplıkları ve masaları almayı planlamıştı. Muhasebeciye, kasada duracak birine ve birkaç garsona ihtiyacı vardı. Mutfakla ilgilenecek biri de gerekiyordu. "Kitaplardan anlayan biri de olursa süper olur," derken çayından son yudumunu aldı Dünya. "Ama bu da evrenden çok fazla şey istemek mi olur, bilemiyorum artık."

Güneş tanıdığı insanları gözden geçirdi bir süre. Liseden Dicle dışında pek arkadaşı kalmamıştı ama kalanların da kitaplarla pek arası yoktu. Kalan çevresi, genellikle Yağız'ın çevresiydi. Dünya için onlarla bile iletişim kurardı ama onların da kitaplardan bahsettiğini hiç duymamıştı. İnsanlar ne kadar az kitap okuyordu böyle?

Kesin ve kararlı bir sesle, "Halledeceğiz," derken abisinin yanağına bir öpücük kondurdu ve hızlı adımlarla portmantoya ilerledi. "Bugün gecikebilirim, işler uzayabilir. Bizimkilere söylersin!"

Üzerine gri hırkasını geçirip ayakkabılarını hızla giydi ve merdivenlerden koşar adım inmeye başladı. Kolundaki saate göre bir beş dakika daha oyalanırsa gecikecekti ve her zaman dakik olmakla övünürdü.

Dolmuş durağına yürümek için sola dönmek üzereyken gördüğü manzara ile olduğu yerde durdu ayakları. Kaşları hayretle çatıldı. Dün onu eve bırakan beyaz *Corolla*, tam da dün park ettiği yerde onu bekliyordu. Hiç hareket etmemiş gibi.

Şoför koltuğunda oturan Ömür, dirseğini direksiyona, yüzünü eline yaslamış, yüzünde minik bir tebessüm ve tasasız gözlerle boş sokağı izliyordu.

Güneş koşar adım ilerledi ve yan kapının açık camından başını uzattı. "Günaydın. Ne işin var burada?"

Ömür, yüzündeki tebessüm hiç bozulmadan, "Günaydın," dedi. "Evin yolumun üzerinde. Erken de çıkmıştım, bekleyeyim dedim."

Güneş, yüzünde şaşkın tebessümüyle kapıyı açıp ön koltuğa bindi. "Neden mesaj atmadın? Ya çok erken ya da çok geç çıksaydım?"

Ömür, cevap vermek yerine el frenini indirip arabayı çalıştırdı. Bazen böyle mantıksız şeyler yapardı, doğru. Açıklaması zordu. Neden mesaj atmamıştı? Bilmiyordu. Kapısında beklemek istemişti. Güneş'in hiç haberi olmadan beklemek istemişti. Öylece, sessizlikte durup sadece ummak istemişti. Bunu daha önce yaşadığı bir şeye benzetmişti.

O cevap vermeyince, Güneş de önüne dönüp yolu izlemeye başladı. Belki mesaj atıp Güneş'i rahatsız etmek istememişti. Ya da yolunun üzerinde olduğu için gelmişti ama beş dakika bekleyip gidecekti. Güneş, Ömür'ü anlamaya çalışmanın biraz zor bir iş olduğuna karar vermişti doğrusu. Bunu yakın bir zamanda başarabilecekmiş gibi hissetmiyordu, bu yüzden de düşünmeyi bıraktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Güneş, bu ani soru üzerine başını adama çevirdi. O da bir saniyeliğine gözlerini yoldan ayırmış, Güneş'e bakıp başını geri yola çevirmişti.

Ne soracağını merak ederek, "Tabii," dedi anında.

"Bunca yıl sonra, aniden Çimen'e katılmayı neden tekrar düşündün?" Bir an durdu. "Çok özel değilse."

İçinden gelen ilk yanıt *çünkü o zaman sizlerle olmamak da benim kararım değildi,* oldu. İç sesinin ona fısıldadığı bu gerçek, her şeyden önce Güneş'i şaşırttı. Çünkü en nihayetinde onun kararı olmuştu. Yıllarca buna inanmıştı genç kadın. Artık o kadar da emin değildi.

Yağız, demek istedi. *Hayır. Özgünüm ama hayır. Ben bu işi yapacağım. Sen de beni seviyorsan bu şekilde seviyorsundur zaten. Bir yolunu buluruz.*

İkinci olarak, *aniden değil*, demek istedi. *Hiç aklımdan çıkmadınız ki.*

Bunun yerine makul biri gibi konuştu. Ona, onun anlayabileceğini düşündüğü kadarını söyledi: "Yapmak istediğim tek iş buydu. Uzun zamandır düşünüyordum aslında ama yola nasıl çıkacağıma karar verememiştim." Kısa bir süre duraksadı, söyleyip söylememekte kararsız kaldıysa da ekledi: "Yağız yardımcı oldu."

Ömür başını ağır ağır sallamak dışında bir tepki vermedi, Güneş de başka bir şey eklemedi. Ama bu sessizlik, Güneş'e dünkü sessizlikten çok daha farklı geldi. Dünkü sessizlik elle tutulurdu sanki, hiç alışılamaz bir şey gibi aralarına oturmuş, onlarla yolculuk ediyordu. Bugünküyse vardı ama yoktu. İnsan bazen rahat bir koltuğa gömülür de sadece otururdu ya hani, bir şey yapmasına gerek varmış gibi hissetmezdi. Dururdu, durmanın tadını çıkarırdı. O hiçbir şey yapmıyor olma hâlinin keyfi, etrafını kuşatırdı insanın. Bu sessizlik de işte öyle etraflarını kuşatıyordu. Rahattı, huzurluydu, oradaydı ama bir şekilde sıradandı.

Güneş camdan dışarı bakarken, elinde olmadan gülümsedi. Ömür'ün, onu kendi kendine gülümserken gördüğünde tıpkı onun gibi gülümsediğini hiç bilemedi.

Ömür, arabayı yalnızca on beş dakika sonra kaldırımın kenarına park ederken Güneş kaşları çatılmış bir şekilde saatine bakıyordu. "Geç kaldık."

Ömür gülerek anahtarı eline aldı ve arabanın kapısını açtı. "Kimse gelmemiştir daha. Ancak toplanırlar. Can'ın bir on beş dakikası daha olduğuna emin gibiyim."

İçi biraz olsun hafiflese de huzursuzdu, geç kalmaktan eskiden beri nefret ederdi. Acele eden adımlarıyla Ömür'ün önüne geçip kapıya yöneldi. "Bu kadar arkadaş olmanız sorun olmuyor mu? Sınırlar çok gevşeyince?"

Ömür bir an için düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Tabii, bazen sınırlar silikleşebiliyor ama Mert böyle durumları çabucak fark eder ve insanları toparlar. Herkes de onu dinler garip bir şekilde."

Ömür, Güneş'e yetişip kapıyı tıklamasına fırsat vermeden elindeki anahtarla kapıyı açıp yeniden geri çekildi. Güneş teşekkür edip içeri girdi ve evin her zamanki hengâmesinin içine düştü.

Başta oldukça garip gelen bu karmaşa, şimdi tanıdık ve sıradandı. Anıl, köşedeki ikili koltuktaydı. Tamamen boş olan koltuğun kolçağına oturmuş, elindeki simidi yiyordu. İpek, diğer koltukta oturmuş, bir yandan sandviç yerken bir yandan da önündeki kâğıtları okuyordu. Yağmur diğer köşede telefonuyla uğraşıyordu. Mutfaktan gelen sesler Destan'a ait olmalıydı.

Ömür bir konuda haklıydı. Can sahiden yoktu.

Güneş, bu detaya elinde olmadan gülümsedi.

Mert'in ve hemen ardından Can'ın gelişiyle artık Güneş'in yoğunluğuna alıştığı iş günü, hızlıca başladı. Can ve Mert'in içeri peş peşe girişleri özellikle komikti. Can gecikmiş olmasına rağmen büyük bir rahatlık ile içeri giriyorken Mert can havliyle kendini içeri atmış, "Kusura bakmayın," demişti. "Bankada işim uzadı da." Güneş, kimsenin görmediğini umarak gülüşünü bastırmak zorunda kalmıştı.

İş günleri yoğun ve sahneyle dolu doluydu. Elma Şekeri'nin özellikle üstünde duruyorlardı çünkü Kaçak'tan sonra en güçlü kozları oydu. Neyse ki iki yıldır oynadıkları için provalar dışında çok bir iş yoktu. Öte yandan Saçlarına Gelincikler, tamamen yeni bir oyundu ve tekstinden okumasına, oradan da provasına ve kostümlerine kadar birçok sorun mevcuttu.

Okumanın tamamen merkezinde olan Güneş, yıllardır sahneye çıkamamış olmanın verdiği hamlık ve içine düştüğü bu hengâmenin verdiği şaşkınlıkla zamanın, bodrum katında ne kadar hızlı geçtiğini kapı zili duyulana ve bodrum katındaki tüm sesler kesilene kadar fark etmedi. Ancak çalan zil herkesi susturduğunda

ve dikkatleri yukarı çektiğinde duvardaki saatin bire yaklaştığını görerek şaşırdı, kendi kendine gülümsedi. Bir şeylerle uğraşmanın, üretmenin ve sevdiği şeyleri yapıyor olmanın uzun zamandır keyfine varamamış biri için bu sıradan gün, bir lütuftan farksızdı.

Kimse hareket etmeyince, Destan kalkıp merdivenlere yöneldi. Kapının diğer tarafında kimin olduğuna dair iyi bir fikri vardı. Çünkü her ne kadar Güneş bilmese de bu da her yıl yaşanan bir rutindi.

Destan kapıyı açınca tıpkı tahmin ettiği gibi mahcup hâlde gülümseyen bir yüz, yeşil gözler ve dalgalı kızıl saçlarla karşılaştı. Hiç şaşırmadan, "Ömür çok kızacak," dedi. "Bu alışkanlığı artık bırakman gerek."

İrem Ardıç, kadını dinlemeden ona hızlıca sarıldı ve okul çantasını bir kenara atıp içeri geçti. "Beni de yanınızda götürürseniz, neden olmasın?" Merdivenlere doğru ilerlerken Destan'ın önünden omzunu silkti. Herkesten çekinebilirdi. Destan'dan? Asla.

Önden Mert, hemen arkasından da Ömür salona gelince süngüsü çabuk düştü. Daha merdivenleri bile inememişti. "Kızmayın," dedi hızlıca. Başına gelecekleri elbette biliyordu. Ömür, bu yıl okuldan kaçmaması için onu özellikle uyarmıştı. Ama nasıl durabilirdi? Bahara kadar burada olmayacaklardı. Bu kadarını ona kimse çok göremezdi.

Bu yüzden, Mert ve Ömür'den gözlerini kaçırıp merdivenleri çıkan tanıdık yüzlerin arasında Güneş'i, ilk kez göreceği birini aradı. Güneş herkesten sonra salona geldi, İrem onun yanına gelmesini sessizlik içinde izliyordu. Destan, fiziksel olarak birbirine hiç benzemeyen bu iki kadının, her nasılsa aynı durgun ve huzurlu havayı etraflarına saçmayı başardığını düşündü. İkisinin birbiriyle tanışmaya çekineceğini en baştan beri biliyormuşçasına, "Güneş," dedi. "Bu, İrem. Ömür'ün kardeşi. İrem'ciğim, bu da çok merak ettiğin Güneş."

İrem, kızgın gözlerle Destan'a bakarken Güneş kıza şefkatle tebessüm etti. "Merhaba," dedi. "Tanıştığıma memnun oldum."

İrem cevap vermeyip, yalnızca gülümseyince Güneş, diğerlerinin yaptığı gibi koltuklardan birine geçti. İrem de onun hemen ardından Mert'in oturduğu koltuğun kolçağına ilişip, "Kimse bir şey söylemeden önce belirtmek istiyorum ki," diye başladı. "Gitmenize çok az kaldı ve ben şu ana dek hiç kaçıp gelmedim. Bence bir kerecik buna hakkım olmalıydı. İşte bu yüzden, iyi hâlden yararlanmayı talep ediyorum. Teşekkürler."

Kimse cevap vermedi. İstisnasız herkes sıkıntılı gözlerle İrem'e bakmaya devam etti. Yalnız Güneş, bu açıklamayı bir mantığa oturtamamış gibi etrafına bakınca Destan, Güneş'e döndü. "İrem her yıl birkaç kere okuldan kaçıp buraya gelir." İrem'e döndü, uyarırcasına baktı. "Oysa geçen yıl bunu bir daha yapmaması gerektiğiyle ilgili anlaşmıştık."

İrem hiçbir şey söylemeyip omuz silkti. Kimseden ses çıkmayınca, "Ne yapabilirim?" dedi en sonunda. "Kütüphanendeki bütün kitapları okudum, Destan. Siz yokken bu ev çok sessiz oluyor. Bizim ev de çok sessiz oluyor. Her yer sessiz oluyor."

Destan ağzını açıp itiraz edecekti ki İrem onu susturdu. "Ayrıca, bu okulda yeteneklerim harcanıyor. Ben de sizler gibi oyuncu olmak istiyorum. Okul, hayal gücümü köreltmekten başka hiçbir işe yaramıyor!"

Destan, kızın en son ne zaman bu kadar uzun konuştuğunu hatırlamıyordu. Ama söz konusu oyunculuk yapmak olduğunda İrem işte böyleydi. Önüne çıkan herkesle sonuna kadar kavga ederdi. Onunla gurur duyduğunu düşündü, içinden kızın alnını öptü. Ama dışarıdan, bir abla olmaya devam etti. "Bunu konuşmuştuk. Bunun için konservatuvara gitmen gerekiyor. Onun için de okula gitmen ve ders çalışman gerekiyor. Sırf Önür'ün kardeşisin diye bu gruba öyle kolayca giremeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

İrem bunun üzerine hiçbir şey demeyince Destan onun sırtını sıvazlayıp ayaklandı. "Madem öyle, bir şeyler sipariş edip yemek yiyelim."

Telefonunu alıp mutfağa geçince Güneş de onun peşinden gitti. Kadının yemekleri söylemesini sabırla beklerken bir yandan da mutfağın kapısından Ömür'e bakıyordu. İrem'in sırtı kapıya dönüktü. Bu fırsatı değerlendirip, göz teması kurabildiği Ömür'e, mutfağa gelmesi için işaret etti. Bu sırada Destan da telefonu kapatmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ömür de gelince Güneş kapıyı kapattı. "Belki mantıksız bir fikirdir diye içeride söylemek istemedim," dedi. Bir an durumu nasıl anlatacağını düşündükten sonra devam etti: "İrem konuşurken aniden aklıma geldi. Kitaplara düşkün olduğu belli. Dünya, yani abim bir kitap kafe açmak istiyor. Kitaplardan anlayan bir yardımcıya ihtiyacı var. Çok uzun zamandır hayalimizdi, şimdi ben şehir dışına çıkıyorum, tek başına kalacağı için çok mutsuz. Benden birini bulmamı istedi ama şu ana dek kimseyi bulamamıştım."

Ömür'le Destan hiçbir şey söylemediler ama lafın nereye geldiğini anlayarak, önce birbirlerine sonra Güneş'e baktılar. "Bilmiyorum, İrem bu iş için uygun mudur, sizce nasıl fikir? Gitmenizden bu kadar şikâyetçiyse bir uğraşı olması onun için de iyi olabilir gibi hissettim. Kitapları seviyorsa işi sever, çalışmak onu oyalar. Hem yarı zamanlı çalışır. Dünya'yla konuşuruz, okuldan geri kalmaması için çalışma saatlerini esnek düzenlerler."

Ömür, sahiden de düşünceli bir sesle, "Bunu bir düşünelim," dedi.

Destan başını iki yana sallayıp onu onaylamadığını belirtircesine koluna hafifçe vurdu. "Çıldırtacaksın beni, Ömür. Bu harika bir fikir. Bir kere bir şeyin ucundan tuttu mu çalışıp kendi ayaklarının üstünde durmayı öğrenmesi gerektiğini fark etmesi daha kolay olur. Her zaman onun yanında olacağımızı sanıyor. Tabii ki olacağız ama hep bizden destek görerek büyümemesi gerek."

"Yine de bir düşünseydik."

"Neyi düşüneceksin tam olarak?" Ömür'ün gözlerinin içine bakıp sabırla cevap bekledi. İhtiyatlı olmak adına durup düşünmek istediğini biliyordu ama bu konuyla ilgili düşünecek hiçbir şey

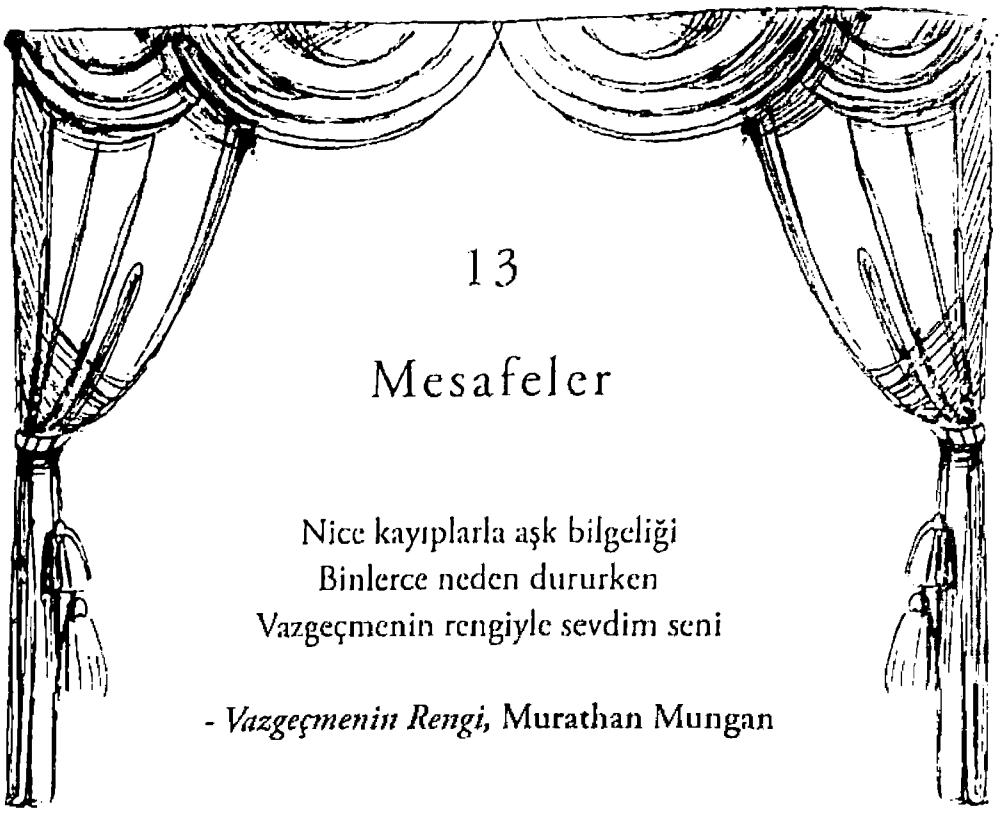
yoktu. Artık bu adamın da hızlı kararlar alınması gerektiği zaman hızlı kararlar almayı öğrenmesi gerekiyordu.

Ondan cevap gelmeyince Destan, Güneş'e döndü. "Güneş, sen cevabı evet olarak kabul et. İrem zaten bunu havada karada kabul eder, ben onunla konuşurum bugün. Sen abinle konuş. Belki tam zamanlı bir çalışan istiyordur. Onun için uygun olmayabilir."

Güneş, Destan'ın sözleri bitince, Ömür'e sorarcasına baktı. Ondan da onay alması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Ömür bir an Destan'a bakıp *ben seninle ne yapacağım*, dercesine başını iki yana salladı, sonra Güneş'e dönüp başka bir tercihi yokmuşçasına başıyla onayladı. "Anlaştık. Teşekkür ederiz."

Güneş genişçe gülümsedi. "Hiçbir şey yapmadım ki."

Dünya çok mutlu olacaktı.

13

Mesafeler

Nice kayıplarla aşk bilgeliği
Binlerce neden dururken
Vazgeçmenin rengiyle sevdim seni

- *Vazgeçmenin Rengi,* Murathan Mungan

İrem sonunda gitmeyi kabul ettiğinde saat altıyı geçiyordu. Hepsi ona kızıyormuş gibi davransa da saatlerce onunla ilgilenmiş, onun gönlünü hoş etmek için çabalamıştı. Bu manzarayı içten içe gülerek izlemişti Güneş. Böylesine bir şefkat ve sevgiyle sarmalanmak hoş olmalıydı. Acaba İrem de farkında mıydı?

Ömür, kız kardeşini o gün işlerinin çok uzun sürebileceğine ve eve birlikte gidemeyeceklerine ikna edip, yolcu ettikten sonra yorulmuş bir yüzle içeri döndü. "Ne yapacağız biz bu kızla?" diye kendi kendine söylenirken, Mert onu desteklercesine sırtına birkaç kez vurdu ve hemen ardından merdivenlere yönelip, "Programın çok gerisindeyiz," dedi. "Akşam geç bir saatte dağılmaya hazır olun."

Onun peşinden giderken, "Ben burada kalırım," dedi Yağmur. Gece eve dönmekten nefret ederdi, nasılsa sabah tekrar gelecekti.

Güneş hemen peşlerinden aşağı indi. Elindeki tekstlere gömülmüş olan İpek, "Ben de," diyordu o sırada. "Bu yıl Kaçak'ı oynamayacağımız için Elma Şekeri'ni de kuvvetli tutmamız lazım. Bu kadar Saçlarına Gelincikler yeterli. Mert, zaman kaybetmeden sahneye çıkın."

Mert başını salladı, sahneye ilerlerken Ömür'ü işaret etti. "Seni yönetmen koltuğuna alalım."

Ömür genişçe gülerek sandalyeye geçti. Oynamaktan daha çok sevdiği tek bir iş varsa o da oyunu yönetmek olabilirdi. Kaçak'ı ne kadar severse sevsin onda bu zevke yeterince erişemiyordu. En azından bu yıl bol bol bu sandalyeye oturabilecekti.

Herkes yerlerini alırken Anıl, hemen yanında duran Güneş'e doğru, "Bugün bunlar çalışmayı ikiden önce bırakmazlar," diye fısıldadı. "Ve muhtemelen burada uyurlar. Kimse gecenin bir yarısı eve gitmekten hoşlanmıyor. *Nasılsa sabah erkenden geleceğiz*, diyorlar."

Güneş başını sallayınca Anıl düşünceli bir şekilde devam etti. "Burada rahat edemezsen birimiz seni bırakırız." Bir an duraksadı. "Ama Destan'ın seni bırakacağını sanmıyorum. Sana en güzel pijamalarını verip burada kalman için ısrar edecektir."

Güneş gülümseyip teşekkür etti. Lisede düzenlenen pijama partilerini anımsadı. Başka insanlarla aynı odada uyanmaktan o zamanlar rahatsız olmazdı ama şimdi, neredeyse her gün uykusundan ağlayarak uyanıyorken bu ihtimalin ne kadar ürkünç olduğunu fark etti. Yarın sabah da bu sabahki gibi huzurlu, sessiz bir uykudan uyanmayı ümit etti ve Dünya'ya durumu açıklayan kısa bir mesaj çekti.

Can Demir'in baş ucundaki saat dördü gösteriyor, gecenin karanlığı adamın üzerine somut bir perde gibi inmekten bu gece de vazgeçmiyordu. Boynunu sıkan bir el, kalbini parçalamak pahasına ezen çekiç gibi karanlık; onu öldürmeye, katletmeye çalışmaktan bir gece olsun vazgeçmiyordu.

En çok da bu evde geçirdiği geceler böyle olurdu; hep uykusuz, hep kâbus dolu. Her gece boynunu sıkan el sanki biraz daha keserdi soluğunu, kalbi o geceler daha bir parçalanırdı çekicin

altında. En kötüsü de buna alışmış olmaktı belki de. Bu acı, öyle uzun zamandır göğüs kafesinin ta içinde, onunla birlikteydi ki azalmasını beklemeyi bırakmış, çoktan alışmıştı. Uyanınca çoğu zaman aşağı iner, koltuğa uzanıp üzerine bir battaniye alırdı. Ya bir kitap okur ya bir oyun çalışır ya da bir şeyler izlerdi. Bu sefer bunu yapamazdı, çünkü Güneş aşağıda uyuyordu.

Odanın karanlığında, sokaktan vuran lambanın ışığında birkaç şeyi seçilebiliyordu. Ömür'ün hemen yanındaki yatakta, dünyadaki tüm huzur onun vücudundaymış gibi uyuyan bedeni bir silüet hâlindeydi. Adamın nefes alıp verişindeki hain düzeni kıskandı Can. Ömür'ün bu huyuna hep bayılmıştı. Gün içinde ne kadar üzülürse üzülsün, ne kadar sinirlenirse sinirlensin, neyi aklına takarsa taksın bir şekilde uyurdu. Mışıl mışıl uyur, uyanınca yeniden düşünmeye başlardı. "Geceler uyku için var," derdi, sorduklarında. "Size de tavsiye ediyorum."

Uzunca bir süre, ölü gibi hiç kımıldamadan tavana bakarak uzandıktan sonra, saat beşi biraz geçe derin ve bıkkın bir nefes alıp kalktı, yatağın ucuna oturdu. Sessizce aşağı inip kendisine süt almayı düşündü. Annesi hep öyle yapardı o küçükken, süt getirirdi her uyuyamadığında. Hep de işe yarardı. Belki de sütle birlikte alnına kondurduğu öpücüktü Can'ı uyutan, bilmiyordu ama süt içmekten daha iyi bir fikir gelmiyordu aklına.

Odadan çıkıp süt almak için merdivenlere yöneldi. Güneş'e hiç bakmayacak, başını ondan yana dahi çevirmeyecekti. Bir tüy gibi geçecekti salondan, hiç ses çıkarmadan. Ama tam mutfak kapısının eşiğindeyken, arkasında bırakmak üzere olduğu Güneş'in sokak lambasının soluk ışığında parlayan yüzüne takıldı gözleri. Çatık kaşları dikkatini çekince, elinde olmadan durdu. Alnının ortası, rahatsız olduğu her şeyi oraya toplayıp gömmüş gibi kırış kırıştı. Gözlerini sıkı sıkı yummuştu, sanki uyumuyor da gözlerini bilerek ve isteyerek dünyaya kapatıyordu. Dudakları incecikti, birbirine mıhlamıştı. Belli ki rüyasında bir şeylerle cebelleşiyordu. Uyandırmakla uyandırmamak arasında gitti geldi bir süre, sonra uyandırmasının garip olacağına karar verip mutfağa yöneldi.

Isıttığı sütü bardağa boşalttıktan sonra ağır adımlarla salona geri döndü. Ona bakmadan odasına çıkacaktı ama dayanamadı, bakmaktan korktuğu ürkünç bir manzaraya bakar gibi çevirdi başını. Yalnızca iki dakika geçmiş olmasına rağmen Güneş'in nasıl böyle çileden çıktığını anlamadan kalakaldı. Gecenin, ondan başka birinin daha boynuna sarılmış olmasına şaşırsa mı üzülse mi bilemedi. Bu karanlığın bir tek kendi boynuna dolandığını sanmıştı oysa.

Kadını nasıl bir rüya, nasıl bir kâbus bu denli çileden çıkarmış olabilirdi? Yan yatıp kıvrılmış, cenin pozisyonunda küçücük kalmıştı; kaşları da tıpkı az önceki gibi çatılıydı ama yüzü... Yüzü kan ter içinde kalmıştı.

Acaba o da evinden ayrı kaldığında rahat edemeyen insanlardan mıydı, o yüzden mi böyleydi? Her ne görüyorsa canını yakıyor olmalıydı. Birazdan kâbusun biteceğini ve kızın huzurla uykusuna devam edeceğini düşünüp kendini rahatlatmaya çalıştı. Arkasını dönüp gidecekti ama sokaktan vuran loş ışıkta parlayan bir gözyaşını görmek, bardağı taşıran son damla oldu.

Sütü kenara bırakıp çekyatın yanına diz çöktü. "Güneş." Sesi önce fısıltıdan farksızdı ama cevap gelmeyince, eliyle omzuna dokunup sesini yükseltti. "Güneş! Güneş!"

"Ah." Kızın uyanışı sakin ve tekdüzeydi. Kaşlarını çatıp neler olduğunu anlamaya çalıştı, boş gözlerle önce karşısındaki pencereye, hemen sonra adamın karanlıkta neredeyse yok olup giden kahverengi gözlerine baktı. *Can?*

Can, Güneş'in koluna çekinerek ama şefkatle dokundu. "Sakin ol, sadece bir kâbustu." Güneş cevap vermeyince Can devam etti: "Uyandırmadan edemedim. Umarım rahatsız etmemişimdir."

Ah. *Ah.* Eli hızlıca yanağına gitti, refleksle iki yanağını da kurulayıp hızlıca doğruldu. Üzerindeki battaniye düştü. Alnını eline dayadı. Ne gördüğünü hatırlamıyordu ama her zamanki rüyalarından biri olmalıydı. Çok mu kötüydü? Can ne düşünmüştü?

Can, "Kendime süt ısıtmıştım, sen içebilirsin," deyip yan taraftaki tekli koltuğa oturdu. Bir süre sessiz kalıp orada değilmiş gibi davranmasının Güneş için iyi olabileceğini düşünüyordu. Belki de sessizce yukarı çıkmalıydı.

Elbette bunu yapamadı. Yerinde durabilen, burnunu sokmadan çekip gidebilen o insanlardan olamamıştı hiçbir zaman. Onun yerine, "Anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum ki." Başını kaldırıp Can'a baktı, hemen sonra halıya indirdi. Neden utandığını bilmiyordu ama göğsünün ortasına can yakıcı bir his oturmuştu. Kimsenin onu bu hâlde görmesini istemezdi; böyle savunmasız, böyle gardını almamış.

"Tam şu an bunun sürekli olduğu hissine kapıldım." Sehpanın üzerine bıraktığı sütü, içmesi için zorlarcasına Güneş'in eline verdi. "Daha iyi misin?"

"Sanırım. Daha önce kimse uyandırmamıştı beni."

Can, açıklama gereği duyarak, "Uykum kaçmıştı, ben de süt almaya indim," dedi. Yanından geçerken baktım, huzursuzdun ama yapabileceğim bir şey yoktu. Süt ısındıktan sonra bir baktım, daha da kötüsün. Uyandırmasam kendimi çok kötü hissedecektim."

Güneş titreyen gözlerle Can'a baktı. Ne söyleyeceğini bilemedi. *Yağız beni bırakıp gittiğinden beri kâbuslar görüyorum. İçinde onun da olduğuna eminim ama rüyayı hatırlayamıyorum.* Daha önce kimseyle konuşmamıştı bunu. Dicle'ye bile *ben çok kötü kâbuslar görüyorum, Dicle*, dememişti. Daha doğrusu diyememişti çünkü Dicle soracaktı. *Neden?*

"Rüyayı hatırlayamıyorum. Ama düğünden beri bazen kötü rüyalar görüyorum."

Can bir an boş boş baktı. Ne dediğini anlayınca, kaşlarını çatıp başını eğdi, ne söyleyeceğini bilemedi. Sebebini, sonucunu, nasılını soracak kadar yakın değildi Güneş'e. Olmak isterdi, sorabilmek isterdi, sorabildiği gün de cevabını duymak isterdi. O hiç sevmediği oyunda onu izlediği günden beri, Güneş sanki yıllardır tanıdığı bir arkadaşı gibiydi. Onun için öyleydi ama

Güneş için bir yabancıdan farksız olduğuna emindi. Bu yüzden şimdi değildi. Şimdi sormayacaktı sorularını. İnsanlara iyi hissettiren, çoğu zaman nedenini, nasılını anlatmak olmazdı zaten. Anlaşılmak, bilinmek olurdu. Anlatmadan, cürufta boğulmadan da mümkündü anlaşılmış hissetmek.

"Üzerinde uğurlu bir şeyler bulundurmayı denedin mi hiç?" Can, birden aklına gelen bu fikrin daha önceden gelmemiş olması oldukça abesmiş gibi başını kaldırmış, neşeli gözlerle bakıyordu. Çocuksu, haylaz, neşeli gözlerle.

"Hayır." Güneş'in kaşları biraz şaşkınlık biraz da kafa karışıklığı ile çatıldı. Böyle bir öneri beklemiyordu. *Canını sıkma,* derdi belki. Ya da başka teselli cümleleri. Belki ne olduğunu bile öylesine sorabilirdi. "Zaten işe yaramaz. Çocuk muyuz biz?"

Can hevesle, onun dikkatini dağıtmış olabilmenin neşesiyle güldü. "Olsun, deneyelim."

"Nereden bulacağım şimdi ben uğurlu bir şeyi, Can?" Sesi ister istemez sitemkâr çıkmıştı. Artık uyumak istiyordu, bu anı hiç yaşamamış gibi davranmak istiyordu.

"Hmm..." Can bir an etrafa göz attı, sonra beş yaşındaki küçük bir çocuğun tebessümüyle sol bileğindeki siyah örgü bilekliği çıkarıp şaşkın bakışları altında onunkine taktı. "İşte oldu. Kuralı biliyorsun, bir *dost* diğerine bir şey hediye ederse o şey artık uğurludur."

Güneş, "Bunu şu an uydurdun," dedi ama gülüşüne engel olamadı. "Ayrıca, bilekliğini vermene gerek yoktu." Çıkarmaya yeltendi, hediyeye lüzum yoktu, nasılsa işe yaramayacaktı.

"Uydurmuş olabilirim ama yüzde yüz doğru."

Can ayağa kalktı, Güneş'in bilekliği çıkarmasına fırsat vermeden süt bardağını kızın elinden aldı ve masanın üzerine koydu. Başka hiçbir şey söylemeden, kadının gözlerine bir kez daha bakmadan merdivenlere yöneldi.

Arkasında bıraktığı Güneş, kolundaki bilekliğe bakarken farkında olmadan gülümsüyordu. Belki işe yaramayabilirdi ama bu bileklik bir anda ikisinin arkadaşlığını mühürlemişti sanki.

"Can," diye seslendi aniden.

Can birkaç adım çıktığı merdivende arkasını dönüp Güneş'e baktı.

"Teşekkürler."

Can'ın anlamsız sırıtışına bakıp iç çekti Güneş.

"Bir şey yapmadım ki. Sen bilekliğini çıkarmamaya bak."

Can arkasını dönüp merdivenlerden çıkmaya devam edecekti ki Güneş yine durduramadı kendini. *Soracaktı işte.* Can'la yan yana olmak onu da çocuklaştırmıştı sanki. Küçük bir çocukmuş gibi soracaktı. "Can?"

"Uyu, Güneş," diye söylendi Can, yine de arkasına dönüp kadının diyeceklerini bekledi.

Güneş ise kısa süre bekledikten sonra çekingen gözlerle, "Biz dost muyuz?" diye sordu. Bal rengi gözleri, adamın gözlerinin içine doğrudan bakıyordu; heyecanla, cevabı sahiden bekleyerek.

Güneş Atay, insanlara muhtaç olanın kendisi olduğuna inanıyordu. Yağız'ın hayatından çıkmasıyla her şey değişmişti ve ailesi dışında tamamen yalnızdı. Öyle ya, bu insanlara ve bu insanların dostluğuna ihtiyacı vardı. Oysa bu dostluğa ve bir çift kolun şefkatine Can'ın ne denli ihtiyaç duyduğunu bilseydi oturduğu yerden hemen kalkardı. Bu arkadaşlığın o adama ne kadar iyi geleceğini bilseydi hemen şimdi harekete geçerdi. Koşar, boynuna sıkı sıkı sarılır ve kendi sorduğu sorunun cevabını kendisi verirdi. *Dostuz, Can*, derdi. Ben hep senin yanındayım. Hep yanında olacağım.

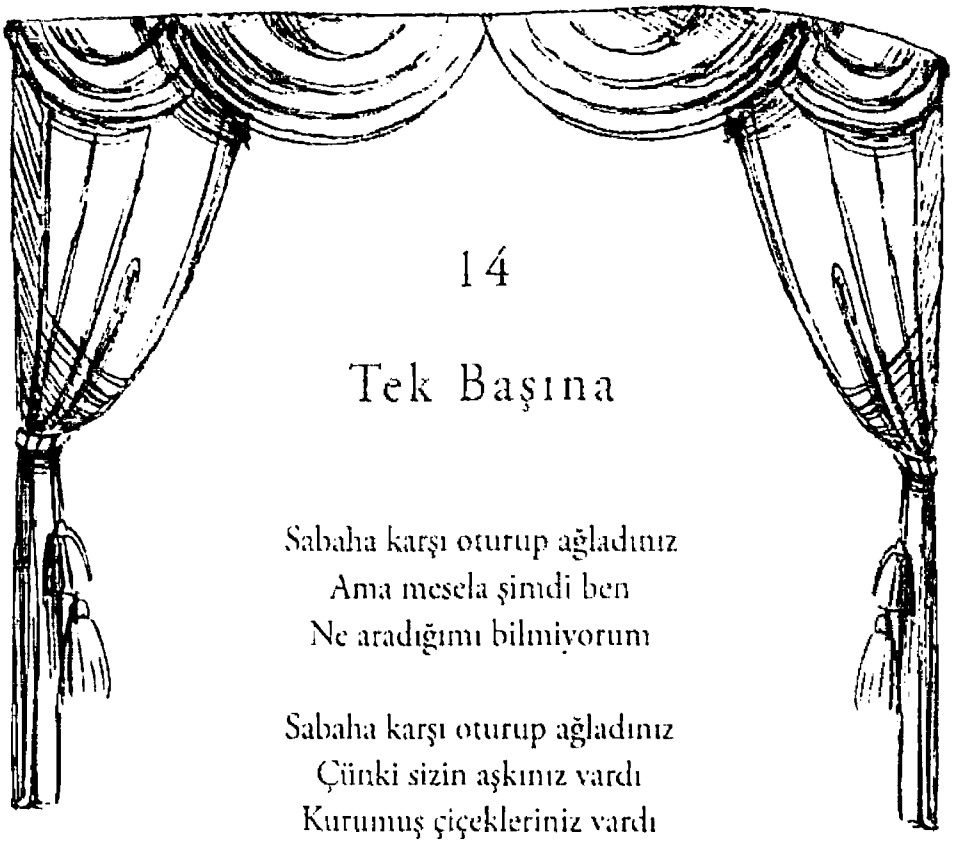
Ne yazık ki Güneş bunları bilmiyordu. Bir gün elbette öğrenecekti ama henüz hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden, Can kendi duymak istediği cevabı dillendirdi.

"Belli ki olmaya başladık." Güneş bir an onun kararsızlığını gördü, sonra Can aralarındaki mesafeyi ağır ama emin adımlarla kapattı. Omuzlarından hafifçe iterek kadını yatırdı, yorganını düzeltti, sonra elindeki bilekliği gösterip fısıldadı: "Kendini yalnız hissetme artık."

Tıpkı Güneş gibi Can da bilmiyordu. Bu arkadaşlığın ona ne kadar iyi geleceğini, Güneş'e ne kadar iyi geleceğini bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Yine de kalbinde bir kuvvetle aralarındaki mesafeleri aşmıştı işte.

Ah, Can, iyi ki aştın mesafeleri.

Ya o mesafeleri hiç aşmasaydın?

14

Tek Başına

Sabaha karşı oturup ağladınız
Ama mesela şimdi ben
Ne aradığımı bilmiyorum

Sabaha karşı oturup ağladınız
Çünki sizin aşkınız vardı
Kurumuş çiçekleriniz vardı
Aşina yıldızınız gökte
Oturup çok çok ağladınız
Ağlayıp iyi ettiniz
Size imreniyorum çünki
Çünki ölümsüz gibiyim yalnızlığımda
Çünki yalnızlığım da öyle güzelim.

- *Yitiksiz*, Turgut Uyar

Ömür'ün bir yıl içerisindeki en sevdiği gün, bir takside havaalanına gittiği ve bu şehri terk ettiği gün olabilirdi. İstanbul'da yaşamayı eskiden beri sevmezdi ve şehirden ayrılacağı günü her seferinde iple çekerdi. Nitekim bu yıl da havaalanına doğru yol alan taksinin arka koltuğunda, Destan'ın hemen yanında dışarıyı izliyor, yola doğru keyifle gülümsüyordu.

Destan, Ömür'ün kaşlarını çatmasına neden olacak kadar ciddi bir şekilde boğazını temizleyene dek adam tasasızca dışarıyı izlemeye devam etti. Destan'a döndüğünde kadın düşünceli yüzüyle onu izliyordu. "Ankara'daki planımız nasıl olacak şimdi?"

Ömür, onun bu soruyu neden sorduğunu anlayamadı. Yıllardır her seferinde aynı rutini gerçekleştirmiyorlar mıydı? Yine de, "Yarın öğleden sonra dört civarı Ankara'ya inmiş oluruz," diye yanıtladı düşünceli bir şekilde. Hemen sonraki cümlesi zihnine düştüğünde, kadının bu soruyu neden sorduğunu anladı. "Yağız Ankara'da, bir hafta önce gitmiş ve her zamanki oteli ayarlamış. Yarın akşam oraya geçer, dinleniriz. Salı günü de zaten çalışmalara başlarız. İki hafta sonraki cumartesi ve pazar Elma Şekeri'ni oynuyoruz. Kasım programı için Mert sahneyle konuşacaktı, netleşmedi sanırım. Netleştiyse de ben hatırlamıyorum."

Ömür devam etmedi. Destan, sanki Güneş'in onları duyma ihtimali varmış gibi kısık bir sesle, "Güneş için sorun olur mu, ne dersin?" diye sordu.

Ömür, Destan'ın beklediğinden çok daha hızlı bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi.

"Doğrusu, olmaması gerekiyor. Profesyonel bir ortamdan bahsediyoruz. Elbette zor bir durum ama ne yapabiliriz ki?"

Sesi kendisini savunurcasına çıkıyor olsa da Destan öyle gaddar biri değildi. Belki de Güneş'i en iyi o anlardı, ne de olsa birlikte çalışmak istemediği insanların aniden karşısına dikilmesi konusunda çok kötü anıları vardı. Öte yandan söylediklerinde haklıydı. Üslubu, olması gerekenden daha sert ve netti yalnızca. Bunun Ömür'de yapacağı etkiyi görmek için cevap verene dek dikkatle adama baktı. Oysa adamın yüzü kilitli bir deftere benziyordu. Destan için bile.

"Evet ama en azından ilk birkaç gün aynı ortamda bulunmamalarına dikkat edebiliriz."

"Doğru. Ama belki de durumlar bildiğimiz gibi değildir. Yani, belki de aynı ortamda dururlar ve ne bileyim, araları düzelir."

Ömür bir an için Destan'ın gözlerinin içine baktı, sonra başını cama doğru çevirip hafifçe gülümsedi. "Şu an ne yaptığını biliyorum."

Elbette biliyordu. "Ne yapıyormuşum?"

"Ne yapmam gerektiğini söylemeden, ne yapmam gerektiğini söylüyorsun bana. Öncelikle, Destan, bu yaptığın çok yanlış."

"Ne dersen de..."

Destan lafını tamamlayamadan Ömür konuşmaya devam etti: "İkinci olarak da *sen* ne dersen de aklından geçenleri biliyorum ama bu konuda... Bu konuda kendi hislerime güveneceğim."

"Peki, neymiş o hisler?"

Ömür, Destan'a dönüp genişçe ve haince güldü. "Bilmem. Zamanı gelince görürüz."

Bu cevap, Destan'ın adamın koluna hafifçe vurmasına neden oldu. Onunla uğraşmaya devam edecekti ki taksi tam da bu esnada havaalanının önünde durdu. İkisi, yalnızca birkaç dakika sonra havaalanında uçak saatini bekleyen ve geride kalanlarla vedalaşan ekibin arkasına karıştı.

Can Demir, ekip üyeleri İstanbul'da bıraktıkları insanlarla vedalaşırken, arkasındaki kolona hafifçe yaslandı ve kollarını göğsünde bağladı. Havaalanı her zamanki gibi kalabalık, iç sıkıcı ve uğraştırıcıydı. Can, uçakla seyahat etmektense başka herhangi bir ulaşım aracını tercih ederdi ama elbette gruba uymakla mükellefti.

Birilerine sarılan, gözleri dolan, sevgi sözcükleri fısıldayan insanlara elinde olmadan imrenerek göz gezdiriyordu. Söz konusu İstanbul'sa eğer, onu yolcu edecek kimse yoktu. Hoşça kal diyecek kimsesi yoktu. Bu kötü bir şey değildi çünkü sevdiği insanları yanına alarak gidiyordu bu şehirden. Hepsini.

İrem, her yıl olduğu gibi hepsine veda etmek için asık suratıyla havaalanındaydı. Kızıl saçlarını başının tepesinde bir yumak hâlinde toplamış, üzerinde bir kapüşonluyla gelmişti. Bu hâliyle öyle komik ama öyle tatlı görünüyordu ki Can gülmekten kendini alamadı. Her yıl onlara kendini acındırmaya bayılırdı. Bir sonraki yıl mutlaka onlarla olacağını haykırırdı. Can, kızın ne dediğini duyamıyordu ama Ömür'ün dikkatlice onu dinlediğini, yüzünde saklamaya çalıştığı bir hüzünle ona baktığını görebiliyordu.

Destan, hemen Ömür'ün yanındaydı. Bir eli İrem'in kolunda, kızı teselli edercesine duruyordu. Kadının uzun, sarı saçları tıpkı İrem'inkiler gibi başının tepesinde dağınık bir topuzdu. Saç renkleri bu denli farklı olmasa insanlar kardeş olduklarını düşünebilirdi. Destan, Ömür'ün aksine İrem'i geride bırakmanın verdiği hüznü çok daha iyi saklıyor, genişçe gülüyordu. Onun bu veda anında dönüp asla kendisine bakmayacağını iyi bildiğinden, gözlerinin kadının üzerinde normalden biraz daha fazla oyalanmasına izin verdi. Her bir telinin tonunu, bir avucun içinde nasıl hissettirdiğini bildiği şelale gibi saçlarını, masmavi birer gökyüzü gibi parlayan gözlerini, uzun kirpiklerini, gülünce kızaran yanaklarını, birbirine bastırdığı dudaklarını uzun uzun izledi. Hiç bozulmayan dik duruşunu, ağırlığını sağ bacağına verişini ve konuşurken elini İrem'in omzundan bir abla şefkatiyle hiç çekmeyişini... Önüne düşen birkaç tutamı kulağının arkasına sıkıştırmasını. Öyle güzel ve ezelden beri var olan bir manzarayı seyreder gibi, süresi dolana dek seyretti durdu. Bu fırsatın, eline bir daha ne zaman geçeceğini bilemezdi.

Anıl, onların hemen yanında, ablası Begüm'le konuşuyordu. Kadın, Anıl'a o kadar çok benziyordu ki aralarında bir bağ kurmamak imkânsızdı; aynı dalgalı siyah saçlar, aynı küçücük gözler ve aynı biçimsiz burun. İkisi aynı anda gülünce birbirlerine daha çok benzediklerini fark etti Can.

Hemen yanında birinin durduğunu hissetti ama dönüp bakmadı. İpek olmalıydı. Tıpkı Can gibi burada vedalaşacak kimsesi olmayan bir tek oydu, ailesi Bursa'da yaşıyordu. Nitekim kadın birkaç dakikanın ardından, "İyi bir oyuncu olmak için iyi gözlem yapmak gerekir," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. "Değil mi?"

Oysa Can gözlem yapmıyordu. Hatırlıyordu. Bir anıyı hatırlamaya çalışıyordu, yıllar önce bu şehirden tıpkı bu şekilde ayrılırken Destan ve Ömür'ün hemen yanında durduğu o günü anımsamaya çalışıyordu. Daha doğrusu, günü zaten anımsıyordu ama detayları hafızasına çağırmaya çalışıyordu. Destan bazı

zamanlar yaptığı gibi koluna girip ona doğru yaslanmış mıydı, o dönem takıntı hâline getirdiği halka küpeleri yine kulağında mıydı, saçlarını yine böyle mi toplamıştı, üstünde ne renk bir tişört vardı? Tablonun dışında değil, içinde olduğu zamanları hatırlamaya çalışıyordu, böylece bu anı zararsız atlatabilirdi.

Güneş, uzun boylu, oldukça kalıplı, yakışıklı sayılabilecek bir adamın kolunda Destan ve Ömür'e doğru yaklaşmaya başlayınca, Can'ın dikkati dağıldı. Saçlarının aynı renk olması dışında hiçbir ortak yönleri yok gibiydi. Genç kadın, adamın yanında normalde olduğundan çok daha küçük, minyon duruyordu. Abisi olduğunu tahmin etti. Muhtemelen İrem'le tanıştıracaktı.

İrem'in çekingen tebessümünü, Ömür'ün değerlendiren bakışlarını, Güneş'in geniş bir gülümsemeyle bir şeyler söylevip yanındaki adama elini uzatışını izledi.

Destan'ın bir an için de olsa kendisine baktığını görmedi.

Güneş köşeyi dönene dek öylece, hiç kıpırdamadan onun gidişini izlemeye devam etti. Cihan da böyle hissediyor muydu, bilmiyordu ama Dünya bu hissi bir yerden biliyordu. Nereden olduğunu bir türlü hatırlayamasa da daha önce hissettiğine emindi. Belki de gece rüyasında bu sahneyi yaşamıştı. Ama bir şekilde, bir yerde hissetmişti.

Güneş'i ve ekipten başka kimseyi göremese de bir süre kayboldukları köşeye bakmaya devam etti. Ağlamamıştı ama sol gözünden düşmek için çırpınan bir damla vardı ki oldukça rahatsız ediciydi. Boğazındaki yumruyla birlikte onu da yutmaya çalıştı, böyle anlarda toparlanmaya çalıştığında hep yaptığı gibi ellerini beline yerleştirip omuzlarını kaldırdı ve Cihan'a döndü. Onun kendisinden de beter göründüğünü fark edince önüne dönüp boğazını temizledi. Ona bakmadan mırıldandı: "Sen benden büyük değil misin? Böyle anlarda abi olup senin güçlü olman gerekiyor."

"Kesin şunu." Dicle hıçkırıyordu. Güneş gidene dek dayanabilmiş olması bile bir mucizeydi. Cihan, Dicle'nin hıçkırışıyla kendine gelip kadına kollarını doladı. Dünya ise sarılacak bir şey bulamayınca, bir köşeye çekilip kendi hüznünde boğulmaya karar vermişti ki hemen yanında tek başında duran İrem'i fark etti.

Onun da Dicle'den aşağı kalır yanı yoktu. Tek farkı, sessizce ağlıyordu. Bu, her nasılsa Dünya'nın içine çok daha fazla dokundu. Bağırıp çağırsa ve ortalığı yıksa bundan daha iyiydi. Gözyaşları peşi sıra kızarmış yanaklarından aşağı dökülüyordu, dağınık saçı başı da duruma hiç yardımcı olmuyor, görüntüsüne çok daha trajik bir hava veriyordu.

Kızın karşısına geçip hafifçe eğildi ve gözlerinin içine baktı. "İyi misin?"

Yemyeşil gözleri vardı. Ağladığı için çok daha parlak ve çok daha yeşil görünüyordu belki de. Gözlerinde, gençlerin gözlerine has o saf ve ümitli pırıltılardan vardı, o ağlarken bile bunu kolaylıkla görebiliyordu Dünya. Kızdan cevap gelmeyince yeni bir soru denedi: "Yanında kimse var mı? Seni eve bırakmamı ister misin?"

İrem, uzunca bir süre yine cevap vermedi. Ama Dünya dakikalar boyunca yalnızca bekledi. Ekipten birinin ablası olduğunu söyleyen Begüm Hanım'ı, İrem'i eve mutlaka bırakacağına dair temin edip yolladı. Cihan'la Dicle'yi de uzun ısrarla yolladı. Dicle'nin bakmadığı bir anda Cihan'a onu işaret edip başını salladı. Aralarındaki sözsüz iletişim çoğu zaman kısa ama netti. *Sen orayla ilgilen. Ben burayı devralıyorum.*

Böylece, havaalanında etraflarındaki sahne değişse de bir süre ikisi kâh yan yana kâh karşılıklı öylece durdular. Sonunda gözyaşları dinen İrem, burnunu çekip Dünya'ya baktı. "Beklediğin için teşekkür ederim. Taksiyle gidecektim."

"Hiç sorun değil," derken kızı çıkışa doğru yönlendirdi. "Annenle baban Ömür'ü yolcu etmeye gelmediler mi?"

İrem "İşteler," dedi kısaca. Kısa bir sessizliğin ardından tereddütle ekledi: "Benim de gelmemem gerekiyordu. Ama okuldan kaçtım."

Normal bir zamanda bu, Dünya'yı güldürürdü ama tepki ver-mektense kızla birlikte sessizce yürüdü. Arabasının olduğu yere doğru ağır adımlarla yürüyorlardı. Hava bozuktu, ince bir rüzgâr yüzüne vuruyordu.

Başta söylemekle söylememek arasında kaldı ama elinde değildi, Dünya net biriydi. Aklına geleni sözlere dökemeden edemezdi. "Anlaşabilirsek uzun bir süre birlikte olacağız. Konuşmak istersen dinlerim. Araba bu tarafta."

Kilidi açıp şoför koltuğuna geçti, İrem çoktan koltuğa yerleşmişti. Dünya arabayı çalıştırdı, yola çıktı ama İrem evinin kısa bir tarifini vermek dışında hiçbir şey söylemedi. Dakikalar boyunca İrem'in ağzından tek kelime çıkmadı. Onun bu suskun havası garip bir şekilde Güneş'in küçüklüğünü anımsattı Dünya'ya. Kız kardeşini yeni yolcu ettiği için hemen başka birinde onu mu görmüştü, emin değildi ama Güneş de böyle değil miydi? Gürültülü bir şekilde susar, kolay kolay konuşturulamazdı. Öyle inadından değildi, konuşmamak için özel bir çaba harcamazdı. Aksine, konuşmak için çaba göstermesi gerekirdi.

Bu tavır, Dünya'nın uzmanlık alanıydı. Böyle biriyle büyümüştü.

Yola doğru hüzünlü bir tebessümle baktı. "O zaman biz ortaokuldaydık, Güneş de dördüncü sınıftaydı. Okulda Güneş'in süksesini görmeliydin. İki tane abisi vardı. Kimse ona bulaşamazdı. Aramızda kalsın, biz de Cihan'la az yaramaz değildik. Neyse, nisan gibi havalar güzelleşince gezi sezonları açıldı. Küçük sınıflara Çanakkale gezisi düzenliyorlardı. Öyle uzun süreli de değildi, günübirlik gidip geleceklerdi. Ama bize başka bir gezi düzenlemişlerdi, o yüzden Güneş ilk kez bir geziye tek başına gitmek zorunda kalmıştı. Güneşli bir gündü." Bir an duraksadı. Ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. "Bizim gezimiz ertesi gündü. Okulun bahçesine çıkıp otobüsün camlarının ardında kardeşimi aramıştım. Bulduğumda da otobüs gidene dek bahçede durup beklemiştim. Geri gelecekti, en geç ertesi akşam görüşecektik. Yani, hiç de büyük

bir olay değildi ama nasıl desem... Bilmiyorum işte. Böyle içimden bir parçayı da ellerinde götürüyor gibi hissetmiştim." Uzunca duraksadı. "Bugün de öyleymiş gibi geldi."

İrem'in yorum yapmayacağını düşünüyordu ama kız bir tebessümle yolu izlerken, "Fazla hisli bir ergenmişsin," dedi.

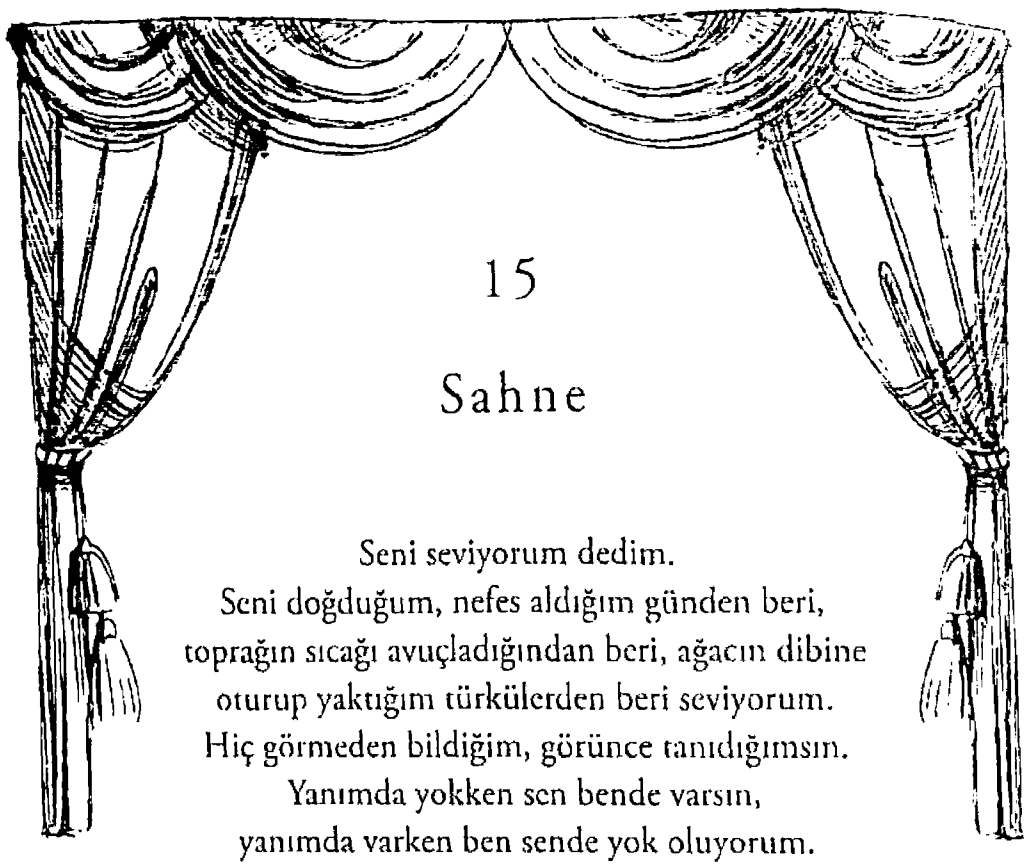
"Eh," derken güldü. "Şimdi de fazla hisli bir yetişkin oldum sanırım."

İrem'in tarif ettiği sokağa döndüklerinde İrem aniden, "Bir gün onlarla gideceğim," dedi. "Benim de onlarla olduğum bir gün gelecek." Duraksadı. "Burası."

Dünya, arabayı kenara çekip İrem'e döndü. Gülümsedi, onunla iyi anlaşacaklarını seziyordu. "Bunu yapacağından eminim," dedi. "Ama hikâyenin o bölümüne dek neler yaşayacağını hiç merak etmiyor musun?"

Yetişkinler, İrem'in bu cümlesine asla böyle yanıt vermezdi. Buna daha vakit olduğunu ve üniversite sınavına çalışması gerektiğini söylerlerdi. Daha çok küçük olduğunu söylerlerdi. İrem, daha önce bu sorunun cevabını hiç düşünmemişti.

Bu yüzden duyduğu soru, İrem'in zihninde arabadan indikten sonra, binaya girene dek, eve girdikten sonra ve yatağına uzanana dek yankılanıp durdu. Akşam başını yastığa koyduğunda onu uykusuz bırakan şey Ankara'ya gidememiş olması değildi ilk kez, hikâyesinin o zamanına dek neler yaşamak istediğinden emin olmadığını fark etmesiydi.

15

Sahne

Seni seviyorum dedim.
Seni doğduğum, nefes aldığım günden beri,
toprağın sıcağı avuçladığından beri, ağacın dibine
oturup yaktığım türkülerden beri seviyorum.
Hiç görmeden bildiğim, görünce tanıdığımsın.
Yanımda yokken sen bende varsın,
yanımda varken ben sende yok oluyorum.

- *Yedi Numara,* 2000

Ankara, Güneş için hem hiçbir şey ifade etmiyordu hem de çok şey ifade ediyordu. Yağız üniversiteyi Ankara'da okumuştu, Güneş onu görmek için sık sık bu şehre gelirdi. Sokaklarını, yollarını bir türlü ezberleyemediği bu şehirde Yağız'sız bir günü dahi geçmemişti. Ankara hiçbir şey demek değildi, ona artık hayatında olmayan birini anımsatıyordu. Ankara her şey demekti, ona Yağız'ı anımsatıyordu.

Güneş, Destan'la kalacağı otel odasında valizlerini boşaltırken zihnini Yağız'dan uzak tutması gerektiğini kendine bir kez daha hatırlattı. Kalacakları otel çok büyük veya lüks değildi ama salaş da sayılmazdı. Temiz ve düzenli bir yerdi, sabahları kahvaltı çıkıyordu ve Mert'in söylediğine göre Yağız burayla oldukça uygun bir fiyata anlaşıyordu.

Yatağın ucuna oturdu ve ailesine mesaj yazıp sorun olmadığını, yerleştiklerini haber verdi. Destan da tıpkı Güneş gibi yatağının

ucuna oturmuş, etrafa bakıyordu. Güneş'in ona baktığını görünce dudaklarını büktü. "Bu otelden bıktım," dedi huysuz bir sesle.

Güneş, bakışlarını kadından çekmeden, sakince devam etmesini bekledi. Nitekim Destan da Güneş'e dönüp bakmadı ama gözlerini tavanda, duvarlarda ve eşyaların üzerinde gezdirirken devam etti: "Yağız bize burayı ayarladığında Ankara'ya gelip yalnızca birkaç hafta kalıp gidiyorduk. Şimdi aylarımızı burada geçiriyoruz. Zaten şehirden yeterince nefret ediyorum, bir de aylarımı bir otelde harcayınca evimdeymişim gibi hissetmek iyice zorlaşıyor." Küçük bir çocuk gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kusura bakma, başını şişirdim."

"Önemli değil."

Aralarını sessizlik sarınca Destan, eşyalarını yerleştirmek için ayağa kalkan Güneş'e çaktırmadan göz attı. Birazdan aşağı inecek, ekiple birlikte yemek yemek için sevdikleri bir kafeye gideceklerdi. Yağız da aralarında olacaktı, sonrasında Mert'le sahne alacakları günlerin programını yapmaları gerekiyordu. Yağız sahneleri bu programa göre organize etmeye çalışacaktı. Ardından bir süre onunla işleri olmayacaktı. Bu, Destan'ın üzerine vazife değildi elbette. Ama normal bir şeyden bahsediyormuşçasına, "Bizimkiler kafeye geçmişler. Çok sevdikleri bir mekân var, yemeği orada yiyeceğiz. Yağız da gelecekmiş," demekten kendini alamadı. Üzerine vazife olmayan işlere atlamakta üstüne yoktu.

Güneş'in gülümsediğini hissetti. "Ah, benim için endişelenme. Sorun yok."

Destan da ona gülümsedi. Güneş sahiden iyi bir oyuncuydu. Onun bu yaptığını, yani sahneyi hayata taşımayı çoğu yapamazdı. Gerçek Güneş'i ne zaman tanıyıp ne zaman onunla arkadaş olabileceğini merak ederek ayaklandı ve eşyalarını kabaca yerleştirmeye koyuldu. Akşam geldiklerinde yorgun olacaklardı.

Odalarından çıkıp merdivenlerden inmeye başlayana dek ikisi de hiç konuşmadı. Merdivenlerde sessizliği Güneş böldü. "Yalnız değilsin."

"Ne?"

"Yalnız değilsin, diyorum. Bu şehirden ben de nefret ediyorum."

Sonra döndü ve Destan'ın şaşkınca bakan gözlerine içtenlikle gülümsedi.

Otel ve kafe birbirine çok yakındı. Güneş, kısacık yolu ona bu yolların kimi anımsattığını düşünmemeye çalışarak Destan'la yürüdü. Kaldırım boyunca göğe uzanan ağaçlar, yolu kaplıyordu ve telaş içinde, çoğunluğu gençlerden oluşan insanlar yanlarından gelip geçiyordu.

Kafenin önüne geldiklerinde Güneş adımları farkında olmadan duraksadı ve kafenin kapısında kalakaldı. Kapının hemen üstündeki, el yazıyla yazılmış *Çiçek Bahçesi* yazısına, içeriden gelen gürültüye, esen rüzgâra ve yaşadığı her şeye isyan etti. Burası, Ankara'ya ne zaman gelse Yağız'la oturdukları o kafeydi. Yağız'ın evine çok yakın olduğu için dışarıda gezip dolaştıktan sonra eve gitmeden önce hep buraya uğrar, birer kahve içerlerdi. Yağız'ınki sütsüz ve şekersiz olurdu.

Beraber geçirdikleri onlarca ay, onlarca anı gözlerinin önünden birer film şeridi gibi geçerken gözlerinin dolmasını engellemek için başını eğdi ve yutkundu. Boğazındaki düğümü yuttu, ihanetine rağmen adama olan sevgisini yuttu, nefretini ve öfkesini yuttu. Hemen yanındaki Destan'ın beklediğinin farkında, öne doğru güçlü bir adım attı. *Tiyatro bu hayatta yapmayı en çok istediğim şey,* diye fısıldadı kalbine. *Mutlu olacaksam bununla olacağım. Buraya gelmek, onlara ulaşmak kolay olmadı. Dik tut başını, öyle kolay yıkılamayız. Öyle kolay düşemeyiz.*

İçerisi akşam saatlerine rağmen sakin ve boştu. Arka planda duru bir müzik çalıyordu. Güneş'in, bazı zamanlar canlı müziğe yuva olduğunu bildiği sahne ıssızdı. Ekip, mekânın loş ışıkları altında büyük bir masada oturuyordu.

Yağız masanın başında, Ömür ve Mert'in hemen arasındaydı. Gözlerini onun gülen gözlerinden ve yüzünden uzak bir yere çevirdiğinde bulduğu ilk sığınak Can oldu. Genç adam, sanki bu

anı bekliyormuş gibi Güneş'le göz göze gelir gelmez ona küçük bir oğlan çocuğu gibi göz kırptı ve oturması için yanını işaret etti.

Güneş, düştüğü bir kuyuya aniden kurtarıcı bir halat salınmış gibi hissetti. İçi ferahlamıştı. Destan'la masaya doğru ilerlediler ve Can'ın hemen sağ yanına oturdu. Hemen solunda Anıl oturuyordu, karşısında Yağmur ve onun yanına da Destan yerleşiyordu. Böylece Yağız'dan uzak, küçük bir kozası olmuş gibi hissediyordu.

Bir dakika. Bunu planlamışlar mıydı?

Güneş, içinde garip bir neşe ve huzur hissiyle atıştırmalık bir şeyler sipariş verdi. Masada konuşulanları yalnızca dinliyor, insanları gözlemlemekle yetiniyordu. Yağız, Ömür ve Mert üçlüsü, daldıkları iş dolu sohbetten bir kez olsun sıyrılıp masanın kalanıyla ilgilenmiyordu. Ekibin diğer üyeleri ise onlara tamamen tezat bir şekilde havadan sudan, vizyondaki filmlerden ve yeni çıkan dizilerden bahsediyordu.

Destan, küçük bir parça tavuk etini ağzına atmadan önce başını iki yana salladı. "Mert'e dedim ki sakın masada iş konuşmaya kalkmayın. Biraz rahatlayalım. Şunlara bakar mısınız?"

Onun sözleriyle hepsi bakışlarını masanın başına çevirdi. Üç adam, kaşları çatık bir şekilde önlerindeki tabakların ilerisine yerleştirdikleri kâğıda göz atarak konuşuyor, bir karara varmaya çalışıyor gibiydi.

Anıl gülerek, "Sanki sen çok farklısın da," dedi. "Burada değil orada oturuyor olsaydın sen de kendini kaybetmiştin."

Bu, Destan'ı susturdu, Güneş de kendi kendine güldü. Çaprazında oturan Can'ın da başını önüne eğip, gizlice güldüğünü fark edince daha da çok gülmekten alamadı kendini.

"Neye gülüyorsun, Güneş?" Yağmur yemeğini bitirmiş, içeceğini yudumluyordu.

"Nasıl da hepinizin işkolik olduğunu ama bunu inkâr ettiğini düşünüyordum."

Can bir saniye bile gecikmeden itiraz etti. "Ben işkolik değilim, gerçekten değilim. Dünyaca ünlü bir tembelim."

Destan, "İşte bu konuda haklı," derken gözlerini devirdi.

Mert, masanın başından hiç beklenmedik bir şekilde, "Ve ben de inkâr etmiyorum. Dünyaca ünlü bir işkoliğim."

Güneş, Mert'e bakıp gülerken bir an Yağız'la göz göze geldi, gülmeyi kesip önüne döndü. Konuşmasa işler daha kolay yürüyebilirdi ama bu insanlarla aynı masada oturmuş, yemek yerken sırf Yağız masanın bir ucunda olduğu için sesini kesip öylece oturmak hiç ona göre değildi. Keşke başını da dik tutabilseydi fakat Ankara'daki onca yer arasından burası olmak zorunda mıydı? Yağız'la buraya öyle sık gelirlerdi ki.

Konuşmak için çaresizce başka bir konu düşünmeye çalıştı. Dikkatini dağıtması gerekiyordu. Dicle olsa ona böyle yapmasını söylerdi. Anıl'a hafifçe döndü. "Havaalanındaki kadın kimdi? Tanışmaya fırsatımız olmadı."

"Ablam, Begüm," dedi gülümseyerek.

"Birbirinize çok yakın görünüyordunuz."

Bu, adamı gülümsetti. "Sen ve abilerin gibi."

"Cihan, Dünya'dan dört dakika kadar büyük. Bazen iş birliği yapıp çekilmez olabiliyorlar ama çoğu zaman küçük kardeş olmak keyifli."

"Bizimkiler biz çok küçükken, oldukça kötü bir şekilde ayrılmışlar. Ablamla ikimiz de reşit olana dek görüşemedik. Ne zaman bir teşebbüste bulunsak çok kötü bir kavga çıkıyordu. Ama telafi etmekte hiç zorlanmadık. Herhalde yan yana büyüsek birbirimize bu kadar benzeyemezdik." Konuşurken gözlerinin içi gülüyordu.

Destan araya girdi. "Begüm, bizi yolcularken ağlamayı ancak geçen yıl bırakabildi. Öncesini görmeliydin."

"Havaalanını su basıyordu." Destan'la Yağmur birbirlerine dönüp güldüler.

Muhabbetlerini Ömür'ün çalan telefonu böldü. Adam bir süre konuştu, sonra herkese hitaben boğazını temizledi. "Dekorlar

eve varmak üzereymiş. Gidip onları teslim almamız lazım." Gözü bir an Güneş'e takıldı. "Gelip evi görmek ister misin?"

Güneş'e burada da İstanbul'dakine benzer bir ev olduğundan bahsetmişlerdi ama genç kadının detaylar konusunda bir fikri yoktu. Aslında ortam gayet güzeldi, hepsiyle birlikte sakince oturmak ve havadan sudan bahsetmek, yoğun olacaklarını tahmin ettikleri bir dönemin öncesinde Güneş'e kendisini rahat hissettiriyordu. Öte yandan, bu kafeden çıkıp gitmesini sağlayacak herhangi bir şeye de dört elle sarılmaya hazırdı. Bir gün, yarın veya ertesi gün burada kendisini rahat hissedebilirdi belki. Ama bugün değil.

Yüzünde bir gülümsemeyle, "Olur," dedi. "Hem sana yardım ederim."

Böylece ayaklanıp herkesle vedalaştılar ve kafeden çıktılar. Güneş, kafeden dışarı adımını attığı anda hiç farkında olmadan rahatlayarak derin bir nefes verdi.

Caddeye yaklaşırlarken Ömür'ün içi titriyordu. Güneş'e hissettirmemeye çalışarak küçük, sessiz ama derin bir nefes çekti içine. Sanki genç kadının rahatlayarak verdiği o nefesi, Ömür çekti aldı içine. Onu oradan, o rahatsız bakışlarını o adamdan kurtarmayı çok istemişti. Öte yandan, dışarı çıkar çıkmaz onunla baş başa kalınca ne yapacağını hiç bilemeyen küçük bir ergene dönüştüğü gerçeği ile yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Böyle anlarda, fazla şekil alınayan mimiklerine şükrederdi. İnsanlar onun yüzünü genellikle ifadesiz olarak yorumlardı. *Seni okuması zor,* derdi Mert hep. Onun oyunculuğu gözlerinde, çoğu zaman sesinde ve beden dilindeydi. Sahnede değilse, bunların üzerini küçük bir kız çocuğunun üzerini örter gibi itinayla örterdi. Mert'in de onu okunması zor bulması bundandı.

Güneş'in Mert'le hemfikir olduğunu ummaktan başka bir dileği yoktu.

"Kafenin otele yakın olduğuna bakma," dedi mesafeli bir sesle. "Eve uzak biraz. On beş, yirmi dakika yürümemiz gerekecek. Taksi çağıralım mı?"

Güneş bu öneriye alayla güldü. "Daha neler," derken yola önden koyuldu. Adamı biraz olsun doğru gözlemlediyse onun da çok geçmeden arkasından geleceğini biliyordu. Nitekim bu tahminin gerçeğe dönüşmesi yalnızca beş saniye sürdü.

Güneş kendi kendine gülümsedi. Ekipteki en kapalı kutu, bu adam olabilirdi ama onun hakkında bir konuda emindi, belli ki Ömür tam bir hareket insanıydı, onu sözlerinizle bir şeye ikna etmeniz imkânsızdı. Nitekim o da kimseyi sözleriyle bir şeye ikna etmeye çalışmıyordu, her seferinde yalnızca harekete geçiyordu. Yemekten dönerken Güneş'i eve bıraktığı akşam da öyle yapmıştı, bir sabah onu almaya geldiği gün de.

Ankara'nın sert ama henüz soğumamış havasını içine çekti Güneş. Sarı saçları, başını hafifçe kaldırırken savrulmuş, sırtına düşmüştü. O sokakta Ömür kalbinden vurulmuştu. Kimse görmedi, kimse bilmedi. Birine yenilmek böyle kolay mıydı? Bilmiyordu. Daha önce buna benzer hiçbir şey konuşlanmamıştı göğsüne.

Öte yandan, Güneş yanında, hatta hayatında Yağız olmadan bu tanıdık sokaklarda yürüyor olmanın ve bunun ölümcül, dünyanın sonunu getiren bir felaket olmayışının yarasını göğsünün tam ortasında, bir nişan gibi taşıyordu.

Ancak Ömür, "Şurası," diyerek, uzaktaki evi işaret edince Güneş o nişanı aldı, sandık üstüne sandık ve kilit üstüne kilit vurdu, saklayıp sakındı. Ömür'ün işaret ettiği eve baktı.

Geniş ve ferah sokak sessizdi. Çocuklar yoktu, iki yana arabalar park edilmişti. Ağaçlı sokağın biraz ilerisinde, bir bahçenin içindeki iki katlı müstakil evi gösteriyordu Ömür. Tozpembe boyası eskimiş, bahçe duvarı yıkılıp dökülmüştü. Bahçe kapısı paslı görünüyordu, bahçe öyle bakımsızdı ki her yer bir çınar ağacı dışında yalnızca çimenden ibaretti.

Ömür bahçenin kapısını açarken Güneş, "Otelden başka kalacak daha iyi bir yer yok mu gerçekten?" diye sordu. "Burası toparlanabilir mesela."

"Bilemiyorum. Orada kalmak alışkanlık gibi bir şey sanırım. Daha iyi bir fırsat çıkarsa değerlendirilebilir."

Güneş düşünceli gözlerle Ömür'ün arkasından ilerledi ve aralarındaki mesafeyi kapatarak evin siyah dış kapısının önünde durdu. "Peki, bu ev kimin?"

Ömür bakışlarını Güneş'e çevirdi, sonra yine yola yöndü. Hava karanlıktı, sokaklar boştu. "Can'ın. Eskiden orada çalışmıyorduk ama Ankara'da daha uzun kalmaya başlayınca gerekli oldu."

"Dekorların İstanbul'dan gelmesi saçma değil mi?" dedi Güneş, konudan konuya atlayarak. "Bir daha oradan buraya gelmesi?"

Ömür bir süre bunu değerlendirdi. "Doğru. Ama yakın zamana dek Ankara turne duraklarından yalnızca birisiydi. Her şehir için de yeni bir dekor ayarlayamazdık. Ama sanırım artık Ankara için ayrı dekorlar ayarlayabiliriz."

Ömür, evin dış kapısını tuhaf bir gıcırtıyla açtı. Bu ses, Güneş'in içinde tuhaf bir his uyandırdı; bir kitabın yeni bir bölümüne başlıyormuş gibi heyecanlı, merak dolu bir his.

Ömür, saatini kontrol ederken içeri geçti. "Birazdan gelirler. Yarım saate oradayız demişlerdi." Adam karanlıkta kısa bir süre kayboldu, önce şalterlerin sonra onun sesini duydu Güneş. "Kendini hazırla, içerisi biraz... Dağınık."

Ömür'ün son dakikada yaptığı bu uyarı, ne yazık ki işe yaramadı. Açılan ışıkla birlikte gözler önüne serilen hol Güneş'in kafasını karıştırdı çünkü yalnızca boş ve sessizdi. Sonra Ömür sağ tarafta kalan salonun kapısını açıp ışığın düğmesine dokundu ve Güneş bir adım daha atamadan olduğu yerde kalakaldı.

Yerler cam kırıkları, yere dökülmüş kitaplar, devrilmiş sandalyelerle doluydu. Kırılmış bir vazonun içindeki güller solmuş ve çürümüştü. Beyaz perdeler kirden kapkaraydı. Odada temiz duran yalnızca iki koltuk vardı, üzerlerine beyaz örtüler gerilmişti. Onlar da odaya ait değilmiş, sanki daha dün getirilip buraya konulmuş gibi duruyordu. Güneş, çarşafların altındaki eşyaların durumunu merak etti, Ömür onun iç sesini gizemli bir şekilde duyabiliyormuş gibi gidip çarşafları kaldırdı.

Koyu kahverengi koltuklar sağlam ve temiz kalmıştı. "Koltukları buraya yeni getirdik. Arada dinlenmek için."

Burada ne olmuştu? Ankara'da bir deprem olduğunu hatırlamıyordu. Bu soruyu soramadı, sorsa da cevabını alamayacağını biliyordu. Bu yüzden başka bir soru sordu. "Neden kimse burayı toplamadı?" İçeri doğru ilerleyen Güneş'in ayağının altındaki cam kırıkları çatırdadı.

Ömür katı bir umursamazlıkla omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sanırım kimse önemsemedi. Zaten aşağıda çalışıyoruz. Hadi gel, sana bodrumu göstereyim."

Kapının çaldığını duyunca aşağı inmekten vazgeçtiler. Ömür kapıyı açtı, karşılarında yorgun görünen iki adam vardı. Ömür'le kısaca selamlaştıktan sonra yollarını bilir gibi evin içinde ilerleyip merdivenlere yöneldiler. Ellerinde kocaman bir arka plan vardı.

Ömür, adamları izleyen Güneş'e bakarak, "Düşündüğünden daha hafif," dedi. "Gel, yardım edelim."

Böylece eşyaları getirdikleri kamyonun yanına gidip orada bekleyen adamdan taşıyabilecekleri birkaç parçayı aldılar. Güneş kostüm dolu iki torbayı kucaklayıp heyecanlı adımlarla eve geri döndü ve Ömür'ün hemen önünden, bodruma doğru merdivenlerden indi.

Adamlar ışığı açmıştı, böylece Güneş merdivenlerden inerken yarım yamalak da olsa sahneyi inceleyebildi. Ama asıl şaşkınlığı, ellerindeki kıyafetleri bir masanın üzerine bırakıp etrafına detaylıca göz attıktan sonra yaşadı.

İstanbul'daki sahne küçüktü, sanki yalnızca çalışırken bir sahne hissi vermesi için yüksekliği vardı. Ama buradaki sahne büyüktü, gerçek bir sahne kadar. Sağ ve sol kenarlarında merdivenler ve kenarlara çekilmiş bordo renkli perdeleri vardı. Duvarın her iki ucunda arkaya doğru açılan birer kapı vardı. "Burası..."

Kendine beklentiyle bakan Ömür'e döndü. Adam onun şaşkınlığını ve sevincini, yüzünde saklamadığı bir tebessümle izliyordu. "Burası?" diye sordu, ne diyeceğini duymak istiyordu.

"Ömür, burası muhteşem!"

İlerleyip koltukların arasından geçti. Sandalye değil, sahiden seyirci koltuğu. Çok değildi, birkaç sıraydı ama insana sahiden sahnedeymiş hissini vermeye yeterdi.

İlerleyip sahneye çıktı, bedeninin heyecandan karıncalanmasına aldırmadan arka kapılardan baktı. Küçük bir yer daha vardı, muhtemelen gereksiz eşyaları buraya atıyorlardı ve oyun esnasında arkadan dolaşmak gerekirse burayı kullanıyorlardı.

Ömür, elinde olmadan genişçe güldü. "Arka tarafın ışığı hemen solunda," diye seslendi.

Bu esnada adamlar taşınması gerekenleri bitirmişti. Ömür, genç kadını kısa bir süreliğine yalnız bırakıp adamları yolcu etmek için yukarı çıktı. "Teşekkür ederiz. Bir sorun var mı?"

"Yok, ödemeyi Mert Bey yapmıştı zaten," diye yanıtladı kır saçlı usta. "Kolay gelsin."

"İyi akşamlar."

Kapıyı kapatıp merdivenlere yöneldi, inmeden önce durdu ve dilediğince güldü. Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha ve yüzüne sakin bir ifade yerleştirdi. Sırtını dikleştirdi. Hazır olduğunda merdivenleri hızlı adımlarla indi ve sakinleşmeye çalışmasının boşa olduğunu Güneş'i görür görmez fark etti.

Kız sahneye çıkmış, arkadan bulduğu bir *Pamuk Prenses* elbisesiyle duruyordu. Kıyafetlerinin üzerinden geçirmişti, eteğinin altından siyah pantolonu ve elbisenin yakasından bluzu görünüyordu. Tüm bunlardan öte Ömür'ün daha önce görmeye hiç nail olamadığı kadar şen bir şekilde gülüyordu. Genç kadın, hafifçe kabarık eteğini birkaç kez vurarak düzeltti, başını kaldırdı ve Ömür'ü gördü. Gülüşü -mümkünmüş gibi- daha da büyüdü. "Arkada bunu buldum."

Ömür geniş adımlarla ilerleyip sahneye çıkmadan durdu. "Yakışmış. Birkaç yıl önce bir anaokulu için oynamıştık."

"En çok kıyafet denemeyi severdim. Rolüm ne olursa olsun üzerime olan bütün kıyafetleri tek tek denerdim. Unutmuşum." Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

Bir süre sessizce durdular. Ömür gözlerini ondan hiç ayırmadı. Güneş ise arada bir kıyafetini düzelterek sahnede bir oraya bir buraya yürüdü, arada bir arkaya geçti, bazen sahneden indi. Tüm bu süre boyunca Ömür bir kez bile ağzını açmadı, yalnızca koltuklardan birine oturup bekledi. Sonunda, Güneş gelip hemen yanındaki koltuğa oturdu, eteği kabarıp yanlara saçıldı. Birlikte sahneye bakıyorlardı.

Güneş kısaca, "Eğlendim," dedi. Ama sonra devam etti: "Ben küçükken bize de Pamuk Prenses'i oynamışlardı. Çok sevmiştim."

Sonra uzun bir sessizlik oldu ama Güneş, artık Ömür'ün sessizliğinin pek çok manaya gelebileceğini öğrenmişti. Şu anki suskunluğunun manasını bilmiyordu, tahmin de edemiyordu ama bunun önemli olduğunu da düşünmüyordu.

Eşyaları yerleştirmeleri gerektiğini söyleyecekti ki Ömür ondan önce davrandı. "İstersen başka kıyafetler de deneyebilirsin. Arkada bir dolu eski kıyafet var. Yeni getirdiklerimizi de deneyebilirsin."

Güneş, önce bir düşündü ama sonra yarın çalışmaya başlayacaklarını ve saatin şimdiden çok geç olduğunu fark etti. "Belki başka zaman. Gelen eşyaları yerleştirmemiz lazım."

Ömür'den bir cevap beklemeden sahneye çıktı, arka odaya geçti. Geri geldiğinde, üzerinde Pamuk Prenses kostümü yoktu.

Kostümleri, artık tanıdık olan o sessizlikleri altında düzenleyip arkadaki küçük odaya yerleştirdiler. Sonra da sahne dekorlarını iki ucundan tutup sahneye taşıdılar ve arkalı önlü yerleştirdiler.

Sonunda her şey bittiğinde, Güneş ellerini beline yerleştirip etrafa şöyle bir baktı. Her şeyin toparlandığına kanaat getirince, aniden sahneye çöküp bağdaş kurdu. Başını kaldırarak bir adım ötesinde, tam karşısından ona bakan Ömür'e baktı. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bir süre bekledi ama Ömür hareket etmeyince Güneş eliyle sahneye pat pat vurdu.

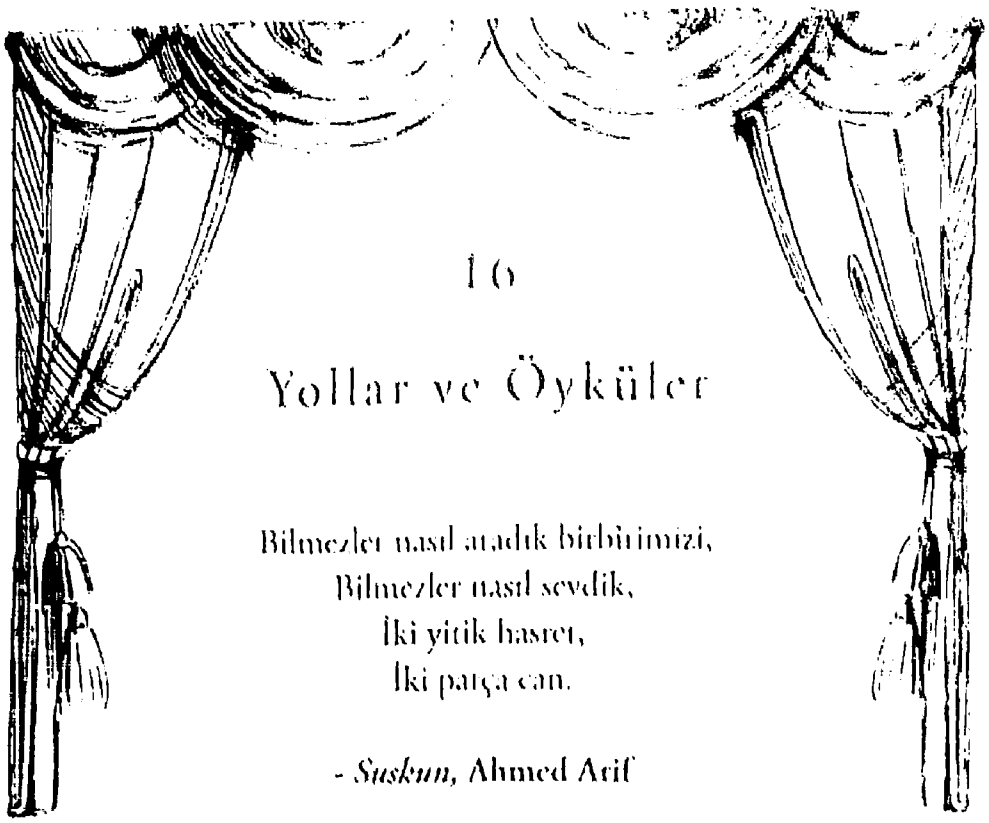
Bunun üzerine Ömür sahneye, Güneş'in karşısına tıpkı onun gibi bağdaş kurup oturdu. Başını ellerine dayayıp gülmek, sonra daha genişçe gülmek, sonsuzluğa uzanarak onu izlemek istiyordu. İfadesiz bir yüzle oturmaya çalıştı ama başaramadı, yüzünü sakin bir tebessüm kapladı. Öylece, sessizce.

Tebessümlerin bulaşıcı olduğunu kanıtlamaya çalışırmış gibi Güneş de güldü. "Neye gülüyorsun?"

"Bizimkiler de sahneye oturmaya bayılır. Sahne seni de hemen kendine çekti, ona gülüyorum."

Güneş, herkesin bildiği sıradan bir gerçeği dillendirirmiş gibi, "İyi hissettiriyor," diye yanıtladı. İki eline dayanarak arkaya doğru yaslandı ve başını kaldırıp tavana baktı.

Ömür gözünü bile kırpmadan, "Evet," diye yanıtladı onu. Kadının bal rengi gözleri ışıkta parlıyordu. Ömür, o yukarı bakarken fark etmişti ki kirpikleri kısacıktı. Kaşları biraz seyrekti. Yanakları, herhalde yorulduğu için kıpkırmızıydı, öyle dolgundu ki elmacık kemikleri hiç belli olmuyordu. Birbirine girmiş saçları sırtına dökülüyordu. Haklıydı. "Çok iyi hissettiriyor."

16

Yollar ve Öyküler

Bilmezler nasıl aradık birbirimizi,
Bilmezler nasıl sevdik,
İki yitik hasret,
İki parça can.

- *Suskun,* Ahmed Arif

Kasım, 2013

Güneş Atay'ın bu dünyada en nefret ettiği zaman dilimi, günün okulda geçen anlarıydı. Zira yanlarından ayrılmayı hiç sevmediği her iki abisi de artık üniversiteliydi ve bu yıl, okulda yapayalnız kalmak zorundaydı. Elbette, Dicle vardı. Geçen yılın sonunda sıra arkadaşı olmalarıyla yakınlaşmaya başlamışlardı ama yine de okulda onlarsız hep zorlanırdı. Ortaokulda da öyle olmuştu.

İnsanlarla konuşmak zaten zordu. Etrafında görünmez duvarlar var gibi hissediyordu çoğu zaman. O duvarları oraya kendi dizmemişti, elinden gelse indirirdi de hepsini, bir bir yıkardı. Küçüklüğü boyunca hep daha atılgan, daha girişken ve korkusuz olabilmeyi dilemişti. Ne yazık ki elinde değildi. Bir yabancıyla konuşurken ellerinin titremesi, sesinin kesilmesi ve boğazında bir ekmek parçası kalmış da soluk borusunu tıkıyormuş gibi hissetmesi elinde değildi.

Üstelik, şimdi bir de Yağız vardı. Yağız. Sınıfın öteki ucunda oturan çocuk. Sınıfın öteki ucundan onu duyan çocuk.

Yağız, sınıfın öteki ucundan onu duyduğundan beri, ara ara gelip kızla konuşmaya çalışıyordu. Ne yazık ki bir duvarla karşılaşıyordu. Onun tökezleyip bir duvara çarptığını neredeyse gözleriyle görebiliyordu Güneş. Mavi gözlerinin endişe ve reddedilmişlikle puslandığını, kaşlarının çatıldığını ve yakışıklı yüzünün düştüğünü görebiliyordu. Kalbi ona yardım etmek istiyordu fakat ne yazık ki yolu bilmiyordu.

Oysa Yağız azimliydi. Hele ki böyle engeller onun deli kalbini ancak daha da güçlendirirdi. Bu yüzden, bir sabah elinde mavi bir kitapla gelişi hiç de şaşırtıcı değildi. Reddedilmekten ötürü artık korkak ve ağır olan adımları Güneş'in sırasının yanına vardı ve kadının hemen önüne masmavi kitabı bıraktı. Güneş şaşkın bakışlarını önce kitaba sonra Yağız'a çevirdi.

Aynı Yıldızın Altında.

"Bunu görünce sen geldin aklıma. Yeni çıkmış sanırım. Ben çok kitap okumuyorum ama senin okuduğunu biliyorum..." Sesi derin sessizlikte sönüp gitti. Ne yapacağını bilemeyerek ensesini kaşıdı. "Neyse. İçinde bir şey var. Eğer istersen."

Daha fazla orada duramayarak uzaklaştı.

Güneş, kalbi göğüs kafesini delmek için uğraşırcasına çarparken kitabı karıştırdı ve Yağız'ın bahsettiği şeyi buldu. Bir tiyatro biletiydi. Oyunun adı Kayıp'tı, Güneş'in hiç duymadığı bir grubun oyunuydu.

Güneş genişçe gülümsedi. Hiç pes etmeyen ve her zaman bir yolunu bulan Yağız'ın inatçı hâli içini ısıttı. Bir dahaki sefere dudaklarının arasından tek bir kelime dahi olsa bir şeyler dökülsün diye ne gerekirse yapacağına yemin etti.

Eylül, 2018

İrem Ardıç'ın bu hayatta en nefret ettiği zaman dilimi, Çimen'den uzak olduğu zaman dilimiydi. Bu yüzden onları yolcu ettikleri günün ertesi sabahı, içi öyle karanlık ve öyle pusluydu ki yürürken

etrafına kara bir duman saçtığına emindi. Kızıl saçlarını bir kuş yuvası gibi başının üstünde bir tokayla tutturmuş, kitaplarını göğsüne bastırmış, kulağındaki kulaklıklarla kendine bir kalkan yarattığına emin bir şekilde, sınıfına uzanan koridorda o sessiz ama aksi hâliyle yürüyor, zihninden onları bir daha ne zaman görebileceğinin hesabını yapıyordu. Ve dünyanın geri kalanından tamamen nefret ediyordu.

Fakat ilk kez içinden bir ses, bu kara dumana ve bu nefrete karşılık ince ama tanıdık bir sesle fısıldıyordu: *Bunu yapacağından eminim. Ama hikâyenin o bölümüne dek neler yaşayacağını hiç merak etmiyor musun?*

Merak ediyordu, dünden beri bunu düşünüyordu. Sahi, onun kendi öyküsü var mıydı? Olacak mıydı? Çekingen, yakalanmaktan ürken gözlerle Miraç'tan yana kaçamak bir bakış attı ve hiç beklemediği o manzaraya bakakaldı.

O kızdı. Ekin. Arkası dönüktü ama İrem hemen tanımıştı. Kahverengi saçları yine dalgalarıyla omzuna dökülüyordu, kız öne doğru eğilmiş sırada oturan çocukla hararetli bir şekilde konuşuyordu. Miraç'la.

İrem başta hiç fark etmeden kaşlarını çattı. Kaşlarını neden çattığı sorulsaydı, muhtemelen cevap veremezdi. Kaşlarını çattığını kendisi fark etse, sebebini yine de anlayamazdı. Ama zaten hiç fark etmedi. Orada öylece durdu, bir filmin şoke edici sahnesine bakar gibi ikiliye bakmaya devam etti. İçinde bir yerlerde bir şeylerden rahatsız hissediyordu ama bunun sebebini de hiç anlayamadı.

Kız, çalan zille birlikte dönüp gidecekti ki arkasını dönünce İrem'le göz göze geldi ve İrem, tam da o anda fark etti. Miraç'la Ekin'in yüzleri arasındaki benzerliği nasıl daha önce görememişti? Aynı kahverengi gözlere sahiplerdi, aynı çene yapısına ve aynı biçimsiz burna. Kaşları aynı şekilde uzanıyordu ve İrem, her ikisinin saçlarının aynı noktalardan kıvrıldığına yemin edebilirdi. Miraç'ın saçları elbette daha kısaydı, kaşları daha kalındı, çene kemiği biraz daha sert kıvrımlara sahipti ama yan yana durduklarında neredeyse ikiz gibi görünüyorlardı.

İrem kendisini bir ona bir diğerine bakarken yakalayınca, toparlanıp başını çevirdi, gözlerini sırasından kaldırıp önündeki kitaplara dikti. Zaten zihni yeterince donuk ve uykuluydu. Bu da neydi şimdi?

Çok geçti. Ekin yanına gelmişti bile. "Selam! Senin Miraç'la aynı sınıfta olduğunu bilmiyordum. Nasıl gidiyor?"

İrem yalnızca, "İyi," diyebildi. Başını kaldırmış, kızın gözlerine bakıyordu. Anlayamıyordu. İrem bunca zaman görünmezlik pelerini varmış gibi hissetmişti hep. En ihtiyacı olduğu anlarda bile kimse onu görmemiş, kimse onunla konuşmamıştı. Şimdi o pelerine ne olmuştu? Nereye kaybolmuştu?

Düşünceleri arasında öylesine kaybolmuştu ki tek kelime edemedi. Şaşkınlığından *sen nasılsın,* diye bile soramadı. Çekingen olabilirdi ama kabalık da etmek istemezdi. Oysa İrem, gözlerini kırpıştırıp durmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ekin derin bir nefes aldı. "Bu söyleyeceğim sana garip gelebilir. Eğer öyleyse özür dilerim. Ama okulda pek arkadaşım yok. Cumartesi sinemaya gitmek ister misin?"

İrem birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sinemaya gitmeyi çok severdi ama şu ana dek bir yabancıyla hiç gitmemişti. Tek başına, Destan'la ya da Ömür'le giderdi. Yalnızlığından şikâyet etmezdi. *Ama hikâyenin o bölümüne dek neler yaşayacağını hiç merak etmiyor musun?*

Ediyordu etmesine ama alışıktı kapılarını kapalı tutmaya. O kapıları hiç kimse doğru dürüst zorlamamıştı, İrem de bu yüzden hiç fark etmemişti o kapıların ne kadar kırılgan şeyler olduğunu.

Başını usulca yukarı aşağı doğru salladı. Bu yaptığına kendi bile inanamadı.

Ekin bir an bile duraksamadan, "Süper! Cumartesiden önce haberleşiriz o zaman!" dedi, aynı anda okulun zili sınıfları doldurdu. "Zil çaldı!"

Sonra yine aynı enerjiyle, başka hiçbir şey söylemeden, geldiği hızda arkasını dönüp sınıftan çıktı. *Yorulmuyor mu,* diye düşündü İrem. Bu kadar hareketli olmasına gerçekten gerek var mıydı?

Başını sırasına gömüp ne yaptığını sorgulayacak, eve gidince başını duvarlara vurmanın hayalini kuracaktı ki gözleri, günlerdir çantasından çıkarmadığı mavi kitaba takıldı kaldı. Bir an kendine hâkim olamadı ve Miraç'a göz attı, gözleri telefonundaydı. Tekrar kitaba baktı. İşaretlere inanmazdı. Böyle şeyler dikkatini çekmezdi çünkü. Ama dikkatini çektiyse işaret sayılmaz mıydı?

O gün, belki de Miraç gelip de kitabın iyi olduğunu söylemeseydi, almaya yeltenmeyecekti bile. Gerçi bunu kendine pek itiraf edemiyordu ama sonuçta verdiği sözü hâlâ hatırlıyordu. *Biraz bakınıp yerine koyacağım ama alırsam sana da veririm, olur.*

Kararsızlığın son demindeydi, doğru. Fakat kararsızken bile son kararının bu kitabı alıp Miraç'a vermek olacağını biliyordu. Neden bilmiyordu ama görülmüş, duyulmuş olmak içinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Teşekkür etmek istiyordu.

Yine de sırasından kalkıp onun sırasına yürüyecek cesareti bir süre bulamadı. Bir ders geçti, sonra iki. İrem ne uyuyabildi ne de teneffüslerden birinde ayağa kalkıp Miraç'ın yanına gidebildi.

Teneffüsün bitmesine birkaç dakika vardı ki telefonu titredi. Dünya şöyle yazmıştı: *Dükkân sahibiyle konuştum. Bugün sen de gelip yeri görebilirsin. Programımızı da konuşuruz.*

İrem başını kaldırıp boş, yeşil tahtaya baktı. Kalbinin, göğüs kafesini göğüs kafesini birkaç atım da olsa zorladığını hissetti. Ne demişti? Ne demişti Dünya? Sabahtan beri zihninde yanıp sönen o cümle neydi?

Yerinden kalktı, kalkarken çantasından kitabı da aldı. Bunu bir an önce yapıp bitirmek istediği için attığı hızlı adımları yine aksi görünüyordu. Onun sırasına kadar gitti, "Miraç?" diye seslendi. Sesi, sınıfın gürültüsünde kaybolup gitti ama Miraç onu duydu ve başını kaldırıp kıza şaşkınlık içinde bakakaldı.

Bir an boş bulunup kızı oraya sanki uzaylılar bırakmış gibi bir şaşkınlıkla, "İrem?" dedi. Hemen sonra ne kadar saçma bir tepki verdiğini düşünüp, "Günaydın," dedi.

İrem, bunu hemen yapıp sırasına dönmek istemenin verdiği o telaşlı sesiyle, "Günaydın," diye yanıtladı. Elindeki mavi kapaklı kitabı sıranın üzerine bıraktı. "Kitabı istemiştin."

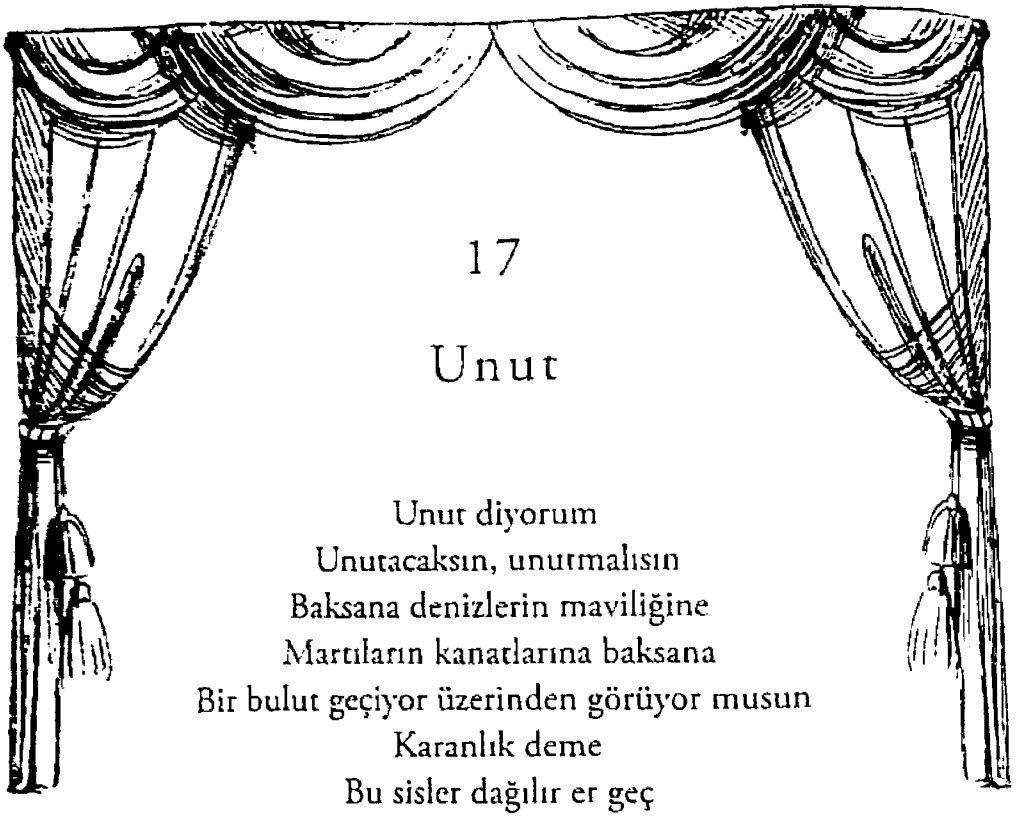
Miraç sevinçle, kocaman gülümsedi. "Bitirdin mi?"

"Evet. Güzel bir kitapmış. Umarım sen de seversin."

Sesi umursamazdı ama kendinden bile gizlediği bir iç sesi vardı. *Umarım seversin. Sevmek zorundasın çünkü daha önce hiç kimseye kendi okuduğum kitabı böyle teslim etmedim. Onu sevmek zorundasın.*

Sanki orada durmaya daha fazla dayanamıyormuş gibi arkasını dönüp giderken Miraç aceleyle, tereddütle ve tanımlayamadığı daha bir sürü duyguyla teşekkür etti, İrem ise çocuğun bir şekilde yine duyacağından emin bir şekilde, arkasını dönmeden önemli olmadığını mırıldandı.

Aslında önemliydi elbette fakat İrem'in bunu öğrenene dek gidecek daha çok yolu, yaşayacak daha çok öyküsü vardı.

17

Unut

Unut diyorum
Unutacaksın, unutmalısın
Baksana denizlerin maviliğine
Martıların kanatlarına baksana
Bir bulut geçiyor üzerinden görüyor musun
Karanlık deme
Bu sisler dağılır er geç
Hele bir sabah olsun
Nefes almaya başlasın caddeler
Hele bir yüzü gülsün evlerin, odaların
O zaman hep aynı umut saracak içimizi
Belki yarın, belki yarın

- *Unutmalısın*, Ümit Yaşar Oğuzcan

Güneş, gecenin bir vakti otel odasının kapısını açıp içeri girerken kendini oldukça yorgun hissediyordu. Ömür'le yürüyerek gittikleri yolu, yine yürüyerek dönmüşlerdi. Genç kadın ne kadar yorulduğunu ancak otele girdikleri an gevşeyen bedeniyle anlamıştı. Hem fiziksel hem de duygusal olarak yorgun hissediyordu kendisini. Yolculuk, Yağız, Ankara ve yeni ev derken ne kadar yorulduğunu hiç fark etmemişti. Hem zaten, geceler en zoru değil miydi? En sakin ve en bir başına gününde dahi en zoru geceleri atlatmak değil miydi?

Yine öyleydi. Destan'ı odada, çoktan pijamalarını giymiş ve yatağın içine girmiş hâlde bulduğunda hüzün, içine sinsi bir düşman

gibi ağır ağır çöktekleniyordu. Saat on ikiye geliyordu. Destan'ın uyumak için hazır olması şaşırtıcı değildi. Güneş de hemen uyumak istiyordu. Hemen uyumak ve yeni bir sabaha uyanmak.

Destan onun gelişiyle birlikte başını telefonundan kaldırıp yorgun argın gülümsedi. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk," dedi Güneş de gülümseyerek. İçeri girdi, kapıyı ağır ve sessiz bir şekilde kapadı. Eşyalarını bir köşeye bırakıp üzerini değiştirdi. İçi huzursuz, kaşları çatık, hareketleri monotondu. Söylemesi gerekiyordu ama nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

Derin bir nefes aldı, yatağının ucuna oturup Destan'a döndü. "Destan," diye mırıldandı kırık bir ses tonuyla.
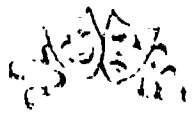
Destan sessizce bekledi. Onun omuzlarını neyin böyle umutsuzca çökerttiğini merak ederek bekledi. Güneş, ondan cevap gelmeyince kararsızca devam etti: "Geceleri kâbus görüyorum. Hep değil ama bazen bağırıp çağırıyorum. Ses yapıp seni rahatsız edersem beni uyandır."

Destan ne bekliyordu bilmiyordu ama beklediği bu değildi. Bu kalbi kırık, tüm dünyayı karşısında zanneden kadına gerçeklerin hiç de öyle olmadığını nasıl anlatacaklardı? "Tamam," dedi bir fısıltıyla, neden fısıldadığını bilmeden. "Ama önemli değil. Herkesin bir hikâyesi var sonuçta. Gürültü koparark ya da değil, herkes geceleri savaşır bir düşmanla."

Dışarıda sert bir rüzgâr esiyor, hemen dışarıdaki ağacın dalları odanın camına çarpıp garip sesler çıkarıyordu. Işıklar kapalıydı ama beyaz perdelerin yetersizliği, sokak lambasından gelen hafif sarı ışığın tavanda yer bulmasına neden oluyordu. Güneş, onun bu yorumuna ne diyeceğini bilemeyerek pikenin altına girdi ve karanlık odada gözlerini tavana dikti. Hemen yanındaki kadının hangi düşmanlarla savaştığını merak etti.

Destan, Güneş'e iyi gelebilmeyi, onu teselli edebilmeyi ve geçeceğini söyleyebilmeyi dilerdi. *Geçecek, Güneş,* diyebilseydi keşke. *Hep böyle olmayacak, hep böyle aynı yerden yakamayacak canını.*

Derin, titrek bir nefes aldı. Kendi düşmanları, kendi şeytanları küçük bir sesle fısıldadı: *Bu, yalan olur. Destan.*

Ocak, 2013

Koşarken bir yandan da çantasına bakıyor, her şeyi aldığına emin olmak için içini karıştırıyordu. Birkaç parçası incecik örülmüş ve tokalarla renklendirilmiş sarı saçları, parlayan güneşin ışıklarından birer parçaymış gibi bir o yana bir bu yana uçuşuyordu. İstanbul trafiği kalabalık ve gürültülüydü ama o, tüm bunları görmezden gelmeye alışıktı. Anahtarlar, telefon, cüzdan? Her şeyi tamamdı, neyse ki hiçbir şeyini unutmamıştı.

Koltuk altına sıkıştırdığı notlarının düşmemesine özen göstererek daha da hızlandı. Birazdan karşıdan karşıya geçecek ve okulun bahçe kapısından içeri girecekti. O sınava yetişecekti, yetişmek zorundaydı. Çantasının ağzını kapatıp notlarını eline almıştı ki bütün gece hatmettiği notları, bir engele çarpmasıyla yere saçıldı. Notların üzerine başka kâğıtların da düşmesiyle "engel" olduğunu düşündüğü şeyin bir adam olduğunu kavraması uzun sürmedi.

Adamın yüzüne bile bakmadan aceleyle yere eğildi. Onun kâğıtlarını kenara çekip kendininkileri eline aldı, adamınkileri de yine yüzüne bile bakmadan ona verdi. Yeniden koşmaya başlarken arkaya doğru bağırdı telaşla: "Gerçekten üzgünüm!"

Çalmayan saatinden, onu merak edip aramayan Ömür'den, üniversiteden ve geri kalan her şeyden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyordu.

Sınavdan çıktıktan sonra -evet, yetişmişti- çantasına kâğıtları çıkarıp eski sırasıyla dizmeye başladı. Sonunda hepsi yerini bulmak üzereydi ki kendi notlarının eksik olduğunu fark etti, onun yerine başka bir kâğıt duruyordu elinde. Muhtemelen çarptığı adamındı. Önemli bir şey varmış gibi görünmüyordu, yalnızca bir sürü isim ve telefon numarası vardı, yarısından çoğunun üzeri çizilmişti. Üzeri çizilmiş bir şey ne kadar önemli olabilirdi ki?

Kâğıdın arkasını çevirdi, yalnızca iki isim yazılıydı.

Can Demir.

Mert Arslan.

Bu isimlerin üzerleri çizilmemişti ve telefon numarası falan da yoktu. Kâğıdı yeniden çevirip şöyle bir baktı. Bu kâğıdın o adama lazım olma ihtimali var mıydı? Çünkü o, kendi notlarının eksik sayfasını geri istiyordu. Belki yeniden yazabilirdi ama ilki gibi olmazdı asla. Fakat ikisinden biri diğerini bulacaksa bu Destan olamazdı. Koskoca şehirde onu nasıl bulabilirdi ki?

Kendi notlarını da çantasına yerleştirirken aklında dönüp dolanan şey, telefon numaralarının ve onca ismin üzerine atılmış başlıktı.

Çimen.

Ne garipti ki Güneş'in insanlarla arasına ördüğü duvarlara ilk darbeleri indiren, o duvarları hiç yılmadan yıkan, onu gün ışığına çıkarıp, dünyanın ne kadar mavi olduğunu gösterip öğreten Yağız'dı. O duvarı Güneş'e yeniden ördüren, taşları kızın eline bir bir veren de Yağız'dı. Dünyanın adil olmadığını biliyordu ama Yağız etrafta dolanıp dururken Çimen'le mutlu olmak bile zordu. Güneş bazen arkasına bakmadan kaçıp gitmek istiyordu. Bazen, yalnızca Yağız etraftayken. Ama bunu bir kere yapmıştı. Bir kere daha yapmayacaktı.

Adam, Mert'le vedalaşırken Güneş yere bakıyor, bunları düşünüyordu. Yağız işlerin geri kalanını telefonla halledeceğinden bahsediyordu. Uzun uzun, hiç acele etmeden. Güneş ise bitmesi için sakince sabrediyordu.

Gidiyordu. Belli ki yine gelecekti ama şimdilik gidiyordu ya, yeterdi.

Yağız herkesle vedalaştıktan sonra, ne anlatmak istediği çözülemeyecek bir ifadeyle Güneş'e de baktı. "Kendine iyi bak, Güneş. Görüşürüz."

Onca zaman Yağız'ı çok iyi tanıdığını düşünmüştü, şimdiyse bir bakışının ardında ne olduğunu bile anlayamıyordu. Gözünü bile kırpmadı, hafifçe gülümsedi. Yağız'ın bu tebessümün ne kadar yalan ne kadar yabancı olduğunu anlayıp anlayamadığını merak etti. "İyi yolculuklar."

Ondan nefret edemiyordu, belli ki onu sevemiyordu da. Öyle yüz üstü bırakılmış, öyle hayal kırıklığına uğratılmışken nasıl sevebilirdi ki? Öyleyse neden bir parçası hâlâ geriye dönmek, her şeyi sil baştan yaşamak istiyordu? Yeniden tanışmak, yeniden âşık olmak. Onun gözlerine yine ışıl ışıl gözlerle bakmak. O hislerin, göğüs kafesinden taşarcasına var olması bu hayatta. Ona tutunacak bir dal vermesi, en düşkün anında dahi. Sonra yeniden terk edilmeye değerdi bile belki. Çünkü bu adam, hani şu kendine iyi bak diyen mavi gözlü adam Yağız değildi, onun Yağız'ı değildi. Güneş, Yağız'ını bir yerlerde kaybedip de aramaktan vazgeçeli kuşlar göç bile etmişti.

Yağız gittikten sonra Can hiç vakit kaybetmeden kolunu Güneş'in omzuna attı. "Hadi, gel. Çay kahve içelim." Güneş'in cevabını beklemedi. "Çay içeceğiz, gelen?"

Herkes bir bahane söyleyerek, asansörlere yönelirken Güneş onlara hak vermeden edemedi. Yorucu bir gün olmuştu, saat de on bire geliyordu. Yine de Can'ı kırmak istemedi. Nitekim Can da onun itiraz etmesine fırsat tanımayıp omzuna attığı koluyla onu, otelin küçük restoranına yönlendirdi.

Çaylarını alıp bir masaya yerleştiklerinde Can, Güneş'in beklediğinden daha açık sözlü bir şekilde, "Bilekliğin işe yaramadığını düşünmeye başlayacağım. Bozma moralini bu kadar," diye mırıldandı. O böyle diyene kadar Güneş omuzlarının çöktüğünü fark etmemişti bile. Oysa Can'ın bakışları çayındaydı, bir bakışıyla mı fark etmişti Güneş'in içini kaplayan, bile habersiz olduğu o sıkıntıyı?

Güneş, söyleyecek bir şeyi olmadığını anlatmak için omuz silkti. "Elimde değil."

"Doğru. Moralini bozmamak belki aklına gelmemiştir diye bir söyleyeyim dedim."

Güneş güldü, Can boğazını temizledi.

Güneş arkasına yaslandı, kollarını göğsünde bağlayıp, "Sor," dedi.

"Ne?"

"Sormak istiyorsun ama çekiniyorsun. Sor hadi." Can'a böyle güvenebilmesinin nedeni neydi, hiç bilmiyordu. Bileklik gerçekten büyülüydü belki de.

Güneş'in iznine rağmen Can uzunca bir süre sustu. Onun dayanamayacağını tahmin eden Güneş yalnızca bekledi. Sonunda, uzun bir bekleyişin ardından genç adam tıpkı Güneş'in tahmin ettiği gibi, "Onu sen terk etmedin mi?" diye sordu. "Tabii ki yine de üzülebilirsin, başka bir nedenden ayrılmış olabilirsiniz ama sen çok..." Nasıl ifade edeceğini bilemeden uzunca bir süre bekledikten sonra devam etti: "İnan bana, ben orada olmasaydım da o düğünü senin bırakıp gittiğine kimse beni inandıramazdı."

Güneş'in kalbi bir hayret dalgasıyla titredi. "Ne? Sen orada mıydın?"

Can, bu oldukça aşikâr bir şeymiş gibi başını salladı. "Hepimiz oradaydık. Yağız ısrar etmişti, biz de kırmamıştık."

Dudaklarının aralanmasına mâni olamadı Güneş. Herkes, Çimen'deki herkes orada mıydı yani? Ah. Çimen'in kendi dünyasından tamamen ayrı bir dünya olacağını, her şeye yeniden başlayacağını düşünürken ne kadar yanılmıştı. İnsan hiçbir zaman bembeyaz bir sayfa açamıyordu. Hep kaldığı yerden devam etmek zorundaydı.

Yalnızca birisi bilsin istiyordu. Birisi bilsin, onu düğünü bırakıp gitmekle suçlamasın, Can suçlamasın mesela. Özellikle Can suçlamasın.

"O beni terk etti, ben onu terk etmedim," dedi. Bir yükü omzundan atar gibi, bir yokuş çıkıp çok yorulduktan sonra bir dostun koluna girer gibi fevri ve aniydi sözleri.

Arkasına yaslanıp gözlerini çayına dikti ve adamın tepkisini beklerken suçlu bir çocuk gibi hissetti. Gözleri doldu, yanakları kızardı. İçini bir alev ve kara bir duman aynı anda sardı.

Can, Güneş'in yüzüne şaşkınlıkla bakakalmıştı. "İyi de ben oradaydım," dedi hayret dolu sesiyle. "Giden sendin."

"Eğer rezil olmak istemiyorsam gidebileceğimi, kalabalıkla kendisinin uğraşacağını söyledi. Zaten şoke olmuştum, hiçbir şey düşünemiyordum. *Git*, dedi. Ben de gittim. Yani evet, giden bendim. Doğru görmüşsün."

Gelen sessizlikle birlikte Güneş, bir süre Can'ın gözlerine bir türlü bakamadı. Kucağına bıraktığı koltuktaki bileklikle oynayıp, dolan gözleriyle başını hiç kaldırmadan savaştı. Rol yapmak kolaydı, çok kolaydı ama bir kez birine gardını düşürmeye görsün. "Neden, bilmiyorum," dedi. Sesi titredi, yüreği titredi. Hiç kimseye söyleyemediği şeyleri söyledi. "Hiç sormadım. Hiçbir şey söylemedi."

Yağız'ı herkes severdi. Güneş'i her şeyden ve herkesten saktıran ağabeyleri bile Yağız'ı kolayca kabul etmişti. Mantıklıydı, cömertti, dürüsttü. Dicle, düğünlerinde ne giyeceğine lisede, daha Güneş hiçbir şeyin farkında değilken karar verdiğini anlatır, hep dalga geçerdi.

Dayanamadı, gözlerini kaldırdı. Can ona bakıyordu, gözlerinde yargılamaktan çok uzak bir ifade vardı, şefkat. Derin bir nefes alıp gözyaşlarını sildi Güneş. Neyse ki bu saatte otelin bu kısmında kimse yoktu. "Her şey güzel olacaktı," dedi yalvarır gibi. "Her şey yolundaydı."

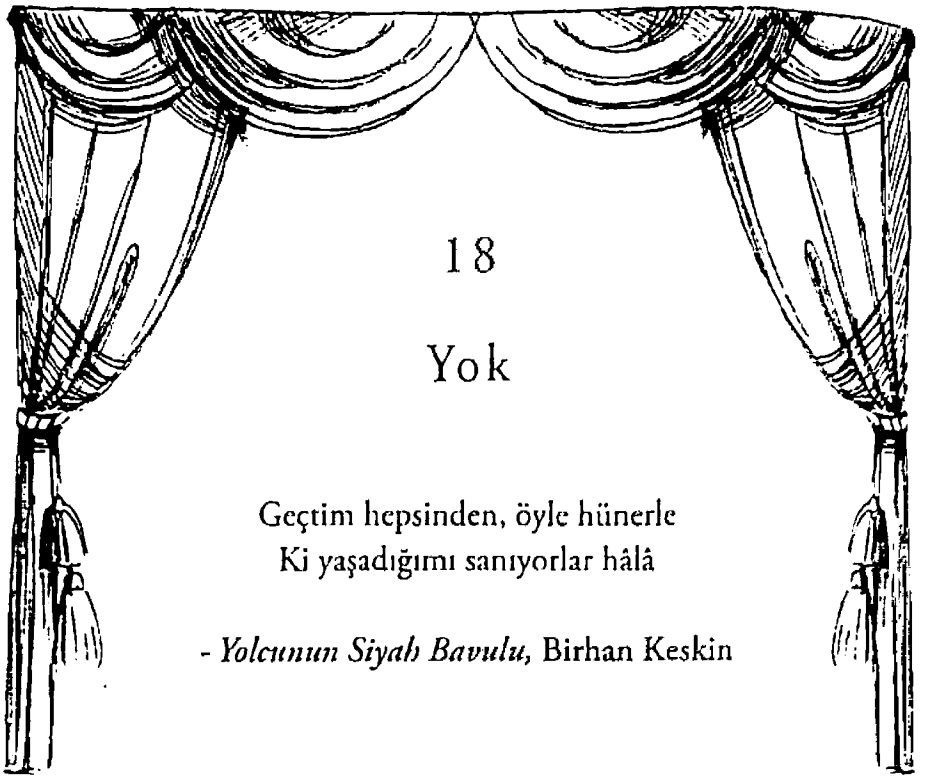
Güneş başka hiçbir şey söylemedi. Can, belki bir şeyler daha söyler diye bekledi ama Güneş hiçbir şey söylemedi. Sonunda Can yalnızca sandalyesini öne doğru itti ve Güneş'e sımsıkı sarıldı. Saçlarını okşarken, "Yağız'ı ilk gördüğüm yerde sıkı bir yumruk atacağım," diye mırıldandı. Güneş, dolan gözlerine engel olmak için bakışlarını tavana yöneltip yutkundu. Ona, "Belki mantıklı bir yanı vardır," demek istiyordu. *Bir şeyler düşünmüştür, bir şeyler olmuştur.* Fakat hayır. Bu, yalan olurdu.

Bu, yalan olurdu.

Güneş sarılmayı bir süre bırakamadı, Can'ın omzuna başını yasladı. "Aramızda kalacak, değil mi?"

Can geri çekildi, gülümseyince etraf aydınlandı. "Her zaman."

Güneş, Can'a bir kez daha sımsıkı sarıldı, kendine özel bir oda bulmuş gibi güvende hissederek.

18

Yok

Geçtim hepsinden, öyle hünerle
Ki yaşadığımı sanıyorlar hâlâ

- *Yolcunun Siyah Bavulu,* Birhan Keskin

Ocak, 2013

Can Demir'i o üniversite binasının önüne birtakım tesadüfler getirmişti. Son zamanlarda sokaklarda aylak aylak dolanmaya sık çıkar olmuştu. Bunu eskiden yalnızca kafası dağınıkken yapardı ama artık neredeyse her gün, farkında olmadan, nereye gittiğini umursamadan atıyordu adımlarını. Bu, belki işi gücü olmadığı içindi belki de kafası artık hep dağınık olduğundandı.

Sol elinde siyah bir dosya, binanın önünde öylece dikiliyordu. Genç yüz hatları ifadesizdi. Üçe vurulmuş saçları, kirli sakalı ve koyu renkli küçük gözleri. Ortalama boyu ve elinde tuttuğu siyah dosyası. Ne yüzü ne de boyu bosuyla dikkat çekiyordu. Yanından gelip geçen insanlar belki de onun uzun süredir öylece bakındığını fark etmiyorlardı.

Buraya neden geldiğini bilmiyordu. Amaçsızca, rastgele bindiği otobüsten neden burada inmişti, onu da anlayamıyordu. Ama şimdi binanın önünde dururken hayatının çok daha farklı bir versiyonunun, tüm güzel ihtimallerin, anıların, insanların geçmişte bir yerde kapanıp kaldığını hissediyor, göğsünün içi tarif edemediği kara bir dumanla dolup taşıyordu. Havanın

güzelliğine ve güneşin parlaklığına rağmen içindeki huzursuzluk ve karamsarlık anbean büyüyordu.

Bu karamsarlığı, bu huzursuzluğu, Can'ın birbiri içine geçen tüm düşüncelerini bir çarpışma böldü; bir kadın. Yarı koşan, yarı yürüyen, acelesi olduğu belli olan sarışın kadın yere düşmedi ama notları elinden uçtu. Can notlarını toplayıp onunkileri de teslim edecekti ki kadın ondan çok daha önce davrandı, dosyayı aceleyle Can'a verdi.

"Çok özür dilerim!"

Ardından koşmaya devam etti. Ama özür dilemesiyle koşması arasındaki o minicik anda takıldı kaldı Can. Cam gibi masmavi, kocaman gözlerini çevreleyen ince, sarı kirpiklerde, belki de sıcaktan al al olmuş yanaklarında, elmacık kemiğinin tepesinde bir yerde. Neden bilmiyordu ama bir şey onun arkasını dönüp koşan kadını izlemesine neden oldu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Kim olduğunu bilmiyordu. Yine de görüş açısından çıkana kadar kadının arkasından bakmayı bırakamadı.

Kadının ardından içinde garip hislerle otobüse tekrar binip, kaldığı minik eve yollandı. Tüm otobüs boyunca, uzun yıllardır hissettiği şu kara dumanlı hisleri beklemeye almış, o bir anda hissettiği her neydiyse aklı orada kalmıştı.

Anahtarı deliğe soktuğunda kapının kilitli olmadığını fark etti. Kapıyı açarken, "Mert?" diye seslendi. Adam ses vermedi ama tıpkı Can'ın tahmin ettiği gibi yalnızca iki koltuğun sığdığı minik salonlarında oturuyordu. Başını eğmiş, önüne çektiği sehpanın üzerindeki kâğıtlara bakıyor, sol eliyle başının üzerinde ritim tutuyordu. Can, Mert gibi işkolik birinin bu meseleyi halledememesinin nedenini anlayamıyordu bazen.

Karşısındaki koltuğa kendini bırakırken, "İyi bir haber?" diye sordu.

Mert başını iki yana salladıktan sonra sonunda başını kaldırdı. Can, onun mükemmele fazla yakın sarı saçları, mavi gözleri ve çıkık elmacık kemikleriyle bir dizide başrolü kapması

gerektiğini düşünürdü sık sık. Şöyle uzun soluklu bir dizi. Reyting rekorları kıran. Genç kızlar, Mert'in kapısında sıra olurdu.

Sırıtırken zihninden bu hayali uzaklaştırdı. Mert oldukça yetenekli bir oyuncuydu, belki de böyle bir teklifi çoktan almıştı. Alsaydı da kabul edeceğini sanmıyordu. Bünyesinde çok fazla idealistlik barındırıyordu. Zaten bu yüzden Can'la bu eve sıkışmıştı.

"Doğruyu söyle. Pişman olmaya başlıyorsun, değil mi?"

"Beni o insanların arasından kurtardığın için mi?" Mert bir an düşünür gibi yaptı. "Sanmıyorum. Hâlâ bir arpa boyu yol alamadığımız için mi? Eh. Bir yerlerde bir yanlış yapıyor olmalıyız. Bu işi iki kişi başaramayacağımızı bilmeliydik. Benim çevrem küçük bir grupla pek ilgilenmez, seninse..."

"Benimse çevrem yok."

Can'ın yakındığı yoktu. Bu işin er ya da geç, bugün ya da yarın olacağını biliyordu. Bir tiyatro grubu kuracaktı. Kuracaklardı. Kurmak zorundaydılar. Can hayatı boyunca yalnızca bunun için çalışmıştı. Çalışmaya başladığı ilk günden beri bunun için para biriktirmiş, bunun için hayaller kurmuş, hatta ufak tefek oyunlar yazmaya çalışmıştı.

"Şu listeye tekrar bakayım," derken, koltuğun diğer ucuna attığı dosyayı eline alıp açtı ama her zamanki gibi uyuşuk bir şekilde alt alta yazılmış isimlere göz atmak yerine yavaş yavaş doğruldu.

Onun sessizliğini fark eden Mert, kafasını önündeki kâğıttan tekrar kaldırdı. Dosyanın içine gömülmüş olan Can'a bakıp kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Dosya..." Can şaşkınlıkla alay etmek arasında bir yerdeydi. Bu, en eski klişelerden biriydi. "Bir kadınla çarpıştım ve notlarımız karışmış."

Mert, belli ki bir an bunun ne anlama geldiğini kavrayamadı. Hemen sonra, "Ne?" diye sordu sertçe. Ses tonu yükselmemiş, yalnızca katı bir tona bürünmüştü. Can bunu hep ilginç bulurdu, Mert'in sahnenin dışında sesini yükseltiğini hiç duymamıştı. En sinirli olduğu anlarda bile.

Kâğıdın üzerinde yüzü aşkın oyuncunun ismi, numarası vardı. Mert o isimleri bulmak için gerçekten uğraşmıştı. Arkadaşlarına sormuş, arkadaşlarının arkadaşlarına sordurmuş, ajanslara gitmiş, kelimenin tam anlamıyla dolaşmıştı. Oysa Can'ın yüzünde hüzün veya pişmanlık değil, şaşkınlık vardı.

"O da oyuncuymuş. Yani galiba..."

Mert, Can'a bakmaya devam etti, anlamıyordu. Söylediklerinin bir manası olsa iyi olurdu.

"Kadın... Konservatuarın önündeydim, çarpıştık, acelesi vardı. Diyorum ki o da oyuncuymuş. Burada ders notu var ve..." Can sayfaları çeviriyordu. "Oyun metinleri."

Kadını tekrar bulabilirdi. Artık bulması gerekirdi çünkü ona teslim etmesi gereken kâğıtlar söz konusuydu. Üstelik ona bir tiyatro grubuyla ilgilenip ilgilenmediğini de sorabilirdi. Acaba mezun olmasına daha çok var mıydı?

Neler düşünüyordu böyle?

"Can, kendine gel. Nereden bilelim biz, nasıl biri, nasıl bir oyuncu?"

"Kapımızda oyuncular sıra olmuş gibi konuşmana bayılıyorum."

Can dosyayı incelemeye son verip kenara koydu. İncelemeye devam etse, birinin özeline müdahale etmek suçundan Mert'in birtakım vaazlar vereceğine emindi.

"Yarın gider, oralarda mı diye bir bakarım. Listeyi geri alırız, merak etme."

Güneş farkında değildi ama sahiden kuvvetli sezileri vardı. Can o günü düşünürken Güneş'in aniden, "Destan'la olayınız ne?" diye sormasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Ne?" Bundan daha rezil bir zaman kazanma yöntemi olamazdı.

"Destan'la diyorum," dedi Güneş. "Olayınız ne? Artık bunu sorabilecek kadar yakınız diye düşündüm."

Öylelerdi. Can anlatmak istiyordu ama refleksle, "Hiç," dedi. Hiç. O kitap bir kere açıldı mı içindeki zehir dünyaya yayılacakmış gibi üzerini sıkı sıkı örtmeye devam etti.

Güneş bozulmamaya çalışarak yemeğini yemeye devam etti. Evin alt katındaki sahnede Elma Şekeri'ni çalışıyorlardı, bu yüzden Can'la ikisi yemeğe erken çıkmışlardı. Mutfaktaki küçük masada makarnalarını yiyorlardı. Birlikte oynayacakları oyunun teksti masanın üzerinde duruyordu. Güneş ezber yapmaya devam edeceğini söyleyerek yanında getirmişti ama bir kere bile eline almamıştı. Aklında başka bir şey vardı.

Yeterince dikkatli olmayan kimse fark edemezdi. Ama Can ve Destan'ın arasında kesinlikle bir şey vardı. Güneş bile günler sonunda yavaş yavaş fark edebilmişti. Kimse kimseye laf söylemiyordu, üstelik tüm sohbetlerinde normal bir şekilde konuşuyorlardı. Ama bir şey vardı, *bir şey*, Güneş'in elini uzatıp gösteremediği bir şey.

Can belki fikrini değiştirir diye sessizce bekledi. Değiştirmesini umuyordu. Kendisi anlattığı için rahatlamıştı, şimdi en azından Can'ın yanında rol yapmak zorunda hissetmiyordu. Terk edilmişti, belki çok kötü belki de çok saçma bir sebebi vardı. Güneş bu sebebi bilmiyordu. Bazen tüm bunları bilerek onunla konuşan birine ihtiyaç duyuyordu.

Belki de Can için aynısı geçerli değildi. Gruptaki herkes, mevzu her neyse biliyor olmalıydı.

"Bu," dedi Can, aniden. Güneş başını hızlıca kaldırıp adamın gözlerine baktı. Can sertçe devam etti. "Bu çok uzun bir hikâye. Her şeyden önce, gerçekten uzun bir hikâye. Ve eğer anlatırsam hiçbir detayı atlamadan anlatacağıma emin olabilirsin, Güneş. Burada bitmez. Hemen bitmez."

Güneş onaylamak için başını hızlıca salladı. Can bitirmemişti. "Ayrıca unutma ki ben umursamaz, tembel, alayet

Can'ım. Böyle bir Can yok." Sesi sert, kara gözleri tereddütlüydü. "Böyle bir Can yok artık," diye tekrar etti. "Ama bunu rol yaparak anlatamam."

Güneş yine kabul ettiğini göstermek için başını bir kere aşağı yukarı salladı. Hayatı boyunca hep yaşadıklarıyla yargılanmamayı dilemişti. Normal hissetmek istiyordu, kötü şeyler yaşamış gibi değil de sıradan şeyler yaşamış ve her şey tamamen iyiymiş gibi davranılmak istiyordu. Güneş bunu anlıyordu. Dahası, bunu hissediyordu.

"Her şey yalnızca aramızda kalmayacak," dedi inandırıcı olduğunu umduğu bir sesle. Kalbi, hayatı boyunca bu öyküyü dinlemek için atmış, şimdi o bile susup dinliyormuş gibi hissediyordu. "Aynı zamanda konuştuğumuz masada kalacak. Sonraki sohbete, sonraki güne taşımayacağız. Söz."

Can belirsizce başını sallayıp arkasına yaslandı. O günü anlatıı, Destan'ın ona çarpıp koşmaya devam ettiği günü. "Çok güzeldi," dedi. "Öyle güzeldi ki, Güneş. Bana çarptığında elindeki kâğıtlar gibi savrulup dağıldığıma yemin edebilirim. O günü her şeyiyle hatırlıyorum; yüzüme vuran sıcak güneşi, yoldaki arabaların gürültüsünü, kâğıtların havada savruluşunu ve Destan'ın aceleyle koşmaya devam edişini. Yüzüme doğru düzgün bakmadı bile. Yalnızca düşürdüklerini toplayıp koşmaya devam etti. Daha sonra söyledi, sınava geç kalmış. O yüzden koşuyormuş. Her neyse, eve gittim. Mert'le konuşurken fark ettim ki elimizdeki kâğıtlar karışmış. Bendeki kâğıtta Destan'ın yazmaya çalıştığı bir oyundan birkaç sayfa vardı. Mert'le benim sırayla görüştüğümüz oyuncuların isimleri ve telefon numaralarıysa ona giden kâğıttaydı. Mert deliye döndü. Deliye döndü derken, sadece bir bakış attı demek istiyorum."

Güneş, zihninde Mert'in o bakışı canlanınca güldü. "Bu işin başında ikiniz mi vardınız?"

Can o kısmı önemsemeyerek, "Evet," dedi. Ama Güneş, bu hikâyeyi de dinlemesi gerektiğini zihnine not etti.

"Sonraki günlerde, yaklaşık olarak aynı saatlerde oraya gittim. Acaba denk gelir miyiz diye. Bir kampüsün önüydü ve üniversitenin kapısından içeri girdiğini görmüştüm, o yüzden orada okuduğuna emin gibiydim. Günlerce gidip geldim. Günlerce o lanet kapının önünde, kalabalık kaldırıma oturup, sıcaktan alnımdan terler akarken onu bekledim. Bir hafta sonra, sonunda yine denk geldik. Peşinden koşup durdurdum, özür diledim. *Geçen gün kâğıtlarımız karışmış,* dedim. Onunkileri ona uzattım. Şansıma, o da benim kâğıtlarımı hep yanında taşıyormuş. Ne olur ne olmaz diye. Bana uzatıp arkasını döndü. Durdurdum, Çimen'den bahsettim. Konuşalım dedim. İnanmayacaksın ama *çarpışmamız bir tesadüf olamaz,* bile dedim."

"Ee?" Güneş, sonunu tahmin edemediği bir filmi izler gibi öne eğildi.

"Uzun bir süre kabul etmedi. Delinin biri olduğumu düşündü herhalde. Günlerce gidip onu bekledim, günlerce konuşalım diye ısrar ettim."

"Ee, Can? Sonra?"

Can onun sabırsızlığına gülerek ayağa kalktı. Devamını sonra dinlemek zorundaydı. Artık aşağı inmeleri ve gerçek hayata devam etmeleri gerekiyordu. Yan yana bodruma doğru yürürlerken, "Sonra, bir gün," dedi Can, aniden. "Kabul etti."

Güneş başka bir şey sormadı. Can'ın, hikâyesine zamanı gelince devam edeceğini biliyordu.

Onlar bodruma inen merdivenleri yan yana ve fısıldaşarak inerken Ömür bir şekilde bir şeyleri kaçırdığı hissine kapıldı. Günler her zamanki rutine binmişti. Can'ın evine gidiyor, hep birlikte neşeli ama hızlı bir kahvaltıdan sonra provalara başlıyorlardı, sonra daha ne olduğunu anlayamadan akşam çöküyor, herkes yorgun argın kendisini odasına atıyordu. Ve Ömür, hiç hazzetmediği bir şekilde kendisini bu rutinde biraz kaybolmuş biraz da bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyordu, özellikle bu saçma rutinin içinde Can durduk yere Güneş'e göz kırptığında ve Güneş buna karşılık adanın

omzuna yalancı bir yumruk attığında. Ya da ikisi prova yaparken. Ya da ikisi kahvaltı ederken. Gezerken. Camdan bakarken, fotoğraf çekerken, konuşurken, sadece yürürken.

Nefes alırken.

Tam karşısına, sahnenin bir köşesine çekilip, birlikte oyuna çalışmaya başlayan ikiliye elinde olmadan bir kez daha göz atıp, başını iki yana sallayarak kendi işine döndü. Ne kadar düşünürse düşünsün, bu işin içinden çıkamıyordu. Şayet Can'ın insanların rüyalarına girmek gibi bir yetisi varsa ve geceleri Güneş'in rüyalarına girip kızla sıkı bir arkadaşlık kurduysa durum başkaydı tabii ama Ömür böyle bir ihtimal olmadığını varsayıyordu. Bu durumda da ikisinin hangi ara bu kadar yakın olduğunu çözmek biraz zordu. Bütün grup sürekli birlikteydi sonuçta. *Neyi atlıyordu?* Nerede hata yaptığını bir bulsa...

"Ömür. Ömür, sana diyorum. Sen var ya, mahvoldun."

Destan'ın alaycı gözlerine dönüp kızgınca baktı. "Alay ediyorsun ama sinirlerim bozuk. Bu nasıl olmuş olabilir?"

Destan tıpkı az önce Ömür'ün yaptığı gibi ikisine bir göz atıp omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, Ömür. İlgilenmiyorum."

Ömür içinde garip bir öfkeyle iç çekti. Kısa sürede uzun yollar almayı planlamamıştı. Ama bir şekilde, Can onun istediği bir şeyi çalmış gibiydi. Güneş'le arkadaş olmak için her türlü fırsatı kollamasına rağmen nasıl olurdu da Can böyle aniden, böyle kimseye sezdirmeden sınırın bu yanından o yanına atlamış olabilirdi?

Dastan, Ömür'ün keyfini yerine getirmek için, "Bak, kıskanıyorum artık," diye fısıldadı.

"Doğrusu ben de."

Belki de Ömür'ün canını acıtan Güneş'in ona böyle uzak olması, böyle dokunulmaz olması değil; kalbinde Güneş'in kurulduğu köşeydi. O kadar derindeydi ki Ömür kendi kalbindeyken bile ona dokunamıyordu.

"Ne? Sen de mi? Kendini mi kıskanıyorsun Güneş'ten? Oo, o boyuta geldiysek, paşam..."

"Kes şunu, Destan."

Ömür'ün omzuna vurup neşeyle güldü, teselli edercesine adamın omzuna yüklendi. "Can'la aralarında bir şey yok. Yok. Olmadığını biliyorum, tamam mı? O yüzden asıl sen kes şunu."

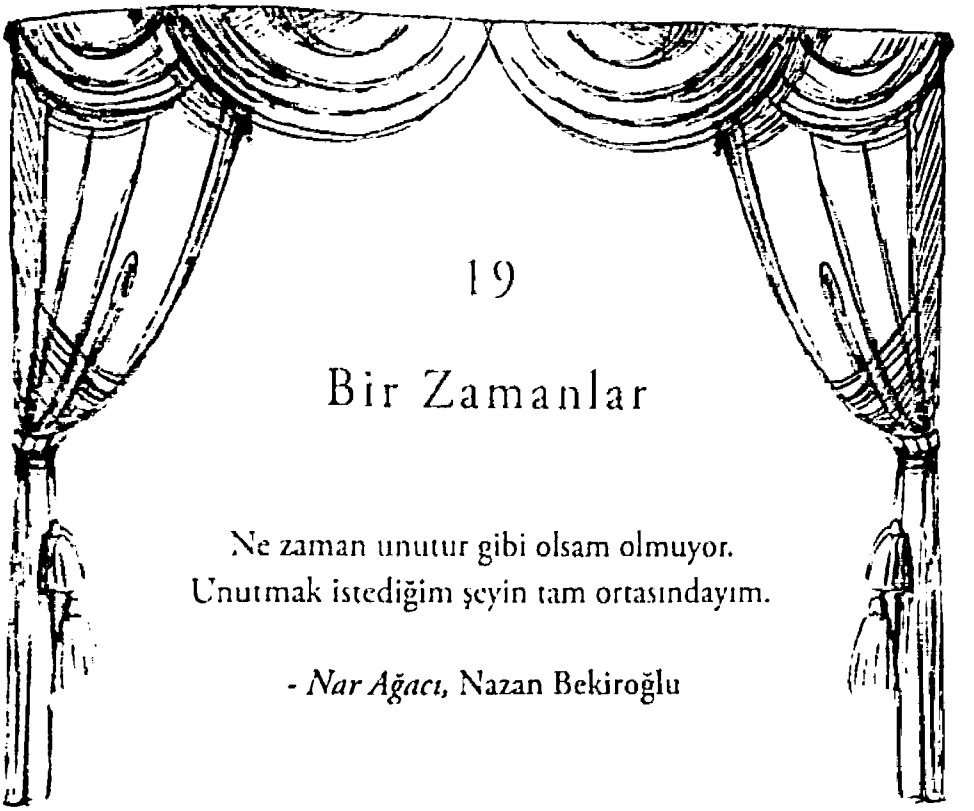
"Saçmalama. Can'la aralarında bir şey olmadığını ben de biliyorum."

Tabii ki aralarında bir şey olmadığını adı gibi biliyordu. Bir kere Can'ın kalbinin kime ait olduğunu ve bu gerçeği kimsenin değiştiremeyeceğini biliyordu. Ama bir şekilde, belki de Güneşle burada baş başa geçirdikleri o ilk günden sonra ümitlenmişti. Sanki Güneş eskisinden bile uzaktaydı şimdi.

Güneş, Can'ın söylediği bir şeye gülerken Ömür başını elindeki tekste gömdü. Bu kadın onu çıldırtmaya mı çalışıyordu? Destan'a doğru, "Can'dan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Destan, sık sık söylediği cümleyi adamın ağzından duyunca burukça gülümsedi. "Kulübe hoş geldin, kaptan. Baskılı tişörtlerden ister misin?"

Ömür güldü ama gülüşü, sahici bir gülüşten çok uzaktı. Bu mesafeleri ve yolları aşmanın bir yolunu bulmayı içtenlikle dilemekten başka hiçbir şey yapamıyordu.

19

Bir Zamanlar

Ne zaman unutur gibi olsam olmuyor.
Unutmak istediğim şeyin tam ortasındayım.

- *Nar Ağacı,* Nazan Bekiroğlu

Şubat, 2013

Can Demir'i o kafeye birtakım tesadüfler getirmişti. Öncesinde, o kaldırıma da birtakım tesadüfler getirmişti. Hava buz gibiydi. Ne yağmur ne kar ama hava öyle soğuktu ki Can'ın parmakları karıncalanıyordu. Hemen karşısında ona dikbaşlılıkla bakan genç kadın, sarı saçlarına geçirdiği siyah beresi ve pembeye boyadığı büzülmüş dudaklarıyla ona kafa tutuyordu. Can ise sabırla bekliyordu. Yeterince beklerse istediği cevabı alacağını içten içe biliyordu.

Destan'ın sıkıntı içindeki bakışlarına karşılık *elimde değil,* dercesine gülümsedi. Buna karşılık onun tek yaptığıysa gözlerini devirip *peki ben seninle ne yapacağım,* dercesine ellerini beline yerleştirmek oldu.

İkisi hiç kıpırdamadan birbirlerine bakıyor, bir kaldırımın ortasında duruyorlardı. İnsanlar gelip geçiyordu, kimi hemen yanlarındaki okulun kapısından içeri giriyor, kimi bir otobüsü yakalamaya çalışıyor, kimiyse aylak aylak yürüyordu. Hava soğuktu, rüzgâr çoktu. Bulutlar güneşi engelliyordu. Destan'ın sarı saçları, Can'ın onu ilk gördüğü günün aksine ışıkların altında

parıldamıyor, o siyah örgü berenin altından dalgalarıyla uzanıp rüzgârda savruluyordu.

Elbet pes edecek, diye düşündü Can. Elbette pes edecekti. Başta bir sapık olduğunu düşünmüş olmalıydı, sonrasındaysa deli. Doğru ihtimal aklına hiç gelmemiş olmalıydı, yani Can'ın bazen gerçekten inatçı olabildiği gerçeği.

Mert, Can'ın bir hayalperest olduğunu düşünüyor, vakitlerini boşa harcadığını söylüyordu. Neyse ki yapacak daha iyi bir işleri yoktu da her gün gelip bir şekilde Destan'a yalvarmasına engel olmuyordu. Evet, adını öğrenmişti. Kadın, adını ikinci haftanın sonunda bahşetmişti. Bir salı günü, Can'ın *en azından adını söyle*, demesi üzerine bıkkınlıkla iç geçirip *Destan*, demişti. Destan. Sonra da dönüp gitmişti. Can henüz kendi adını söylememişti. Destan henüz merak etmemişti.

Ve Can bugün, üçüncü haftayı tamamlarken Destan'ın kabuğunun sonunda biraz olsun kırıldığını hissediyordu. Destan, konuşursak *belki peşimi bırakır*, diye düşünüyordu. Belki de merak ediyordu. Ama sebep her neyse, bugün diğer günlerin aksine arkasını dönüp gitmek yerine birkaç dakikadır Can'a bakıyor ve düşünüyordu.

Bir süre sonra, bir melek kulağına ne yapması gerektiğini fısıldamış gibi aniden adım attı ve aralarında daracık bir mesafe kalana dek Can'a yaklaştı. Gözleri kuşku doluydu, elleri üzerindeki şişme montun ceplerindeydi. "Adın ne?" dedi. Tavrı aksi, sesi sertti.

"Can." Tavrı tatlı, sesi hevesliydi.

Destan, uzun bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bu yüz ifadesini Can çok iyi biliyordu. Mert'te görmüştü. Başında kesilmesi en iyisiydi. "Bak, Can..." Destan devamını getiremeden, Can onu susturdu ve hiç ara vermeden, hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Hayır, sen bak, Destan. Sapığın biri olduğumu düşünüyor olabilirsin ama yemin ederim ki değilim." Doğruydu. "Saplantılı bir kaçık olduğumu düşünüyor da olabilirsin ki gerçekten öyle de de-

ğilim." Tamamen doğruydu. "Senin peşine düştüğümü düşünüyor da olabilirsin ama gerçekten mevzu bu da değil." İşte bu tamamen yalandı. Külliyen. "Mevzu şu ki gerçekten çaresiziz. Oyunculara ihtiyacımız var. Oturup konuşunca ölmeyeceksin. İzin ver, mevzuyu anlatayım. Planlarımızdan bahsedeyim. Aklına yatarsa Mert'le konuşursun." Destan araya girmeye çalıştı ama Can sesini yükselterek ona fırsat vermedi. "Aklına yatarsa diyorum."

Bir an durup Destan'ın ela gözlerine baktı. Yalnızca baktı ve samimi olduğunu göstermeye çalıştı. Sonra devam etti: "Sadece bir kahve. Sonra istemezsen söz veriyorum bir daha asla, asla gelmeyeceğim."

Destan'ın gözlerini kuşku bürüdü. "Bir daha asla?"

"Bir daha asla." Yalancıydı. Ama şayet bugün Destan'ı ikna edersе kadın bir süre daha yalancının teki olduğunu fark etmeyebilirdi.

"Pekâlâ. Yakınlarda kahvesini sevdiğim bir yer var. Oraya gidelim."

Destan, kaldırımın kenarına oturup konuşalım, deseydi de Can itiraz edecek durumda değildi. Bu yüzden sesini hiç çıkarmadan onun peşine takıldı.

Kafe gerçekten yakındaydı. Yan yana beş dakika bile yürümediler, zaten hava gerçekten çok soğuktu. Kafeye gelince Can kapıyı Destan için tuttu ve onun yöneldiği masaya doğru, arkasından yürüdü. Zihninden söylemesi gerekenleri geçiriyordu. Küçükken sınıfta yapılan münazara yarışmalarını hatırladı. Önemli olan argümanlar değil, argümanların nasıl savunulduğu olurdu. Şimdi de durum buna benziyordu. Can'ı onu tanımıyordu, bu yüzden Destan'ı gerçeklere tamamen ikna edemeyebilirdi. *Seni ilk gördüğüm an*, diyemezdi. *Seni ilk gördüğüm an çıkıp gitmiyor aklımdan. Uzun zamandır aklımdan çıkıp gitmeyen kötü anıların yerini alıyorsun, bir sihirbaz mısın?*

Hayır, bu ikna edici olmazdı.

Bu yüzden ikna edici olacağını düşündüğü gerçeklere odaklanacaktı.

Destan, sütlü kahve, Can da sade kahve söyledikten sonra bir süre sessizce oturdular. Destan şapkasını çıkarıp masaya bıraktı, elleriyle saçını düzeltip kollarını bağladı. Sanki kendini koruyordu. Can içinden güldü. Böyle oturup konuşuyorlardı ya, Destan arkasını dönerek konuşsa dahi umurunda değildi. *Gerçi,* diye düşündü. *O zaman gözlerini göremeyebilirim.*

"Neden kaşlarını çattın?"

Kadının sesiyle kendine geldi. "Aklıma bir şey geldi."

Can yine sessizleşince Destan sabırsızlanıyormuş gibi öne eğildi. "Ee?"

"Doğruyu ister misin? Seni en iyi nasıl ikna edebilirim diye düşünüyordum."

Destan cevap vermeden önce temkinli bir şekilde Can'a baktı ama Can, Destan'ın dudağının bir kenarının bir tebessümle kıvrılmaya çalıştığına, kadınınsa güçlükle buna engel olduğuna yemin edebilirdi. Onu tanımıyordu ama mizacının böyle sert, böyle katı olmadığına da yemin edebilirdi. Belki de her sabah uyandığında unuttuğu rüyalardan biriydi Destan, geceleri uykusunda tanımıştı onu. Böyle tanıdık gelmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Neden beni ikna etmek istediğinden başla. Mantıklı bir hamle olabilir."

Sahiden de mantıklıydı.

Bu esnada kahveleri geldi. Destan ellerini bardağına doladı, Can hızlı bir yudum aldıktan sonra kararını vermiş gibi başını salladı. "Mert ve ben bir tiyatro grubu oluşturmaya çalışıyoruz. Mert çok iyi bir oyuncudur ve bu iş için gerçekten ünlü bir grubu bıraktı. Pek... İyi anlaşamıyorlardı diyelim. Her neyse. Zaten Mert öyledir. Yani işleri kendi istediği şekilde yürütmeye ihtiyacı vardı sanırım. Daha az para kazanacak bile olsa gerçekten oynamak istediği oyunları oynamak istiyor. Tam bir idealist. Benim içinse bu olay çok eskiden beri bir hayal. Ama öylesine kurduğun, asla gerçekleştirmeyeceğin hayallerden değil. Sahiden bir hayal. Çalışıp çok uzun zaman para biriktirdim, bütçe

oluşturdum. Ama... Oyuncu bulmamın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim."

"İyi de neden ben?"

Can konuşmanın başından beri kendini tutuyordu ama sonun da çok mantıksız da olsa aklındakini söyledi. Kulağa kötü gelecek ti, çok kötü. Çok klişe. "Çünkü çarpışmamız tesadüf olamaz."

Bu kez tebessüm, savaşı kazandı ve Destan başını cama çevirip güldü. "Çöpçüyle çarpışsaydım, ona da mı ısrar edecektin?"

"Sorun da bu ya. Bir çöpçüyle çarpışmadım. Seninle çarpıştım."

"Bu hiç mantıklı değil. Gerçekten değil. Nasıl bir oyuncu olduğumu bilmiyorsun. Nasıl biri olduğumu bilmiyorsun. Çok mantıksız birisin."

"Evet. Öyle derler. Ama bu yaşa kadar iyi geldim. İşlerim genelde rast gider, bilgin olsun diye söylüyorum."

"İnanılmaz derecede de ukalasın."

"Çünkü işlerim genelde rast gider."

Aralarında bir sessizlik olunca Can, kadının itiraz etmeye hâlâ başlamamış olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Tartıyordu. Değerlendiriyordu. Bunu tek başına yapmasa daha iyi olurdu. Bu yüzden sessizliği bozdu.

"Mezuniyetine ne kadar var?"

"Bu yıl bitiriyorum."

"Tamam işte. Bunu bir iş fırsatı olarak gör. Belki Mert'ten nefret edersin." Mümkün değildi. "Belki o senden hiç hoşlanmaz." Mümkün değildi. "Belki de sahneye çıkarsın ve sana çok kötü oynadığını söyleriz. İstediğin zaman *ben yokum* diyebilirsin. Baştan elinin tersiyle itmene gerek yok."

Destan kahvesini bitirdi. Yine bir şey söylemeyince Can yutkundu, bunca zamandır konuştuğundan daha kısık bir sesle, "Bu..." dedi. "Bu benim hayalim değil. Bu küçük bir kızın hayaliydi. Sen olsan da olmasan da Çimen olacak. Başarılı da olacak. Emin ol. Sadece... Sende o ışığı seziyorum. Belki de çok kötü bir oyuncusundur, bilmiyorum ama..."

Destan, Can'ın konuşmasından yorulmuş gibi elini kaldırıp adamı susturdu. Çantasından bir kâğıt çıkarıp numarasını yazdı ve bu numarayı garip, deli bir adama vermek üzere olmadığını umdu. Öyleyse bile sorun değildi çünkü Destan da çoğu zaman delinin tekiydi. Şimdi yaptığı da bunun kanıtı gibiydi.

Kâğıdı Can'a uzattı. "Mert'le konuşalım, detayları dinleyeyim. Yeri ve zamanı mesajlaşarak konuşuruz." Sanki biraz daha dursa kararından vazgeçip kâğıdı Can'ın elinden alıp kaçmaktan korkuyormuş gibi hızlıca toparlandı, şapkasını başına geçirip ayağa kalktı. "Ve Can, bilgin olsun diye söylüyorum. Okulu birincilikle bitirecek gibi görünüyorum."

Sonra da arkasını dönüp kafeden çıktı ve camın diğer yanından, Can'ın oturduğu sandalyenin hemen yanından hızlıca yürüyüp geçti.

"Ah," diye mırıldandı Can, kendi kendine gülerek. Duyduklarına hiç şaşırmamıştı. "Şimdi kim ukalalık ediyor?"

Uyuyamıyordu. Böyle giderse tüm gece de uyuyamayacaktı, biliyordu. Başka bir gün olsa önemli değildi ama yarın akşam annesine gidecekti ve annesine iyi görünmek istiyordu.

Sıkıntılı bir nefes verip telefonu eline aldı. Aklına gelen tek şeyi yaptı ve Güneş'e mesaj attı.

Ocak, 2018

İyi hatırlıyordu, hiç acele etmemişti binadan çıkarken. Omuzları çökük, kalbi kırık, kimin onu göreceğini, insanların ne diyeceğini umursamadan kendini yola atmış, caddeler boyu yavaş yavaş yürümüştü. Ayakları yorgunluktan titreyene, akşamın habercisi alacakaranlık çökene dek yürümüş, sonra hiç ağlamadığını fark edince bir süre kaldırımın ortasında öylece durmuş, neden ağlamadığını düşünmüştü. Ağlaması gerekirdi.

Etrafına bakmış, nereye gideceğine karar verememişti. İşin aslı, sokaklar güzeldi. Akşam trafiği yüzünden bir korna bitiyor, diğeri başlıyordu. İnsanlar evlerine çekiliyordu. Omuz silkip caddenin karşısına geçmiş ve çocuk parkına girip boş bir banka oturmuş, ayağındaki topuklunun, canını yaktığını fark etmişti. Sonra, gözlerinden bir damla, tıpkı yüreğindeki acı gibi habersiz, lakin ondan daha minikçe süzülmüştü sol yanağından. Sonra diğeri ve diğeri. İnsanlar ona bakmıştı, ona ve gelinliğine. İnsanlar ona acımıştı. Küçük bir çocuk, annesine sormuştu: *Anne, o ablanın neyi var? Yanağındaki siyah şey ne? Anne, neden ağlıyor?* Kadının sessizce kabullenişini ve acıyarak bakan gözlerini bugün bile üzerinde hissedebiliyordu Güneş.

Acısı dinmeyince eğilmiş, ayağındaki topukluları çıkarıp yanına koymuştu. Sonra fark etmişti acınası bir şekilde, canını yakan ayakkabılar değildi. Canını yakan...

"Al."

Görüşünü bulanıklaştıran yaşlarını elinin tersiyle silmiş, göz makyajının koyu renkleri eline bulaşmıştı. Önünde duran küçük oğlan çocuğuna dikmişti gözlerini. Çocuk dudaklarını büzmüş, elinde misketleriyle üzgün gözlerle Güneş'e bakmıştı, Güneş misketleri almak için ellerini uzatmayınca çocuk yavaşça hepsini Güneş'in kucağına bırakmıştı.

"Alsana."

Çocuk, belli ki bu küçük şeylerin Güneş'i aniden mutlu etmesi, güldürmesi gerektiğine inanmıştı. Belki de misketi yok diye ağladığını sanmıştı.

Elinde duran misketlere bakıp önce iç geçirdi, sonra gülümsedi. İlk zamanlar, yani Yağız onu terk ettikten sonraki birkaç gün içinde, her şeyi yakıp yıkmıştı. Gelinliğini, fotoğrafları, şimdi yaktığı için pişman olduğu nice şeyi. Geriye yalnızca Yağız'la çekildikleri ilk fotoğraf kalmıştı, bir de o çocuğun verdiği minik misketler.

Odanın kapısını açıp dışarı çıktı. Duvara umutsuzca yaslanmış,

onu bekleyen Can'a baktı bir süre. Güneş'ten çok daha uzun olan genç adam, kambur bir şekilde otelin duvarına yaslanınca, genç kadınla neredeyse göz hizasına geldi. Kara gözleri umutsuz birer kuyu gibi bakıyordu. Kaşları kuyunun üzerinde, zemine dek erişmeye yetersiz birer ip gibi Güneş'e sesleniyordu.

Gecenin bir saati, Can ona uyuyup uyumadığını soran kısa bir mesaj atmıştı. Güneş, neyse ki Destan'ın aksine gayet uyanıktı ve şimdi burada durmuş, ona düşen görevi yerine getiriyordu, bu kez o, Can'ı kurtarıyordu.

"Al bakalım. Bunlar işe yarayacaktır." Elinde duran aynı renk üç misketi Can'ın avucuna bıraktı, onun misketlere anlam yükleyemeyen gözlerine bakıp güldü. "Hoşuna gitmedi mi yoksa?"

Can boğuk sesiyle, "Bir saniye bekle deyince, uyku hapı getirirsin diye ummuştum," diye huysuzlandı. Elindeki misketlere bakıp umutsuzca iç geçirdi, Güneş'in ciddi olduğunu düşünmüştü. Ama o, minik bir çocuk gibi üç tanecik misket getirmişti. Oysa Can'ın gerçekten bir çareye ihtiyacı vardı. Çalışmaları gerekiyordu, Can'ın uykusunu iyi alması gerekiyordu.

Güneş, onun umutsuzca misketlere bakan gözlerine görünebilmek için diz çöküp hafifçe el salladı. "Hey! Yanlış hatırlamıyorsam bir dost diğerine bir şey hediye ettiğinde o eşya artık uğurlu oluyordu. Hem bunlar sana hediye edilmeden önce bile uğurluydu, etkisini çabucak göstereceğinden eminim."

Can gözlerini kaldırıp Güneş'e baktı. Güneş, o gözlerde garip bir inanamamazlık, hatta yersiz bir sevgi olduğuna yemin edebilirdi. Sessizliğin uzayacağını fark edince buna engel olmak için arkasına dönüp kapının koluna koydu elini.

Can, misketlere epey şaşırsa da utanıp arkasını Güneş'in sol bileğine kendi elleriyle taktığı bilekliğe takıldı gözleri. Misketlere yeniden bakıp güldü. Belki de bu misketler gerçek bir çareydi. Deneyip görmesi gerecekti.

"Güneş?"

Son zamanlarda bu anı ne çok yaşar olmuşlardı. Güneş bunu fark edince gülümsedi, arkasını dönmeden soruyu bekledi.

Can'ın dudaklarından tek bir soru, fısıltı hâlinde döküldü. Şaka ya da öylesine bir soru değildi. Sesi ciddiydi. "Biz dost muyuz?"

Güneş'in dudaklarındaki minik tebessüm sıcak, içten bir gülüşe dönüştü. Güneş arkasını dönmedi; Arkasında duran Can'ın saçları her zamanki gibi dağınık, sakalları hafif uzamış, bir eli cebinde, diğer elinde anlam veremediği misketler, biraz şaşkın ama çokça muzip bakışlarıyla haince güldüğüne yemin edebilirdi ve tüm bunları nasıl bildiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Kısacık bir sessizliğin ardından net bir şekilde yanıt verdi:

"Sanırım çoktan olduk."

Sonra kapıyı açıp içeri girdi.

Ömür ve Destan merdivenlerden yan yana çıkarken salonda tek başına oturan Güneş'in yavaş yavaş yükselen sesi etrafta yankılanıyordu. "*Beni bırakıp gittin,*" diyordu. Repliği hemen tanıdı Destan. Güneş, kuvvetli ama titrek sesiyle tekrarladı: "*Beni bırakıp gittin! Mevsimler sensiz geçti. Bir anda geri gelemezsin, bir anda hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın, bir anda, öylece...*"

Bu, Destan'a bir yerden tanıdık geldi, devamını dinlemek için can atıyordu ki Güneş, Destan'ı gördü. "Ah. Selam, Destan."

Selam, Destan mı? Ömür nerede? Başını çevirip arkasına baktı. Adam birkaç basamak aşağıda kalakalmış, Destan'a bakıyordu. Gözleri neredeyse dolmuştu. Destan'a korku dolu, ne yapacağını bilemeyen gözlerle bakıyordu. Destan ona hiç kıyamıyordu. Ezelden beri arkadaşıymış gibi hissettiği bu adam, bir kez bile bir kadının karşısında bu hâle gelmemişti ve şimdi elbette, bu sular ona çok yabani, çok korkutucu geliyor olmalıydı.

Söz konusu Ömür olduğunda, Destan'ın aklında her zaman birkaç farklı ihtimal belirirdi. Yukarı çıkmayı, Güneş burada diye istememiş olabilirdi. Güneş'in kuvvetli sesinden etkilenip kalakalmış

olabilirdi. Yukarı çıkarsa nasıl davranması gerektiğini düşünüyor olabilirdi. Ya da bunların hepsi ve hatta daha fazlası olabilirdi.

Destan, Güneş'in göremediği taraftaki eliyle Ömür'e işaret etti, gelmesi için. Artık kaç yıldır arkadaş olduklarının hesabını kaçırmıştı. Biliyordu ki her türlü durumda soğukkanlı kalmayı başarabilirdi Ömür. Bunu birçok kez kanıtlamıştı. Ancak mevzu Güneş ise genç adam, soğukkanlılığı ile merdivende kalıyordu anlaşılan.

Ömür arkasından yürümeye devam ederken Destan boğazını temizledi. Bu olaya biraz el atması gerekiyordu. "Selam," diye Güneş'e karşılık verdi önce. Sonra salondaki koltuklara yürürlerken Ömür'e döndü. "İrem sana da mesaj atmış mı, Ömür?"

Ömür, ne hâlde olduğunu gören kadının aniden farklı bir konu açmasına şaşırarak kaşlarını çattı. "Ne mesajı?"

Destan telefonunu çıkarıp İrem'den gelen mesajı açtı. "Aynen okuyorum," dedi, sonra İrem'in müthiş bir taklidiyle mesajı okumaya başladı. "*Destan! Acil durum! Ama çok acil durum! Ekin diye bir kız benimle arkadaş olmaya çalışıyor!*" *Çalışıyor* kısmı, cümlenin hepsinden çok daha vurgulu ve dramatikti. "*Neden bilmiyorum! Öylesine, durduk yere. Ne yapacağım?*"

Ömür başını iki yana sallarken bıkkınlıkla güldü, *ne yapacağım ben bu kızla* diyordu sanki.

"Kardeşinin başına gelen felâketi anlamıyor musun, Ömür! Ekin diyorum!" Destan da kısaca güldü. "Merak etme, ben bu işle ilgileneceğim. Mutfağa gidip yiyecek neyimiz var bir bakayım. Güneş, sen de çalışmayı bırak artık, mola vakti. Mert'e kalsa hepimiz mezara kadar sadece çalışacağız. Neyse ki ben varım da..." Ömür'ü arkasında bırakıp söylene söylene mutfağa gitti.

Hiçbir sorun yoktu. Bodrumdan yukarı yemeği birlikte hazırlamak için çıkmış olmaları dışında.

Ömür bir koltuğa oturup Destan'ın az önce ihtişamlı bir çıkış yaptığı kapıya şaşkınlıkla bakıyordu ki Güneş'in sesi onu kendine getirdi. "Lisedeyken ben de İrem gibiydim."

Buruk bir şekilde gülümsüyordu. Eski günleri hatırlamış olmalıydı.

Merakla, "Sonra ne oldu?" diye sordu Ömür.

Güneş'in gülümsemesi bir anda soldu. Az önce yanına bıraktığı teksti yeniden eline aldı, sayfalarını çevirmeye başladı. "Yağız oldu, galiba."

Gerçekten, Ömür, derdi Destan, yanında olsaydı, adı gibi emindi Ömür. *Gerçekten, ben sana kapılar açıyorum, sen ne yapıyorsun? Allah aşkına! Ömür! Kendine gel!*

Güneş'in sesiyle kendine geldi. Bakışlarını yerdeki bir noktaya odaklamış, yüzünde bir gülümsemeyle konuşuyordu. "Gerçi, bir de Dicle sanırım. Çok hareketli, cıvıl cıvıl birisidir. Benim tüm suratsızlığıma rağmen peşimi bırakmadı." Uzun bir sessizlik oldu. "Yağız'la sizin oyununuza geldikten sonra yapmak istediğimin bu olduğuna emindim. Birkaç gün sonra okuldaki bir oyun için seçmeleri gördük. Dicle beni neredeyse sürükleyerek götürdü. Yağız da öyle... Gerekirse beni bayıltıp orada ayıltacağını bile söyledi. Ona, buna gerek olmadığını, sahnede zaten bayılacağımı söyledim. O da *harika olur,* dedi. Ben delirdin mi diye sorunca da *hayır,* dedi. *Hayır, onlara bayılma rolü yaptığını söyleriz, onlar da ne kadar harika oynadın derler ve hemen seni alırlar.*"

Ömür elinde olmadan kahkaha attı. "O zaman bugün burada olmanı Dicle'ye borçluyuz sanırım."

Ömür'e hiç bakmadan, gözlerinde garip bir ışıkla zemine bakmaya devam etti Güneş. Evet, sahiden öyleydi ve Güneş bunu hiç fark etmemiş olmasına şaşırıp kaldı. Yağız sayesinde diye düşünmüştü her zaman çünkü Çimen'in oyununu izlemeye onunla gitmişti. Seçmelere katıldığı o gün nedense çıkmıştı aklından. "Evet," dedi dalgınca. "Evet, sahiden de öyle." Sonra aklına yeni gelmiş gibi aniden Ömür'e baktı. "Sen kimin sayesinde buradasın?"

"Biz Destan'la çok eskiden, neredeyse çocukluktan arkadaşız. Beni de buraya o sürükledi gibi bir şey oldu. Tüm bunların en başında. Ama sanırım iyi ki sürüklemiş."

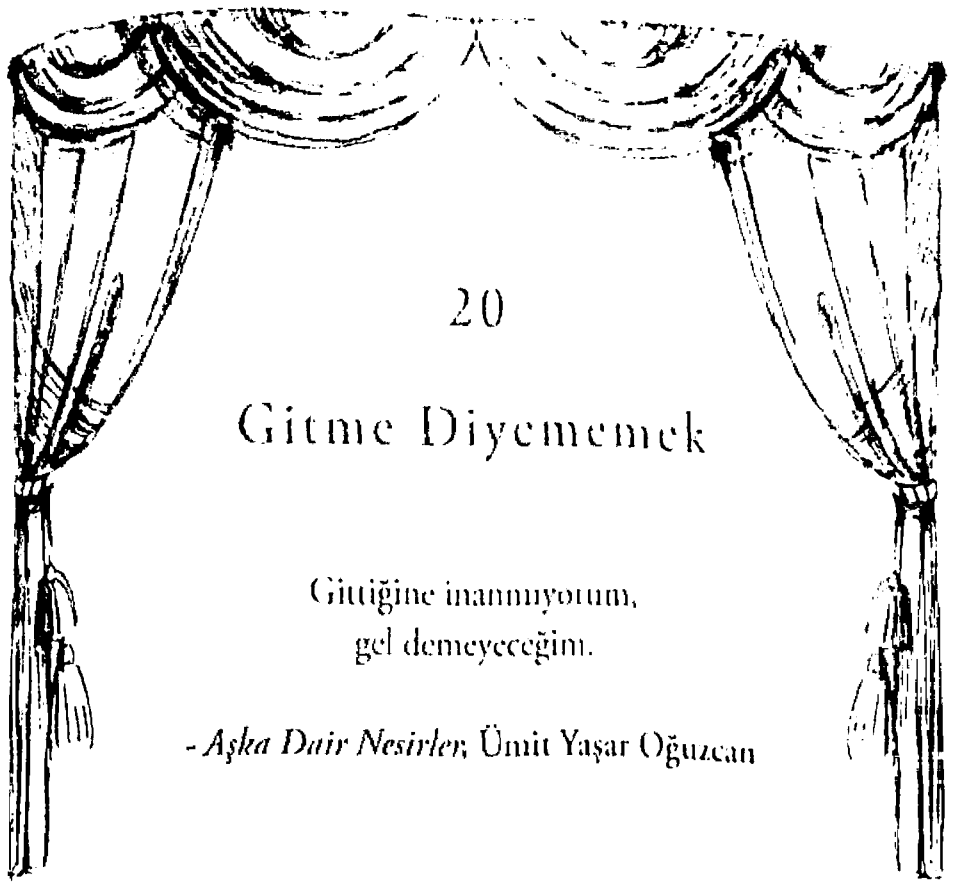
"Dalga mı geçiyorsun?" Güneş yürekten bir kahkaha attı. "Kaçak'ı izlemeye gitmiştik Yağız'la. Yeni oyunumuz olduğu için çok heyecanlıydım. Oyundan çıktıktan sonra günlerce seni ne kadar beğendiğimi dinlemek zorunda kalmıştı. Sana çok sinirliydi. Ömür aşağı Ömür yukarı, yeter yahu deyip duruyordu." Bu anı kendi canını yakmış gibi aniden duraksadı. "Yani," diye kesti konuyu kapatabilmek için. "Sonuçta Kaçak'ta seni çok beğenmiştim. Çok iyi oynamıştın."

Ömür garip bir şekilde uğuldayan kulaklarını ve patlamak üzereymiş gibi atan kalbini görmezden geldi. Yağız'ın sinirlerini hiç bilmeden bozabilmiş olmaktan dolayı göğsünün kabarmasını istemiyordu ama elinde değildi. Güneş tarafından beğenilmiş olduğunu kendine bir kez daha tekrar etmeye ise gücü yoktu. Güneş'in dikkatini dağıtmak için, "Tabii, beni beğenirsin çünkü Kaçak'ta Mert oynamıyor," diye itiraz etti.

Oysa Güneş ciddiydi. "Ben de onu diyorum ya. Çünkü o karakteri Mert oynayamazdı." Uzun bir sessizlikten sonra derin bir nefes aldı. "Garip," dedi Ömür'ün gözlerinin içine bakarak. "Hayran olduğun insanlarla karşılıklı oturup sohbet edebilmek."

Hiç de önemli bir şey söylememiş gibi ayağa kalktı, Destan'a yardım edeceğini söyleyip mutfağa gitti. Ömür'ü arkasında bıraktı, bir sonsuzluk anında, söylediklerinin anısında. *Hayran olduğun insanlarla böyle karşılıklı oturup sohbet edebilmek...*

Ömürün, ayağa kalkıp normal davranabilmesi için biraz soluklanması gerekecekti.

20

Gitme Diyememek

Gittiğine inanmıyorum,
gel demeyeceğim.

- Aşka Dair Nesirler, Ümit Yaşar Oğuzcan

Önünde uzanan kalabalık cadde, üzerine doğru kapanıyordu. Bir oda olsaydı etrafını çevreleyen duvarlarıyla, böyle daralmazdı belki yüreği. Ama bu yolun çıktığı ev, bu yolun etrafında uzanan ağaçlar, Ankara'nın o şimdiden soğuyan tanıdık ve çocukluğuna işleyen havası, üzerine kapanıyordu. Altında eziliyordu Can. Ezilmediği bir an dahi olmayacaktı.

Oraya gitmeye hazır mıydı, bilmiyordu.

Onu özlemişti, çok özlemişti ama ayakları ilerlemeyi reddediyordu. Belki kendisiyle gelip gelemeyeceklerini ekip arkadaşlarına sorabilirdi ama bunu da yapmak istemiyordu. Bununla önce kendi yüzleşmeliydi. Önce kendisi merhaba demeliydi.

"Seninle geleceğim."

Sağ yanından gelen sesle irkilip o yana döndü. Destan'ın sarı saçları rüzgârda savruluyor, boynuna doladığı pembe şalın altında kalan tutamlar isyanla kurtulmaya çalışıyordu. Elleri montunun cebinde, sanki markete gideceklermiş gibi umursamazca adama bakıyordu. Bir gün, *Gerçek Destan'ı* görme lütfuna erişip erişemeyeceğini merak ediyordu; kızgın olan Destan'ı, küskün olan Destan'ı, dargın olan Destan'ı. Umursamaz gözlerinin derinine bir yere gömdüğü Destan'ı.

Soğuktan buz kesen ellerini ceplerine yerleştirip gözlerini caddeye çevirdi. Bir süre hareket etmedi. Dünya da dursaydı ne güzel olurdu. Rüzgârda savrulan yapraklar havada donakalsa, ağaçlar kıpırdamasa, yıldızlar bile göz kırpmayı kesse. Bir an soluklanmaya ihtiyacı vardı. Bir an, yalnızca bir an derin bir nefes alıp tıpkı Destan gibi, her şey normalmiş gibi yapabilmeye ihtiyacı vardı. Ona ayak uydurabilmeye ihtiyacı vardı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Biliyordu, Destan'ın merhamet duygusu, hissettiği diğer her şeyin önüne geçebilirdi her zaman. Daha sonra pişman olacağı şeyler yaptırabilirdi ona. Bunu düşünerek konuştuğu için sesi sert, kızmış gibi çıkmıştı ama buna pişman olmadı. Öfkenin yalancı görüntüsü, diğer duyguları saklayabilirdi.

Destan'ın sesi titremedi bile. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Yaren teyzeyi özledim."

Bunu duyunca kendi kendine gülümsedi. Acaba Yaren teyzesi de onu özlemiş miydi?

Ömür ona söylemiş miydi?

Destan hızlıca bir taksiyi çevirdi. Can, bir şey duymuş olsaydı böyle rahat davranmazdı, diye düşündü. Bilseydi, böyle davranmazdı. Bilseydi, beklerdi. Can'a bir fırsat verirdi çünkü Can'a neyin iyi geleceğini hep bilirdi Destan.

Tamamen sessiz geçen kısa bir taksi yolculuğunun ardından otelin önünde nasıl beklediyse, tek katlı müstakil evin önünde de öyle kalakaldı. Can bu şehri tamamen terk etmeden hemen önce annesini taşıdığı bu ev, ona tamamen yabancıydı. Küçük bir bahçenin içindeki tek katlı, maviye boyalı bu evde hiçbir zaman hiç kimse yaşamamıştı sanki ama Can'ın annesi Yaren Demir, on yıldır bu evde bir başına yaşıyordu. Can'ın kalbini en çok da bu ıssızlığın görüntüsü kırıyordu.

Destan, Can'ın yanında durmuş, ona sorgulayan gözlerle bakıyordu. "Hadisene."

Destan'a bir açıklama yapması gerekiyordu.

Bir ressam olsaydı bu anı resmeder, resmin içine hissettiği tüm acıyı gömerdi. Kadın orada öylece durmuş, gözlerinde beklenti ve kafa karışıklığıyla Can'a bakıyordu. Akşamın iyice çökmesiyle ortaya çıkan rüzgâr yüzünden yanakları pespembeydi. O pembelik, altında durdukları sokak lambasının ışığında Can'a bir yuva gibi görünüyordu. Saçları hiç durmadan savrulup duruyordu. Arkasında uzanan sokak ıssız bir şekilde bekliyordu. Kadının hemen sağında kalan evin yalnızca tek bir penceresinden sarı bir ışık sokağa yansıyordu. Sanki o bile Destan içeri girmesin diye yalvarıyordu.

"Destan... Annem..."

Destan, Can'ın bu hâlinden dolayı sanki haklı bir şüpheye kapılmış gibi kaşlarını çattı. Her yıl annesini özlediği için heyecanlı olan Can'dan başka biri vardı karşısında, sonunda fark etti bunu. Can, onun gözlerindeki farkındalığı görünce derin bir nefes alıp onun yüzü dışında her yere çevirdi başını. "Annem bu aralar pek iyi değil. Kafası biraz karışık... Saçma sapan şeyler söylerse... Yani, ayak uydur işte. Yoksa hırçınlaşıyor."

Can, Destan'ın herhangi bir soru sormasına izin vermeden önden yürümeye başladı. Hızlı adımları eve varınca kapıyı çaldı ve Destan'ı beklemeden, bir kez daha duraksamadan, duraksamak için kendine müsaade etmeden kapı açılır açılmaz eve girdi. Kapıyı açan genç kadına selam verdi ve kapısından ışık sızan salona ilerledi.

Saçları çoktan ağarmış, vücudu küçücük kalmış kadın televizyon izliyordu. Can'ın annesine yardımcı olması için işe alınan kadın, Esma, kadının saçlarını iki yandan örmüştü. Hasta kadın, bir tabakta elma tutuyordu ama varlığını tamamen unutmuşa benziyordu. Can'ın bir önceki ziyaretinden bu yana, kadın çok kilo vermiş, yüzüne birkaç kırışıklık daha eklenmişti. Can, bu görüntüye asla alışamayacaktı. O, bu eve girdiği zaman canlı ve simsiyah saçlarını tepesinde topuz yapan, dik başını bir kez dahi indirmeyen ve etrafta koşturup Can'a emirler yağdıran Yaren Demir'i arayacaktı her zaman.

Destan'ın hemen arkasına gelip kalakaldığını hissetti. Kadını ne zamandır görmüyordu? İki yıl? Belki üç, daha mı fazla? Destan onu son gördüğünde annesi, tıpkı Can'ın hatırlamak istediği gibiydi.

Kendini topladı. Sesine neşe kattı. Salıneye çıktı. "Anne!"

Can'ın sesi, Yaren Hanım'ın dikkatini çekti ve kadın televizyonu bırakıp bir Can'a bir Destan'a baktı. "Can! Sen mi geldin? Hoş geldin, yavrum!"

Hatırlıyordu. Bugün hatırlıyordu.

"Hoş bulduk. Nasılsın annem?"

Kadın genişçe gülümsedi. "İyiyim." Can yanına oturunca annesi ona dönüp oğlunu sıkı sıkı sardı. Geri çekilip yüzünü avuçladı. "Okul nasıl geçti?"

Can, gözleri dolup boğazı düğümlenirken bunların hiçbiri gerçekleşmemiş gibi gülümsemeye devam etti. Geçmişe sık sık giderlerdi, alzaymır böyle bir şeydi. Doktor öyle söylemişti. Sesindeki neşeyi hiç bozmadan, "Çok iyi," dedi.

Yaren Hanım gülümsedi ve başını, hâlâ kapının eşiğinde bekleyen Destan'a çevirdi. İçeri girdiği andan beri hiçbir uzvunu bir milim olsun oynatmaya kudreti yetmemiş genç kadın, kapının eşiğinde değil de gerçek bir eşikteymiş gibi bekliyordu. O eşiğin bir adım gerisi, bu manzarayı hiç görmediği o zaman dilimi... Oraya artık dönemezdi. Oysa ileri doğru bir adım atmak demek, Yaren Demir'i kaybetmek demekti. İkinci annesini, çok sevdiği o kadını. Gıpta ettiği biricik insanı. Sevdiği adamı doğuran anneyi.

"Ah, arkadaşın da mı geldi?" Sesi şefkat doluydu, tıpkı Destan'ı ilk tanıdığı günkü gibi. "Merhaba, kızım."

Kızım. Yaren Hanım, Destan'a hep böyle seslenirdi. Tanıştıkları ilk günden beri bu böyleydi ama bugün bir yabancıyı selamlar gibiydi sesi. Destan, kadının sesindeki yabancılığı fark etti, çoktan dolmuş olan gözleriyle başa çıkabilmek için gözlerini hızlıca kırpıştırırken bir yandan da kendini gülümsemek için zorlayıp, "Merhaba," dedi. Boğazındaki o lanet yumruyu, yere

çakılı kalmak için debelenen ayaklarını, akmak için çabalayan gözyaşlarını ne yapacaktı? Hepsini derin bir nefese doldurup bu evden çıktığı ana saklayabilir miydi?

Yaren Hanım, "Adın nedir, kızım?" diye sordu. Destan derin, çok uzun bir nefes çekti içine. Bunu yapabilirdi. Ona annelik yapmış bu kadının kalbini şimdi burada, böyle kırmamayı başarabilirdi. Buradan çıktıktan sonra istediği gibi ağlayabilirdi.

Destan kendinden emin, birkaç uzun adım attı. İlerleyip kadının öteki yanına oturdu. Eşiği geçti, bir uçuruma düştü. Can'ın bakışlarını üzerinde hissediyordu.

"Destan."

Yaren Hanım, Destan'a genişçe gülümsedi. Elini şefkatle onun koluna koydu. "Ne güzel bir isim. *Ama sen isminden bile daha güzelsin.*"

Destan, içinde titreyen bir anıyla birlikte gözlerini kapattı. Can'ın gözleri annesinde, akmasınlar diye cephelerde bin savaş verdiği gözyaşları yanaklarındaydı.

O gün de böyle söylemişti. Can'ın, seni annemle tanıştıracağım, bile demeden Destan'ı evine sürüklediği o soğuk Ankara günü.

Aralık, 2014

Soğuk bir kış gecesiydi. Ankara'nın o meşhur günlerindendi: her an kar yağacak gibi görünen ama asla yağmayan, bundan ötürü her gün daha da soğuyan hava, her gün daha da üşüyen insanlar ve her gün daha da boşalan sokaklar. Hele de şimdi, vakit gecenin biriyken, hava hepten kesif bir acıyla sarmalıyordu etraflarını. Destan Lal, gecenin bu vakti otelden çıkarılıp sevgilisinin zoruyla neresi olduğunu bilmediği bir yere sürüklenirken hâlinden şikâyetçiydi ama değildi de. Can onu nereye götürürse götürsün, hangi deliliğe bulaştırırsa bulaştırsın tamamdı yüreği. Şikâyeti olamazdı.

Ancak geldikleri yeri görür görmez, bu konuda belki de yanılmış olabileceğini anladı. O mavi ev, önünde küçücük bir kutu gibi uzanırken korku dolu bakışları Can'a döndü. İnsan böyle bir şeyi nasıl önceden söylemezdi? Üstelik gecenin birinde yapılacak iş miydi bu!

Üzerindeki pembe kazağa, şişme monta ve kot pantolona hayal kırıklığı ile baktı, hemen ardından bakışlarını Can'a çevirdi. Daha güzel giyinmiş olmalıydı; onu zarif gösteren bir elbise, takılar ve tüm bunlara uygun bir makyaj. Saçını toplamalıydı, biraz ciddi durmalıydı. Yüzünde rimel dışında makyajın zerresi yoktu, alnı sivilcelerle doluydu, saçlarını tepeden öylesine toplamıştı. Haftalardır provalar öyle yoğundu ki duş almaya bile zor vakit buluyordu.

Bu kılıkla Can'ın annesiyle tanışmayacaktı. Hayır, bunu yapmayacaktı.

Kollarını bağladı, durduğu o kaldırımdan bir metre bile ileri gitmeyeceğini anlatmak için başını şiddetle iki yana salladı.

Can güldü, sonra bu yetmemiş gibi kısa bir kahkaha attı. Elini uzatıp Destan'ın elini tuttu, onu kendine doğru çekti ama Destan yine kıpırdamadı. "Hayır," dedi Destan, inatçı bir fısıltıyla. "Can, bu ciddi bir şey. Ciddi bir durum. Lütfen, başka bir gün yapalım."

"Hayır, Destan. Şu an yapacağız. En son ne zaman serbestçe dolaşabileceğimiz birkaç saatimiz oldu?"

"Ben de onu diyorum! Göz altlarıma bak! İlk izlenim çok önemlidir!"

Can, ona doğru bir adım atıp aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı. Elini Destan'ın elinden çekmeden bir tebessümle ona baktı. "Seni ilk gördüğümde bir sınava yetişmeye çalışıyordun. Ve çok güzel görünüyordun." Bir kere söylemesi yetmemiş gibi, "Çok," diye ekledi.

"Can, o gün sadece üç saat uyumuştum..."

"Ben de onu diyorum," diyerek sözünü böldü. "Fark etmez. Annem insanların içini görür."

Destan, ikna olmuş gibi görünmüyordu. Yalvaran bir sesle, "Lütfen?" dedi. Oysa Can bir kere kararı verdi mi, onu katı inadından döndürmek çok zordu, Destan bunu iyi bilirdi.

"Seninle tanışmayı çok istiyor," diye fısıldadı Can.

Destan'ı ikna eden, bu cümle oldu. "Söz ver," dedi Destan. Yine yenilmişti. Can'a yenilmemek elinde değildi. "Söz ver, ilk fırsatta annen, sen ve ben yemeğe çıkıyoruz. Bu hiç yaşanmamış gibi."

Can neşeyle gülerken söz verdi, Destan'ı eve doğru çekiştirdi. Destan doğruyu söylemişti, o gün gerçekten berbat görünüyordu. Alnı sivilcelerden kızarmış, saçları karman çorman, göz altları mor ve bakışları yorgundu ama Can da doğruyu söylemişti, annesi insanların içini görürdü.

Bu yüzden olacak ki, Can ikisini tanıştırdıktan sonra "Çok güzel bir ismin var, kızım," demişti. "Ama sen isminden bile daha güzelsin."

Can, oturdukları birkaç saat boyunca annesinin birbirinden kopuk konuşmalarını dinledi. Bazen suspus oluyor, dalgınlaşıyordu. Akşam yemeğini yediği hâlde yemediğini iddia ediyor, yardımcısı Esma'ya yemeğini getirmediği için kızıyordu. Can, oğlu olduğunu ona kaç kere hatırlatmıştı, bilmiyordu.

Saat on buçuğa gelirken annesi aniden, "Uykum geldi, oğlum," dedi. Can'a, nadiren baktığı gibi bakıyordu. Kendinde, her şeyin farkındaymış gibi gözlerle. "Destan, sen de iyi ki geldin, kızım. Seni özlemişim. Bu haylaz oğlanı yanıma daha sık getirin."

Destan, kadının boynuna sevinçle atılma dürtüsünü bastırıp, sesinin titrememesine özen göstererek, "Tabii ki, Yaren teyzem," dedi eski günlerdeki gibi. "Ben onun kulağını çekerim. Merak etme sen."

Kadın küçük bir çocuk gibi başını salladı, Can annesine sarıldı. "Seni yatağına götürelim."

Kadın, başını iki yana salladı. "Esma gelir. Siz gidin, vakit geç oldu."

Can'a göre en zoru, annesinin hiçbir şeyi hatırlamadığı anlar değildi. Ona göre en zoru, kendinde gibi davrandığı ama Can'ın bundan bir türlü emin olamadığı anlardı. Ona gülümsedi, annesinin saçlarını okşayıp yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler."

Esma, anlayışlı bir tavırla Yaren Hanım'ın kalkmasına yardımcı olurken Can, "Bir şeye ihtiyacınız var mı, Esma?" diye fısıldadı kadının öteki yanından. Esma gülümsedi, başını iki yana sallayıp, "Sağ olun, Can Bey," dedi. "Siz gidin, içiniz rahat olsun."

Can gitmek istemiyordu, en azından bu gece burada kalmak istiyordu ama Destan'ı bu hâlde bırakmayacaktı.

Esma'yla annesi odadan çıkana dek onları izleyen Can, ancak onlar gittiğinde odanın boş olduğunu fark etti.

Destan yoktu.

Montunu alıp sokak kapısına hızlıca yöneldi. Kesif bir soğuk yüzüne serçe çarparken sokağa, bahçeye göz attı ama Destan'ı göremedi. Bu kadar hızlı kaybolmuş olamazdı, sokağın hiçbir yerinde de görünmüyordu. Evden çıkar çıkmaz bir taksi bulmuş olsa bile böyle hızlı uzaklaşmış olamazdı, görünürde herhangi bir araba da yoktu.

Sokağa doğru bir adım atmıştı ki kadının sesini duydu.

Tabii ya. Arka bahçedeydi.

Oraya yöneldi ama sese yaklaştıkça adımları yavaşladı, yarı yolda durdu. Köşeyi dönse Destan'ı görecekti, nasıl göreceğini de tahmin etmek güç değildi. Hıçkırıkları geceye karışıyordu. Can'ın, duyduğu her hıçkırık sesiyle gözleri daha çok doluyordu. Yutkundu, farkında olmadan sol elini evin duvarına yasladı. Destan'ın arka bahçedeki o büyük salıncağa oturduğuna emindi, öne eğik duruyor olmalıydı. Destan ağlarken yüzünü dizlerine gömerdi hep; Can, onun saçlarını toplamak zorunda kalırdı, yere sürünmesin diye. Can ne kadar yalvarırsa yalvarsın, Destan başını gömdüğü dizlerinden kaldırmaz, ağlarken görülmekten de hiç hoşlanmazdı. Ne zaman göz yaşları diner, hıçkırıkları kaybolur, ancak o zaman yavaşça başını kaldırır, Can'a sarılırdı.

"Çok çirkin oldun," diye dalga geçerdi Can da. Sahiden de bembeyaz teninde oluşan kıpkırmızı lekeler ve kızarmış gözleriyle biraz komik görünürdü. Yüzünü yıkamak için tuvalete gittiğinde aynada kendisini gördüğü ilk an kahkahayı basardı.

Geceyi içine çekerek güç toplamaya çalıştı. Aralarındaki on adımı ağır ama kararlı adımlarla kapatıp köşeyi döndü. Genç kadın, hayalinde nasıl canlandırdıysa öyle duruyordu. Ellerini bacaklarının üstüne yerleştirmiş, başını gömmüştü. Her hıçkırığında sarsılıyor, o sarsıldıkça salıncak sallanıp duruyordu.

Onu bu hâlde görmesi yeterli oldu. Kalan adımları, kalan yıllar hiç yaşanmamış gibi kapadı; öyle kararlı ve öyle yakın. Hiç uzak değillermiş gibi attı adımlarını, bir nehrin denize karışma hevesiyle koştu aralarındaki mesafe boyu.

Salıncağın önünde diz çöktü, ellerini Destan'ın omuzlarına koyarak boğazını temizledi. "Destan," diye fısıldadı ama bir tepki alamadı. Bunun üzerine birkaç kere tekrarladı, kendi sesi de titriyordu. "Destan. Destan, ne olur. Sorun değil, Destan, üzülme."

Belki bir şey yapar, belki ağlaması kesilir ya da Destan bir şeyler söyler diye bir süre beklediyse de kadın sadece ağlamaya devam etti. Onu sarıp sarmalamak yerine, yere doğru uzanan saçlarını nazik bir şekilde toplamaya başladı. Son tutamı da avucunun içine alıyordu ki bu hareket onu kendisine getirmiş gibi Destan aniden başını kaldırdı, Can'ın elini hınçla itti.

Oysa ağlamaya devam ediyordu. Onu böyle görmek istemiyordu ama Destan kaşlarını çattı, dudakları titremeye devam ederken yanaklarından süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Dokunma bana."

Sesi bir fısıltıdan farksızdı. Can, "Tamam," diyerek kabul etti. Aynı sessizlikle cevap verdi, geceyi ürkütmekten korkarmış gibi. Engel olamadığı bir gözyaşı onun da yanağından süzüldü. "Sorun değil, o iyi."

"Bana nasıl söylemezsin?" Sesi isyan doluydu, yalvarır gibiydi, fısıldıyordu ama bağırsa böyle parçalayamazdı Can'ın yüreğini. "Bunu bile mi, Can? Bana nasıl söylemezsin?"

Bağırmak istiyordu ama hemen arkasındaki odalardan birinde Yaren Hanım'ın uyuduğunu biliyordu. Bu yüzden yutkundu. Ayağa kalkıp, "Gidelim," dedi.

Gözyaşlarını elinin tersiyle tekrar tekrar sildi, Can'ı beklemeden ön bahçeye doğru yürüdü. Can, onun sakladığı o sahici Destan'ı her aradığında nasıl da daha çok gömmeyi başardığını düşünerek ve kendinden ölesiye nefret ederek kadının peşine takıldı.

Güneş bir şiir kitabını karıştırıyordu ki otel odasının kapısı açılınca başını kaldırdı. Destan'ı görmesiyle ayağa kalkıp yanına uçması bir oldu. "Ne oldu? Destan?" Destan onu duymuyormuş gibi yatağına oturup şalını ve montunu garip bir sakinlikle çıkardı. "Destan? Canım, ne oldu?"

Yüzü kıpkırmızıydı. Yanakları, burnu ve gözleri domatese dönmüştü. Onu hiç ağlarken görmemişti Güneş, sahnede bile.

Kadının önünde diz çöktü. "Ne oldu?"

Destan, önünde diz çökmüş olan Güneş bir şey hatırlatıyormuş gibi burukça gülümsedi. Gözleri yeniden doldu.

"Yoruldun mu?"

Derin bir nefes aldı, başını aşağı yukarı salladı. Aklı karışmış gibi görünen Güneş'i, iyi olduğuna ikna edebilmek için gülümsemeye çalıştı. "Ben iyiyim. Duşa girip uyuyacağım. Beni merak etme."

"Ama..."

"Gerçekten."

"İyi de, Destan..."

Hızlı ama kararlı adımlarla banyonun kapısına ilerleyerek Güneş'in itirazlarının sönmesine neden oldu. Kapıyı açmadan önce arkasına döndü. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Tabii." Kaşları çatılı, yüzü endişeli, bedeni tetikteydi. "Ne istersen."

Hâlâ bunu yapabildiğine inanmıyordu. İflah olmazdı, Destan hayatının geri kalanında asla iyi olamayacağına, bu acıyı ve bu aşkı her daim kalbinde taşıyacağına, hiçbir şeyin geçmeyeceğine, hiçbir şeyin bu yaraya merhem olamayacağına o an ikna oldu. "Can'a bakabilir misin? Bilmiyorum... Bilmiyorum, sadece gidip bir kontrol et."

Destan kızdığında, üzüldüğünde ağlardı. Belki çok ama çok büyük bir şeyse hıncını eşyalardan çıkarırdı. Bağırırdı, çağırırdı. Ama Can'dı bu. Her şeye katlanabilir, uğruna ağlayıp sonra unutabilirdi ama onun bir kere daha gidişini kaldıramazdı.

Başka hiçbir şey söylemeden banyoya girdi. Güneş bir süre ne yapacağını bilemeden odanın ortasında dikildiyse de sonra bir uykudan uyanmış gibi telefonunu hızlıca alıp dışarı çıktı.

Can'a mesaj attı ama cevap alamadı, bu yüzden önce onun odasına gitti. Kapıyı birkaç kere tıklattı ama cevap gelmedi. Belli ki Ömür ya içeride değildi ya da uyuyordu. Katta dolaşırken Can'ı aradı ama yine cevap alamadı. Böylece aramaya başladı. Diğerlerinin odalarına baktı, kimsenin yanında değildi. Otelin lobisine, kafeteryasına baktı ama oralarda da değildi. Bir an sonra gözü çıkış kapısına takıldı. Hızlı adımlarla dışarı çıktı.

Can, sırtı otelin kapısına dönük, basamakların hemen ucunda duruyor ve yolu izliyordu. Ömür de sağ yanındaydı. Koşar adım yanlarına gitti. Can'ın sol yanına da o geçti.

Can tepki vermedi, kimin geldiğine bile bakmadı. Güneş, sorarcasına Can'ın arkasından Ömür'e baktı ama o da yalnızca omuz silkmekle yetindi.

Dakikalarca öyle durdular ama Ömür'ün üstündeki hırkayı çıkarıp Güneş'e vermesi dışında ne bir hareketlilik oldu ne bir konuşma.

Güneş telefonunun titrediğini hissetti. Telefonu eline alıp, gelen mesajı okudu.

Sen içeri gir. Ben buradayım.

Ömür beklentiyle ona bakıyordu. Güneş başını reddedercesine iki yana salladı. Onları böyle bırakmayacaktı, öte yandan aklı Destan'daydı. Cevap yazdı:

Destan da iyi değil ama sanırım yalnız kalmak istiyor.

Ömür de tıpkı Güneş gibi başını iki yana salladı. Sessizliğe geri dönüyorlardı ki Can aniden, "Yarın," dedi. Durdu. Uzunca bir süre durdu, sonra sinirlenmiş gibi, "Yarın!" dedi tekrar. "Yarın uyanacak ve yine hiçbir şey yokmuş gibi davranacak. Biliyorsunuz, değil mi? Kendisine zarar veriyor. Kendi kendini yiyor! Ama yarın uyanacak ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranacak. Hiçbir şey olmamış gibi. Hiç."

Güneş bir şey söylemedi. Zaten neden bahsettiğini tam olarak bilmiyordu bile. Ama onu şaşırtarak Ömür de konuşmadı. Can, "Gitmek istiyorum," dedi. "Gitmek istiyorum, duramıyorum. Ona iyi gelmiyorum. O zaman burada durmamın ne manası var?" Yalvarırcasına Ömür'e baktı.

"Hayır." Güneş, Ömür'ün sesini ilk kez bu kadar kesin bir emri dillendirirken duyuyordu. "Hayır, Can. O bir kere olur. Bir daha gidersen kimse seni affetmez. Duyuyor musun beni? Burası senin. Sen kurdun bu işi. Kendine gel! Yeter artık."

Can'ın önüne geçti. Caddeyi görmesine engel oldu, gözlerine bakana dek bekledi. "Duydun mu beni, Can? Sakın. Gidersen Destan'ı değil, kendini düşünüyorsundur. Destan'ı mı düşünüyorsun? Zor olanı yap. Kal. Bu sefer böyle dene."

Güneş, sır tutma konusunda iyi biriydi. Bu yüzden içinde hissettiği dürtüye şaşırdı. Belki de burada olmasının bir sebebi vardı. Destan, *bir kontrol et,* demişti. Can şimdi Ömür'ü dinlemeyip gitse Güneş ne diyecekti? *Kontrol ettim, gitmeye karar verdi. Ben de engel olmadım* mı? Can'ı şaşırtması, kendine getirmesi, bir yerden vurması gerektiğini hissediyordu. Gözleri garip bir şok hâlindeydi. Ne kadar konuşursa konuşsun Ömür'ün de adama ulaşabildiğini düşünmüyordu.

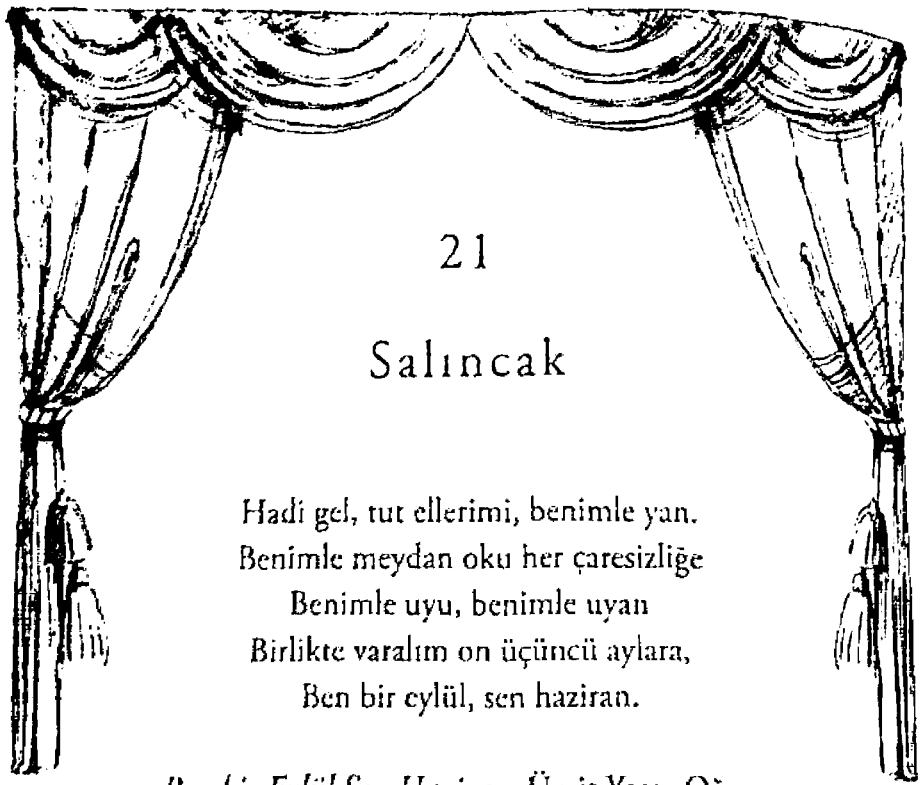
Ömür gibi uzun cümleler kurmadı, ona gitmesinin yanlış olduğunu söylemedi. Neden gitmek istediğini bile bilmiyordu. Kim bilir, belki de gitmesi gerekiyordu. Belki de Güneş yanlış yapıyordu. Destan bilse belki de Güneş'i öldürürdü.

Çimen'de kendini bir farklı hissediyordu. İstediği her şeyi yapabilirmiş gibi. İçinden gelen her neyse, doğru olan oymuş gibi.

Ömür gibi sert bir tavır takınmadı. Elini uzatıp Can'ın koluna yumuşacık dokundu, Can ona bakıp birkaç kere gözlerini kırpıştırdı, sanki burada olduğunu hiç fark etmemiş gibi.

Güneş yutkundu, "Beni buraya Destan gönderdi," dedi yumuşak bir sesle, neredeyse fısıldayarak. "Sana bakmamı söyledi."

Boğulmak üzereyken suyun altından çıkarılan biri gibi, kuyuya uzatılan bir el gibi, müebbet yatan birinin suçsuzluğu anlaşılınca özgür kalması gibi bir hisli bu. Can o gün ve sonraki her gün, bu iki cümleden güç alabildi.

21

Salıncak

Hadi gel, tut ellerimi, benimle yan.
Benimle meydan oku her çaresizliğe
Benimle uyu, benimle uyan
Birlikte varalım on üçüncü aylara,
Ben bir eylül, sen haziran.

- *Ben bir Eylül Sen Haziran,* Ümit Yaşar Oğuzcan

Bu benim hayalim değil, demişti bundan yıllar önce. *Bu küçük bir kızın hayali.* Öyleyse nasıl oluyordu da bu insanlara, bu hayale hiç önem vermeden her seferinde kaçıp gitmek istiyordu bu adam, bunu yıllar geçse de anlamayacaktı Destan.

Başını yatağın başlığına yaslamış, bağdaş kurmuş, karanlıkta oturuyordu. Güneş hemen yan tarafındaki yatakta, huzurlu görünen bir uykunun içinde yüzüyordu.

Ömür'ün ve Can'ın odası iki yan taraftaydı. İkisinden birinin otelden çıkmak için bu odanın kapısının önünden geçmesi gerekiyordu. Gecenin bu sessizliğinde adımların sesini duyabileceğine emindi. Bu kez uyumayacaktı, bu gece uyumayacaktı. İstese de uyuyamazdı.

Boş gözlerle duvara bakmaya devam etti. Ne zaman çok ağlasa, bağırıp çağırsa hep böyle olurdu, kolunu bile kaldıracak takati kalmamıştı. Aynı şey düşünceleri için de geçerliydi, zihni bomboştu. Gerçi, düşünebildiği bir şey vardı.

Can uçarı, yaramaz çocuğun tekiydi. Aklına eseni yapardı, kızdı mı yahut sevindi mi ne yapacağı belli olmazdı. Ele avuca sığmazdı, evet. Ama o küçük kızın hayalini geride bırakmayı nasıl aklından geçirebiliyordu?

Gözlerinin önüne salıncaktaki hâli geldi. O garip, soğuk geceyi bu akşamdan bile daha iyi hatırlıyor olması ne ilginçti.

Ekim, 2013

Küçük bir çocuk gibiydi. Destan'ın Can'a baktığında gördüğü şey buydu en azından; küçük, haylaz, ne yaptığını gayet iyi bilen ve bundan gurur duyan, yaramaz bir çocuk. O gülüşü yok muydu? Zaten içindeki tüm çocuk o gülüşte barınıyordu. İşte bu yüzden, şu salıncak motifi adama epey uymuştu.

Hava soğuktu, vakit de gece olduğundan çocuk parkı bomboştu. Can salıncaklardan birine oturmuş, hafifçe ileri geri sallanıyordu. O sallandıkça ayağının altındaki toprak havalanıyordu, o sallandıkça Destan'ın yüreği dalgalanıyordu. Ve bugün, adam salıncakta oturmasına rağmen hiç de çocuk gibi görünmüyordu. *Gülmediği için*, diye düşündü Destan. *Gülmediği için*, diye düşündü Destan. *Gülmediği için.* Gülseydi, içindeki çocuk da gülerdi.

Can'ı güldürebilmek için dudaklarına yalancı bir gülüş kondurdu. O gülmeyince Destan'ın da gülesi gelmiyordu ama oyunculuk yapabilirdi pekâlâ.

"Karadeniz'de gemilerin battı herhalde. Şu surata bak. Zaten çirkindin, kimse bakmıyordu. Şimdi insanlar hepten kaçacaklar senden."

Kendi söylediklerine gülerken adamın yanındaki boş salıncağa oturdu, Can'a döndü onu daha iyi görebilmek için. Adamın gülmek için kendisini nasıl zorladığını görebiliyordu.

"Söyleyene bak. En azından benden sadece mutsuz olduğum zaman kaçıyorlar."

Onun söylediklerine keyifsizce güldü, sonra onunla kısa bir sessizliği paylaşıp gerçekten çirkin olup olmadığını düşündü. Yani, Can'a göre çirkin olup olmadığını. Bunu düşünmesi saçma, çocukça ve yine saçmaydı, biliyordu, hep de saçma kalacaktı. Başını iki yana sallayıp aklındakileri uzaklaştırdı, bu kez başka bir şey deneyip usulca gülümsedi. "Hadi, anlat neyin olduğunu. Dinleyeceğim."

"Sen mi dinleyeceksin? O geveze çeneni kapatıp dinleyeceksin, öyle mi?"

"Var ya, senin de mutsuzluğun çenene vuruyor. Anlat diyoruz işte. Anlatsan ölürsün sanki."

Bu kıza asla açılamayacaktı Can. O an için bundan neredeyse emindi. Destan etraftayken, düşündüğü her şey buhar olup uçuyor, havaya karışıyordu. Ona sevgisini sunamadığı için yalancı bir nefret kusuyordu. Başka ne yapabilirdi ki?

Buruk bir tebessümle ona yandan bir bakış attı. Boğuk sesi geceyi daha da kararttı. "Bugün, kardeşim öleli yedi yıl oluyor. Çok zaman geçmiş, değil mi?"

Yaren Hanım'ın bugünkü hâli gözlerinin önüne gelince, bu anı silinip gitti, Destan'ın gözleri yeniden doldu. Bunca yaşanandan sonra bir şekilde hasta olması o kadar da garip değildi belki de. Kötü anıların hepsini unutmuş olmasını umdu. Yalnızca en iyilerini hatırladığını.

Aniden fark ettiği adım sesleriyle tüm düşünceleri dağıldı. Öne eğildi ve doğru duyup duymadığını anlamak için daha dikkatli dinledi. Kalbi tekleyerek, zihni korkunun dumanlarıyla bulanarak ayağa kalktı, kapıya yaklaştı. Belki de bırakmalıydı. Gitmeliydi belki de. Bu kez dönüşünü kimseye kabul ettirebilir miydi, bilmiyordu. Dönmek ister miydi, onu da bilmiyordu ama bırakmalıydı. Bu kadar gitmek isteyen birini tutmak ne kadar doğruydu?

Dayanamadı, adım sesleri kapının önünden geçip gidince, en azından gidişini görüp öyle karar vermek isteyerek kapıyı araladı. Gördüğü manzarayla şaşırarak duraksadı. Uzaklaşan, tanımadığı

bir adamdı. Görünüp tezil olmamak için kapıyı hemen yavaşça kapattıysa da yerinden kıpırdayamadı.

Elî kapının kolunda, gücü kalmamışçasına başını kapıya yaslayıp gözlerini kapadı. Onu mutlu eden bir Fransız şarkısını hatırlamaya çalıştı, sakinleşmeye çalıştı. Sanki elindeymişçesine, yüreğini yavaşlamaya ikna etmeye çalıştı. Bu öfkeyi köreltmeye, bu hüsranı yenmeye çalıştı. Orada öylece durdu, yatağına oturdu, kalktı, kitap okudu, caddeyi izledi, bir şeyler yazdı, düşünmemeye çalıştı, düşünmeye çalıştı ama asla uyumadı. Gözlerini bir an olsun yummadı.

Can kendi ayaklarıyla gelse ve ona gitmeyeceğini söylese bile muhtemelen ikna olmazdı. Halbuki böyle nöbet tutmasına hiç gerek yoktu.

Can, iki yan odada yatağında uzanmış, hareketsizce yatıyordu. Gözleri açık, tavana bakıyordu. Destan'ın da uyanık olup olmadığını merak ediyordu, o deli kadın kızgınken hiç uyuyamazdı. Bir keresinde bir taksi şoförüyle kavga etmişti ve o kadar sinirliydi ki Can akşamleyin onu dizine yatırmış, saçlarını okşayarak uyutmak zorunda kalmıştı. Hiç şikâyetçi değildi bundan, zorunda kaldığı en güzel eylem bu olabilirdi. Keşke her akşam buna mecbur kalsaydı.

Beni buraya Destan gönderdi, demişti. *Sana bakmamı söyledi.*

Güneş'in ses tonunu, sesindeki korkuyu, merakı atamıyordu zihninden. Öfkesine, gözyaşlarına, her şeye rağmen Güneş'i yanına yollamıştı. Bazen Destan'ı çok iyi bildiğini, tanıdığını düşünüyordu ama bazı zamanlar kadın onu öyle çok şaşırtıyordu ki daha dün tanışmışlar gibi hissediyordu.

Destan gönderdi. Belki de hep aynı yerde hata yapıyordu. Kadının onu bir daha görmek istemeyeceğini, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını ve arkasını dönüp gitmesinin en doğrusu olduğuna inanıyordu. Ömür ne demişti? *Deliye döndü, Can. Geri gelmen gerek.*

Şimdi kalkabilir, Ömür'ü arkada bırakabilir, herkesi yeniden hüsrana uğratıp gidebilirdi. Ama Destan, gitmesini istememişti. Gitme dememişti ama bu kez farklıydı. Her şeyden sonra bile onu burada istemesi başka bir şeydi. Can, gitmeyi bir kere denemişti. En sevdiği insanları, yapmayı en sevdiği işi ve kardeşinin hayalini bile geride bırakıp gitmeyi, toz olup dumana karışmayı bir kere denemişti. Hiç iyi bitmemişti.

Mert'le kaldıkları o eski, küçük evi, eski arkadaşlıklarını düşündü. Kimsenin tanımadığı bir Mert'i tanımıştı; kendine pek de güveni olmayan, hayallerle ve tereddütlerle dolu o adamı düşündü. Ömür'ün çoğu zaman sessiz kalışını, İpek'in her konuda her zaman bir fikri oluşunu ve Anıl'ın en çok çocuklar için sahneye çıkmayı sevişini. Giderken yalnızca Destan'ı arkasında bırakmamıştı. Arkasında bıraktığı koca bir aile, koca bir hayaldi.

Dönecekti. Dönecekti, hayalini sırtlayacaktı yeniden. Bunun dışında her şeyi denemiş, kimseyi mutlu edememişti. Gitmek işe yaramamıştı, dönüp bir köşeye çekilmek de. Belki de bir süre Destan'a ayak uydurmak en iyisiydi. O, Destan gibi ustaca hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdı, öyle davranmaktan da nefret ederdi. Ama belki de bu kez yapılacak en iyi şey buydu çünkü önce toparlanması gerekiyordu. Sonra dağıttıklarını toparlayabilirdi.

Bir önceki gece yaşananlara ve tüm gece yalnızca bir iki saat uyuyabilmiş olmasına rağmen gün ışırken Can'ın kalbi düşündükleriyle hafifledi. Uzun, çok uzun bir zamandan sonra evine dönmüş gibi hisserti. Bu, onun hayaliydi. Bu insanları o bir araya toplamıştı.

Arada kendini kaybedip her şeyi darmaduman etmiş olabilirdi. Ama en başında nasıl toparladıysa yeniden yapabileceğine emindi.

Güneş bunu hiç fark etmedi ama ertesi gün, aylardır uyandığından çok daha farklı bir şekilde uyandı. Kâbus görüp görmediğini bilmiyordu çünkü bunu düşünmedi, bu soru aklına bile gelmedi. Gördüyse de fark etmemişti. Gözlerini açtığı anda aklına düşen ilk ve tek şey Can oldu. Dün akşama takılıp kalan zihni, kaldığı yerden çalışmaya devam etti.

Güneş, Ömür'ün telkinleriyle odasına çıkarken Can hâlâ dışarıdaydı. Ömür onu odaya götüreceğine söz vermişti, ona güveniyordu da ama Can'ın ne yapacağı belli olmazdı. Belki de gecenin bir yarısı uyanmış ve tepesi tekrar atmıştı.

Hemen yan taraftaki yatağa baktı, Destan'ın huzursuz ve uyuklayan yüzünü göreceğini sanıyordu. Ama yatak toplanmış bir hâldeydi ve boştu. Şaşkınlıkla doğrulduğunda, Destan'ı aynanın karşısında saçlarını toplarken buldu.

"Günaydın."

"Günaydın." Destan'ın sesi düz, hareketleri monotondu. Dikkatle baktıysa da kadının yüzündeki tek değişiklik, hafifçe şişmiş görünen göz kapaklarıydı. Onun dışında rengi yerinde, bakışları canlı, saçları yapılıydı. Güneş ne görmeyi beklediğini bilmiyordu ama bunu beklemediği kesindi.

Hızlıca hazırlanıp Destan'a yetişti, odadan çıkıp eve gidene dek yan yana olsalar da tek kelime konuşmamalarına itiraz etmedi. Destan'ın böyle durumlarda nasıl davranılmasını istediğinden emin değildi ve aralarında bir şey varmış gibi hissediyordu. Sanki oraya Destan'ın özenle yerleştirdiği bir şey. Dik duruşuyla, makyajıyla, hiç uğraşmadığı saçlarını bugün özenle toplamış olmasıyla.

Eve girdiklerinde Destan hiçbir şey söylemeden mutfağa yöneldi. Güneş, bir an için holde durup, Ömür'le buraya ilk geldiği günü hatırladı. Derin bir nefes aldı. Belki de Güneş'in Çimen'e ihtiyaç duyduğu kadar, Çimen'in de ona ihtiyacı vardı.

Basamakları ağır ağır inmeye başladı. Can'ı aşağıda bulamazsa telaşlanmayacaktı. Çünkü zaten hep çok geç gelirdi. Henüz saat

başına beş dakika vardı. Dünden sonra, endişelenmemek için kendisine yarım saat verdi. Ona bu gücü veren neydi, kim olduğunu sanıyordu bilmiyordu ama eğer yarım saat içinde o deli oğlanı karşısında görmezse gerekirse Ankara'nın altını üstüne getirecek ve onu bulacaktı.

Tüm bu düşünceler, Güneş bodruma ayak basar basmaz par çalanıp yıkıldı. Can sahnede, ayakta duruyordu. Bir süre kimse Güneş'in geldiğini fark etmedi ama bu sessiz dinginlikte Güneş birkaç şeyi fark etti. İpek ve Yağmur bir köşede yan yana duruyorlardı ama duruşlarında bir huzursuzluk vardı. Can'a en yakın duran Ömür'dü ve o da şaşkın görünüyordu. Elinde bir kâğıt tutuyordu ama onu okuduğundan emin değildi Güneş. Onu ilk fark eden Ömür oldu ve kimse görmeden ellerini iki yana açarak şu an olan her neyse, kendisinin de hiçbir şey anlamadığını gösterdi.

İçeri doğru birkaç adım atınca Can başını kaldırdı. "Güneş! Geldin mi?" Sesi her zamankinden canlı, her zamankinden kuvvetliydi. "Çok az vaktimiz kaldı ama hâlâ oyunu mükemmelleştiremedik. Burada hafta sonu için Elma Şekeri'ne çalışacaklar. Biz de yukarıda kendi sahnelerimizi çalışabiliriz. Yağmur bize yardım edecek, dış gözümüz olacak." Mert'e döndü. "Mert, sizin de yardıma ihtiyacınız olursa haber verin."

Güneş, o zamana kadar fark etmediği Mert'e döndü. Kadının arkasında, tek başına bir sandalyeye oturmuş, dikkatle Can'a bakıyordu. Belki yalnızca bir iki aydır buradaydı ama daha önce Can'ın böyle konuştuğunu hiç görmemişti. *Hiç.*

Can başını sallayıp hızlıca merdivenlere yöneldi. "Hadi, Güneş."

Merdivenlerden inen Destan'ın yanından hızla geçti, onun kaybolmasıyla Destan'ın basamaklarda duraksaması bir oldu. Elinde bir poğaça tutuyordu. "Ne oluyor?"

Güneş omuz silkti, Mert canının sıkıldığını gösterircesine omuz silkti ve yorgun bir sesle mırıldandı: "Ben de sana onu soracaktım. Ne oluyor?"

Güneş şaşkınlıkla hepsine tek tek baktı, Destan'ın cevap verme gibi bir niyetinin olmadığını görünce ağzını açtı, kapattı ama onu bu dertten Ömür kurtardı. Ayaklanıp ellerini çırptı. "Neyse ne. Haklı. Vakit daralıyor. Bu kadar tembellik yeter. Mert, sahneye. Destan, sen de. Elma Şekeri'nde sorun çıkmasını istemiyorum. Güneş, sen de yukarı."

Mert ve Destan sahneye çıkarken Ömür gözlerini ondan ayırmadı, bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama onun sesini kafasının içinde duyabiliyordu. *Güneş, sen de yukarı. Can'a göz kulak ol.*

Beklentiyle bakıyor, sanki bir cevap bekliyordu. Güneş usulca başını aşağı yukarı sallayınca Ömür hafifçe gülümsedi ve ona hızlıca göz kırpıp sahneye döndü.

"Bana kaçamak bakışlar atmayı bırak da önündekine odaklan. Ezberin çok zayıf, Güneş. Doğaçlamaya güvenemezsin. Her zaman olmaz. Tamam mı?"

Güneş dalgın bir şekilde başını sallayınca Can'ın sabrı taştı. "Güneş! Aklın nerede?"

Güneş başını kaldırıp adamın ciddi gözlerine baktı. *Birçok yerde,* demek istediyse de sessizce bakmaya devam etti. Belki yeterince uzun bakarsa gözlerinde bir cevap bulabilirdi. Bir gecede ne olmuştu? O haylaz, ciddiyetsiz, umursamaz adam nereye gitmişti? Daha önce Can'ın bir kere bile kimseye ne yapması gerektiğini söylediğini görmemişti. Şimdi... Sanki... İçine Mert kaçmıştı.

"Hiç," dedi aniden. Başını eğip elindeki tekste odaklanmaya çalıştı. Evet, belki bir gariplik vardı ama Can haklıydı. Güneş'in ezberi hep çok zayıf olmuştu ve vakitleri azalıyordu. Sahneye çıkacağı ilk günü mahvedemezdi. Bu sorun... Bu her neyse, bununla ilgilenecekti. Hatta belki de onun ilgilenmesine gerek bile yoktu. O kimdi ki? Bununla Ömür ilgilenmeliydi. Ya da Mert. İpek, Yağmur, Anıl. Güneş'in dışında herhangi biri.

İçinde bir şeyler buna itiraz etti. Can ona yardım etmişti. Yağız'ı dinlemişti. Destan'la nasıl tanıştıklarını anlatmıştı. Hikâyenin başını biliyordu. Sonunu anlamamıştı ama görmüştü. Ortası yoktu belki ama bu, Güneş'i olayların tamamen dışında bırakmıyordu.

"Can..."

"Güneş." Can, başını elindeki kâğıtlardan kaldırmadı. "Gerçekten çalışmamız gerek. Boş bir zamanda, söz. Tamam mı? Şimdi çalışmamız gerek. Çok uzun zamandır sahneye çıkmadık. İkimiz de. Belki de başroller biz olmamalıydık. Neden böyle bir seçim yaptığımızı bilmiyorum ama bir kere yaptık. O yüzden, önce şu işi bir halledelim. Tamam mı?"

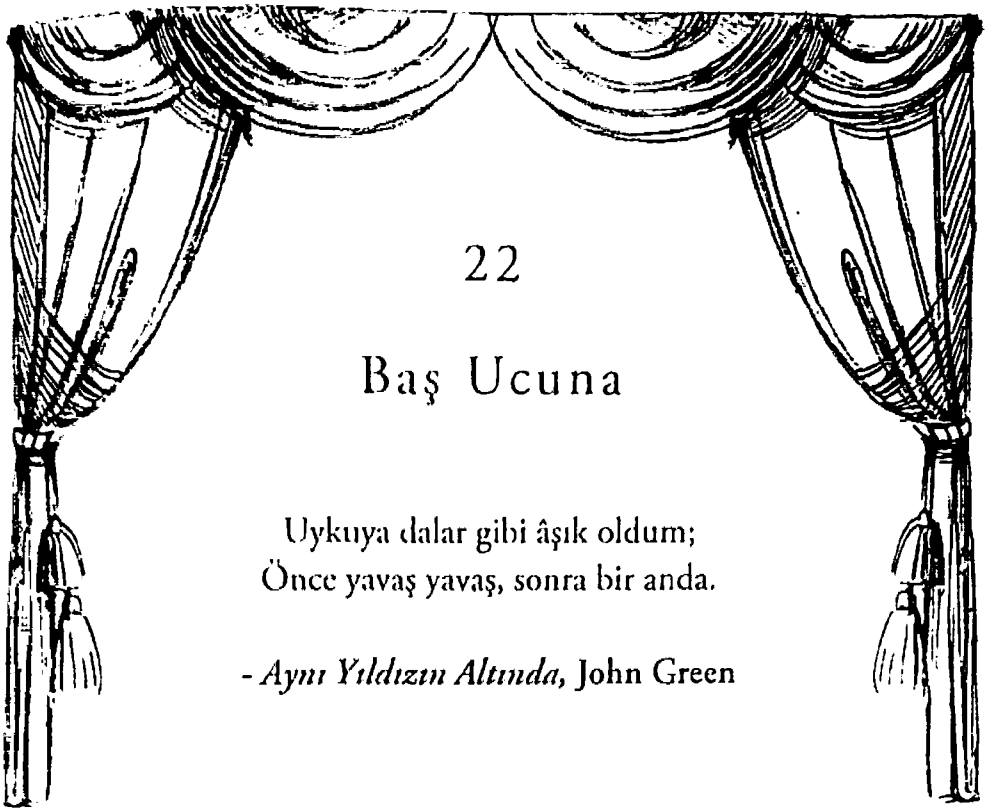
Güneş derin bir nefes aldı. Ayak uydurmaya karar verdi. Can buradaydı ve çalışıyordu. Destan da öyle. En azından her şey... Normale benziyordu. Bunu erteleyebilirlerdi. "Tamam," dedi. Ayaklandı. "Bir kere baştan alalım. Bazı sahneler olması gerektiği gibi değilmiş gibi geliyor. Mert'in görmesini istiyorum. Sahnedeki duruşlarımızı tam kavrayamadım."

Mert, kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmiş gibi merdivenlerde göründü. "Biz bugünlük tamamız. Can, yarın senin de izleyip fikir belirtmeni istiyorum, olur mu?"

Güneş, bunun önemli bir soru olduğunu sezdi. Can da ayağa kalktı. Sırtı dik, kaşları çatık, bir süre Mert'e baktı. Kısaca, "İyi olur," dedi.

"Tamam o zaman. Şimdi bir kere de sizi görelim. Hazırsanız."

Güneş neşeyle güldü. *Sahneye çıkmak.* İşte bu herkese iyi gelirdi.

22

Baş Ucuna

Uykuya dalar gibi âşık oldum;
Önce yavaş yavaş, sonra bir anda.

- *Aynı Yıldızın Altında,* John Green

Ekin, sinemaya gittikleri günden beri İrem'in peşini bırakmıyordu. Bu kadar ısrarcı birinin nasıl başka bir arkadaşı yoktu, doğrusu anlamıyordu İrem. Ama şemsiye vakasından ve sinemadan sonra açıkçası o da biraz pes etmişti. Buna mahkûm edilmişti.

Ortak bir noktada buluşup alışveriş merkezine bir minibüsle gitmiş, sinemanın önünde dakikalarca hangi filme girmeleri gerektiğini düşünmüşlerdi. Daha doğrusu, Ekin düşünmüştü çünkü İrem en başından beri gözünü bir animasyona dikmişti. Zaten çok fazla seçenek de yoktu. Ama Ekin... Biraz komikti. İzlemeyeceği bariz olan filmleri bile bir an olsun düşünüyor, elemekte zorlanıyordu. Ağırlığını bir sağ ayağına, bir sol ayağına veriyor ve sanki memleketin, komşu ülkelere karşı nasıl bir politika izlemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi ciddi ve derin bir edayla filmlere bakıyordu. İrem tüm bu süreç boyunca sessiz kalmıştı, yanında bir başkası olsa da kesinlikle sessiz kalmaya devam ederdi. Ekin bu işin içinden çıkamayacağını sonunda fark etmiş gibi ona dönüp, "Biraz kararsızım, değil mi?" diye sormuş ve kendiyle dalga geçercesine gülmüştü.

"İnanılmaz Aile'nin birincisini izlemiş miydin?"

"Evet. Çok mantıklı. Lütfen, ben ikinci bir seçeneği düşünemeden biletleri alalım!"

Böylece hızlıca biletleri almış, filmi izlemiş, sevmiş ve sonrasında yemek yerken sohbet etmişlerdi. Aslında daha çok Ekin konuşmuştu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Ama İrem, bununla ilgili bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Bu, İrem'i rahatlatan şeylerden yalnızca biriydi.

Bu yüzden onunla arkadaş olmaya mecbur kalmıştı. İrem emin değildi, Ekin farkında olarak ya da olmayarak o esnada tam olarak yapması gerekeni yapıyordu hep. Şimdi sussa ve İrem'i dinlemek istese İrem'in söyleyecek tek bir şeyi olmazdı. Anlaşılan o ki Ekin de bunu sorun etmiyor, aksine onun iyi bir dinleyici olmasına şükrediyordu.

Biri, yanında sessizce yürüyebileceği, diğeriyse sonsuza dek konuşabileceği bir yol arkadaşı bulmuştu.

"Bu kadın neden böyle saçma sapan ödevler veriyor, hiç bilmiyorum!" Edebiyat öğretmeninden bahsediyordu.

İrem hızlıca etrafa göz atıp Ekin'e dirseğiyle hafifçe vurdu. "Bir gün dedikodusunu yaptığın bir hoca arkamızda belirecek, göreceksin."

Ekin bu uyarıya yalnızca güldü ve dedikodusuna devam etti ama arkadaşını dikkate aldığını gösterircesine sesini alçaltı.

Güneşli bir gündü, ekimin son günlerine inat bir hava vardı. Okul bahçesinin çıkış kapısına doğru yürüyorlardı, biten günün ve haftanın yorgunluğu İrem'in de Ekin'in de her bir zerresinden akıyordu.

"Dünya!"

İrem'in şaşkınlığı Ekin'in sözünü kesti, Ekin de bunun üzerine kızın bakışlarının kenetlendiği yere doğru baktı. Beyaz, park

edilmiş bir arabanın kapısına yaslanmış kumral bir adam birini ararcasına etrafına bakıyordu. İrem, elini kaldırınca, Dünya onları görüp gülümsedi. Ekin, bu adama içinin hemen ısındığını hissetti.

İrem hızlıca adamın yanına yürürken Ekin de ona ayak uydurdu.

Dünya bir an anlamayan gözlerle Ekin'e baktı ama İrem'in sesini duyunca ona döndü. "Ne işin var burada?"

"O kadar heyecanlandım ki sana sürpriz yapmak istedim." Gözlerinde bir çocuğun heyecanı vardı. Ellerini ceplerine yerleştirip hevesle güldü. "Duvarlar boyandı. Eşyaların yerleştirilmesi de bugün bitti. Yavaş yavaş çalışmalara başlayabiliriz. Ve bugün işin yoksa gidip görebiliriz."

Sözlerini tamamlayınca, gözleri tekrar Ekin'e takıldı, İrem bunu fark edince utançla kızardı. "Tanıştırmayı unuttum. Ekin, arkadaşım. Ekin, Dünya bir kitap kafe açacak, ben de yarı zamanlı çalışacağım. Oradan bahsediyor."

"Hiç söylemedin! Ne kadar heyecanlı!"

Dünya bir an kararsız göründü ama sonra, "İstersen gelebilirsin," dedi. "Ziyaretçilere kapımız her zaman açık. Zaten bugün çalışmayacağız."

"Emin misiniz? Yani, nezaketen soruyorsanız hiç gerek yok. Ama gelmem sorun değilse gelip görmeyi çok isterim!"

Dünya bunun üzerine sürücü kapısını açarak, "Pekâlâ, kızlar," dedi. "Atlayın bakalım."

Okul ve kafe arasında çok mesafe yoktu ama trafik vardı. Bu yüzden yolculukları yarım saate yakın sürdü. Radyodan kısık sesle eski bir pop şarkısı çalıyordu. Yolculuğun ilk beş dakikası sessizce, şarkıları dinleyerek geçti ama sonunda Dünya dayanamıyormuş gibi boğazını temizledi. "Bana senin..." Acaba bunu bir arkadaşının yanında sorması garip miydi? "Yani, hiç yakın arkadaşın olmadığını söylemişlerdi." dedi sonunda, soracasına. Merakı nezaketine baskın geldi.

Ekin gülerek öne atıldı. "Bu yeni gelişen bir şey. Tamamen benim baskımla!"

Dünya da gülmeye başladı. "Ekin, seninle çok ortak noktamız var gibi duruyor."

İrem hızlıca, "Saçmalamayın," dese de sesi gitgide söndü ve bu diğer ikisini daha çok güldürdü.

"Peki, bu olay nasıl gelişti?" diye sordu Ekin.

Dünya cevap vermek yerine İrem'e hızlıca bir bakış attı. *Cevap versene,* der gibi. "Abim tiyatro oyuncusu. Onun oynadığı gruba bu yıl yeni bir oyuncu katıldı, Güneş. Dünya da onun abisi."

"Abinin adı ne?"

"Ömür."

"Kaç yaşında?"

"25."

Dünya, bu kısa sohbeti, gülmemek adına kaşlarını çatarak ve dikkatini yola vermiş gibi görünerek geçirdi. Bir sessizlik olunca Ekin'e hitaben, "Böyle bir yer açmak kardeşimle benim eskiden kurduğumuz bir hayaldi," dedi. "Baktık hiçbir işte dikiş tuttura-mıyoruz, böyle böyle yaparız demiştik. Aslında öylesine bir hayaldi belki de bir zamanlar, bilmiyorum. Ama işten ayrıldıktan sonra dükkânın önünden geçerken bu fikir kanıma girdi. Ama tek başıma yapamazdım. Yani, elbette sıradan bir kafeyi kendi başıma da açabilirdim ama ben samimi bir atmosferi olan, gençleri kitap okumaya ve ders çalışmaya çağıran sıcak bir yer açmak istiyorum. O yüzden, tüm bunlardan anlayan birine de ihtiyacım vardı. Güneş şu an grupla birlikte Ankara'da. Gitmeden önce Güneş'e bu işlerden onun gibi anlayan bir arkadaşı olup olmadığını sordum. Güneş çok okur da..." Sesi giderek söndü.

İrem, Dünya'nın gözlerinin daldığını fark etti. Burada özlem çeken yalnız kendisi değildi. Hatta belki Ekin de İrem'in hiç bilmediği ve asla tanımayacağı birini böyle özlüyordu, kim bilir? İnsan herkesi yanında tutamıyordu.

Atmosferi dağıtmak için, "Nasıl bu kadar..." diye hızlıca söze başladı ama garip bir şey söylemek üzere olduğunu fark edip sustu. Sonra yine de sormaya karar verdi çünkü gerçekten merak ediyordu. "Nasıl bu kadar çok konuşabiliyorsunuz?"

Dünya hiç beklemediği bu soruya karşılık İrem'e bir an için baktı, sonra dikiz aynasından Ekin'le göz göze geldi. Bu bakışmayla birlikte ikisinin, İrem'in alıngan bakışları altında kahkahayı patlatmaları bir oldu.

İrem bu sorunun cevabını öğrenemeden, Dünya arabayı bir kaldırım kenarına park ederek, "Geldik," dedi. Aynı anda İrem ve Ekin arabadan heyecanla indi, hemen karşılarında kalan dükkâna baktı.

Dükkân, deniz kenarındaki caddeden sokağa girince, hemen köşede kalıyordu. Dar ve camekân bir girişi vardı, asma kat da dükkâna dâhil görünüyordu. Dünya, dükkânın ilk hâlinin oldukça bakımsız olduğundan, bu yüzden insanların dükkânı kiralamaya pek istekli olmadığından bahsetmişti ama İrem, içeriye attığı ilk bakışta bile onun harika bir iş çıkararak içerisini adam ettiğini görebiliyordu.

"Hadi, kızlar!" diye heyecanla onları buyur etti Dünya. Ve böylece, İrem'le Ekin yepyeni bir dünyaya adım attılar.

Dar giriş, içeride genişleyen ve uzayan bir yere açılıyordu. Dünya, mekânı tamamen toprak tonlarında dekore etmişti: Hardal rengi koltuklar, kahverengi zemin, daha açık renk duvarlar ve her yerde tablolarla rüya kapanları. Köşelerde mekânın ışığını zenginleştirecek abajurlar, hatta bir köşede şömine bile vardı. Giriş kısmındaki alanda, şöminenin hemen önüne koltuklarla rahat bir alan oluşturulmuştu ama onun dışında, oturup kahve içilebilecek ve sohbet edilebilecek masalar vardı. Giriş ve arka taraf kitaplıklarla ikiye bölünmüş, arka tarafa küçüklü büyüklü ders çalışma masaları yerleştirilmişti. En köşede, dönen bir merdiven üst kata çıkıyordu.

Şaşkın bakışlarla birlikte, "Üst kat?" diye sordu İrem.

Dünya geçmeleri için işaret etti. "Yukarıda da küçük, basık bir oda var. İki küçük masa koydum, insanlar daha rahat hissetmek isterse diye duvar kenarlarına da küçük minderler attım."

İrem üst kata çıktığında bitirdiğinde tıpkı Dünya'nın söylediği gibi bir yer gördü. Küçük bir alandı ama burayı lise öğrencileriyle kalabalık hayal edebiliyordu. Bu hayalle zihni şenlendi.

"Dünya, burası harika olmuş."

"Gerçekten mi?" Dünya'nın sesi, İrem'in yorumunun ne kadar önemli olduğunu göstermek istercesine gergin ve beklenti doluydu. "Doğruyu söyle."

"Gerçekten..."

İrem'in sözlerini Ekin'in heyecanlı ve daha fazla yerinde duramıyormuş gibi çıkan çığlığı böldü. "SİZ DELİ MİSİNİZ!"

Odanın en köşesine kadar yürümüş olan Ekin, hızlı adımlarla yanlarına geri geldi ve başını ellerinin arasına alarak delirmiş gözlerle bir Dünya'ya bir İrem'e baktı. "Siz iyi misiniz?" diye yeniden sordu. Sesi hâlâ yüksek perdedendi. "Burası muhteşem olmuş! Nasıl bu kadar müthiş bir şey yapmış olabilirsin?" Dünya'ya soruyordu. "Ve sen, nasıl günlerdir bu kadar müthiş bir işin içinde olduğunu içinde tutmuş olabilirsin. Beni öldüreceksiniz, burası harika."

İrem, Ekin'in delirmesinden korkarak birkaç adım attı ve kıza yaklaştı. "Ekin," dedi yumuşak bir sesle. "Lütfen, sakin olur musun?"

"Ben sakinim zaten. Dünya! Bak, hiçbir şey istemiyorum, sadece buraya yardım etmeme izin ver. Ne olursun. Her şeyi yaparım. Temizlik bile yaparım!"

Dünya, hayret dolu gözlerle Ekin'e bakıyordu. Ergenlerin içinde taşıdığı enerji bazen adamı hayrete sürüklüyordu. "Yani... Olur tabii ki ama önce annenlerle konuşup izin almalısın. İkiniz için de bir bütçe belirleyeceğim, öyle yardım etmek olmaz. Çalışacağınız saatle, almanız gereken saatlik ücreti çarpıp..."

"Ayrıntıları boş ver!" derken Dünya'nın boynuna atladı Ekin. "Hallederiz! Ne zaman başlıyoruz?"

Dünya neşeyle güldü ve kızların en azından bir ebeveyniyle tanışması gerektiğini zihnine not etti. Onlar gençlerdi, böyle şeyleri önemsemeyebilirlerdi ama onları kullanıyormuş gibi olmak ya da ailelerinin gönlü yokken çalışmalarına vesile olmak istemezdi. Elbette, tatlı diliyle herkesi ikna edebileceğine emin olmanın öz güveni de vardı içinde.

Dükkândan çıktıklarında hava kararmıştı. Dünya, ikisinin ısrarlarına hiç kulak asmadan önce Ekin'i, sonra İrem'i eve bıraktı ve İrem'in gözünde, tıpkı mutlu bir romanın yahut filmin sonundaki o sahnelerdeki gibi geceye doğru arabasıyla kayboldu.

İrem, eve yorgun argın girdiğinde kimse yoktu. Annesi ve babası aynı hukuk bürosunda avukat olarak çalışıyordu. Özellikle önemli davaları olduğu zaman eve geç gelir, İrem'i çoğu zaman yalnız bırakırlardı. Ama tatillerini mutlaka Ömür ve İrem'e denk getirir, tatilde oldukları zaman da evlatlarıyla tam zamanlı ilgilenmekten hiç geri durmazlardı.

İrem, sessiz evin merdivenlerinden çıktı ve odasına geçip çantasını yatağına fırlattı. Pijamalarını giyerken, yarım kalan kitabını, *Daima Seninle*'yi okuma hayalleri kuruyordu ki gözü yatağının üstüne takıldı. Mavi bir kitap, fermuarı hafifçe açık çantasının kenarından hafifçe çıkmıştı.

Mavi bir kitap.

Bir bombaya uzanıyormuşçasına uzanıp kitabı eline aldı. Öyle yavaş ve dikkatli hareket ediyordu ki uzaktan bakan biri, bakışlarıyla atomu parçalamaya çalıştığını düşünebilirdi.

Korkarak, ne göreceğini bilerek ama biraz da garip bir merakla kitabın kapağını açtı. Yatağının ucuna oturdu ve karşısına çıkan küçük, beyaz not kağıdındaki kargacık burgacık yazıya kaşlarını daha da çatarak baktı.

Kitabı çok sevdim.

Ödünç verdiğin için teşekkür ederim.

Ne beklediğini bilmiyordu. Ama bundan fazlasını bekliyordu. Miraç'ın bir süre ona rahat vermeyeceğine emindi ne de olsa.

Görünmezliğini ihlal etmişti, sürekli onunla konuşmaya çabalamış, konuşmuş, kitabını almış ve şimdi de geri vermişti. Gerçekten bu kadar mıydı? Başka hiçbir şey söylemeyecek miydi? Kitap hakkında konuşmak da mı istemeyecekti?

İrem'in bunları istediği yoktu. Hayır, o yüzden değildi.

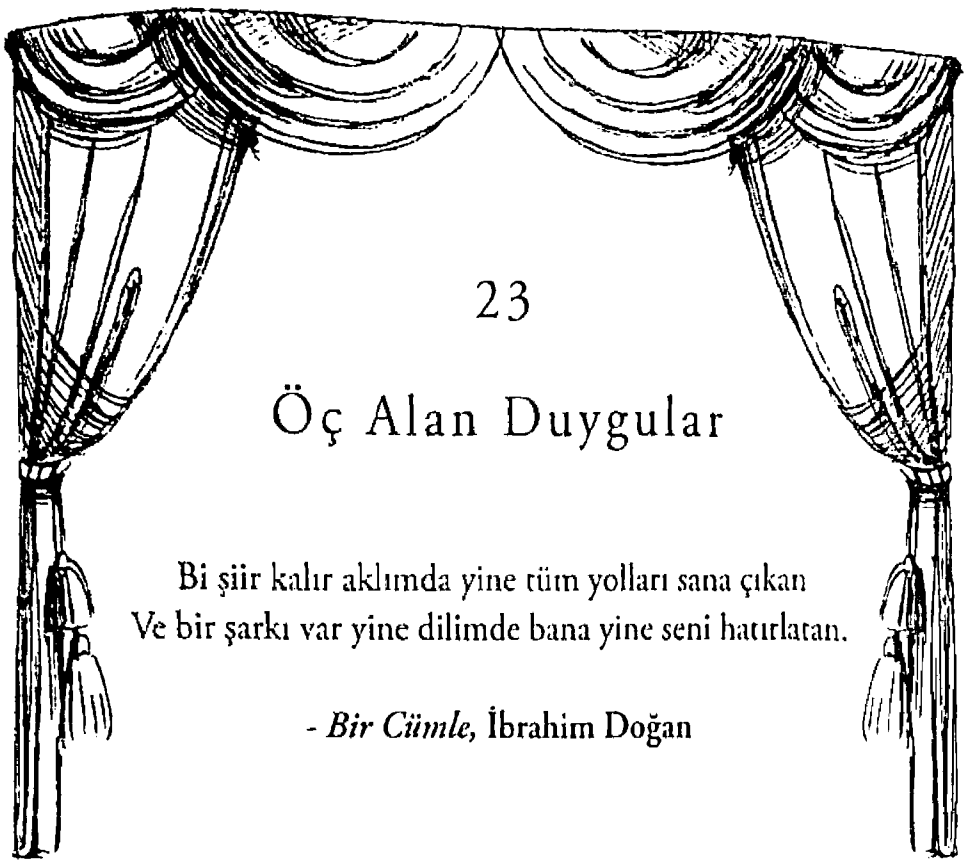
Kimse bir gariplik olduğunu inkâr edemezdi.

Öylece oturmaktan sıkılıp oflayarak yataktan kalktı, kitabı anlamsız bir hışımla alıp kitaplığına doğru yürüdü. O esnada ne olduysa oldu, belki filmlerdeki gibi büyülü bir rüzgâr esti, belki görünmez bir sihirli değnek dokundu ama kitap elinden kayarak düştü ve halının üzerinde açıldı.

İrem yere eğilmeden önce bile kendi kullanmadığı, mavi renkli bir kalemin kâğıdı boyamış olduğunu görebiliyordu.

Eğildi, kitaba yaklaştı ama dokunmadı, kollarını dizlerine dolayarak kitaba baktı. Şaşkınlıktan, ne yapacağını bilememekten kaşlarını çattı.

Onu dinlerken uykuya dalar gibi âşık oldum: Önce yavaş yavaş, sonra bir anda.

23

Öç Alan Duygular

Bi şiir kalır aklımda yine tüm yolları sana çıkan
Ve bir şarkı var yine dilimde bana yine seni hatırlatan.

- *Bir Cümle,* İbrahim Doğan

Bir başınasın, Destan.

Herkes çalışıyordu. Mert, kadını iyi olmadığı gerekçesiyle otele geri göndermişti, dediğine göre bu hâlde çalışması hiçbir işe yaramazdı. Mert hiç kimseyi görevinden kolay kolay azat etmediği için Destan onu dinlemiş, yorgun adımlarla otele dönmüş ve yatağa uzanmıştı.

Gerçekten de iyi değildi. Midesi bulanıyordu, yemek yiyemiyordu. Her an bir köşede ağlamaya başlayabilirmiş gibi hissediyordu. Can, her yerdeydi. Sürekli çalışıyor, insanları çalıştırıyordu. Mert'e bile ne yapması gerektiğini söylediği oluyordu. Kadın, bu manzaraya öyle uzun zamandır şahitlik etmemişti ki ürküyordu. Ne yapmaya çalışıyordu? Neyi değiştirmeye uğraşıyordu?

Sağına dönüp bir bebek gibi kıvrıldı. Düşünüyor, düşlüyor, hatırlamaya çalışıyordu. Ne demişti? Günlerdir bunu düşünüyordu Destan, o akşamdan beri aklından atamıyordu bir türlü. Tam olarak ne demişti? Tam olarak demişti ki... *İşte şimdi, Destan, tüm dünyayı unuttum.*

Ocak, 2014

"Bu dışarı çıkma, romantizm, mum ışığında yemek falan bize göre bir şey değil, Can. Biliyorsun, değil mi? Biz daha çok atıştırır, simit yeriz. Tarzımız bu."

Böyle dese de mutluydu. Düşünmüş olmasından mutluydu, çabalamış olmasından mutluydu. Bakışlarındaki o hayran küçük kız çocuğunu gizleyemeyişi bundandı. Başka zaman olsa, kaşlarını çatmayı iyi bilirdi ama bu akşam başaramıyordu işte. Ona olan sevgisini hırçın bir kadının sözleri ve gözleri altına saklayamıyordu.

"Değişiklik iyidir, Destancığım," diyen Can'ın sesi umursamazdı. "Arada bir bunu da yapmamız gerek. Yoksa etraftan laf söz gelir."

Destan, gözlerini Can'dan bir an bile ayırmadan güldü. Sesi soğuk havaya karıştı. Mevsime rağmen ılık olan havayı fırsat bilerek bahçeye oturmuş, yemeklerin gelmesini bekliyorlardı. Yine de gece, soğuğunu da yanında getirmişti. Destan, üzerine restorandan aldıkları kalın bir şalı sarmıştı. Masanın üzerindeki mum ışığı hafifçe esen rüzgârda titreşiyor, Destan'ın sarı, hafif dalgalı, uslanmaz saçları usulca oradan oraya uçuşuyordu. Destan bir eliyle saçlarını yatıştırırken gözlerini adamdan ayırmadı. Bir gök taşı düşse de ayırmayacaktı.

Can sürekli gülüyor, hiç susmadan konuşuyordu ama gözleri Destan'a hiç değmiyordu. Adamın heyecanlandığında ya da çok mutlu olduğunda karşısındakinin gözlerine asla bakamayışının güzel bir şey olduğunu düşündü. Böylece, Destan başını iki elinin üzerine cesurca koyabiliyor, sonra hafifçe gülüp korkmadan, düşünmeden Can'ı izleyebiliyordu. Tıraş etmeye üşendiği kirli sakalına, gülünce küçülen neşeli gözlerine, rüzgâra rağmen hareketsiz duran kısa saçlarına, her ayrıntısına, gülüşündeki ufacık tınıya, gözlerindeki sevginin girintisine, çıkıntısına, her şeye ve her ayrıntıya öylece bakıyor, gülüyor, gülüyordu.

"Can."

Destan o akşamı iyi hatırlıyordu aslında. O cümle hariç, her şeyi berrakça hatırlıyordu. Gözlerini kapatınca işte orada, tam

karşısındaydı adam. Şaşkınca başını kaldırıyor, sözü yarım kaldığı için Destan'ın önemli bir şey söylemesini bekliyordu.

Gözleri kızın üzerinde, öylece beklemişti. Onun o bekleyiş dolu gözlerini de iyi hatırlıyordu. Susmuş, adamın bekleyişinin tadını çıkarmıştı. Sonunda sustuğu için mutlu, onu bir de böyle izlemişti. Utanmadan, sıkılmadan, korkmadan... *Yahu, ben seviyorum bu adamı,* demişti kendi kendine. Can'ın gözlerine bakmış, iç geçirmişti. Sonra tekrar etmişti.

"Can."

"Söyle, Destan."

"Can."

"Söyleyeceğim."

"Söyle."

"Tamam, söyleyeceğim. Sen devam et, öyle bakma. Annenden bahsediyordun, devam et."

Adamın gözlerindeki şaşkınlık ifadesini, sorgulamamak için kendini tutuşunu, sonra ellerini masaya dayayıp aklı pek de söylediklerinde olmadan annesinden bahsedişini... Ellerini masanın hangi köşesine koyduğunu bile hatırlıyordu.

Yemekleri gelmişti, yemeklerini yerken de Destan susmuş, Can hep konuşmuştu. Havadan sudan konuşmuş, bir film çıkacağını söylemiş, birlikte gitmeleri gerektiğini eklemişti. Destan da güzel olacağını söylemişti memnuniyetle.

Saatler sonra o masadan kalkmış, restorandan çıkmış, arabanın yanına yürümüşlerdi. Havadaki kar kokusunu dahi hatırlıyordu. Siyah topuklularının asfaltta çıkardığı sesi... Destan arabanın tam yanında durmuş, Can'ın kapıyı açmasına izin vermeden, soğuğu umursamadan gülümsemiş, sessizce mırıldanmıştı.

"Can."

Bir çocuğun haylazlıklarına ve muzırlıklarına güler gibi güldü Can, işte yine başlıyorlardı. Ama bu kez söyleyecekti. Gün bitiyordu, artık söylemesi gerekirdi. Çünkü Destan normal bir günde asla bu kadar romantik, bu kadar duygusal, bu kadar sessiz olmazdı. Söyleyeceği bir şey varsa, şimdi söylemeliydi.

"Söyle."

"Can."

"Söyle, Destan."

"Adını gökyüzüne haykırmak istiyorum, Can."

Adamın durup kendisini seyredişini kabullendi, sessizliğine göğüs gerdi Destan.

"Öyle ki bazen bu istek nefessiz bırakıyor beni. Başımı göğe kaldırıp adını haykırma isteği. Bilmem, belki de böyle şeyler söylememem gerek... Ama sen bir türlü söylemiyorsun. Ve ben duramıyorum... Biliyor musun, sen böyle ellerimi tutarken, bana seslenirken, sesin etrafımı kuşatırken dayanamıyorum. Sabırsızım, aceleciyim."

Gözleri, hem yüzüne çarpan soğuk havadan hem Can'ın düzeni hiç bozulmamış nefes alışverişlerinden dolu doluydu. Hiç mi heyecanlanmıyordu? Karşısında öylece duruyor, istifini hiç bozmadan sakince dinliyordu. Nefes alış verişi hızlanmıyordu.

"Hiç mi heyecanlanmıyorsun? Can, bir kez olsun, sadece bir kez olsun benim yerime davranamaz mısın? Yüreğim seninle doldu taştı ama taşıyamıyorum, sana ihtiyacım var. Okuduğum kitaplardaki gibi olsun istiyorum; beni görünce heyecanlan, elin ayağın birbirine dolansın. Adımı kekele, sonra söylemeyi tekrar dene istiyorum. Bana türlü sürprizler yap, beni hep öp ama hiç bıkma istiyorum. Çok gülelim, gözümüzden yaş gelsin istiyorum. Bazen yağmur yağıyor, elimi cama koyup nerede olduğunu, ıslanıp ıslanmadığını düşünüyorum. Sen ıslanıyorsan ben de ıslanmalıyım çünkü. Yağmurlar altında dans edelim diyorum. Güneş açınca beni pikniğe götür, ayakkabılarımızı çıkaralım, ne bileyim, delilik yapalım istiyorum. Benim için delir istiyorum."

Çok şey istiyordu. Adam kıpırtısız, öylece duruyordu. Destan bu zamana dek, Can'ı kabuğundan çıkarmanın tek yolunun onu sevmek olduğuna inanmıştı. Sadece sevmek, umursamadan sevmek. Bu, hep işe yarardı, her insanın kalbindeki buzlar çözülmeye müsaitti elbet. Sonunda dayanamamış, bir fısıltıyla da olsa adama kalbinden geçen her şeyi söylemişti. Tek bir şey kalmıştı.

"Can, seni seviyorum."

Aralarında bir nefeslik mesafe vardı, tek nefeslik. Can, Destan'a bir nefes uzaktaydı yalnızca.

Sessizliği dinledi Destan. Rüzgâr bile ses çıkarmadan esiyor, her şey bekliyordu. Her şey Can'ın tek kelime etmesini bekliyordu. Yanlarında durdukları araba, onun ardındaki restoran, gökteki yıldızlar, bastıkları toprak, rüzgâr ve Destan... Her şey bekliyordu. Sabırla, sessizce.

Gözlerini kapadı. Yalnızca bir saniye için, diye düşündü. Bir saniye dinlenmesi gerekiyordu. Derken Can'ın bir şey söyleyeceğini hissetti, derin bir nefes aldığını duydu. Yine de gözlerini açmadı, açarsa ağlayabilirdi. Ardından ağlamak başkaydı, gözlerine bakıp ağlamak başka. Titreyen göz kapaklarıyla, birbirine bastırdığı dudaklarıyla, yüzüne düşen saçlarıyla ve üşüyen elleriyle bir sonsuzluğu bekleyip durdu.

"Destan?"

Destan tepki vermedi, Can da tıpkı Destan gibi bekledi. Bu sessizlik kadının gözlerini açmasına sebep olmadı. "Destan?" diye yineledi.

Gözlerini açmadı ama bir yağmur damlası kızın yanağından aşağı kaydı. Aynı anda bir yıldız kaydı, aynı anda Can'ın yüreği kaydı. Demek insanlar gözleri kapalıyken de ağlayabilirdi. Oysa Destan ağlamamalıydı. Destan, Can yüzünden asla ağlamamalıydı.

Bir adım attı Destan'a doğru. Aralarındaki tek nefeslik mesafeyi kapattı, dudaklarını kadınınkine bastırdı. Hafifçe geri çekilip gözlerini açmasını bekledi, sonra onun mavi, şaşkın gözlerine bakarken gülümsedi. "İşte şimdi, Destan, tüm dünyayı unuttum."

O cevap vermeyince Can devam etti minik bir tebessümle. Aralarında neredeyse hiç mesafe yoktu, öyle ki nefesleri birbirine karışıyordu, Destan'ın kalp atışlarını kendi göğüs kafesinde hissedebiliyordu. "Destan, adını gökyüzüne haykırıyorum, duymuyorsun."

Destan ellerini Can'ın boynuna doladı. Can itiraz etmeden ellerini kızın beline yerleştirdi. Kızın derinden gelen sesini duydu.

"Geri çekilme, birazcık sana tutunmak istiyorum yalnızca."

"Destan?"

Onun sessizliğini kabullenerek kadını göremese de güldü, onun tatlı kokusunu içine çekti. Restorandan kulağına eski bir Fransız şarkısı doluyordu. Can adını hatırlamıyordu, aslında şarkıyı daha önce duyup duymadığından bile emin değildi.

Ellerini kızın beline daha çok bastırdı, Destan'ın ona daha sıkı sarıldığını hissetti.

"Destan. İyi ki doğdun, seni seviyorum."

Destan gözlerini açtı, doğruldu. Yemek yemesi gerekiyordu, kendine gelmesi gerekiyordu. Atlattığı bunca şeyden sonra Can'ın onu kızdırdığı, üzdüğü bir gecenin ardından yıkılmaması gerekiyordu. Hemen şimdi toparlanması gerekiyordu.

Ama artık onun ne söylediğini hatırlıyordu.

İşte şimdi, Destan... demişti. Adını dua eder gibi fısıldamıştı. *Tüm dünyayı unuttum.*

Yıllardır üzülmeyi kendine yasakladığı, sahiden de üzülmediği ve garip bir hissizlikle karşıladığı ne varsa geri geliyordu. Yok saydığı hisler bunca yılın öcünü almaya çalışıyordu. Destan daha ne kadar kaldırabilirdi, bilmiyordu.

Hava o kadar kapalıydı ki günün erken saatlerinden ziyade güneş yeni batmış da karanlık birazdan tamamen çökecekmiş hissi veriyordu. Yağmur damlaları cama vuruyor, rüzgârın sarstığı ağaçların hışırtısı içeriden bile duyuluyordu. Mekânda yanan küçük soba, kendisi gibi minicik olan bu restoranı ısıtmaya ancak yetiyordu.

Pazar sabahıydı, Güneş yine dönüp durmuş ama uyuyamamıştı. Pes edip yataktan doğrulmayı seçtiğinde saatin yediyi yirmi üç geçtiğini görmüştü. Huysuzca merdivenlerden inmiş, lobideki koltuklardan birinde oturan Can'ı bulmuştu.

O da Güneş gibi uykusuzdu. Göz altları şiş, yüzü soluk, kıyafetleri özensizdi. Üzerine geçirdiği hâkî tişört solalı belki de çok

uzun zaman olmuştu. Can'ın, giydiği şeylere baktığından bile şüphe etmişti Güneş.

"Saatler değişiyor," diye mırıldandı, Güneş yorgunca. Kendini adamın yanına bıraktı. "Ama biz hiç değişmiyoruz."

Bir süre öylece oturup, henüz uyanmamış otelin sessizliğini birlikte dinlediler. Sonunda Güneş dayanamayıp, "Bana bir hikâye anlatıyordun diye hatırlıyorum," dedi.

"Ah." Başını Güneş'in omzuna bıraktı. "Çok yorgunum, çok yoruldum," diye fısıldadı. Güneş onun hiç konuşmayacağını zannetmişti ama Can, başını kadının omzundan kaldırıp, "Ama sana bir hikâye borcum var. Kahvaltıya gitmeye ne dersin?" diye mırıldandı.

Köy kahvaltısı masadaki yerini henüz bulmuştu. Saat dokuza geliyordu, yağmur beş dakika kadar önce başlamıştı. Güneş, Can'ın kendini hazır hissetmesi için beklerken Can dalgın gözlerle dışarı bakıyordu.

Derin bir nefes aldı, gözlerini Güneş'e çevirdi. "Nerede kalmıştım?" diye sordu.

Güneş, "Destan'ı ikna etmiştin," diye yanıtladı hevesle. "En azından deneyecekti. Mert'le tanışacaklardı."

"Evet. Bu kısımlar sanırım daha çok Çimen'le ilgili. Mert'le tanıştılar, birkaç kez buluştuk. Mert planlarını anlattı. Onun ikna edemeyeceği kimse yoktur zaten. Destan yavaş yavaş ikna oldu ama önce mezun olması gerekiyordu. O, okulu bitirmeye odaklanırken biz de grubu genişletmeye çalıştık. Destan, Ömür'ü getirdi. İpek, Mert'in eskilerden, pek de samimi olmadığı bir arkadaşıymış. Sonra da o dâhil oldu. Anıl'ı da o getirdi. Bir süre zaten bu kadardık. Yağmur sonradan geldi, seninle görüştüğümüz o yaz sen kabul etmeyince yerini aldı."

Güneş elini kaldırıp adamı böldü. "Bir dakika, bir dakika... Bu kısmı boş ver. Daha sonra da dinlerim. Destan'a dön."

Bu, Can'ı güldürdü ama hüzünlü bir gülüştü. "Güzel şeyleri anlatmak çok zor... Güzel şeyler söylemek çok zor... Ama tahmin etmek zor değildi. Her günü birlikte geçiriyor, birlikte çalışıyorduk ama ben her günü daha da çok birlikte geçirelim istiyordum. Biliyordu, seziyordu. Ben hiçbir şey söyleyemiyordum. Güzel şeyler söylemek sence de çok zor değil mi?" Bir an duraksadı, kendi sözlerinin anlamsızlığına güldü. "Sinemaya gidiyorduk, birlikte oyunlar izliyorduk, onu evine bırakıyordum, çiçekler görüyordum... Ama hiçbir şey söyleyemiyordum."

"Onu çok sevdin." Güneş'in boğuk sesi içtendi. İçinde aşk olan bir hikâye dinleyeceğini biliyordu ama Can'ın bunları anlatırken büründüğü o ağlamak üzere olan çocuksu hâline şaşırıyordu. Hayır, Destan'a âşık olmamıştı. Ondan hoşlanmamıştı, ona ilgi duymamıştı. *Onu çok sevmişti.*

"Her şeyin iyi gittiği bir dönem vardı. Birkaç yıl, belki. Hoş, şimdi sorsan bana, birkaç saat kadar kısa, derim. El ele tutuşuyor, sahillerde yürüyor, oyunlara çalışırken kahkahalara boğuluyorduk. Mert bizi durdurmak zorunda kalıyordu. Sürekli, 'Ciddi olun biraz!' diye azarlıyordu. Düşünüyorum da onun işkolikliğine biraz da biz sebep olmuş olabiliriz."

Güneş buruk bir tebessüm takındı. Eli yüzünde, adamın gözlerine korkarak bakıyordu. Sanki artık devamını o da duymak istemiyordu. Yine de buraya kadar gelmişlerdi, "Sonra?" dedi.

Can'ın gözleri karardı, kaşları çatıldı. Yutkundu, Güneş'in gözleri dışında bulabildiği herhangi bir yere baktı. Ne kadarını anlatabilirdi? Ne kadarını anlatmaya gücü yeterdi? O düşünürken yağmur dindi, hava biraz aydınlandı. Rüzgâr esmeyi kesti, sobadan gelen çıtırtılar ve diğer masalardan gelen mırıltılar dışında bir ses duyulmaz oldu. Güneş sabırla bekledi.

Bakışlarını tekrar Güneş'e çeviren Can'ın gözleri dolu doluydu. "Çimen," diye başladı. "Benim küçük kız kardeşimin hayaliydi. Bunu biliyor muydun?"

Güneş başını iki yana salladı, kaşlarını çattı. Can, onu uzun süre çözmeye çalışmak zorunda bırakmadan devam etti. "Küçük bir kızken öldü ama ölmeden önce bir tiyatro grubunun hayalini kurmuştu. Oyunlara gitmeye bayılırdı."

Güneş hayretin verdiği etkiyle nefesini tuttu. Can ise bir an önce anlatıp bitirmek istiyormuş gibi hiç ara vermeden devam etti. "O, bambaşka bir öykü. Ama işte ben bütün bunların sonunda, herkesi ve bu hayali geride bıraktım bir gün. Neden? Bambaşka bir öykü... Nasıl? Bilmiyorum. Ama bir şekilde bıraktım işte. Gittim ve geri dönmemeye de kararlıydım."

"Ama döndün."

"Döndüm. Elbette hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Destan... Beni affedeceği bir günün geleceğini sanmıyorum. Doğrusu, onun beni hâlâ sevdiğini de sanmıyorum. Ama göstermese de en çok Mert kızgın. Onu burada, birlikte başladığımız işin başında, hiçbir açıklama olmadan, bir başına bıraktım. Destan'ı kaybettiğim gibi Mert'i de kaybettim. Bunu sezemezsin, çünkü eskiden nasıl olduğumuzu bilmiyorsun. Profesyonel ortamda Mert zaten herkese karşı aynıdır. Ama bu iş bizimdi, Güneş... Biz buna birlikte başlamıştık. Onu yalnız bıraktım. Destan'ı yalnız bıraktım. İşte, bu hikâye de böylece bitmiş oldu."

Güneş uzanıp adamın koluna dokundu. "O yüzden geçen akşam seni hazırlıksız yakaladım. Gidecek miydin?"

"Bilmiyorum. Düşünüyordum. Ama Ömür bırakmazdı."

İsteseydi, Ömür'den kolayca kurtulurdu. Bunu biliyordu Güneş. Asıl büyü, Destan'ın o kadar kızgınken bile o gitmesin diye harekete geçmiş olmasıydı. Bunu da anlayabiliyordu. Ama niçin bu kadar sinirlenmişti?

Can, elindeki bardağı bırakıp, onun okumuş gibi sorusunu yanıtladı: "Annem hasta. O akşam annemi görmeye gidiyordum, ben engel olamadan peşime takıldı. Onu öyle görünce... O da kötü oldu. Karşılaşmalarını mümkün olduğunca ertelemeye çalışıyordum. Öncesinde söyleyecektim ama aniden benimle

gelmek istedi." Omzunu silkti hafifçe. "Söylemediğim için gerçekten çok sinirlenmiş olmalı. Destan'ın bana kestiği ceza döndüğüm günden beri tepkisizlikti. Bir gün kapının zilini çalıp *döndüm* dedikten sonra bana vurmasını, bağırıp çağırmasını bekledim. O ise yalnızca kapıyı açtı, geleceğimi zaten biliyormuş gibi yüzüme baktı ve hiçbir şey söylemeden arkasını döndü, oyununa çalışmaya devam etti. Sonrasında bir gün patlayacak diye günlerce bekledim durdum." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Hiç. Artık alışmıştım. Yüzüme bakar, ne düşündüğünü anlamama izin vermez ve hayatına devam eder. O akşam, yıllardır ilk kez gerçekten konuşmuş olabiliriz."

Nitekim Can'a güç veren belki de buydu. Ama Güneş bunu dillendirmedi. Can'ın farkına varmasını istemedi. Belki de artık gerçekten dönmüştü ama döndüğünü fark ederse tekrar gidebilirdi. Bu yüzden, yalnızca gülümsedi.

"Anlattığın için teşekkür ederim."

Onun tebessümü Can'ı da gülümsetti. "Bu akşam anneme gideceğim. Gelmek ister misin?"

"Tabii ki," dedi Güneş, içtenlikle. "Diğerlerine de söyleyelim, hep birlikte gideriz. Belki bu, ona da iyi gelir."

Can'ın itirazlarını dinlemedi.

Destan dışındaki herkes Yaren Hanım'ı hastayken ilk kez görüyordu. Can, buraya gelmeden önce, isterlerse gelmeyebileceklerini vurgulayarak söylemiş, annesinin son birkaç aydır hızla kötüleşen durumundan kısaca bahsetmişti. Çoğu zaman Can'ı bile tanıyamıyordu. Muhtemelen hiçbirini hatırlamayacaktı. Gelmelerine gerek yoktu, yalnızca söylemek istemişti.

Elbette, hepsi oradaydı. Küçük salondaki üçlü koltukta İpek, Mert ve Güneş birlikte oturuyordu. Can, annesinin hemen yanındaydı, diğer yanında Ömür oturuyordu. Kadın, her nasılsa

Ömür'ü tanımış, yanına oturması için koltuğa pat pat vurmuştu. Karşılarındaki koltuktaysa Anıl, Destan ve Yağmur birlikte oturuyor, hüzünlü gözlerle Can'a bakıyorlardı.

Yaren Hanım, Can'ın küçükken salıncaktan düştüğü ve çenesine dikiş atıldığı bir günü anlatıyordu Ömür'e. Öyle garip detaylar veriyordu ki Güneş bunların doğru olup olmadığını anlayamıyordu. Yanı başında oturan Mert'e bir göz attı, sabit ama anlaşılmaz gözlerle Can'a bakıyordu. Ne düşünüyordu?

"Mert," diye fısıldadı Güneş. "Bana bir hikâye anlat."

Mert gözlerini kırpıştırdı, nereye daldıysa oradan sıyrıldı. "Efendim?"

"Bana bir hikâye anlat diyorum. Tüm bunların başladığı günü anlat."

Mert doğruldu, Güneş'i daha iyi görebilmek için hafifçe ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Güneş güldü, sesini diğerlerinin duymaması için adama iyice yaklaştı. "Bugün biz Can'la kahvaltıdan dönünce Destan'a ne dediğini duydum. *Neden hep onunla takılıyor ki,* dedin. Sana diyorum ki bana bir hikâye anlat. Tüm bunların başladığı günü anlat. Karşılığında ben de sana bir hikâye anlatırım."

Bunun üzerine Mert'in gülüşü genişledi. Elini altın sarısı saçlarının arasından geçirip kollarını bağladı. Kurnaz gözlerle Güneş'e baktı. "Ben de istediğim hikâyeyi seçebilecek miyim?"

Güneş başını yana yatırıp kaşlarını çattı, kısa bir an düşündükten sonra, "Sanırım adil olan bu," diye yanıtladı.

"Peki öyleyse," derken sırtını dikleştirdi, kaşlarını çattı. Anlatmaya başlayacaktı ki Güneş, onun kolunu tutup, konuşmasına engel oldu.

"Hayır, Mert. Bu bir iş değil. *Bana bir hikâye anlat.*"

Bu, Mert'i sesli bir şekilde güldürdü ama kadının ne demek istediğini anlamış olacak ki vücudu daha rahat bir tavra büründü, dirseklerini dizlerine dayayıp Güneş'e doğru eğildi.

"Madem öyle... Bu hikâye, 2012 yılının kasım ayına dayanıyor. O zamanlar, burada çok başarılı bir tiyatro grubunun içinde yer alıyordum. Çok az bir süredir çalışıyordum ama hızla yükseliyordum. Herkes tiyatroyu bırakmam ve televizyona geçmem gerektiğini düşünüyordu. Ajanslar beni almak istiyordu. Çünkü..."

Sakalını kaşıyıp nasıl ifade etmesi gerektiğini düşünürken Güneş onu bu zahmetten kurtardı: "Çünkü boyun uzun, fiziğin iyi ve yakışıklı bir yüzün var. Devam et."

Mert rahatlayarak, "Sanırım," diye mırıldandı. "Sahneyi çok seviyordum. Televizyon ya da sinemada aynı büyüyü bulacağımı düşünmüyordum. Belki de bulurdum, bilmiyordum ama tiyatro yapmak istiyordum işte. Fakat ekiple mutlu değildim. Tiyatro yaparken kazanabileceğim kadar iyi para kazanıyordum ama... Bilmiyorum. Bu işi para için yapan insanların arasında kalmıştım. Bu hissi sevmiyordum. Yönetmen koltuğuna oturmak istiyordum, izin verilmiyordu. Başka oyunlar oynamak istiyordum, olmuyordu. Sonra bir gün..."

Aniden sustu. Güneş, biraz beklediyse de Mert devam etmedi. Cesaret vermek için, "Sonra bir gün?" diye sordu.

Mert ona döndü, kadının gözlerinin içine baktı. Tebessüm etti. "Sonra bir gün, bir adamla tanıştım."

Kasım, 2012

Mert'in, biraz yalnız kalmak için boş olduğunu sandığı salona doğru düşünceli adımlarla yürüdüğü o gün, Can'ın geç vakitte salonu temizlediği sıradan günlerden biriydi. Kalabalık dağılmış, oyuncuların çoğu gitmişti. Kalanıysa gitmek üzereydi. Islık çalarak etrafı silip süpürüyor, dekorları ait oldukları yere kaldırıyordu.

Son dekoru kaldırmadan önce bir an duraksadı. Sahnenin üzerinden loş ve boş koltuklara baktı. Kısa bir an için o koltukların dolu olduğunu ve kendisinin birazdan çok sevilen bir oyunda oynayacağını hayal etti.

Ani bir kararla derin bir nefes aldı. Sahnenin tam ortasına ilerledi, ışığın yüzüne vuracağı güzel bir açı yakalamaya çalıştı. Başını ve sırtını dikleştirip tam karşıya baktı. Koltuklarda seyircilerin olduğunu hayal etti ama yoklarmış gibi davrandı, onlara bakmadı. Daha önce bu sahnede bir kez bile oynamamıştı. Genellikle evde çalışırdı. İnsanları izleyerek öğrenmeye de çalışmıştı ama bu sahnede kendi kendine de olsa hiç oynamamıştı. Aklına gelen ilk dizeyi, gür sesiyle ve vurgularıyla okumaya başladı. Herhangi bir role bürünebileceğini düşünmüyordu henüz ama bir sone okumak mantıklı görünmüştü.

"Bazen geçmiş günlerden kalanları anarım

Bir araya gelince hoş, sessiz düşünceler;

Aradığım şeylerin yokluğuna yanarım,

Gönlümü yitenlerle çektiğim yaslar deler:

Yaş bilmeyen gözlerim boğulur da yaşlara

Ölüm gecesindeki sevgili dostlar için

Depreşir yüreğimde nice kapanmış yara

Yitip gitmiş yüzlere inlerim için için.

Geçmiş yaslar yeniden beni yürekten vurur.

Acıları saydıkça bir bir, içim kan ağlar;

Gönlüm eski dertleri anıp çile doldurur.

Borcum bitmemiş gibi yine keder borcum var."

Son iki dizeyi söylemeden hemen önce uzunca duraksadı. Bu dizeler ona hep aynı kişiyi hatırlatıyordu, gözleri hep aynı kişi için doluyordu. Burukça devam etti:

"Ama sevgili dostum, seni andım mı yeter:

Bütün yitenler döner, bütün acılar biter."

Sesi boş salonda yankılandı ve hemen ardından gelen sessizlik, salonun boş olduğunu bilmesine rağmen Can'ı garip bir hayal kırıklığına uğrattı.

Arkasını döndü, kaldırmak üzere olduğu son dekorun ucundan tuttuğu anda Mert'in tanıdık sesini duydu.

"Harikaydın." Elleri kot pantolonunun cebinde, koltukların arasındaki boşluktan ağır adımlarla sahneye yürüyordu. Sonunda sahnenin önüne gelince durdu, ona göre yüksekte kalan Can'a bakmaya devam etti.

Can, onun burada olmasına öyle şaşırdı ki hiçbir şey diyemedi. O cevap vermeyince Mert hafif bir tebessümle, "Birer kahve mi içsek?" diye sordu.

Can kaşlarını çattı. Mert'in de kendisini tanıdığını düşünmemişti hiç. O Mert'i sever, izlerdi ama Mert için, salonla ilgilenen insanlardan herhangi biri olduğunu düşünmüştü.

"Olur," dedi şaşkınlıkla.

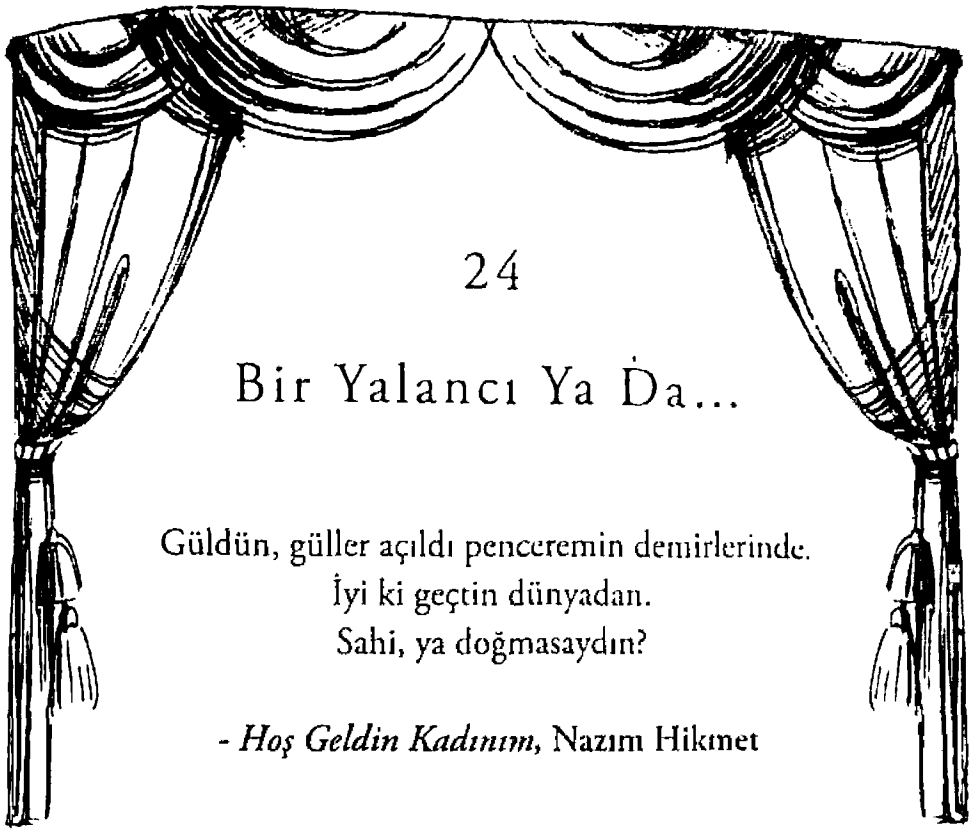

"Sonra," diye devam etti Mert, düşünceli bir sesle. Kendini o günü yeniden yaşar gibi hissetmekten geri alamıyordu. "Dekorları birlikte topladık ve yakın bir yerde kahve içtik. Aynı şeyin düşünü kurduğumuzu fark ettik."

"Neyi okumuştu sahnede?" diye sordu Güneş merakla.

"Shakespeare. 30. Sone." Güneş cevap vermeyince Mert, "İşte böyle başladı," diyerek sözlerini noktaladı.

Güneş uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Neden sonra, aklına gelen tek cevabı verdi: "Ama sevgili dostum, seni andım mı yeter..." diye fısıldadı, Mert'e döndü. "Bütün yitenler döner, bütün acılar biter."

24

Bir Yalancı Ya Da...

Güldün, güller açıldı penceremin demirlerinde.
İyi ki geçtin dünyadan.
Sahi, ya doğmasaydın?

- *Hoş Geldin Kadınım,* Nazım Hikmet

Geç oluyordu, hepsinin yüzünden yorgunluk akıyordu. Güneş, izleyicilerinin yüzüne hiçbir şekilde bakmasa da orada olduklarını biliyordu. Arkasını döndü, Can'ın yüzüne baktı. Gözleri hüzünlüydü. Sarı ışıklar, yüzünde garip gölgelerin oluşmasına yol açıyordu. Güneş onun, oyunun son repliğini söylemesini bekledi. Dudaklarını aralayan adama içinden işlik etti:

"Döndüm. Eve döndüm."

Küçük bodrum katına uzun bir sessizlik hâkim olurken Güneş, ekibe gergince döndü. En önde, ortada Mert ciddi bir yüz ifadesiyle Can'a bakıyordu. Bir süre sonra bu hareketsizliğe dayanamayıp sahnenin ucuna yürüdü ve ayaklarını sallandırarak oturdu. Ömür köşede bir yerden izliyordu, karanlıkta kaldığı için yüzü seçilmiyordu. İpek ve Anıl arkada fısıldaşıyordu, Destan'sa Mert'in hemen yanında ifadesiz bir yüzle zemini izliyordu. Ne düşünüyordu?

Kadın, Güneş'in ne düşündüğünü duymuş gibi aniden başını kaldırdı, yüzüne güleç bir ifade yerleştirdi. "Evet, Mert, oyunun yönetmeni sensin. Sen başla, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Mert boğazını temizledi, oturduğu yerde dikleşti. Çatık kaşlarını daha da çattı. "İpek, öncelikle eline sağlık... Okuduğumda da hoşuma gitmişti ama böyle izleyince oyun daha da çok hoşuma gitti. Can'la Güneş'e gelince... Kötü değil, gerçekten değil ama çalışmamız lazım. Her şeyden önce iki kişilik bir oyun oynuyorsunuz. Arada bir kere Yağmur giriyor, evet ama dikkatler çoğunlukla sizin üzerinizde. O yüzden hiçbir şeyi görmezden gelemeyiz. Bu dönem Kaçak'ı da oynamadığımız için biraz sıkı çalışmanız lazım, ne kadar çabuk sahneleyebilirsek o kadar iyi."

Bir an soluklandı, elindeki kâğıda aldığı notlara göz attıktan sonra kalemiyle Can'ı işaret etti. Ona bakmak, onunla konuşmak bu aralar her zaman olduğundan daha da zordu ama bunun için kendini olabildiğince zorladı. Bu ne Mert'le ne de Can'la ilgiliydi. Çimen'le ve işlerini en iyi şekilde yapabilmekle ilgiliydi.

"Can, teknikleri hâlâ hatırlıyorsun. Sahnede eskisi gibi kendini bilerek duruyorsun. Bu epey iyi bir şey... Ama oyunculuk konusunda biraz paslanmışsın. Önemli değil, uzun zamandır hep ufak sahnelerde oynadın. Hallolur ama bunun farkında olarak çalışman lazım. Bir de gerginliğin çok hissedilir. Çalıştıkça azalır diye umuyorum. Güneş'le çalışmadığınız zamanlarda Anıl'la çalış. Elma Şekeri'nde önemli bir rolü yok, hem de buradaki en rahat adam o. İyi bir ikili olursunuz. Bir şey eklemek isteyen var mı?"

Destan atıldı. "İkisini izlerken kostümlerle ilgili bir şeyler düşündüm. Kostüm ve makyaj bu sefer bende olabilir mi?"

Mert kısa bir an düşündü. "Olur. İpek'le Yağmur'dan yardım alırsın, ilk kez yapacaksın. Başka?"

Destan öne eğilip Mert'e döndü. Can'la karşılıklı konuşabileceğini sanmıyordu henüz. "Can, tüm oyun boyunca dimdik durdu. Postür açısından başka bir oyunda olsa çok iyi olurdu ama biraz daha kambur durmayı deneyebilir, değil mi? Daha hüzünlü, depresif bir hava katar."

Mert başını olumlu anlamda salladı. "Işıklar konusunda da iyi çalışmak lazım. Onun için bir ekip ayarlarız zaten. Tamam mıyız?"

Mert kimseden ses çıkmayınca Güneş'e döndü. "Güneş, senin için söyleyeceklerim, Can için söylediklerimin tam tersi. En son ne zaman sahneye çıkmıştın?"

Güneş bir an düşündü. "Sanırım üç yıl oluyor. Sizin geldiğiniz oyundu."

"Ki o oyun bir çocuk oyunuydu," diye araya girdi Ömür. "İzleyici kitlesini ve türünü düşünürseniz göreceli olarak kolay da bir oyundu." Sesi bir mırıltı hâlindeydi, daha çok kendi kendine düşünüyordu.

Mert sağ kaşını kaldırıp, *üstelik* dercesine Güneş'e baktıktan sonra kendine engel olamayıp güldü. "Gerçekten çok iyi oynadın. Çalıştıkça daha da iyi olacaksın. Ama yetenek böyle bir şey... Bunca zaman oyunculuk yapmış olsaydın şimdi nerede olurdun, tahmin bile edemiyorum."

Güneş, Mert'in bu zamana dek hiçbir şeyi abarttığını duymadığı için bu sözleri ciddiye aldı ve samimiyetini hisseti. Göğsünden yükselen coşku dalgasını yutarak buna daha sonra sevinmek için kendine söz verdi. Önce, bu cümlelerin ardından gelecek olan amayı duyması gerekiyordu.

Nitekim, "Ama..." diye devam etti Mert. "Teknik konusu biraz sorunlu... Sık sık arkanı bize dönüyorsun. Bazen cümlelerde ve paragraflarda yanlış şeylere vurgu yapıyorsun. Işıkla hiç iyi anlaşamıyorsunuz. Karşındaki kişiyle arandaki mesafeyi ayarlamakta da zorlanıyorsun." Güneş'in yüzündeki ciddi ifade adamı güldürdü. "Bunlar hallolacak şeyler. Söylüyorum ki dikkat edebilesin. Buradan biriyle teknik çalışman lazım. Temel şeyleri... Nasıl yapalım?"

Kimseden uzun bir süre ses çıkmadı. Güneş herhangi biriyle çalışabilirdi. Sahnede çalışmak... Kulağa güzel geliyordu. Mert düşünceli gözlerle etrafına bakınırken Destan, onu durdurdu.

"Can'a sen yardımcı olmuştun, Ömür'e ben. Can, Yağmur'u çalıştırıyor... Çalıştırıyordu. Anıl'ı Can'a bağladın, İpek genellikle yazıyor zaten. Geriye sen, ben, Ömür kalıyoruz. Biz önümüzdeki

hafta Elma Şekeri'ni oynamaya başlayacağımıza göre..." Destan gülmemeye ve yüzünü ciddi tutmaya çalışarak omuzlarını silkti. "Fazla bir seçeneğimiz yok gibi."

Destan, Ömür'ün yüzünü görmek için ölüyordu ama adamın yüzü hâlâ karanlıktaydı. Boynu silik bir şekilde görünüyordu. Işık, dik bir şekilde sandalyede oturan vücuduna vuruyordu. Mert, "Ne dersin, Ömür?" diye sorunca kısa bir sessizliğin ardından Ömür, sanki bu zamana dek karanlıkta olduğunun farkındaymış gibi temkinli bir yavaşlıkla ayağa kalktı. Öne doğru birkaç adım attı, Güneş'ten iki adım öteye, sahnenin kenarına gelince durdu.

"Gerçekten harika bir oyuncu, öyle değil mi?" Parlayan gözlerle Mert'e baktı. "Bildiğim her şeyi öğretirim."

Mert karar verilmiş gibi, "Kaçak olmadığı için programın da daha rahat. Güzel," diye mırıldandı ama Ömür ciddi bir yüzle Güneş'e bakıyordu.

"Güneş, senin için de uygun mu?"

Bu soru, kadının başını hızla kaldırıp şaşkın gözlerle adama bakmasına neden oldu. Bu da soru muydu? Şu an merdivenlerde sevinçten dans etmek üzereydi. Ömür'ü sahnede, Kaçak'ı oynadığı kostümlerin içinde ilk kez gördüğü an gözünde canlandı. Işığın, yüzünün yarısına vuruşu ve diğer yarısını karanlıkta bırakışı... Kendinden emin, sessiz tavrının nasıl da salon boyunca yayılan bir gürültü gibi hissedildiğini...

"Tabii ki!" dedi sesindeki hevese engel olamadan. Işıl ışıl gülümsedi. "Ne zaman başlıyoruz?"

Bundan birkaç saat önce Mert'in oturduğu sandalyede şimdi Güneş oturuyordu. Grup çoktan dağılmıştı. Ömür ise çalışmak istediğini, yorgun değilse bu akşam biraz alıştırma yapabileceklerini söylemişti.

"Bak," derken sahnenin bir ucundan bir ucuna yürüyordu Ömür. "Benim sana aktarabileceklerim, senin oradan gördüklerin kadar. Sana arkamı dönersem neyi ne kadar iyi oynadığımın hiçbir anlamı kalmaz. Sen başını sık sık ters tarafa çeviriyorsun. Unutmaman gereken ilk şey, yönetmen ki bu durumda Mert, senden aksini istemedikçe yüzünü ve beden dilini her zaman izleyiciye yönelik tutman gerektiği... Böyle," derken duraksadı, çapraz bir şekilde duran bedeni koltuklara dönüktü.

"Elbette, sahnede doğal görünmek, izleyiciye oynuyormuş gibi görünmemek önemli. Ama sorun şu ki izleyiciye oynaman gerekiyor. Onlara bir şey gösteriyorsun, bir oyun sergiliyorsun. Duvarlara sergilersen hiçbir anlamı kalmaz."

Sahnenin bir ucundan diğer ucuna çeşitli şekillerde yürümeye devam etti. Her zaman hafifçe çapraz duruyor, bir oval çizerek yürüyordu.

"Bir yerden bir yere giderken dümdüz bir hattın üzerinde yürürsen yapmacık görünür. Üstelik izleyici yüzünü değil, kolunu ve yanaklarını görebilir. Ama bu şekilde yürürsen..." Sahnenin bir ucundan diğer ucuna yay çizerek tekrar gösterdi. "Her açıdan izlenebilir olursun."

Enerjik adımlarla sahnenin merdivenlerinden inip Güneş'in yanına oturdu. "Sıra sende."

Güneş gergin bir tebessümle ve yavaş adımlarla sahneye çıktı. Terleyen ellerini pantolonuna sildikten sonra boğazını temizleyip Ömür'ün gözlerine baktı. İlk adım kolay görünüyordu, Ömür bugüne dek dikkatini çekmeyen bir noktaya parmak basmıştı. Aklından çıkarmadığı sürece kolay olsa gerekti.

"Bu şekilde yürüyeceğim ve asla arkamı dönmeyeceğim," diye mırıldanırken Ömür'ü taklit etti ve sahnenin bir köşesinden diğer köşesine ufak bir yay çizerek yürüdü.

Ömür başını aşağı yukarı salladı. "Aynen böyle. Birkaç kez böyle yürü bakalım, alış. Düşünceli bir şekilde adımla, hızlı bir şekilde adımla, koş..."

Güneş sessizce, odaklanarak Ömür'ün istediğini yaptı. Önce ağır ağır yürüdü, sonraki seferde hızlı adımlar attı, bir kez de çizdiği yayı bozmamaya dikkat ederek koştu.

"Güzel. Şimdi şöyle yapacağız. Sen sahnede sürekli yürüyeceksin. Ama o çizdiğin yayın üzerinde değil. Karışık şekillerde. Gittiğin yere ulaşman için mutlaka arkanı dönmen gerekiyorsa dönebilirsin. Sahnenin her yanını kullanmaya alışmanı istiyorum. Arkanı dönmeme imkânın varken de asla dönmemeni. Sen bunu yaparken ben seni konuşturacağım. Hem bana hem de sahneye odaklan. Zaten oyunda da her zaman bunu yapıyoruz, değil mi?"

Güneş farkında olmadan, "Doğru..." diye mırıldandı. Bu sefer zor olacağını tahmin ediyordu ama bir yerden başlaması gerekiyordu.

Ömür adım atmadan önceki tereddüdünü hissetmiş gibi, "Gerilmene gerek yok," dedi. "Burada sadece ben varım ve konuşacağız. Şimdi, sahnenin her yeri senin... İstediğin gibi yürü bakalım."

Güneş yürümeye devam etti. Ömür, ısınması için ona bir süre fırsat verdi. Oradan oraya bir amacı ve düzeni olmaksızın yürüyordu. Omuzları dikti, tepeden topladığı saçları artık dağılmıştı. Birkaç tutamı yüzüne düşüyor, tavandan yansıyan sarı ışık yüzünde tel tel gölgeler oluşturuyordu.

"Bana en yakın arkadaşından bahseder misin?"

Güneş, adımlarını bir an yavaşlattı, sonra toparlanıp dikkatlice yürümeye devam etti. "Dicle, aynı zamanda Cihan'ın eşi... Abilerimden birinin yani... Lisede tanıştık. Geçen sefer anlatmıştım, hani şu beni sahneye çıkmam için sürükleyen arkadaşım. İşte o... Liseden sonra kopmadık. Cihan'la da çok yeni evlendiler. Düğün yapmak istemediler, ufak bir tören oldu. Güzeldi..."

"Arkanı dönme," diyerek araya girdi Ömür. "İlk oynadığın oyun neydi?"

"Seksen Günde Devriâlem... Kitabını da çok severim. Lisede oynamıştık, tabii çok profesyonelce değildi. Okudun mu?"

"Okudum da izledim de."

"Aouda'yı oynadım. İlk kez sahneye çıktığım gün kusacağım sandım." Bu söylediği, Ömür'ü güldürdü. Güneş, duymamış gibi devam etti: "Sonraki seferlerde bu mide bulantısı hiç geçmeyecek diye düşünmeye başladım ama sanırım bir yerden sonra alışıyor insan."

Bir sessizlik oldu, Güneş sıradaki soruyu beklemek yerine, "Peki sen?" diye sordu.

Ömür başını eğdi, Güneş'in göremeyeceği kısa bir an kendi kendine tebessüm etti. Ona arkasını dönmek, dilediğince gülüp içindeki bu coşkuyu boşaltmak ve hayatına öyle devam etmek istiyordu ama hayır, ciddi yüz ifadesini bozmamalı ve iyi bir öğretmen olmalıydı. Kötü bir ergene dönüşmenin sırası değildi.

"Pekâlâ, o zaman, sıradaki seviye şu..." dedi, sahneye çıkıp Güneş gibi amaçsızca yürümeye başladı. Yürürken Güneş'e bakıyor, gözlerini gözlerinden ayırmıyordu ancak Güneş'in gözleri yerdeydi. "Ben de seninle yürüyeceğim. Karşılıklı konuşacağız. Bir yandan da yürümeye devam edeceğiz. Dikkat edersen, birçok sahne bu şekilde dinamiktir. Ve bu durumda, sahnedeki partnerinin gözlerine bakman gerekir. Yere, havaya ya da seyirciye değil. Ama aynı zamanda seyirciye yönelik de oynaman gerekir. Biraz karışık mı oldu?"

Güneş başını kaldırdı, yürüdüğü yönü değiştirdi ve Ömür'e bakarak adım atmaya başladı. "Hayır, anladım. Hâlâ seyirciye oynuyorum, onların görmesini sağlıyorum ama seninle iletişim kuruyorum."

"Aynen öyle. Bedeninin bana dönük olduğu algısını yaratmak için hem bana hem de seyirciye dönük olman gerek. Bu yüzden sahnede genellikle çapraz duruyoruz."

Güneş yürüyor, gözlerini Ömür'den ayırmamaya çalışıyordu ama bu, gözlerini hiç kırpmadan berrak bir göle bakmaya benziyordu. Ömür'ün gözleri renkli olmasına rağmen dipsiz bir kuyuyu andırıyordu. Gözleri, yeşilin öyle açık bir tonuydu ki neredeyse elaya çalıyordu. Berrak ve lekesizdi. En başından beri en gizli olan gözler bunlar değil miydi?

"Sürekli birinin gözlerine bakmak zor, değil mi?"

Güneş cevap vermek yerine güldü. Evet, zordu ama Ömür'ün gözlerine bakmak daha zordu. Adamın gözlerinde bir şey vardı. Güneş'in dikkatini çeken, *bak, buradayım ben* diyen ama kadının adını bir türlü koyamadığı, anlamlandıramadığı bir şey.

"Ben de tıpkı Destan gibi konservatuvara girmek istiyordum," diye aniden konuyu değiştirdi Ömür. "Ama giremedim. Olmayınca, puanımın yettiği bir fakülteye girdim. İşletme okudum. O son senesindeyken Çimen mevzusu oldu, Destan da bir gün bana gelip bu projeye bir şans vermek istediğini söyledi. Ve oyuncuya ihtiyaçları olduğunu, benim de denememi söyledi. Çok itiraz ettim, hiç eğitimim olmadığını söyledim. 'Yeteneğim olsaydı konservatuvara girerdim,' dedim ama Destan bu... Tabii ki dinlemedi. Bana inanıyordu. Bana hep inanır. Sanırım ilk kez o zaman sahneye çıktım. Bir süre Destan'la çalıştıktan sonra klasik bir sahneyi oynadım. Romeo ve Juliet..."

"Balkon sahnesi..."

"Evet. İnan bana, hiç iyi oynamadım ama oyuncuya ihtiyaçları vardı."

"Kötü oynadığını sanmıyorum. Öyleyse bile, zaman içinde bir mucize gerçekleştirdiğin anlamına gelir bu."

Ömür, sahnede bir süre sessizce adımladıktan sonra sol köşede duraksadı. "Bugünlük bu kadar yeter mi? Yoruldun."

Güneş başını salladı, sahnenin ucuna tembelce oturdu. Ellerini arkaya yaslayıp tavana doğru baktı, gülümsedi. "Demek Romeo ve Juliet... Biliyor musun, o oyunu hiç sevmem." Ömür'e döndü. Bunca yürümenin, konuşmanın ve bakışmanın sonunda gözlerine bakmak daha doğal geliyordu. "Yine de görmek isterdim. Seni yani, oynarken..."

Ömür boğazını tıkayan, kulağında uğultulara sebep olan bir çarpıntıya tutuldu. Gücü yetseydi daha kuvvetli bir sesle söylerdi ama Güneş'in duyup duymadığından bile emin olamadan, ancak fısıltıyla cevap verebildi: "Hepsini hatırlamıyorum, bir daha oynamadım hiç. Ama sevdiğim bir kısmı var."

Tek adımda, basamakları kullanmadan sahneden indi, Güneş'e döndü. Yükselti farkı azdı ama sahnenin ucunda oturan Güneş balkonda gibi olmuştu şimdi.

Oyunculuk neydi, öyküyü anlamak nereden geçerdi? Hepsi, bir karakteri anlamaktan ve iyi gözlemlemekten ibaretti. Romeo'yu anlıyordu; o garip, saf ve delice âşık adamı anlıyordu. Uzak biri gibi değil, kitabı çok kez okuduğu için de değil... Derininde bir yerde biliyordu.

Güneş'e döndü, ona öğrettiği gibi duruyordu. Ona dönük ama aynı zamanda seyirciye de dönük. Gerek yoktu ama alışkanlıktı. Güneş'in şaşkın gözlerine bakarak hafifçe gülümsedi, titrek bir nefes verdi. Gözleri doldu dolacaktı, yıllardır ağlamamıştı oysa. Neden bu kadar duygulandığını bilmiyordu, belki de Romeo olmaktan geliyordu.

"Dur, şu pencereden süzülen ışık da ne?

Evet, orası doğu, Juliet de güneşi!"

Güneş'e doğru küçük bir adım attı. Güneş'in kalbi göğüs kafesinin bir ucundan diğer ucuna hızla yol aldı, dünyanın sonuna yol aldı, evrenin bilinen tüm köşelerine yol aldı. Etrafını sarıp sarmalayan, gözlerindeki bu his neydi, elleri kolları nasıl da öyle aniden değişmişti?

"Yüksel ey güzel güneş, öldür şu kıskanç ayı,

Bak nasıl da sararıp solmuş Tanrıça kederden

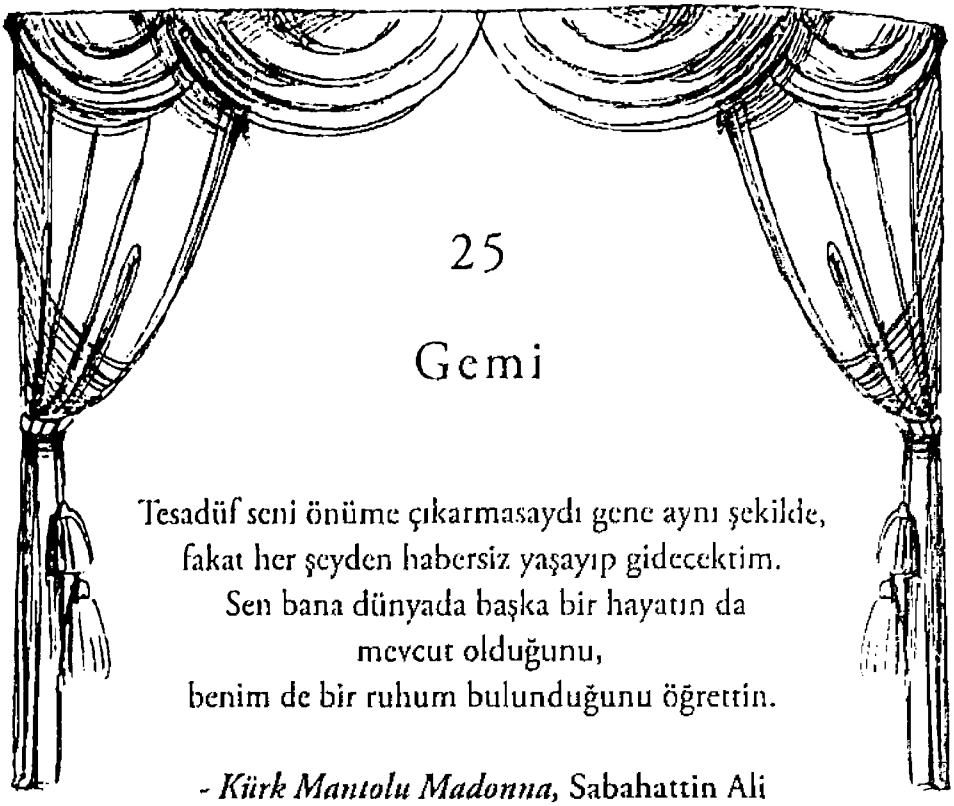
Sen ondan çok daha güzelsin diye."

Devamını hatırlamıyordu, bu yüzden sustu ve çekimser bir adım daha attı. "Sanırım böyle bir şeydi."

Güneş uzun bir süre lal oldu, ne dese bilemedi, hareket bile edemedi. Elleri, ayakları fazlalık gibiydi. Bunları nereye koyması gerekiyordu? Şimdi ne söylemesi gerekiyordu? İkisine de sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda doğruldu, ayağa kalktı ve gülümsedi.

"Ya bir yalancısın ya da dediğim gibi bir mucize."

Ömür'ün elinden, bodrumdan kaçarcasına merdivenlere yönelen Güneş'in ardından bakmak ve bir gün, böyle ardından değil de gözlerine bakacağını ummaktan başka bir şey gelmedi.

25

Gemi

Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı gene aynı şekilde,
fakat her şeyden habersiz yaşayıp gidecektim.
Sen bana dünyada başka bir hayatın da
mevcut olduğunu,
benim de bir ruhum bulunduğunu öğrettin.

- *Kürk Mantolu Madonna,* Sabahattin Ali

Salondaki tüm ışıklar yanıyordu, kapıların açılmasına yarım saatten az vardı. Güneş sahnenin hemen önünde durmuş, şaşkın gözlerle etrafa bakıyordu. Bunu yaşıyor muydu gerçekten? *Bunu?*

Ömür seyirci koltuklarından birindeydi, Elma Şekeri'nin yönetmeni o olduğu için insanlara talimatlar yağdırıp duruyordu. "Hem Destan hem de Mert başrol olunca mecbur..." demişti birkaç gün önce yemek yerken. "Aslında, pek iyi değilim bu konuda."

Belli ki yine yanılıyordu.

"Anıl, şu dekoru biraz sola çeker misin?"

Adamın güçlü ama gergin sesi, Güneş'in kendi kendine gülmesine neden oldu. Bu gülüşü o esnada arkasından geçen Can'ı da güldürdü. "Bu bakışı biliyorum. Şoka girdin, değil mi?"

"Kim şoka girdi?" diye seslendi Anıl, bir evin duvarına benzeyen dekoru çekiştiriyordu.

Yağmur koşarak Güneş'in yanına geldi. "Güneş tabii ki... Benim ilk günümü hatırlıyor musunuz? Merak etme, Güneş. Gayet normal. Sana hiçbir görev vermemiş olmamızın bir sebebi var."

O esnada arkadan İpek'in sesi duyuldu. "Destan, makyajını yapalım! Güneş, bana yardım eder misin?"

Yağmur sahneye çıkarken ellerini *ne yapalım* dercesine kaldırıp sırıttı. "Görevsizlik buraya kadarmış!"

Sonrası, Güneş için bir rüya gibi geçti. İpek makyajlar için uğraşırken Anıl dekorlarla oynayıp duruyor; Ömür, Destan'la Mert'e unutmamaları gereken şeyleri tembihliyordu. Yağmur oradan oraya koşturup insanların arasında mekik dokuyor, hiç kimse ve hiçbir şey yerinde saymıyordu. Güneş'in başı dönmüştü.

Etraf bir dinginliğe kavuştuğunda oyunun başlamasına yalnızca beş dakika vardı. Salona giren son insanlar da yerleşirken Güneş'in onca kalabalıkta dahi duyabildiği tek şey, heyecanla atan kendi yüreğinin sesiydi. Bunca zaman ulaşmasının imkânsız olduğunu düşündüğü bu anda ve bu insanlarla, dünyanın geri kalanından ayrı bir evrende gibi hissediyordu. Kırmızı perdenin bu yanı, diğer insanların görmeye henüz vakıf olamadığı sahne, sanki içinden bir parçaymış gibi hemen önünde uzanıyordu. Perdeyle duvarın arasındaki ince aralıktan görebildiği yabancı yüzler, duyacakları ve görecekleri öykü için beklenti dolu gözlerle perdeye bakıyordu. Genç bir kız şalını çıkarıyordu, onun önünde oturan bir çift birbirlerine yaklaşmış fısıldaşıyor, gülüşüyordu. En arkalarda oturan yalnız bir adam vardı, yanındaki koltuklar boş kalmıştı.

Arkasından birinin yaklaştığını duydu ama dönüp kim olduğuna bakmadı. Ömür olduğunu biliyordu, odunsu ve baharatlı kokusu etrafını sarıyordu. Ömür'ün sakin ve huzurlu sessizliğinin tadını çıkardı. Bir süre ikisi de konuşmadı ama Ömür sonunda ufak bir tebessümle Güneş'in kulağına doğru fısıldadı: "Buradan insanları izlemek çok ilginç, değil mi?"

Güneş başını aşağı yukarı salladı ve tıpkı Ömür gibi fısıldadı: "Onlar başka bir dünyada, biz başka bir dünyada gibi."

"Ve birazdan, onlara dünyamızı göstereceğiz."

Elma Şekeri, sık sık kavga eden bir çiftin oyunuydu. Destan ve Mert, iyi giden kariyerleri ve aile hayatlarıyla mükemmel çifti oynuyordu. İzleyiciler, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını Yağmur ve Anıl'ın oynadığı komşu çiftin ikiliye misafirliğe gelmesiyle görüyordu. Oyun kısa sürede, anlaşamayan iki çiftin komedisine dönüyor ve salon her seferinde kahkahadan kırılıyordu.

Genç kadın, oyun bittiğinde salonun geri kalanı gibi ayağa kalktı ve ekibi ayakta, var gücüyle alkışladı. Gurur duyduğu çocuklarının okul gösterisini izlemiş bir anne gibi başını iki yana sallıyordu. Bu insanların hiçbirini tanımıyordu ama hepsini tanıyordu. En ortadaki sarışın, kalıplı adam Mert olmalıydı, yanındaki sarı saçlı kadın da Destan. Can'ı göremiyordu ama onun bu oyunda oynamadığını zaten biliyordu.

Hem Can'ın düşüncesinden hem de oyunun bitişinden ötürü boğazına takılan yumruyu yutkunup, herkes çıkış kapısına yönelmeden aceleyle salondan çıktı. Kulise girmek kolay olur muydu acaba? Ne yazık ki yer bulma konusunda pek iyi değildi ve bu büyük, karışık binada kulisi bulabileceğini pek sanmıyordu. Acaba izleyicilerle aynı kapıyı mı kullanıyorlardı yoksa binanın bir arka kapısı var mıydı?

Topuklarının üzerinde dönerek binanın dışına çıktı ve sokağa bir göz attı. Şayet binanın arkadan bir çıkışı varsa -ki öyle olduğunu düşünüyordu- arka tarafa buradan geçmenin hiçbir yolu yoktu. *Ya binanın içine girip arka çıkışı bulacağım ya da...* Ya da şu kahrolası uzun topukları üzerinde uzun bir müddet koşacak ve bu sokağın sonuna ulaşacak, ardından köşeyi dönüp biraz daha koşacak, sonra diğer sokağa girecek ve arka çıkışı görene dek birazcık daha koşacaktı. *Birazcık, Defne,* dedi kendi kendine. O çıkışı, binanın içinden bulamayacağına adı gibi emindi.

Başını *öyle olsun* dercesine yana yatırıp hızlı adımlarla sokağın sonuna ilerlemeye başladı. Neden acele ettiğini bilmiyordu, toparlanıp binadan çıkmaları epey sürerdi ama işini şansa bırakmak istemiyordu. O koştukça omzuna ancak değen dümdüz kızıl saçları rüzgârın etkisiyle dağılıp perişan bir hâl aldı. Topuklu

ayakkabılarıyla attığı hızlı ve sert adımlar yüzünden kendini hiç iyi hissetmiyordu ama Can'ı şimdi yakalayamazsa haftaya kadar, yani yeni bir oyun sahnelenene kadar beklemek zorunda kalacaktı. Ne vardı yani o lanet olasıca Can telefonunu değiştirmemiş olsaydı? Ve bir kere olsun kendi gibi davranmak yerine Ankara'ya ayak bastığında arayıp haber verseydi? *Hayır, ben neden peşinden koşuyorsam...*

Sonunda, köşeyi dönüp sokağa girdiğinde adımlarını biraz yavaşlattı. Kapıdan çıksalar bile bu mesafeden bağırıp onları durdurabilirdi. Kendine bir iki saniye verip saçlarını yatıştırdı, omuzlarını dikleştirdi. Nefesini düzene sokmak için birkaç derin nefes aldı. *İnsan gibi göründüğümü umuyorum.* Neyse ki kolay terleyen biri değildi ve soğuk rüzgâr da bu yolda yardımcısı olmuştu.

Kapıdan çıkan bir adamı görünce, onun Can olduğunu umarak yaklaştı ama dikkatlice baktığında, gördüğü kişinin ondan daha kalıplı ve uzun olan başka bir adam olduğunu fark etti. Neşeyle seslendi: "Ömür!"

Ömür, sesi duyunca tıpkı genç kadının beklediği gibi ani bir hareketle ve şaşkın gözlerle ona döndü, uzun bir süre boş boş baktıktan sonra dudakları aralandı. "Defne?"

Defne Sarper, onu böyle gardını almamışken yakalamış olmanın verdiği hazzın keyfine vardı. Ne de olsa Ömür'ü böyle yakalamak öyle her yiğidin harcı sayılmazdı. Kollarını uzatıp adımlarını Ömür'e doğru atarken, "Neyse," dedi alayla. "En azından adımı unutmamışsın."

Hâlâ şaşkın olan adamın hareketsizliğini hiç umursamadan ona hafifçe sarıldı ve gözlerini şüpheyle kısıp dudaklarına hain bir gülücük kondurdu. "Can içeride, değil mi? Geldiğinizi posterlerden mi öğrenecektim?"

Ömür'ü mahcup etmek böyle kolaydı işte. Kararan bakışları ve düşen omuzlarından belliydi. Oysa Defne onun, duygularına dair hiçbir açık vermediğini sandığına yemin edebilirdi.

Ömür, boğazını temizledi ve kapıya doğru gergin bir bakış attı. "Oyunu izledin mi, içeride miydin?"

Defne, alıngan bir ses tonuyla, "Arka kapıyı bulacağım diye ne kadar dolaştım, haberin var mı?" diye sordu. "Elbette içerideydim."

"Aslında, binanın içinden geçsen epey kolaydı."

"Kesin kaybolurdum," dedi Defne ama cürufta boğulduklarını fark edince başını iki yana salladı. "Asıl soru, Can nerede?"

Ömür onun ısrarla sorduğu soruya güldü ve başını *ben seninle ne yapacağım* dercesine iki yana salladı. Defne'yi severdi ama bu tehlikeliydi. Tam da şu an tehlikeliydi. Hiçbir şey yerli yerinde değilken ve ortalık zaten daha yeni durulmuşken şimdi bir de Defne'nin gelişi tehlikeliydi.

Olacakları daha şimdiden görebiliyordu. Defne dik duruşu ve sert bakışlarıyla Can'a dik dik bakacak, dudaklarını büzüp, *Geleceğini neden haber vermedin?* diye soracaktı. Ardından dayanamayacak, o katı duruşunu çok da bozmadan, "Gel buraya," diyecekti. *Özledim seni, deli çocuk.*

Buraya kadar hiçbir sorun yoktu. Asıl sorun, ekibin Defne'yi tanımıyor oluşuydu. Destan, Defne'yi tanımıyordu. Ömür, küçük gibi görünen bu sorunun ufak bir kıvılcımla nasıl büyüyebileceğini görebiliyordu. Defne'yi buradan uzaklaştırabilir miydi? Uzaklaştırması gerekir miydi?

"Ömür?"

Ömür, Destan'ın şüphe dolu sesini duyunca gözlerini kapadı, yutkundu ve aklındakileri ele vermeyeceğini umduğu bir yüzle ona döndü. Geç kalmıştı ama karışmak istediğinden de emin değildi zaten. *Karşılaşmalarını engelleyemezdim,* diye teselli etti kendini.

"Bakın burada kim var," dedi neşeli bir sesle.

Destan, ağır adımlarla yaklaşıyordu. Bir yanında Güneş, diğer yanında Yağmur vardı. Ömür canlı bir sesle devam etti: "Defne, Can'ın eski bir arkadaşı. Can'ı görmeye gelmiş. Defne, bunlar da Güneş, Destan ve Yağmur."

Üçü de kollarını bağlamış, *Kötü Kızlar* filmindeki popüler kızlar gibi yargılayan bakışlarla baştan aşağı Defne'yi süzüyordu. Ömür bu komik görüntüye gülmemek için elinden geleni yaptıysa da Güneş'in yüzündeki o temkinli ve belki de biraz gergin ifadeye keyiflenmemek elinde değildi.

Defne'nin uzattığı eli ilk Yağmur sıktı, sonra Destan ve Güneş. Destan, içinde bir şüphe, adını koyamadığı bir sıkıntıyla memnun olduğunu mırıldandı. Hatırlamaya çalıştı. Can'ın hayatına girip çıkan herkesi bilmesi imkânsızdı elbette ama önemli olan herkesi bildiğine emindi. Kimdi bu kadın, Destan adını bir kere bile duymamıştı.

Hemen arkasında Can'ın sesini duyunca düşünceleri bölündü.

Can, çıkış kapısında kalakalmıştı. Hayret dolu gözleri Defne'nin yüzüne sabitlenmiş, bir eli tırabzanda kalakalmıştı. "Defne?"

Defne buz gibi sesiyle, "Ne bakıyorsun öyle hayalet gibi, ben bu şehirde yaşamıyor muyum sanki?" dedi. O böyle söylerken Can kızları geçti, Defne'nin yanına neşeli adımlarla ilerledi. Destan, Defne'nin yüz ifadesinin Can yaklaştıkça sertleşmesini, kadının gözlerini kısışını ve kaşlarını çatışını gözünü dahi kırpmadan izledi.

"Merhaba, Can," dedi Defne, aynı buz gibi sesiyle. "Geldiğinizi neden haber vermedin?"

Can sıkıntıyla iç çekip başını eğdi. Hayretle bir ona bir kadına baktı Destan. Cevap vermeyecek miydi? Alaya almayacak, geçiştirmeyecek miydi? Önemsizmiş gibi elini sallamayacak mıydı? Espriye vurup sorusunu yanıtsız bırakmayacak mıydı? Kim Can'la onu azarlar gibi konuşabilirdi? Can kimin karşısında böyle mahcup düşerdi? Yakın bir arkadaşı yoktu, Can'ın hayatı hep Çimen'den ibaret olmuştu. Ne kadar zorlarsa zorlasın aklına çok eskilerden bile bir isim gelmedi.

O bunları düşünürken Destan'ı daha da hayrete düşüren bir şey oldu. Defne'nin yüz hatları yumuşadı, kırmızı dudakları yukarı kıvrıldı ve gözlerine şefkatli parıltılar yerleşti. "Gel buraya, *deli çocuk*. Seni özledim."

Onun yelkenleri hızlıca suya indirişi Can'ı güldürdü ve adam güçlü kollarıyla Defne'yi sarıp sarmaladı. Defne çok uzun zaman sonra kendini bir dostun kolları arasında buldu ve eve dönmüş hissetmenin verdiği huzura tutundu. "Seni gerçekten özledim," diye fısıldadı. "Gittin mi tam gidiyorsun be adam."

Can güldü, nefesi Defne'nin saçlarını hareketlendirdi. "Halletmeye çalışıyorum o mevzuyu ama biraz yolum var gibi," diye fısıldadı.

Defne kaşlarını çatarak geri çekildi ve Can'ın yüzüne baktı. Bunun ne demek olduğunu soracağı esnada yabancı, yeni bir ses duydu. Tok, güçlü bir ses... "Merhaba?"

Sesin geldiği yöne döndü. Mert, arkasında Anıl'la birlikte binadan çıkmış, ekibin kalanına doğru yürüyordu. Defne'nin adamı gördüğünde düşünebildiği tek şey sahnedekine nazaran ne kadar farklı göründüğü oldu. Sahnede geniş omzu ve altın orana sahip olduğuna emin olduğu yakışıklı yüzüyle bir Yunan tanrısını andırıyordu; onunla konuşmak bir yana, ona yaklaşmak dahi zor olmalıydı. Oysa sahnenin dışında, bu karanlık gecede ve sokakta Mert yalnızca... Mert gibi görünüyordu. Daha küçük, daha nahif. Yaklaşması daha kolay. En az sahnedeki kadar yakışıklı.

Bu isimlerin hiçbirinin kendisini tanımadığını biliyordu, pot kırmak ya da Can'ı zor bir durumda bırakmak da istemiyordu. Bu yüzden, onları tanıyormuş gibi davranmak yerine onlar gibi oyuncu olmasa da durumu idare etmeye çalıştı. "Merhaba?"

Can yanlarına gelen iki adamı işaret etti. "Mert ve Anıl. Arkadaşlar, Defne."

Defne, Anıl'ın sıcak elini sıktı. Mert'e dönüp elini uzattığında adamın göz bebeklerine bakakaldı. Eli havada, içi beklenti doluyken bir tür aynaya bakıyormuş gibi hissetti, gülümsedi. "Memnun oldum."

Mert de aynı şekilde karşılık verdi, tuttuğu elini bıraktığında Defne elini garip bir boşlukta hissetti. Anlamadan eline baktı, kaşlarını çattı. Düşmek üzere olduğu düşünce girdabından onu kurtaran Ömür oldu.

"Biz de bir yerlerde oturup kafa dağıtmaya gidiyorduk. Açılışın şerefine. Gelmek ister misin?"

Can, bunu yaptığı için Ömür'e minnet dolu bakışlar attı, Defne ondan habersiz kibarca gülümsedi. "Elbette, ekip için sorun değilse hoşuma gider."

Herkes bir ağızdan sorun olmadığını söyleyince, caddede yürüyüp oturabilecekleri sakin bir kafeye doğru ilerlediler. Can ve Defne grubun arkasından yürüyor, gece ayazına rağmen gülümseyerek konuşuyordu.

"Mert gittiğimiz yerin sahibini yakından tanır," diye açıkladı Can. "Hep oraya gideriz."

"Havadan sudan konuşarak benden kaçamazsın, Can." Ses tonu sert, bakışları sitemkârdı. "Seni özledim ve sana hiç dayanamam, biliyorsun. Ama bana bir açıklama borçlusun ve ekiple birlikte oturduğumuzda bunun için bir şansın olmayacak. Bir yerden başla."

Can derin bir nefes verdi, nefesi geceye buhar olup karıştı. Ondan ses çıkmayınca Defne tekrar denedi. "Oflama, bir açıklama yap, yeter. Halletmeye çalıştığını söylemiştin. Buradan başlayabilirsin, bir açıklamayı herkes hak eder."

Bu söz, Can'ın yüreğini derinden bir yerden sarstı. Hüzün ve pişmanlık gözlerine yerleşirken ensesini kaşıdı. Düşündüklerini sözcüklere dökmek ne kadar zordu böyle...

"Sen benim uzaklardaki sığınağımsın," diye mırıldandı zayıf bir sesle. Dönüp kadının gözlerine baktı. "Seni ararsam, seni görürsem yine güçsüz düşerim sandım. Özür dilerim."

Defne uzun bir süre konuşmadı. Öndeki gruptan neşeli mırıltılar geliyor, Defne'nin topuk sesleri ve Can'ın adım sesleri birbirine karışıyordu.

"Demek düşündüğün gibi olmadı?"

"Ne?"

Defne bilmiş bir şekilde güldü. "Sandım dedin. Demek ki öyle hissetmedin."

Can hiçbir şey söylemedi. Defne, Can'ın koluna asılarak kulağına eğildi. "Biz birbirimize ancak güç katabiliriz, deli çocuk. Sonunda bunu fark etmiş olmana sevindim."

Önlerinde duran ekibe geri çekilmeden, göz ucuyla baktı. En arkalarında kalmış, çekingen gözlerle arada bir Defne ve Can'ı kontrol eden Destan'ın bir kez daha onlardan yana döndüğünü görünce güldü. Kadın yakalanınca hızla önüne döndü, grubun ardından hızlı adımlarla kafeye girdi.

"Bu arada, senin sarışın..." diye mırıldandı içeri girmeden önce. "Fena bozuldu, demedin deme."

Bu, Can'ı sıkkın bir şekilde güldürdü. "Destan beni kıskanmaz ki. Bu kalbin kime ait olduğunu en iyi o biliyor."

Defne kahkaha attı. Can'ın kolunu *öğrenecek ne çok şeyin var* der gibi sıvazladı. "Kıskanması için aramızda bir şey olduğunu düşünmesine gerek yok ki."

Bu söylediği Can'a göre mantıksızdı, kaldı ki Destan haftalardır o kadar sinirliydi ki normalde Can'ın ne yaptığıyla ya da kiminle olduğuyla ilgileneceği varsa bile bu aralar hiçbirini önemsemezdi. Dayanamadı, engel olamadığı bir merakla Destan'a baktı.

Can'ın hemen sol çaprazına, İpek'in yanına oturmuştu. Oyun sonrası, sarı saçlarını tepesinde toplamıştı, birkaç tutam yüzüne düşüyordu. Makyajını tamamen silmişti, yanaklarındaki küçük güneş lekeleri loş ışıkta hafifçe belli oluyordu. Dudakları kurumuştu, zaten Ankara'ya geldiklerinde cildi hep çok kururdu. Biçimli kaşlarından biri hafifçe havalanmıştı, gözleri masadaydı.

Bu detay, gözlerini masaya dikmiş öylece oturuyor oluşu Can'ın içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Yüzünde hiçbir ifade olmayan kadın, etrafıyla da ilgilenmiyordu. Bir şeye bozulduğunu, üzüldüğünü söylemek bin şahit isterdi. Ama Can bu hilesini biliyordu kadının. Gözlerini kontrol edemediği zaman yerden kaldırmayışını ve insanlardan bir şekilde saklayışını... Herkesi ifadesiz yüzüyle bir sorun olmadığına inandırışını.

Kaşları gayriihtiyari çatıldı.

Can'ın düşüncelerinden de Destan'ın durgunluğundan da bihaber olan İpek, koluyla Destan'ı dürterek masada dönen muhabbeti dağıttı. "Ee, bugün konser vermeyecek misiniz?"

Destan bir an gerildi, sonra gözlerini sakince kaldırıp neşeyle ama yorgunca gülümsedi. "Çok yoruldu bugün sesim. Sahneden sonra şarkı söylemeyi hiç sevmem, biliyorsunuz."

"Mert, bari sen çık, abi. Hadi," diye seslendi Anıl.

Ömür, Mert'i ikna etme çabalarının arasında, anlamadan bakan Defne ve Güneş'e hitaben, "Bazen burada canlı müzik olur," diye açıkladı. "Destan ya da Mert de ara sıra söyler."

Mert de Destan da ısrarlara karşı çıkıyor, daha yeni sahneden indiklerini öne sürerek bu işten kurtulmaya çalışıyorlardı. Yağmur ısrarla, "Ne yapayım, karga sesimle ben mi şenlendireyim ortamı?" diyor, Destan gözlerini devirip bu akşam söylemek istemediğini öne sürüyordu. İpek, Destan'a; Anıl'sa Mert'e bastırıyor, hiç kimse vazgeçmiyordu.

Ömür hafifçe sesini yükseltti. "Israr etmeyin, haklılar." Masadaki herkes sustu, hep belli bir tonda konuşan Ömür'ün yüksek sesi herkesin ona dönmesine neden oldu. "Ama şunu hatırlatmak isterim ki Güneş daha önce bu eğlencemize hiç tanık olmadı ve bir daha ne zaman buraya gelebiliriz, onu da bilmiyoruz. Yani, sadece söylüyorum. Israra gerek yok..."

Onun bu nereden vuracağını bilen tavrı karşısında gülen Mert, sonunda sandalyesini geri itti. "Tamam, bir şarkı söyleyeceğim ama artık Destan'a ısrar etmeyin. Gerçekten yorgun görünüyor."

Destan onun bu tavrına içtenlikle gülümsedi ve en azından Mert'in kendisini anlamadığı zamanlarda bile koruyacağı gerçeğinde teselli buldu. Tanıştıkları günden beri yanında olan ve en zor günlerinde onu ayağa kaldıran bu adamın sahneye yürüyüşünde huzur buldu.

Mert, sahnedeki gitarı eline aldı, boş sandalyeye oturup mikrofona doğru eğildi. "Herkese iyi akşamlar. Arkadaşlarım bir şarkı için çok ısrar ettiler, müsaadenizle söylemekten keyif aldığım bir şarkıyı söyleyeceğim."

Mert, şarkının girişini gitarla çalarken bir yandan da bu eşlik tuttu. Define melodiyi tanıyıp gülümsedi, bu şarkıyı sevdi. Define küçükken annesi bu şarkıyı sık sık mırıldanırdı. Mert sözlere girince, Define farkında olmadan sözlere eşlik etti.

"Ah, küçücük gemi, sulara attım şimdi kendimi, delisin

Ah, yakarlar seni, dönmezsin bir daha geri, delisin

Ah, peşimde rüzgâr, ne yağmurlar dost ne bir kıyı var, deliyim

Ah, düşlerim kaldı, yalnızım, düşlerim kaldı, deliyim

Kime sorsam dönüşüm yok, nereye gitsem mavi

Yelkenimde deli rüzgâr, her yanım tuz, deliyim...[1]*"*

Masadaki herkesin mırıldanarak eşlik ettiğini fark edince gülümsedi. Ömür, Güneş'in bunu görmesini istemiş, Mert de bu yüzden ısrarlara dayanamamış olmalıydı. Diğer masalardan gelen hafif mırıltıları duyunca daha çok gülümsedi. Nasıl da kolayca insanları birleştirmişti.

Gözleri hafifçe dolunca yutkundu, sahnenin tepesindeki zayıf ışığa baktı, gözyaşlarını geri yollamaya çalıştı. Şarkıyı söylemeye devam eden Mert'e takıldı gözleri. Başını çevirmek, başka bir yere bakmak istediyse de yapamadı.

Adam açık mavi gömleğinin kollarını kıvırmış, üstteki bir düğmesini açık bırakmıştı. Altın saçları ışığın altında sapsarı parlıyor, gözleri bu kadar uzaktan görünmüyordu. Tokalaştıkları andan bu yana yüz ifadesinin ilk kez yumuşadığını düşündü Define. Belki de daha sık şarkı söylemeliydi.

"Ah, yaralı kalbim, yanıp gidecek yaralı kalbim, delisin

Ah, küçücük gemi, dönmezsin bir daha geri, delisin

Ah, deniz olayım, tuzumu rüzgârda savurayım, deliyim

Ah ne yelken ne yel, köpüklerde kaybolayım, deliyim.

[1] Ezginin Günlüğü'ne ait *Gemi* şarkısı. (y.n.)

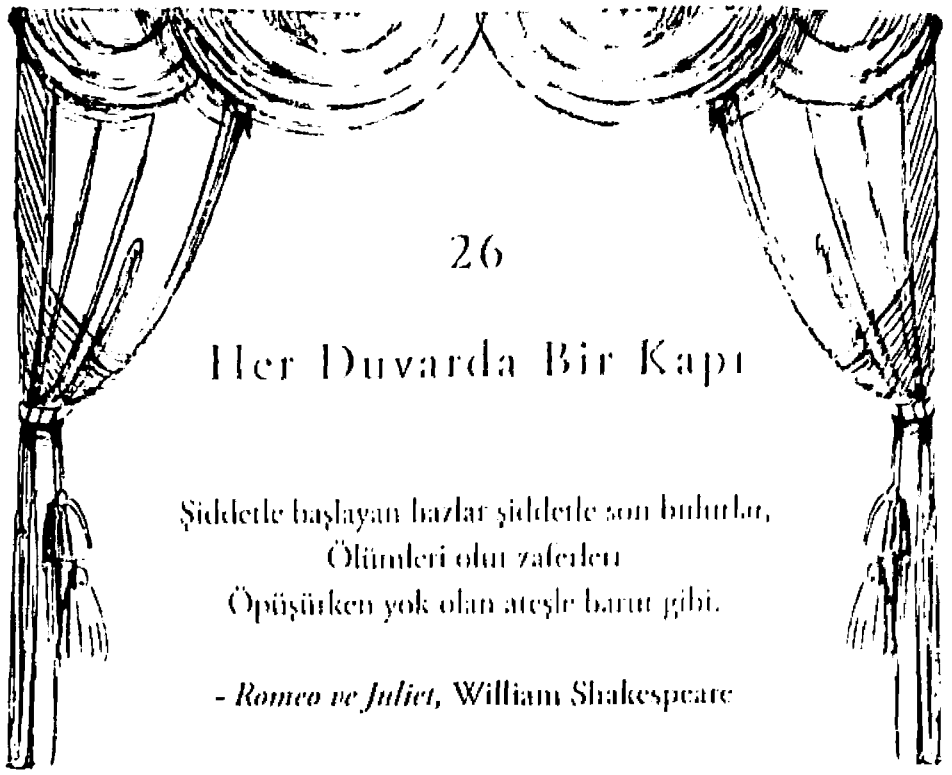
Kime sorsam dönüşüm yok, her gemi biraz deniz

Her yanım mavi, her yanım yel, her yanım tuz, deliyim...[2]"

Şarkı bitince gözlerini ondan alıp tutunacak bir dal aradı, yanındaki Can'a baktı. Adam sorgulayan gözlerle Destan'a bakıyor, belli ki düşünüyordu. Onun içinde bir şeyleri harekete geçirdiği için kendinden memnun bir şekilde arkasına yaslandı.

Kendi içinde harekete geçenleri fark edebilecek kadar kendini iyi tanıyordu ama görmezden geldi. Derin bir nefes aldı ve şarkının ardından masada başlayan sohbete odaklandı.

[2] Ezginin Günlüğü'ne ait *Gemi* şarkısı. (y.n.)

26

Her Duvarda Bir Kapı

Şiddetle başlayan hazlar şiddetle son bulurlar,
Ölümleri olur zaferleri
Öpüşürken yok olan ateşle barut gibi.

- *Romeo ve Juliet,* William Shakespeare

İrem, toprak tonlarındaki dükkânı görür görmez içinin ısındığını hissetti. Burası daha şimdiden ev gibi hissettiriyordu. Yabancı insanlara da bu hissi vereceğini umuyordu.

Ekip, bu saatlerde ilk oyunlarını sergilemelerine dakikalar kaldığı için son hazırlıkların peşinde koşuyor olmalıydı. İrem, o ilk telaşlarını ve koşturmalarını hep çok severdi ama bir kez daha yanlarında değildi. *En azından bu kez kafe var,* diye düşündü. *Dünya var.*

Dünya'yı göremeyince, "Ben geldim!" diye seslendi boşluğa doğru.

Adım seslerinin ardından mutfak tarafından Dünya geldi. "Hoş geldin." Genişçe gülümsedi.

"Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Ben de iyiyim. Bugün Ekin yok mu?"

İrem, gerçekten cevap vermekle geçiştirmek arasında gidip geldi. Aslında bu ikileme düşmezdi, cevabı her zaman netti. Elbette geçiştirecekti. Öte yandan, çok kısa süredir tanışıyor

olsalar da Dünya ona karşı hep çok samimi olmuş, ona güvenmiş ve her zaman gerçekleri söylemişti. Havaalanından döndükleri gün ona üzülmemesini söylemek yerine, kendisinin de ne kadar üzgün olduğundan bahsetmişti. Bu adam, yetişkinlerin kalanı gibi değildi. En azından şu ana dek öyle olmamıştı.

"Bugün ne yapacağım?" diye sordu montunu çıkarıp sandalyelerden birine asarken.

Dünya, kaşlarını çattı ama üstelemedi. "Bugün bilgisayarımı getirdim. Kitaplıklar için alacağımız kitapları seçmemiz gerek. Daha çok sahafları kullanırız diye düşündüm ama yeni çıkan kitaplardan bazıları da olsun istiyorum. Bu konudaki seçimleri de sana... Yani, Ekin de olursa size bırakıyorum. Sizin neslin okumaktan hoşlanacağı şeyleri seçmeye çalış. Kalan kısmı sahaf alışverişine çıkıp hallederiz."

İrem bir iç çekip duvar kenarındaki kahverengi, geniş sandalyeye oturdu. Dirseklerini masaya dayadı, başını avuç içlerine yerleştirdi. "Bütçeyi söyle, yeterli. Sen de onayladıktan sonra bugün içinde siparişi veririm. Ekin'e gelince..."

Ekin konusuna geri dönmesi Dünya'nın dikkatini çekti, elindeki toz bezini bırakıp tezgâha yaslandı.

"Bugün beni görseydi muhtemelen gelirdi. Ama kendisinden köşe bucak kaçtım. Bana öyle şaşkın şaşkın bakma, kendimi zaten kötü hissediyorum."

Dünya, anlamayan gözlerle İrem'e bakarken derin bir of çekti, tezgâhın yanından ayrıldı ve İrem'in karşısındaki sandalyeye yerleşti. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey, sorun yok. Onunla konuşmak istemediğim bir konuyu düşünüyordum yalnızca."

Dünya gülerek arkasına yaslandı, önce bu sorunu halledecekti. Dolapların içindeki tozlar bir süre daha bekleyebilirdi. Bazıları, ergenliği ve liseyi kötü bir dönem olarak anabilirdi ama Dünya gençliği ve genç insanların küçük dramlarını her zaman sevecekti. "Neymiş o konu?"

Başını iki yana sallayan İrem'in kızıl saçları dalgalandı. "Seninle de konuşmak istemiyorum."

"Peki..." diye mırıldanırken doğru soruyu düşündü. "Benimle ne konuşmak istersin?"

Bu soru, İrem'i çok uzun süre düşündürmedi. "Bir bilmece var, biliyor musun?" diye mırıldandı düşünceli bir sesle. "*Bir kapının açılması için ne gerekir,* diye."

Bu da nereden çıkmıştı? "Hiç duymadım. Ne gerekir?"

"Önce o kapının kapalı olması gerekir," diye yanıtladı İrem. "Bu bilmeceyi düşünüyordum. Benim sorumsa şu... Yani kapının açık mı olması gerekir? Kapıyı kilitlememem gerektiğini nereden bileceğim? Bence kilitlemem gerekiyor. Ama ya açılmayı hak ediyorsa?"

Bu, Dünya için de zor bir soruydu. Ciddiyetle başını sallayarak, "Bunu biraz düşünmeme izin ver," dedi. Sakince toz bezini bıraktığı yerden alıp mutfağa geçti, aklında İrem'in sorusuyla önce üstteki dolapları, ardından alttaki dolapları sildi. Dolapları silmeyi bitirdiğinde akşam olmuştu, çok yorulmuştu ama bir cevabı vardı ve cevabından da mutfağından da memnundu.

Ellerini yıkayıp İrem'in yanına geçti, hazırladığı kitap listesine bir göz attı. "Senin için tamamsa benim için de tamamdır."

Bundan birkaç saat önce oturduğu yere oturdu. "Cevap veriyorum."

Onun bu açıklamasıyla İrem gözlerini ekrandan aldı ve Dünya'ya sabitledi. Ela gözleri sabırsızca parlıyordu. "Nedir?"

"Duvar, senin duvarın. Kapı da senin kapın. İstediğin gibi kilitleyebilirsin. Bence önemli olan kapıyı kaç kez kilitlediğin değil. Kilitler de açılabilir. Bence mevzu, kapının var olması. Bir kapının açılması için önce var olması gerekir ve her duvar bir kapıyı hak eder. Kapıyı nazikçe çalan biri de en azından delikten bakılmayı..

İrem başını onaylar gibi salladı, dalgınca camdan dışarı baktı. Dünya hep haklı olmak ve en iyi yerden vurmak zorunda mıydı?

Yalnızca delikten bakacaktı.

Bir sonraki cuma günü, İrem okulun olduğu caddeye çıkan uzun sokağı yaprak hışırtıları arasında adımlıyor, çantasındaki mavi kitabın ağırlığını sanki diğer kitaplardan tamamen ayrı bir şekilde hissediyordu. Okula giden yol sanki bu ağırlıkla uzadı da uzadı. Aklındakini yapacak mıydı? Bir haftadır, istisnasız her gün saatlerce bunu düşünüyordu ama asla harekete geçemiyordu. Fakat o gün, sınıfa girip Miraç'ı gördüğü anda aslında kararını daha ilk anda verdiğini anladı.

Miraç her zamanki yerinde oturuyordu, duvar tarafındaki en arka sırada. Henüz sıra arkadaşı gelmemişti, bu yüzden yalnızdı. Kahverengi dalgalı saçları uzamıştı, yakında hocalardan uyarı almaya başlardı. Gözleri, sırasındaki bir defterin üzerindeydi.

İrem, bakışlarını çabucak kaçırıp hızlı adımlarla kendi sırasına geçti. Duvar kenarına kaçak bir bakış daha attı. Hâlâ başı eğik, defterine bakıyordu.

Bunu gerçekten yapacak mıydı?

Miraç kapıyı tıklatıyordu, inatla basıyordu zile. İrem, delikten bakmak, kim olduğunu sormak istiyordu. *Bunu yapmak istiyordu.*

Boğazını temizledi ve vazgeçmekten korktuğu için hızlıca hareket ederek mavi kitabı çantasından çıkardı. Küçük ve ince bir kitaptı, İrem bu kitabı üç kere okumuştu. İçinde, altını çoktan çizdiği tek bir kısım vardı.

Dört uzun adımda Miraç'ın yanına ulaştı. "Günaydın," diye mırıldandı, sesinin kelimenin sonuna doğru kaybolduğunu düşünmemeye çalıştı.

Miraç duyduğu sesle başını kaldırdı ve şaşkınlık içinde İrem'e bakakaldı. Uyanmamış mıydı henüz? Hâlâ rüya mı görüyordu?

Kız elindeki mavi kitabı sıranın üzerine bıraktı, "Sana bir şey getirdim," diye mırıldandı Miraç'ın sessizliğini görmezden gelerek. "Ee... Geçen seferki kitabı... Sevdiğin için. Neyse... Görüşürüz."

Kız, sırasına geçerken Miraç bir ona bir önündeki kitaba bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı. "Mavi Ev" yazıyordu kitabın kapağında. *Mavi Ev.* Miraç da alabildiğine mavi hissediyordu.

Aralık, 2013

Kış aylarını severdi. Ama bu kış, diğerlerinden bile daha güzeldi. Abileri dışında tamamen yalnız olduğu yılların sonunda, yanında bir değil, iki insan birden vardı.

Dicle hemen sağ yanında oturuyor, tüm derslerde ona eşlik ediyordu. Konuşkan, yerinde duramayan ve gürültücü biriydi. O yanındayken derslere odaklanmak zor oluyordu ama şikâyetçi değildi Güneş. Ne de olsa onun sohbeti, var olan tüm derslerden daha eğlenceliydi.

Yağız ise sınıfın öteki köşesinde otursa da varlığını mesajlarıyla her an hissettiriyordu. Sevgi dolu sözleri ve gözleri, Güneş'in etrafından bir an olsun çekilmiyordu. Güneş kendini harika bir şeyle kuşatılmış hissediyordu. Kendini görünmez sandığı bunca yılın sonunda söylediği ve yaptığı her şeyle görülüyor, izleniyordu. Keyif almadığını söylemek isterdi ama alıyordu.

Dicle, "Bu adam da felsefe bildiğini sanıyor," derken sesi alaycıydı. "Sus da dersini anlat artık."

Baygın gözlerini devirirken kurşun kalemiyle çizgili defterine küçük Tweety'sini çizmeye devam ediyordu. Oysa Güneş'in gözleri dikkatle adamdaydı. Dicle dikkat etmese de anlattığı şey Güneş'in zihnini çelmişti bile.

"Okulun sizler için sıkıcı, kasvetli bir yer olduğunu biliyoruz," diyordu siyah, dalgalı saçlı adam. Gözlükleri ona sahiden felsefe profesörü havası katıyordu. Kısacık boyu ile en arka sıradan güçlükle görünüyordu. "Bu yüzden bu yıl yaptığımız toplantıda, sizler için burayı nasıl daha keyifli bir hâle getirebiliriz diye konuştuk. Bu yıl, okulumuzda ilk kez bir tiyatro grubu kurmaya

karar verdik. Nergis Hocanız sizlere bu konuda önayak olacak. Katılmak isteyenlerin önümüzdeki bir hafta içinde başvurması ve isim yazdırması gerekiyor. İlk toplantıları haftaya pazartesi, öğle arasında olacak. Sizlerden yüksek bir katılım bekliyoruz."

Adam, yaptığı işten gurur duyduğu belli olan bir iç çekişle, göğsü kabararak cümlelerine noktayı koydu. "Gelelim dersimize..." diye mırıldanarak masasına geçti.

Güneş, ders boyunca tiyatrodan başka bir şey düşünemedi, Dicle'nin aralarda yaptığı yorumları duymadı bile. Ancak zil çaldığında başını iki yana salladı ve kendi kendine bunu yapamayacağını söyledi. Üçten fazla kişiyle konuşurken bile kendini kusacak gibi hissediyordu, nasıl olurdu da sahneye çıkardı? Bunu dillendirmeyecekti bile.

Dillendirmesine gerek olmadı da.

Yağız zil çalar çalmaz hevesle yanlarına yaklaştı. "Güneş, katılıyorsun, değil mi?"

Güneş, Yağız'ın gözlerine bir an için şaşkınlıkla bakakaldı. Onu yine, sınıfın öteki ucundan dahi gözden kaçırmamıştı, değil mi?

"Bir an için düşündüm," dedi Güneş, yalan söylemiyordu. "Ama yapamam ki. Yani, elimden gelmez."

Yağız başını inatla iki yana salladı. "Saçmalama. Tabii ki yaparsın."

Dicle bir Yağız'a bir Güneş'e baktı. "Ne kaçırdım?"

Güneş'in sessizliğini Yağız açıkladı. "Hocanın söylediği tiyatro grubu. Tam Güneş'lik değil mi? Zaten ilgisini çekti ama..."

Dicle, heyecanlandığında hep yaptığı gibi, "Doğru!" diye anidden ayaklandı. "Bayılırsın sen öyle dramatik işlere!"

Dicle'nin tiyatroyu böyle betimlemesi Güneş'i eğlendirse de tedirginliğinden ötürü gülemedi. "Bayılırım tabii de... Sahneye çıkamam ki."

Yağız, Güneş'in gözlerine kararsızca baktı. O ısrar etmekle geri çekilmek arasında gidip gelse de Dicle kararlı bir tavırla ayağa kalktı. "Saçmalamayın! Tabii ki yaparsın. Hemen ayağa kalk, nazlı kadın!"

Dicle, Yağız'ın şaşkın bakışları ve Güneş'in neye uğradığını şaşıran hâli arasında hiç duraksamadan Güneş'i çekiştirdi ve ayağa kaldırdı. "Bıktım bu hatundan! İlla zorlayacağız! Yürü, yürü..." Bir yandan da kızı çekiştiriyor, arkasından gelmesini sağlıyordu. Yağız ikisinin arkasına takılmış, Dicle'nin ne yapacağını merakla bekliyordu. "Zaten zorlamasak hiçbir şey yapmazsın ki sen!" diye söylenmeye devam ediyordu Dicle. "Yetti artık." Dicle, gözlüklü kadının önünde durup huysuz yüz ifadesini sildi ve samimi bir gülüş takındı. "Ah! Nergis Hocam, merhaba! Nasılsınız?"

Dicle'nin ani ruh değişimine şaşkınlıkla bakakaldı. Belki de oyunculuk için o başvurmalıydı.

"İyiyim, siz nasılsınız, çocuklar?"

"Hocam, biz çok iyiyiz. Güneş tiyatro kulübüne katılacaktı da onun için gelmiştik. İsmini yazabilir misiniz acaba?"

Hocanın gözleri keyifle parladı. "Elbette, Güneş! Çok sevindim." Telefonunu çıkarıp not alırken neşe içinde gülümsüyordu. "Pazartesi görüşelim!" Sonra bu sırrı daha fazla içinde tutamıyormuş gibi Güneş'e yaklaştı. "Aramızda kalsın ama ilk oyun için Romeo ve Juliet'i düşünüyorum." Çocuklar ona arkasını dönmeden hemen önce muzipçe göz kırptı.

"Dicle!" diye isyan etti Güneş, sınıfa giden tüm yol boyunca. "Yapamayacağım, göreceksin!"

Dicle koridor boyunca sesini çıkarmadı ama sınıfa girmeden hemen önce Güneş'e muzip bir şekilde göz kırptı. "Bana teşekkür edeceksin."

Güneş, Dicle'ye hep minnettar kalacaktı.

Miraç ertesi gün ağaçlı yolda hızlı adımlarla yürüyor, soğuk rüzgâr sert bir şekilde yanaklarına çarpıyordu. Elleri ceplerinde, yüreği ağzındaydı. Bu yaptığı, yapmak üzere olduğu şeyden zerrece emin değildi ve her an yolu yarıda bırakıp eve dönebilirdi.

Ekin'e göre bu, iyi bir hamleydi. *Sonuçta ben de kafedeki işlere yardım ediyorum,* demişti bilmiş bir sesle. *Sen de beni almaya geliyorsun. Garip, şüphe uyandırıcı hiçbir şey yok.*

Cebine sığacak kadar küçük olan mavi kitaba tutunarak karşıdan karşıya geçti. İrem'le konuşmak zordu, İrem'le konuşmamak zordu, bu kadar az konuşmayla onu herhangi bir şeye ikna etmek en zoruydu. Ama onu bu kadarına olsun ikna edebilmişti, elinde tuttuğu kitap neden ve nasıl ona gelmişti, bilmiyordu ama İrem bir şekilde ondan beklenen en son şeyi yapmış, kapıyı aralamıştı.

O kapının kapalı olması gerekir, diyordu kitap. Bu, kapının açık olduğu manasına gelmez miydi?

Keşke zihninin şalterlerini indirebilmenin bir yolu olsaydı. Düşünmemenin bir yolu olsaydı. Ne yazık ki zihninin düğümlerini kızıl saçlı bir alevden uzak tutmak, Miraç için imkânsız bir görev gibiydi.

Dükkâna girdiğinde iliklerine dek üşüyordu. Etrafa göz attı, girişte kimse yoktu ama ileride bir yerden, belki de mutfaktan sesler geliyordu. İçeriye doğru adım atmak yerine ileri doğru genişleyen, toprak tonlarındaki kafeye göz attı. Tasarımının insanı sakinleştirici bir etkisi vardı, amaçları buysa başarılı oldukları açıktı. Kitaplıkların arka tarafını merak ederek ileri doğru birkaç adım attığı esnada yabancı bir ses duydu.

"Nasıl buldun?"

Sesin geldiği yöne döndüğünde Ekin'den sabah akşam dinlediği adamla karşılaştı. Dünya, bir eliyle tezgâha yaslanmış, diğer elini beline yerleştirmiş, gülümsüyordu.

"Sakinleştirici bir hava hâkim," diye yanıtladı Miraç. Sormak istediği başka biri olsa da, "Ekin burada mı?" dedi.

Dünya onun içini görüyormuş gibi tebessümünü genişletti. "Ekin mutfakta, İrem de yukarıda. Kitapları ve diğer eşyaları düzenleyecekti, yardıma ihtiyacı olabilir. Bir bak istersen."

Miraç, Ekin'in bu adamla ilgili neyi bu kadar övdüğünü o an anladı. Adamın gözlerine uzun uzun, hiç kıpırdamadan bakakalmıştı. Onu uyandıran, Dünya'nın merdivenleri başıyla işaret

etmesi oldu. Kendine geldi ve peşinden atlı kovalıyormuş gibi ne kata çıkmaya başladı.

Son basamağı ardında bıraktığında hoş bir manzarayla karşılaştı. Arkası merdivenlere dönük olan İrem tıklık çalıyor, bir yandan da elindeki kitapları kitaplığa yerleştiriyordu. Elindeki kitapları en sağa bırakıp yenilerini almak için arkasını döndüğünde Miraç'ı gördü ve çölün ortasında bir kurup ayrı görmüş gibi şaşkın gözlerle ona bakakaldı.

Saçlarını iki yandan örmüştü. Elbette, küçük isyankâr tutamlar kaçmış, yüzüne karşı bir savaş açmıştı. Sesi tedirgindi. "Miraç? Bir şey mi oldu?"

Başta, onun Miraç'ı kafede gördüğü için bu soruyu sorduğunu zannetti ama sonra hâlinin farkına vardı. Soğuktan ve hızlı yürümekten zaten nefes nefeseyken bir de merdivenden hızlı hızlı çıktığı için nefesi kesilmişti, beresini ve montunu da hâlâ çıkarmamıştı. Akıllıca bir şey söylemeyi, neden böyle paldır küldür karşısına çıktığını mantıklı bir sebeple açıklamayı çok istedi ama beyni bomboştu. Sahi, neden gelmişti?

Aklına gelen tek düşünceye tutundu. Hâlâ cebinde olan, bir eliyle sıkı sıkı tuttuğu kitabı çıkarıp İrem'e doğru ilerledi. "Çok sevdim," diye fısıldadı. Neden fısıldadığını o da bilmiyordu.

İrem şaşkınca açılmış ela gözleriyle önce kitaba, ardından kitabı alıp devam etmesini bekliyormuş gibi Miraç'a baktı. Ama Miraç kitaba dair başka bir şey söylemedi, başka bir kitap da vermedi. Bunun yerine montunu ve beresini çıkarıp sandalyelerden birinin üstüne bıraktı. "Ee," dedi. "Ne yapmamı istersin?"

"Ne hakkında?"

"Burası karışmış, diyorum." Genişçe güldü. "Nereden başlayıp yardım etmemi istersin?"

"Ah." Kanın yanaklarına hücum ettiğini hissedince, Miraç'ı arkasında bırakıp kitaplığa döndü ama bunun daha da garip olduğunu fark edince tekrar ona döndü. "Ee... Gerek yok aslında. Yorulma, otur istersen."

Miraç, "Saçmalama," derken bir yandan da gömleğinin kolla rını katlıyordu. "Belli bir sistemin var mı?"

İrem tekrar, "Gerek yoktu..." dese de Miraç'ın kanatlı gözlerini üzerinde hissedince sesi zayıfladı. "Peki..." diye boynu eğdi gerginçe. "Şu taraf klasikler, üst raflar yabancı, alt raflar Türk..." dedi en soldaki kitaplığı gösterip. "Bu ortadaki, güncel romanlar veya şiir kitapları, aynı şekilde üst raflar yabancı, alt raflar Türk... Bu en sağa da ansiklopedi, araştırma, tarih... O tarz kitapları diziyorum."

"Anlaştık," derken hevesli bir şekilde soldaki kitaplığın önüne geçti. Aralarındaki masada bir yığın kitap duruyordu, önündeki kitaplığın henüz yarısı bile dolmamıştı. Masadan eline gelen kitapları alıp rastgele yerleştirmektense önce klasikleri seçmeye karar verdi. Ama çok geçmeden, elinde iki Dostoyevski kitabı, loş sarı ışıklar ve kitaplıkların şahitliğinde bu sessizliği sürdüremeyeceğini fark etti. Buraya bunun için gelmemişti. Elbette yardım ederdi, memnuniyetle ederdi ama buraya bir kitaplığa kitap dizmek için gelmemişti.

Buraya bir kapıyı yoklamaya gelmişti.

Öylesine bir soru düşündü. "Dünya'yla önceden tanışıyor musunuz?"

"Yeni tanıştık," diye dalgın bir sesle cevapladı İrem. "Abimin tiyatro grubuna yeni katılan bir oyuncunun abisi..."

Miraç, Dostoyevskileri rafa, yeni evlerine yerleştirdi. "Abin oyuncu mu?"

"Çimen diye bir tiyatro grubu var, biliyor musun?"

"Hiç izlemedim ama bir gün görmek isterim."

İrem ona ne cevap vereceğini bilemediği için uzun bir süre sessiz kaldı ve kitapları yerleştirmeye devam etti. Aşağıdan Dünya'nın sesini duyabiliyordu, dışarıdan akşam trafiğinin sesleri geliyordu. "Tiyatro sever misin?" diye sordu meraktan.

Miraç'ın cevap vermek yerine ona dönüp beklediğini hissetti. Elindeki kitapları rafa bırakıp genç adama döndü. Elindeki ince kitabı İrem'e doğru uzatmış, gülümsüyordu. "Severim. Oyunları okumayı da severim."

İrem, Miraç'ın uzattığı kitabı alıp tanıdık bir isim görünce gülümsedi, kitabı eline aldı. *Romeo ve Juliet.*

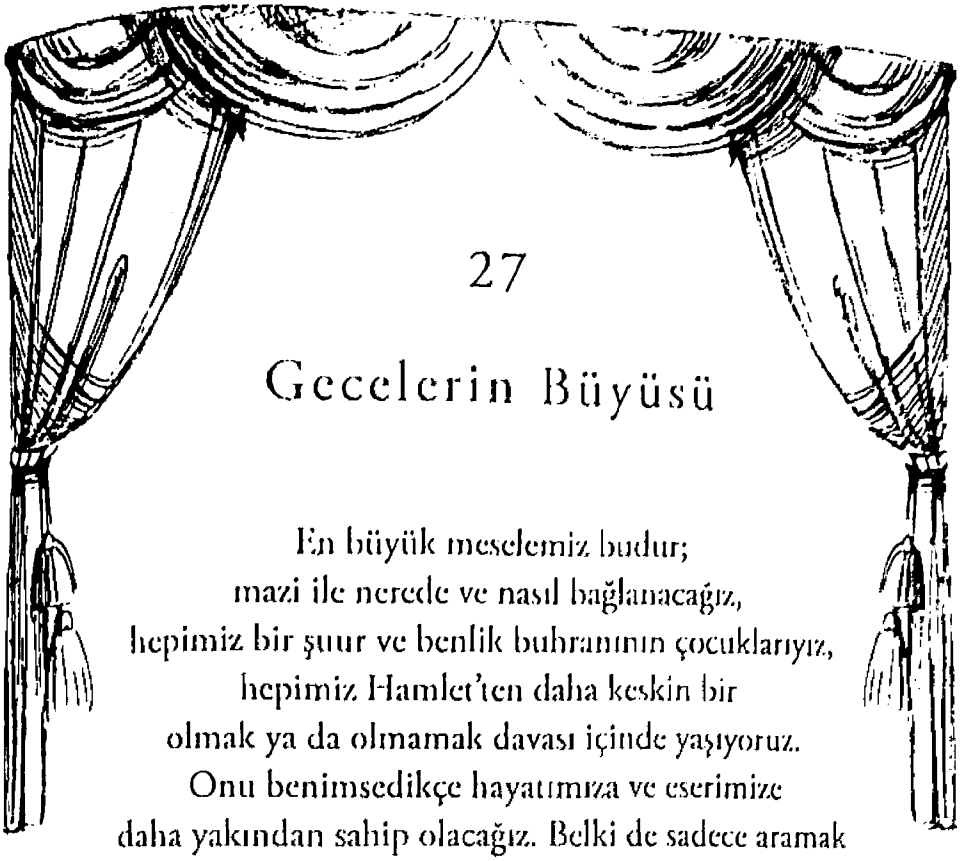
"Sever misin?"

İrem, onun bu sorusunu, "Hep abartıldığını düşünmüşümdür," diye yanıtladı. "Okurken de insana bir garip hissettiriyor. Birbirlerini görüyorlar ve pat! Âşık oluveriyorlar..."

Miraç gülümsedi, gözlerini İrem'in gözlerinden ayırmadan, "Değil mi?" dedi. "Sanırım başına gelmeden anlayamıyor insan."

İrem'in içi şaşkınlıkla dolarken, "Ben..." diye anlamsızca mırıldandı. Ne demişti o? *Başına gelmeden anlayamıyor insan.* Nefesini tuttuğunu fark edince ciğerlerine hapsettiği havayı yavaşça verdi. "Ben bir aşağıya bakayım."

Kaçarcasına merdivenden indi, *Romeo ve Juliet* hâlâ elindeydi.

27

Gecelerin Büyüsü

En büyük meselemiz budur;
mazi ile nerede ve nasıl bağlanacağız,
hepimiz bir şuur ve benlik buhranının çocuklarıyız,
hepimiz Hamlet'ten daha keskin bir
olmak ya da olmamak davası içinde yaşıyoruz.
Onu benimsedikçe hayatımıza ve eserimize
daha yakından sahip olacağız. Belki de sadece aramak
ve bütün kapıları çalmak kâfidir.

- *Beş Şehir,* Ahmet Hamdi Tanpınar

Bodruma inen merdivende Anıl ve Can yan yana belirince Güneş, Can'a bakarak kaşlarını çattı. Bir süredir eskisine kıyasla gayet iyi olan adam son birkaç gündür yine çökmüştü; yorgun görünen gözler, şiş göz altları, çöküк yanaklar ve hep aşağı bakan dudaklar...

Can, Anıl'dan ayrılıp Güneş'in yanına oturdu ama Güneş, onun ruh hâliyle ilgili herhangi bir şey söylemekten kaçındı. "Nasıl gidiyor çalışmalar?" diye sordu bunun yerine.

Etraflarında pek kimse yoktu; akşam saatleriydi, ekip dağılmak üzereydi. Destan, kostümlerin olduğu odanın kapısında elindeki kâğıtları karıştırıyordu. Can ona bakıyordu, rahat ve salaş duruşuna. Güneş'e dönüp yutkundu, ne sorduğunu hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

"Hafta sonu Defne ne dedi, biliyor musun?"

Güneş cevap veremedi, verse de Can'ın onu duyacağından emin olamadı. "Herkes bir sebebi hak eder," diye kendi sorusunu yanıtladı Can. "Yani, arkada bırakılan insanlar için söylüyordu..."

Mantıklı konuşmuyordu, en azından söylediği cümleler Güneş için bir anlam ifade etmiyordu. Onu ürkütmekten korkarak, adamın koluna elini koyup, "Can," diye fısıldadı. "Neyin var?"

Can, bir rüyadan uyanır gibi irkilip Güneş'e döndü, kadının gözlerine baktı. Yutkundu, kaşlarını çattı, dudaklarını araladı ama kelimeler dökülmedi.

"Söyle," diye ısrar etti Güneş, onun kararsızlığını sezerek.

Aklından geçeni bilseydi böyle söylemezdi, biliyordu. Yine de dayanamadı, başka kiminle konuşabilirdi, başka kime sorabilirdi ki?

"Eğer Yağız..." diye başladı, devam etmeden önce bekledi.

Güneş adamın adını duyunca omuzları gerildi, kaşları çatıldı, gözleri kısıldı ama kısa sürede toparlanıp başını salladı. "Evet?"

"Sana bir sebep vermiş olsaydı... Bu, bir şeyleri değiştirir miydi?"

Güneş daha soruyu idrak edemeden gözlerinin dolduğunu hissetti. Bunu nasıl hiç düşünmemişti? Mutlu olması gereken bir günde, hiç beklemediği bir yerde terk edildiğine o kadar çok üzülmüştü ki neden... Nedenini nasıl da sorgulamamıştı?

Eli, Can'ın kolundan düşünce Can telaşlanıp, "Özür dilerim," diye söylendi. "Sormamalıydım."

"Hayır, hayır..." Kendini toparlayamadı, boğuk bir ses ve çatık kaşlarla, "Yalnızca..." diye mırıldandı. "Bunu hiç düşünmemiştim..." Sesi zayıfladı. Can'ın hatırına gülümsemeye çalıştı.

Can, Güneş'in cevabını beklerken onları Ömür'ün arkadan gelen sesi böldü. "Bu akşamki çalışma için hazır mısın?"

Can mahcup gözlerle yanlarından ayrılırken Güneş dalgın bir sesle hazır olduğunu mırıldandı. Aniden, üstelik o şekilde terk edilmesine neden olan şey neydi? Bunu şimdiye kadar nasıl düşünmemişti? Yağız bir sabah uyanmış ve onu sevmediğine mi karar vermişti? O sabah da düğün sabahı mı olmuştu?

"Güneş?"

Ömür'ün sesiyle irkildi. "Efendim?" diyerek ayağa kalktı.

Ömür yaklaştı, çatık kaşlarının altındaki endişeli yeşil gözleri uzun bir süre Güneş'in yüzünde gezdi. "Neyin var?"

"Dalmışım..." diye geçiştirdi Güneş. Yerinde durursa ısrardan kurtulamayacağını bildiği için arkasını dönüp hızlı adımlarla sahneye çıktı. "Ee, herkes gitti mi? Başlıyor muyuz?"

Ömür ısrar edecek oldu ama Güneş'in kararlı adımlarla sahneye yürüdüğünü ve ona döndüğünü görünce sorularını yutmakla yetindi. Elinden gelen tek şeyi yapmaya karar verdi, tüm gece kadının dikkatini dağıtmaya uğraştı. Neyse ki durumları buna müsaitti, onu normalde zorladığından biraz daha fazla zorlaması yeterli oldu.

Güneş, çalışırken iyiydi iyi olmasına ama ışıklardan, cümledeki vurgudan, ses tonundan ve duruştan bahsetmeyi bıraktıkları anda eski hâline geri döndü. Yüzü düştü, kaşları çatıldı ve gözleri neşesini yitirdi. Saat gece yarısına geliyordu, artık gidip uyumaları gerekiyordu ama Ömür onu bırakmak istemiyordu.

Güneş yorgun adımlarla sahneden inerken Ömür gülümsedi. Aklına gelen çılgınlıktı, hiçbir mantıklı açıklaması da yoktu ama onu bu şekilde göndermeyecekti. Onu bu şekilde bırakmayacaktı. "Sana öteki evi gezdirdik ama burada üst katlara hiç çıkmadın, değil mi?" diye sordu usulca.

Güneş bunun nereden çıktığını anlamayarak, "Hayır," dedi. "Gezeriz bir ara."

"Mert, gündüz vakti iki dakika kaytarmamıza izin vermez ki," dedi ayaklanarak. "Gel, hemen gezelim."

Güneş'in itiraz etmesine izin vermeden merdivene yöneldi. Bu yaptığı delilikti. Her şeyden önce, Can onu öldürecekti. Ama Can'ın şimdiye kadar yaptığı deliliklerin yanında bu neydi ki? Alacağı tepkiler zihninde canlandı, Destan'ın alay dolu bakışları gözünün önüne geldi. Destan sorun değildi, o zaten her şeyi en başından beri biliyordu. Peki diğerleri? Diğerlerine ne diyecekti?

Bu insanlar onun ikinci ailesiydi. *Sorun olmayacak,* dedi kendi kendine. *Sorun olmayacak, Ömür.*

Delirmişti. Kelimenin tam anlamıyla delirmişti.

Zemin kata vardıklarında Güneş'e dönüp gülümsedi. "Zemin katı zaten biliyorsun, bir de üst kattaki odalar var."

Güneş, onun ısrarını sorgulamayı bırakarak peşinden merdivenden çıktı. Garip bir *dejavu* hissine kapıldı. Aklına İstanbul'daki merdivenlerde Yağız'ı görüp donakaldığı gün geldi ama Ömür'ün sesi bu anıyı çabucak unutmasına neden oldu.

"Üst katta üç oda var," diyordu adam, Güneş'in önünde yürürken. Soldaki odanın kapısını açıp yatak odasını gözler önüne serdi. "Burası eskiden bir yatak odasıymış."

Eşyaların üstü beyaz çarşaflarla örtülmüştü, pencereye asılı bordo perde çekiliydi. Karanlık odada pek bir şeyi seçemedi Güneş.

Ömür, "Asıl burayı görmeni istemiştim..." derken ikinci odanın kapısını açtı. Işığı açıp odaya girdi, Güneş de arkasından girince kapıyı kapatıp odanın ortasına yürüdü.

Bir duvarda çekyat, diğerinde tek kişilik bir yatak vardı. Diğer duvarda boylu boyunca bir kitaplık uzanıyordu, içi sıkış tıkış kitap doluydu. Ömür kitaplığı gösterip, "Okumayı sevdiğini söylemiştin," diye mırıldandı.

Güneş, ayakkabısının altında çıtırdayan cam parçalarını sormak istedi ama yapamadı. Bu evle ilgili birçok giz, bilmediği birçok şey olduğunu biliyordu ama bu cam kırıkları içini ürpertiyordu. Sormaya korkuyordu.

Kitaplık eski kitaplarla doluydu, bir kısmı çoğunlukla çocuk kitaplarından oluşuyordu. Diğer taraf eski yılların popüler kültür kitapları ve klasiklerin kısaltılmış hâliyle doluydu. Bu kitaplıkla ilgili bir şey vardı, Güneş'in başta çözemediği ama dikkatli inceleyince fark ettiği bir şey. "Buraya uzun süredir yeni bir kitap girmemiş."

Bu yorum, Ömür'e buruk bir tebessüm armağan etti. Nasıl da çabuk fark etmişti. Bu tespitine yönelik bir şey söylemedi ama Güneş, onun kendi kendine açıklama yapmayacağını fark etmiş gibi, "Kimin evi burası?" diye sordu.

Ömür, sesinde derin bir hüzün tonuyla, "Can'ın büyüdüğü ev," derken pencerenin önüne ilerledi. "Bu ev duruyormuş öyle... İçe dokunmadık, sadece bodrumunu düzenledik."

Güneş başını dalgınca aşağı yukarı salladı. Soruları sormak istiyordu ama nereden başlayacağını bilemiyordu. Sorması gerekiyor muydu, o konuda da bir fikri yoktu. Bu yüzden kapıya yönelip, "Artık otele geçelim mi..." diye mırıldandı. "Vakit geç oluyor."

Kapının koluna asıldı, kapı hareket etmeyince kaşlarını çattı. İçi korku doldu. "Ömür?"

Ömür şaşkın gözlerle hemen kadının yanında bitti. "Açılmıyor mu?"

Güneş, onun da denemesi için kenara çekildi ama Ömür ne kadar asılırsa asılsın kapı açılmadı. "Sıkıştı sanırım," dedi sıkıntılı bir sesle. "Telefonun yanında mı?"

Güneş ceplerini yokladı ama aşağıda, çantasında bıraktığını zaten biliyordu. Başını umutsuzca iki yana salladı. "Aşağıda."

Ömür düşük omuzlarla ve üzgün gözlerle Güneş'e döndü. "Benimki de... Sanırım burada kaldık."

Ömür, Güneş'in gözlerindeki korkuyu görünce yaptığına bir an için üzülse de içten içe asla pişman olamayacağını biliyordu. Asıl pişmanlığı, onu bu şekilde bıraksaydı yaşardı. Onu iyi etmek, onunla olmak, sonsuza dek onu dinlemek ve üzgün bakışlarına parıltılar yerleştirmek istese de Güneş onu dinlemeyecek, onunla kalmayacaktı. Söz konusu Can olduğunda davrandığı gibi rahat davranmayacak, kapalı bir kutu olmaya devam edecekti.

Ömür, bir keresinde Can'a Güneş'le nasıl bu kadar çabuk kaynaştıklarını sorma cesaretinde bulunmuştu. Can gülmüş, "Sanırım," demişti, "Gecelerin bir büyüsü var."

Güneş, tedirgin bir sesle, "Ne yapacağız?" diye sordu. Burada Ömür'le kalamazdı. Destan bir yanaydı ama Ömür'ün yanında bağırıp çağırdığını, ağladığını, o huzursuz rüyaları gördüğünü hayal dahi edemiyordu.

Sıkıntılı bir hâlde kollarını göğsünde bağladı. Ev buz gibiydi üstelik.

Onun gözle görünen tedirginliği Ömür'ün kalbini sıkıştırıyordu. Ömür'le bir gece geçirmek bu kadar mı korkutucuydu?

Başını iki yana sallayarak kötü düşünceleri zihninden defetmeye çalıştı. Öncelikle çözmesi gereken başka problemler vardı.

Hırkasını çıkarıp kadına uzattı. "Önce bunu bir giy, gece soğuk olur."

"Gerçekten tüm gece burada mı kalacağız?" Sesi dehşet doluydu. Ömür, pencereyi açıp atlamamak ve Güneş'i bu evden bir şekilde çıkarmaya çalışmamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

"Eve biri gelmediği sürece çıkamayız, kapı ancak dışarıdan açılır. Telefonlarımız da yok... Sabaha kadar biri uyanıp yokluğumuzu fark ederse belki gelirler ama sanmıyorum. En iyisi uyumak..."

Güneş'in şaşkın bakışlarını arkasında bırakıp dolaba yöneldi. arkasının dönük olmasını fırsat bilerek sessizce güldü. Elinde değildi, sonunda onunla yalnız kalabilmiş olmak, içini heyecanla dolduruyordu. Hazır yüzünü gizliyorken neşesini boşaltsa iyi olurdu.

Dolabın içinden aldığı iki yorganın birini koltuğa, diğerini kaloriferin önündeki uzun minderin üstüne koydu. "Ben burada uyurum," dedi minderi işaret ederek. "Sana da koltuğu açarız, otel kadar rahat olur."

Güneş ciddi anlamda dehşete düşmüş görünüyordu. Dakikalardır kıpırdamıyor, oradan oraya yürüyen Ömür'ü şaşkın gözlerle izlemek dışında bir şey yapmıyordu. Elinde tuttuğu krem rengi hırkayı hâlâ giymemişti. Ömür'le birkaç saat geçirmek zorunda kalmak sahiden de bu kadar kötü müydü?

"Güneş, sorun ne? Kapalı kaldığımız için üzgünüm ama yorgan var, çok üşümezsin. Can bu yatağa dokunulmasından pek hoşlanmaz, o yüzden mecbur çekyatta..."

Onun açıklaması Güneş'i kendine getirdi, "Hayır, hayır." Elindeki hırkayı giydikten sonra çekyatı açıp üzerine yorganı serdi. "Yalnızca şaşırdım bir an. Sorun yok." Koltuğa oturmadan aklına yeni gelmiş gibi durdu, dönüp Ömür'e kuşkulu gözlerle baktı. "Ama sen yerde mi uyuyacaksın? Bu... Cam parçalarıyla?"

Ömür gülümsedi, tıpkı Güneş gibi yorganını açıp uzun minderin üstüne serdi. Bunu yaparken yıllar önce bu köşeye uzanıp kitap okuyan, radyo dinleyen, uyuyan bir kızın hayali gözünün önüne geldi.

"Merak etme," diye mırıldandı tatlı bir sesle. "Bu cam kırıklarında, tanımayı çok arzuladığım küçük bir kızın anısı var. Beni rahatsız etmez."

Güneş, ona ne cevap vereceğini bilemedi, Ömür de daha fazla bir şey söylemedi. Güneş koltuğa geçip oturdu. "İyi geceler o zaman..." diye mırıldandı durgun bir sesle.

Kadın yorganın altına girerken Ömür ışıkları kapattı ve kendi yerine geçti. Dışarıdan vuran ay ışığıyla birlikte gözleri karanlığa alışınca Güneş'in ona dönük yüzünü, dağılmış sarı saçlarını ve parlayan bal rengi gözlerini seçmeye başladı.

Onun gibi hemen uzanmak yerine bağdaş kurup başını arkasındaki kalorifer peteğine yasladı, "Neyin olduğunu gerçekten söylemeyecek misin?" diye sordu.

Güneş başını iki yana salladı. "Konuşmaya değmez," diye fısıldadı.

Neredeydi gecelerin büyüsü?

"Uyuyabilecek misin?"

Soğuk bir odada kapalı kaldıkları için mi soruyordu bu soruyu, kötü olduğu için mi? Bilmiyordu ama cevabı aynıydı. "Bilmiyorum."

Aralarındaki sessizlik, ikisinin de ne kadar olduğunu bilmediği bir süre boyunca uzandı. Ömür, onu daha fazla zorlamak istemiyordu, Güneş ise uyumaya deliler gibi korkuyordu. Bu gece uyumayacaktı, bir gecelik uykusuzluğa dayanabilirdi. Ömür'ün, o deli hâlinde onu görmesinden daha iyi bir seçenekti bu.

Ömür, yorganının altına girip bakışlarını tavana dikti. Birçok insanın Ömür'ü sıcakkanlı ve konuşulması kolay biri olarak addetmediğini biliyordu ama hayatındaki insanlardan yalnızca biri için bunu değiştirme hakkı olsaydı, kimi seçeceğine emindi.

Gözleri yavaş yavaş kapanırken bir mucize gerçekleşti. Güneş'in fısıltı hâlindeki sesi odayı doldurdu. "Ömür?"

Ömür'ün yüreği çarptı, tıpkı onun gibi. "Uyuyamadın mı?" diye fısıldadı.

Güneş, cevabı bariz olan bu soruya yanıt vermek yerine uykulu bir şekilde iç geçirdi. "Can bana bir öykü anlattı. Mert de öyle... Hadi, sen de bir hikâye anlat."

Ömür, bu garip isteğe şaşırıp gözlerini kırpıştırdı. İş oyunculuğa geldiğinde kendine güvenirdi. Onu buraya, kapının sıkışacağını bilmesine rağmen getirdiğini ustalıkla gizleyebilirdi. Sahnede harikalar yaratabilir, uzun oyunları kısa saatler içinde ezberleyebilirdi. Oysa kendini bir hikâye anlatıcısı olarak hiç düşünmemişti.

Düşünceli bir nefes çekti içine. Bir süre konuşmadı ama sonra, gözlerinin önüne yeniden o küçük kız geldi. Hiç tanımasa da görüntüsü gözlerinin önünden gitmeyen, kendi küçük kardeşi gibi tanıdığına inandığı o küçük kız.

Tavandaki gözlerini çevirip Güneş'e bakma cesaretini gösteremedi. Yüreği, anlatacağı hikâyenin ağırlığı ile daralırken gözlerini keder bürüdü. Bunu anlatmasının sorun olmayacağını biliyordu. Can bu hikâyeyi herkese anlatmış, herkesin bildiğinden emin olmuştu. Herkesin, içinde ondan bir parça taşımasını istiyordu.

"Can ve ailesi bir zamanlar bu evde yaşarmış," diye başladı sözlerine. Onun sahiden anlamlı bir hikâye anlatacağını hisseden Güneş, kısa bir an nefesini tuttu. Ömür, gözlerini kadına çevirdi ve konuştuğu zaman boyunca gözlerini bir an olsun ondan ayırmadı.

"Bir gün, kardeşi Gökçe henüz küçük bir çocukken bahçedeki salıncakta Can'la sallanıyormuş. Aralarında altı yaş varmış ama Can hep onun çok daha olgun olduğunu söylüyor. Birlikte oturuyor, hayal kuruyorlarmış... Geceymiş, yıldızlardan ve bulutlardan şekiller çıkarıyor, çocukça şeyler söylüyorlarmış. Gökçe daha küçücük bir kızken bile tiyatro oyunlarına bayılırmış. Ailesinin karşısına geçip küçük oyunlar oynarmış. O gün, Can'a *abi,* demiş heyecanla. *Büyüyünce bir tiyatro grubumuz olsun mu?* Can da

hemen ayak uydurmuş. *Adı ne olsun,* diye sormuş. Gökçe uzun bir zaman düşünmüş..."

Ömür bir an duraksadı, bir bebek gibi kıvrılıp yatan Güneş'e döndü. Kadının gecenin karanlığında parlayan bal rengi gözleri heyecan doluydu. "Sonunda *Çimen,* demiş," diye mırıldandı Ömür. *Babamın gözleri çimen rengi çünkü...*

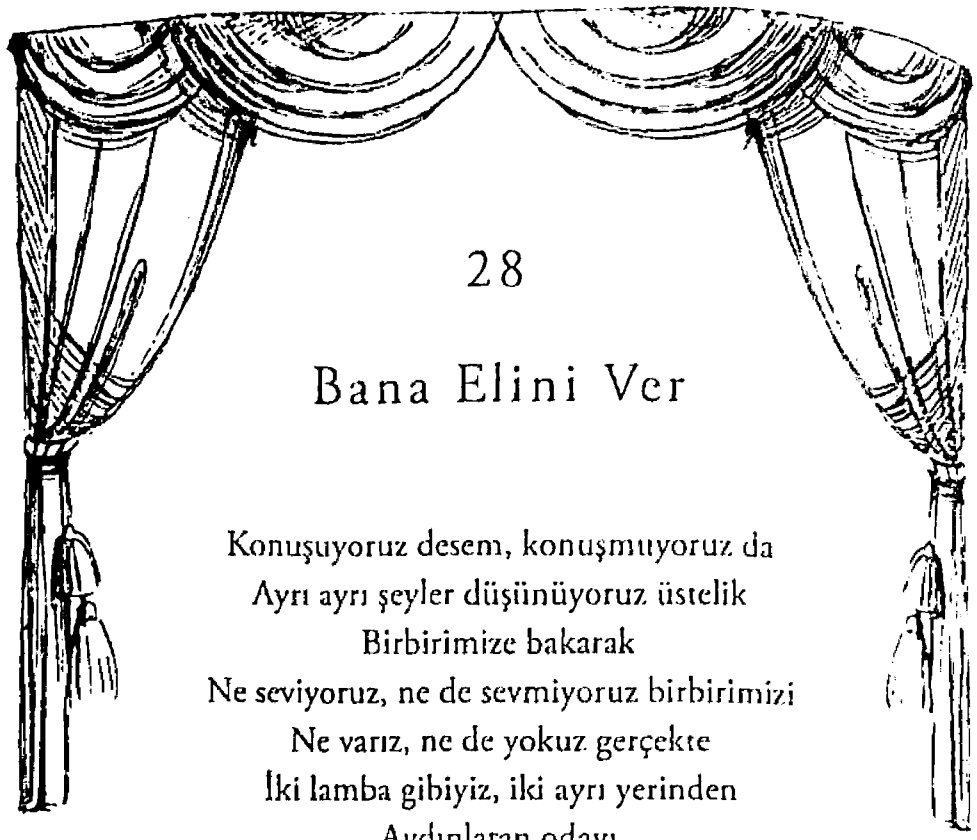
Karanlıkta bile Güneş'in gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. Hikâyenin hepsini anlatmaya Ömür'ün ne cesareti ne de gücü vardı. Yutkunarak devam etti. "Gökçe ne yazık ki büyüyemeden melek olmuş. Onunla hiçbirimiz tanışamadık ama Can onun hayalini yaşatmak için bu grubu kurmak istemiş. Bu gruptaki herkesi, yürüdüğü o diğer yollardan çekip buraya getiren işte bu eski hikâye..."

"Her şeyin başlangıcı," diye fısıldadı Güneş.

Ömür burukça gülümsedi. Tıpkı onun gibi fısıltıyla, "Ve işte buradasın," diye yanıtladı.

"Ve işte buradayım."

Güneş, orada olmasını sağlayan her rüzgârdan ve sıkışmış her kapı kolundan memnun bir şekilde gözlerini kapadı, o gece uyumadan önce gördüğü son şey Ömür'ün gözleri oldu ve aylardır hiç uyumadığı kadar huzurla uyudu.

28

Bana Elini Ver

Konuşuyoruz desem, konuşmuyoruz da
Ayrı ayrı şeyler düşünüyoruz üstelik
Birbirimize bakarak
Ne seviyoruz, ne de sevmiyoruz birbirimizi
Ne varız, ne de yokuz gerçekte
İki lamba gibiyiz, iki ayrı yerinden
Aydınlatan odayı
Değilsek de yakın birbirimize
Uzak da sayılmayız büsbütün
Gökyüzünde iki uçurtma başıboş
Yan yanayızdır sadece
Her çiçek bir çoğulluktur gününe göre
Yalnızlık çoğulluktur
Sanırım bir giz de yok bu beraberlikte.

- *İçerikler II,* Edip Cansever

Bu muhabbetin ömrünün sonuna dek kesilmeyeceğini Ömür'ün anlaması için birkaç gün yetti de arttı. Muhtemelen mezarının başında bile bu konu konuşulacaktı.

Destan sataşmayı iki gün önce bırakmıştı, zaten aylardır her konuda sataşıp durduğu için bu durum üzerinde çok da büyük bir etki bırakmamıştı. Güneş ve Ömür'ü odadan çıkardıkları sabah Ömür'e alaycı gözlerle bakmakla yetinmiş, birkaç kez laf atmıştı ama o kadar...

İpek herhangi bir şey söylemeyecek ya da sormayacak kadar nazikti, Yağmur ise çekingen. Anıl sorular sormak ve üzerine gitmek için fazla üşengeçti.

Mert büyük bir sorundu ama onu da atlatmak çok kolaydı. İş saatleri içerisinde en ufak bir şeyi ima etmiyor, yalnızca çalışıyor ve Ömür'den de çalışmasını istiyordu. İş saatleri dışındaysa onun kendisini sıkıştıramayacağı bir yere kaçıyor, Mert'e soru soracak alan bırakmıyordu.

Geriye bir tek Can kalıyordu.

Susmak, bakmak, durmak bilmeyen Can...

Ondan da ustalıkla kaçıyordu gerçi ama bugün Can'ın bakışlarında kararlı bir şeyler vardı. Bugün ondan kaçamayacağını her nasılsa Ömür de hissediyordu. Teslim olmakla tüm gücüyle kaçmak arasında bocaladı ama sonunda kaçmasını gerektirecek hiçbir şey yapmadığına karar verdi. Can onun sırrını saklar, ona ortak olurdu. Akıl veremezdi, zaten verdiği akıldan da muhtemelen hayır gelmezdi ama sessizce beklerdi. Ömür öyle umuyordu en azından.

Onun iç sesini duyabiliyormuş gibi birkaç sandalye ötesinde oturup Anıl'la elindeki teksi üzerine konuşan Can, aniden ayaklandı, kolundaki saate baktı ve Ömür'e döndü. "Dışarı çıkıp kahve alalım mı?" Ömür'ün cevabını beklemeden diğerlerine seslendi. "Millet, ne içiyorsunuz?"

Arkadaki odadan, dekorların arasından Mert göründü. "Fazla kaytarmayın, zaten yeni yemek yedik."

Can, "Despot konuştu," diye fısıldarken Mert onu duydu ama ciddiyetle bakmakla yetindi. Can, onun bu hâlini önemsemeden telefonuna siparişleri not aldı ve Ömür'e itiraz etmesi için zaman ve imkân bırakmadan dışarı çıktı.

Dışarı çıkıp caddeye doğru yürümeye başladıkları anda Can yüzyıllardır bu anı bekliyormuş gibi Ömür'e doğru başını eğdi, ciddiyetle fısıldadı: "Sana bir sır vereceğim."

Ciddi bir şey gelmeyeceğine adı gibi emindi Ömür. Nitekim Can devam etti: "Kahve bir paravandı."

Onun bu gevşek hâli Ömür'ü güldürdü ve rahatlattı. "Pekâlâ, Can. Pek vaktimiz yok. Ne istiyorsun?" Bu sorgudan bir an önce kurtulmak, ne söylemesi gerekiyorsa bir an önce söylemek istiyordu.

Can ellerini montunun ceplerine yerleştirip önüne döndü, ağır adımlarla yürürken düşünceli ve monoton bir sesle saymaya başladı: "Evin üst katına neredeyse hiç çıkmayız. Gökçe'nin odasına kimseyi almam. Ve o odanın kapısının her seferinde sıkıştığını çok iyi biliyorsun."

"Buraya kadar söylediğin her şeyi ikimiz de biliyoruz," derken bıkkınlıkla iç çekti Ömür. "Can..."

"Ona Gökçe'yi anlattın mı?" derken Can kızgın görünmüyordu. Aksine, üzerinde garip bir dinginlik vardı.

"Tüm bunların onun hayali olduğunu... Evet."

Can, kafeye varana dek başka hiçbir şey sormadı. Rüzgâr ikisinin de yüzüne vururken yalnızca sokakta yürüdü, karşıdan karşıya geçti ve kafeye girdiklerinde siparişlerini saydı.

Çıkıp eve yürürlerken Ömür kurtulduğunu düşünüyordu ki Can, boğazını temizledi ve asıl soruyu sordu. "Ne zamandan beri?"

Sorunun devamı belliydi, nasıl doldurursa doldursun cevap da değişmeyecekti. *Ne zamandan beri Güneş'i bir odaya kapatıp seninle konuşmak zorunda bırakıyorsun,* diye sorabilirdi. *Ne zamandan beri bunu yapma ihtiyacı duyuyorsun,* diyebilirdi. Ya da *ne zamandan beri sana bunu yapmayı istetecek şeyler hissediyorsun,* da diyebilirdi ve Ömü'ün cevabı her hâlükârda aynı olurdu.

Cevap vermedi. Ömür Ardıç, bunun yerine bunca zamandır kullanmadığı tek şeyi Can'a karşı kullandı. "Can," dedi. "Bana borçlusun."

Bunu Can'a şimdiye dek bir kez bile hatırlatmamıştı. Can da bunun bilincinde, adamı sanki yeni görüyormuşçasına ona bakakaldı. Bunu böyle dillendirecek, soruların ardı arkasını bu kozuyla kesecek kadar önemliydi demek. Sesini çıkarmadı, sorusunu tekrar sormadı. Bunun yerine, "Demek o kadar önemli..." diye mırıldandı.

Ömür cevap vermedi zira bu bir soru değil, bir tespitti. Üstelik karşı çıkabileceği bir tespit de değildi. Başka bir şey söylemeyen Can'ın anlayışlı tavrı karşısında gülümseyen Ömür, yüzünde buruk bir tebessümle evin önünde Can'ı durdurdu. "Gecelerin büyüsü, demiştin ya. Belki işe yarar demiştim. Biraz aptalcaydı, biliyorum."

Can itiraz etmek için dudaklarını araladı ama hemen vazgeçti, dudaklarına bilmiş bir tebessüm yerleşti. Elindeki kahveleri Ömür'e uzattı, onun elindekileri alıp tasasız bir ıslık çalarak eve yürümeye başladı. Ömür başta Can'ın ne yaptığını anlamadıysa da başını eğdiğinde fark etti.

Güneş'in adının yazılı olduğu bardak artık onun elindeydi.

Ömür'ün bu çocuksu, neşeli hâlini gördükçe içinde unuttuğu bir yerler sızlamaya başlıyordu.

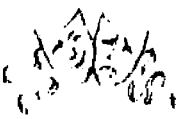
Destan, bu adamı çok eskiden beri tanıyordu. Çocukluğundan bu yana neredeyse hiç değişmemişti, hep o aynı sessiz, sakin Ömür'dü. Ne düşündüğünü, sözlerinden çıkarmak imkânsızdı ama aklındaki her neyse hemen hemen her zaman hayata geçirirdi. Dikkatli bakan, Ömür'ün içini açıkça görebilirdi.

Yıllarca onun dingin hayatına bir renk gelmesini ummuş ancak dileklerinin gerçekleşmeyeceğini bunca yılın sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı. Adamın hayatına hiç kimse girmemiş, girmenin kıyısından bile geçmemişti. Oysa zamanı geldiğinde, o sakin ve dingin yürekli adam bile işte böyle heyecanlanabiliyor, saçma sapan hareketler yapabiliyordu.

Gözlerini Ömür'den alıp elindeki kâğıtlara odaklanmaya çalıştı. Bugün kötü bir gündü, *gerçekten* kötü bir gündü. Kimsenin işe doğru düzgün odaklanamadığının farkındaydı ama Destan, herkesten daha beter bir durumda olduğuna yemin edebilirdi.

Ömür âşık oluyordu. Ömür sevmeye başlıyordu, onun bu hâlleri Destan'ı sık sık yıllar öncesine götürüyor, hatırlamayı çoktan bıraktığı anıları birer birer geri çağırıyordu.

Yüreğinde o anlarla yaşamak imkânsızdı ama bu kez uyanmışlardı. *Elini ver*, demişti Can. İnsan hiç, *elini ver*, der miydi? Alır, tutardı. Ama Can'dı bu, *elini ver*, demişti.

Aralık, 2013

"Elini ver. Elini tutmak istiyorum."

Can bu cümleleri çaresiz ve mücadeleci bir tavırla, bunu yapmazlarsa dünyanın sonu gelebilirmiş gibi dillendirdi. Belki de dünyaya yaklaşan bir meteor vardı ve el ele tutuştukları an meteor, olduğu yerde parçalara ayrılacaktı.

Aralarında bir yerde her daim duran ama asla dillendirilmeyen, dokunulmayan, işaret edilmeyen bir şey vardı. Telefonda konuşurken söylediklerinde, yemek yerken masanın üzerinde, yürürken adım seslerinde ve bazen yağmur seslerinde... Şimdi o şey büyümüş, ellerinin arasına yerleşip köklenmeye başlamış gibi hissediyordu Destan.

Can öyle söyleyince, öyle yalvarır gibi bir çırpıda *elini ver* deyince Destan güldü, itiraz etmeden ve şaşırmadan elini uzattı. Kırk yıldır hep böyle yaparlarmış gibi Can'ın elini tuttu.

Can belli ki onun şaşırmasını, azarlamasını ve reddetmesini bekliyordu. Onun bu rahat tavrı karşısında asıl şaşıran kendisi oldu. Yutkundu, içine dolan sıcacık hissi sesine yansıtmamaya çalışarak huysuz bir ses tonuyla, "Yumuşak olur sanıyordum. Ellerin bir erkek elinden farksız..." diye söylendi.

"Seninkine ne demeli? Öyle bir tutuyorsun ki ellerim acıyor."

En son ne zaman Can'a böyle sataşabilmişti? Şimdi ona hiçbir konuda tek kelime etmezdi. Kibarca gülümser, günaydın der, eleştirilerini bildirir ve iyi akşamlar dilerdi. Bir yabancı gibi... Uzaktan bakan biri *ne kadar da iyi anlaşıyorlar*, derdi. Oysa Can'la bu şekilde, hiçbir şey yokmuş ve hiç olmamış gibi konuşmaktan dolayı yüreği öyle yaralanıyordu ki Destan bazen Can gibi olabilmeyi umuyordu. Aniden çekip gidebilmeyi diliyordu.

"Elimi tutmayı neden istediğini anlamadım."

Mantı evinde oturuyor, alelade konulardan bahsediyorlardı. Tabakları bitmişti ama sohbetleri bitmemişti. Can'ın konuşmasını yarıda kesmiş, aniden sormuştu bu soruyu, yürüdükleri sahil kenarından beri sormak için ölüyordu, ancak cesaret edebilmişti.

"Çünkü iyi hissettiriyor. Sana da güzel hissettirmiyor mu?"

Masanın üzerinde üst üste duran ellerine bakarke, gülümseyip, güzel hissettirdiğini söyledi. Can'ın elleri çok büyüktü, bu yüzden öyle bir maksadı olmasa da adamın elleri kendi ellerini sararken Can onu koruyormuş ve Destan tüm tehlikelerden uzakta, güvendeymiş gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Bu duyguların yanında bir farkındalık zihnine dolarken, "Bir saniye," diye mırıldandı. "*Elini tutmak iyi hissettiriyor*, dedin."

"Evet. Yanlış bir şey mi söyledim?"

Kaşlarını çattı, yanıtlarken sesi isteksizdi. "Ama bunu daha önceden yapmışsın gibi söyledin. Sanki bu ilk değilmiş gibi. Yani, bu hissi biliyormuşsun gibi."

Can uzun bir süre tek kelime etmedi. Destan dudaklarını büzmeye, kaşlarını çatmaya çalışsa da beceremedi, ona bir türlü kızamadı. Yalnızca aklında dönen tilkileri öğrenmek istiyordu.

"Uyuyakalmıştın, dayanamadım. Ne kadar yumuşak olduklarını, kalbinle yarışıp yarışamayacaklarını görmek istedim."

Suçunu itiraf ederken hiç gocunmadı, asla korkmadı. Öylece söyledi, onun bu açık sözlülüğüne karşı Destan gülüşünü bastırmaya, kızmaya çalıştı ama bir türlü beceremedi.

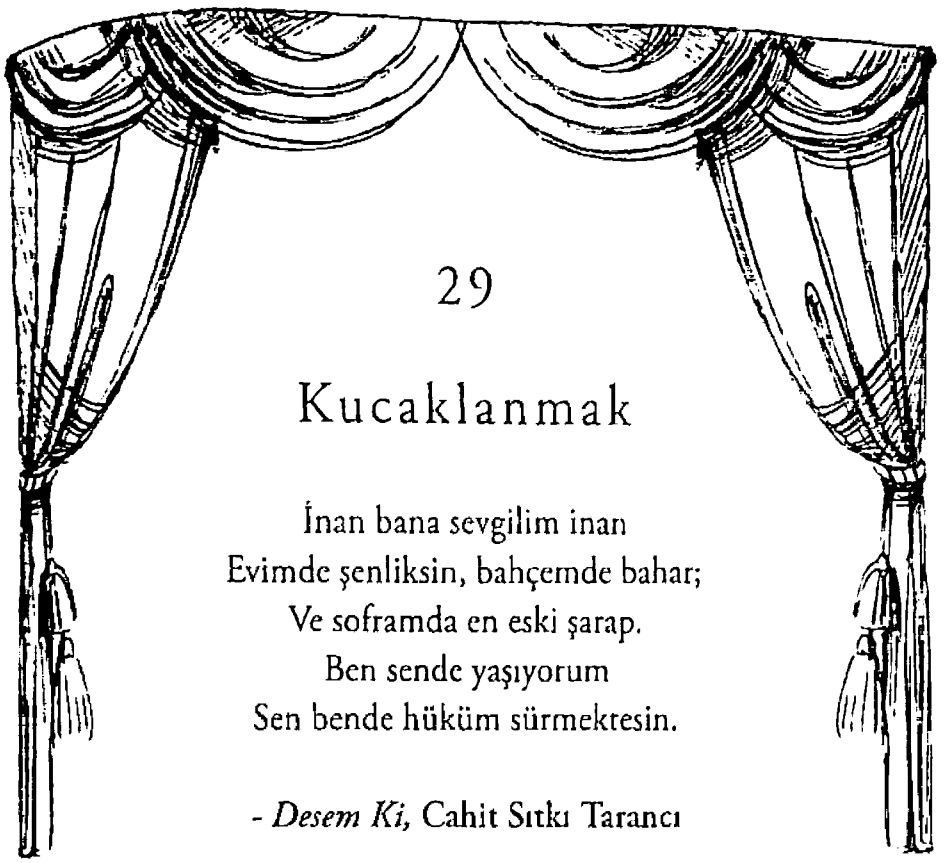
Onunla en son ne zaman böyle konuşmuşlardı? Onunla bir sahilde, bir çatıda, bir salonda, bir mutfakta, dünyanın herhangi bir yerinde ama en çok kalbinde ne zaman konuşmuştu? En son ne zaman tasasızca bakmıştı gözlerine, en son ne zaman kaybolmuştu birer dipsiz kuyuyu andıran gözlerinde? Bunun özlemini alıp nereye koysa bir daha gözleri görmezdi, bir daha kalbi hissetmezdi? Birinden bu kadar çok nefret ederken aynı zamanda onu bu kadar çok özlemek nasıl mümkün olabiliyordu?

İstese de onunla böyle konuşamıyordu artık. İçinden aniden yükselen ağlama isteğini bastırıp yutkundu, gözlerini Ömür'den alıp güçlükle de olsa Can'a çevirdi. Anıl'la çalışıyorlardı. İşte karşısında, iki adım yakınındaydı ama ah, nasıl da uzaklardaydı.

"Can!" diye bağırdı sahneye doğru. Herkesin aniden suspus olduğunu, başını kendisine çevirdiğini hissetse de aldırmadı, kendini durduramadı. "Kendine çekidüzen ver artık, yarın tam prova alacağız! Olmuyor, farkında değil misin?"

Öfkeyle yerinden kalkıp diğerlerinin çekingen bakışları altında önce üst kata, oradan da dışarıya çıktı. Nefes alması gerekiyordu. Sakin olması gerekiyordu.

Hatıraları durdurması gerekiyordu, başaramıyordu.

29

Kucaklanmak

İnan bana sevgilim inan
Evimde şenliksin, bahçemde bahar;
Ve soframda en eski şarap.
Ben sende yaşıyorum
Sen bende hüküm sürmektesin.

- *Desem Ki,* Cahit Sıtkı Tarancı

Kendini asla sahneye çıkmaya hazır hissetmeyeceğinin bilincinde, bir şekilde rolünü çalışmaya devam etti, son birkaç saattir yaptığı gibi. Karşısında bir ayna vardı, jest ve mimiklerini karşıdan görmek iyi oluyordu. Grubun geri kalanını, bugün tek başına, aynayla çalışmak istediğini, sonrasında oyunu Can'la birlikte bir kez daha sergilemeye hazır olacağını söyleyerek evde bırakmış, otele dönmüştü.

Bir çift bal rengi göz, kendisine bakıyordu aynadan. Kumral saçları dağınık ve özensiz dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. İnce kaşları bir durumu kavramaya çalışır gibi çatılmış, dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı.

Tekste çalışması gerekiyordu ama elinde değildi, gözleri komodinin üzerinde duran kahve bardağına kayıp duruyordu.

Ömür'ün ciddi bir yüz ifadesiyle ve hiçbir şey söylemeden kahveyi yanına bırakışı aklına geldi. O esnada bardağın üzerinde yalnızca adının yazdığına emindi. *Güneş.* Şimdiyse adının hemen yanında küçük bir güneş sembolü vardı, bir yuvarlak ve etrafında neşeli çizgiler.

Bu muzipliği pekâlâ Can yapmış olabilirdi. Tam onluk bir hareketti.

Ama bu çizgilerin onun kaleminden çıkmadığını içten içe biliyordu Güneş. Elindeki kâğıtları yatağının üzerine bırakıp kahve bardağını eline aldı. Yatağına sırtüstü uzanarak boş bardağı havaya kaldırdı ve bir süre boş boş bakındı. Zihninde, Onun'un karanlıkta parlayan yemyeşil gözleri canlandı; ay ışığı pencereden adamın arkasına vuruyor, onu her zerresiyle gizliyordu. Buna rağmen gözleri o karanlıkta bile bir şekilde kendini göstermeyi biliyordu. Bu adam ışığı kullanmayı sahiden iyi biliyordu.

Kahvesi biteli çok olmuştu, artık bu bardağı çöpe atması gerektiğini biliyordu ama içinde bir şeyler onu durduruyordu. Adını koymayı denedi, yapamadı. Tıpkı önceki gecenin adını koyamadığı gibi... Nasıl da huzurla uyumuştu öyle? Uyandığında kendini pamuklara sarılmış gibi hissetmişti, çok az uyumuş olmasına rağmen uzun zamandır hiçbir güne bu kadar dinç uyandığını hatırlamıyordu.

Hiç rüya görmemişti. Rüya görmeye o kadar alışıktı ki zihninde beliren bir rüya olmadığı için uyanmış olduğunu idrak etmekte bile güçlük çekmişti.

Odada kapalı kalmışlardı. Konuşup uyumuşlardı. Üzerine düşünecek, hatırlanacak hiçbir şey olmamalıydı.

Ama neden bir şeyi, hem de çok önemli bir şeyi gözden kaçırıyormuş gibi hissediyordu?

Telefonu çalınca irkildi, aklı dağıldı ve şu an çalışıyor olması gerektiğini fark etti. Arayan Destan'dı. Bir şeyini mi unutmuştu?

"Efendim?"

"Otelde misin?" Sesi düz geliyordu, *fazla düz*. İyi bir oyuncu olmak aynı zamanda gözlem yapmaktan geçerdi. Bu, Güneş'in çok eskiden öğrendiği önemli bir şeydi. Ve Güneş çok iyi biliyordu ki bu Destan, *fazla düz Destan*, tehlikeli biriydi. Muhtemelen bir şey gizliyordu, belki üzüldüğünü, belki sevindiğini, belki de başka bir şeyi.

"Evet, ne oldu?"

"Hiç..." Bir an sessizlik oldu. "Odadan çıkma, olur mu? Ben birazdan geliyorum, birlikte yemek yeriz. Biraz sakinliğe ihtiyacım var da."

"Ee... Tamam."

"Tamam. Pizza söyleriz. Öptüm."

Telefon aniden kapanınca Güneş ekrana bakakaldı. Bu neydi şimdi? *Odadan çıkma.* Destan onu aramasaydı, hiçbir şey söylemeseydi Güneş o aynanın önünde saatlerce oturabilir, düşünmemesi gereken başka anılara dalabilirdi. Ama Destan aramış, *odadan çıkma* demişti.

Odanın dışında ne vardı ki?

Boş gözlerle etrafına bakındı. Acaba kötü bir şey olmuştu da Güneş'i hemen bulabilmek için mi böyle bir şey istemişti? Destan, kötü bir şey olunca Güneş'e mi koşardı?

Karmaşık düşünceler zihninde bir oraya bir buraya koştururken kadını lobide beklemeye karar verdi. Sonuçta otelin bir tane kapısı vardı, Destan'ı kaçırması imkânsızdı.

Dolabı açtığında karşısına çıkan Ömür'ün hırkasını görmezden gelmeye çalışarak kendi hırkalarından birini üzerine geçirdi ve odadan çıktı. Asansöre yönelmeden önce balkon şeklindeki holün tırabzanlarından hafifçe sarkıp lobiye göz gezdirdi, Destan geldiyse onu kaçırmak istemezdi. Ama Destan yerine çok başka bir yüze denk geldi, çok tanıdık bir yüz. Sapsarı saçları alnına düşüyor, kirli sakalı yakışıklı çehresini çevreliyordu. Bacak bacak üstüne atmış, önündeki dergilerden birini karıştırıyordu. *Yağız.*

Onu görür görmez hızlıca geri çekilip odanın kapısına yaklaştı. Sanki her an adam da onun varlığını sezip başını kaldırabilirmiş gibi yüreği hızlandı. Burada ne işi vardı? Çimen'le ilgili işler için mi gelmişti? Hani onları uzaktan da halledebiliyordu?

Hızlı hareketlerle odaya girip kapıyı kilitledi. Elinde olmadan iki yatağın arasında bir oraya bir buraya yürümeye başladı. Bu adamın burada ne işi vardı? Gözlerinin dolduğunu hissetti.

Elinde değildi. Bu sefer çok hazırlıksızdı, Ankara artık onun olmalıydı. Burası onun olmalıydı.

Destan'ın birazdan burada olacağını fark edince akan gözyaşlarını silmeye çalıştı ama yerini hemen yenileri doldurdu. Çaresizce etrafına bakındı; gözyaşlarını, kâbuslarını, olanları durdurabilecek herhangi bir şey aradı ama bulamadı. Çocukça olduğunu biliyordu ama Destan'ın onu idare edeceğini umuyordu. Hatta *biliyordu*. Bu yüzden aklına gelen tek çözümü uygulamaya koydu.

Ağlarken görülmekten hoşlanmıyordu. Hele Yağız için ağlarken görülmekten ölesiye nefret ediyordu. Gözyaşları şiddetlenirken telefonunu ve tekstil yanına alıp banyoya girdi ve kapıyı kilitledi. Kuru olduğuna emin olduktan sonra küvetin kenarına oturup yüzünü ellerine gömdü.

Madem durduramıyordu, gözyaşları tükenene kadar ağlayacak, sonra da buradan omuzları dik bir şekilde çıkacaktı.

Güneş, Destan'ın geldiğini duyduğunda konuşmalarının üzerinden neredeyse on beş dakika geçmişti. Kapının hızla açıldığını, Destan'ın içeri koşar adım girişini ve duraklayışını duydu. Sonra da adını seslenişini... "Güneş?"

"Buradayım," diye seslendi ağlamaktan tizleşmiş sesiyle. Destan'dan cevap gelmeyince devam etti: "Çıkacağım birazdan."

Hâlâ küvetin kenarında oturuyordu, oyun metnini elinde anlamsızca tutuyordu. Buraya girerken bunu eline neden aldığını bile bilmiyordu.

Gözyaşlarını silerken, "Neden gelmiş?" diye söylendi kapıya doğru.

Destan uzun bir süre cevap vermedi. Güneş, onun kapıya yaklaştığını duydu, sonra da sessizce, "Boş ver, iyi misin?" diye sorduğunu.

Güneş hızlıca elini yüzünü yıkayıp kapıyı açtı. Şiş, kıpkırmızı gözlerle, "Evet," derken, Destan'ın yanından geçip eşyalarına ilerledi. "Şimdi bu görünüşümü de düzelteceğim."

Eşyalarını karıştırıp makyaj malzemelerini ortaya serdi. Dicle burada olsa daha iyi bir iş çıkaracağına emindi ama elindekiyle yetinmesi gerekirdi. Bu adam onu hâlâ etkileyebiliyor, üzebiliyor, ağlatabiliyordu belki ama bunu bilmesine gerek yoktu. Bunu kimsenin öğrenmesine gerek yoktu.

Aynanın karşısına geçip kapatıcıyı göz altına sürmeye başlamıştı ki Destan'ın, dakikalardır hiç hareket etmeden çatık kaşlarla onu izleyen kadının, hızlı adımlarla yanına geldiğini duydu. "Dur, dur, dur. Ben yapayım."

Güneş'e itiraz etme hakkı tanımadan kapatıcıyı eline aldı, Güneş'in yüzüne sürdüğü kapatıcının bir kısmını da temizledi. "Kapatıcılar güçlü şeylerdir. Öyle boca edersen en iyi ihtimalle vampire benzersin."

Güneş elinde olmadan bir çocuk gibi güldü, burnunu çekti. "Teşekkür ederim."

Destan sitemli bakışlarla kapatıcıyla uğraşmaya devam etti. "Sana odadan çıkma demiştim."

"Bir dahakine dinleyeceğim."

"İşte ondan çok emin değilim."

Destan makyajı pratik bir şekilde halletti. Güneş ise yüzünde dolaşan elleri hissettikçe daha da sakinleşti. Bittiğinde aynaya bakıp derin bir nefes aldı. Destan ortaya bir mucize çıkarmıştı. Kızarıklıklar kapanmıştı ama yüzünde makyaj varmış gibi de durmuyordu.

"Bunu yapabilenlere hep gıpta etmişimdir," diye mırıldandı durgun bir sesle.

"Neyi?" Destan yatağına oturmuş, Güneş'i izliyordu.

"Bunu. Yokmuş gibi makyaj yapabilenleri. Eskiden yokmuş gibi duracaksa neden makyaj yapıyorlar diye düşünürdüm ama sebebini yavaş yavaş anlıyorum sanırım." Duraksadı, isteksizce ona döndü. "Aşağı inmemiz gerekiyor, değil mi?"

Destan başıyla onayladı. "Seni özellikle sordu, sanırım konuşmak istiyor. Bir yerlerde akşam yemeği yiyecekmişiz. Sanırım

biraz da iş konuşacaklar ama seninle konuşmak istediği çok belli. Sorup durdu. İstersen seni idare edelim..."

Güneş, kadının sözlerini bitirmesine izin vermedi. "Gerek yok, hep birlikte gidip yemeğimizi yiyelim. Üzerimi değiştireyim."

Pantolon ve kazaklarını karıştırırken gözlerinin kahve bardağına ve üzerindeki güneş çizimine son bir kez takılmasına engel olamadı.

Can bu hayatta çok hata yapmıştı, bunu biliyordu. Bunlar için üzülüyor, kendini asla affetmiyor ama hiç pişmanlık duymuyordu. Çünkü o zamanki Can'ın doğrusunu yaptığına inandığını biliyordu. Hiçbir şeyi bencillikten yapmamıştı. Yaptığı her şeyin bir açıklaması, başkaları için mantıksız ya da anlamsız olsa da ona anlamlı gelen bir nedeni vardı. Uykusuz gecelerde, yorgun günlerde ve Destan'ın ondan her gidişinde içini rahatlatan tek şey buydu.

Yağız'ın içini nasıl rahatlattığını anlamıyordu.

Onun da mı böyle yapması gerekiyordu? Döndüğü zaman Destan'ın ayaklarına kapansa, yaptıkları affedilebilir şeylermiş gibi davransa ve aralarını düzeltmeye çalışsa şimdi Destan'la birlikte olabilirler miydi? Yanlış yapan kendisi miydi?

Hep gittikleri o sakin kafeye gitmeye karar vermişlerdi, sınırlı da olsa yemek çeşitleri vardı. Mekânın sahibi Arif abi masaları birleştirmiş, sahneye çıkmak isterlerse bugün kimsenin günü olmadığını özellikle belirtmişti.

Can, kargaları kaçıracak sesiyle sahneye zaten çıkmazdı ama başka kimsenin de çıkacağına inanmıyordu. Masanın başındaki Mert çok gergindi, Yağız'dan gözlerini bir an olsun ayırmıyordu. Sanki Yağız bir bombacıydı ve Mert de onu yakalamak üzere olan bir polisti. Ona sahneler, dekorlar, ajanslar, kostümlerle ilgili aklına gelen her şeyi soruyordu. Zaten bildiği şeyleri... Mert'in bu konularda Yağız'dan çok daha fazla bilgisi olduğuna her şeyine

bahse vardı Can. Yağız'ın onlara yardımcı olmasının asıl sebebi bilgisi değil, geniş çevresi ve sahne sahibi babasıydı.

Yemekler geldiğinde gözlerini tabağından ayırmasa da sofradaki tüm muhabbetleri takip ediyordu. Hemen sol yanındaki Yağmur, diğer yanında oturan Güneş'i durmaksızın lafa tutuyordu. Çünkü bıraktığı anda onu, hemen karşısında oturan Yağız'a teslim etmiş olacağının o da farkındaydı. Nitekim tüm gücüyle konuşuyordu. Çok iyi anladığı modadan, alışverişten, oyun kostümlerinden, normalde olsa asla düşünmeyeceği birçok şeyden... Can, bunca yıllık arkadaşlıklarında onun ilk kez bu kadar çok konuştuğunu duyuyordu.

Bu masaya nasıl böyle saçma sapan bir düzende oturmuşlardı, bunu bir türlü anlayamıyordu. Yedi kişi, bir Yağız'a yenilmişti. Güneş'le en uzak köşelere denk gelmeleri için verdikleri onca uğraştan sonra herkes yerleşirken Yağız aniden ayağa kalkmış, "Buradan Mert'le konuşmam çok zor olacak," demişti. "Yer değiştirsek olur mu, Ömür?"

Can, Ömür'le yer değiştirse değil de ağzıyla burnu yer değiştirse nasıl olur, diye hayal etmeden edememişti.

Ömür hayır diyememişti elbette, ne diyebilirdi ki? O, açıkça düşen suratı ve huysuz gözleriyle tek kelime etmeden masanın öteki ucuna geçerken Yağız, Mert'in hemen yanına, Güneş'in karşısına oturmuştu.

Can, hisleri kuvvetli bir insandı ve bu gecenin iyi bir yere gitmediğini biliyordu. Nasıl engel olabilirdi, bilmiyordu ama Yağız'ın buraya iş için gelmediği öyle belliydi ki. Yılın bu zamanı Ankara'ya hiç gelmezdi. Yapacak bir şeyi yoktu, tiyatrodan pek hazzetmediği için oyunlarını da izlemezdi. Teknik destekleri sağlar, geri çekilir, ekipten birisi onu arayıp sorun bildirmediği sürece de buraya gelmezdi.

Telefonu titreyince dikkati dağıldı. Ekranda uzun zamandır görmediği bir ismi, Destan'ın ismini görünce, moda tasarımı okuduğu yıllarını anlatan Yağmur'un sesinden, dekorların yetersizliğinden bahseden Mert'ten uzaklaştı.

Ne yapmamız gerekiyor?

Destan'ın neden bu kadar gerildiğini hiç anlamıyordu. Acaba terk edenin Güneş olduğunu düşündüğü için Yağız'ın onu rahatsız ettiğine mi inanıyordu? Geri kalan herkes için durum bu muydu? Bu ekipteki kimsenin bunu o kadar da ciddi bir problem olarak görmeyeceğini biliyordu, sonuçta belki Güneş de tekrar birleşmek isteyebilirdi. Ama masadaki herkes Güneş'i resmen... *Koruyordu.* Yağız'dan koruyordu. Bunu neden yapıyorlardı? *Nasıl* yapıyorlardı?

Bilmiyorum, emin değilim, yazıp yolladı. Sahiden de bilmiyordu. Onları yalnız bırakmaları mı gerekiyordu yoksa Güneş'in önünde bir kalkan gibi durmaları mı? İkisi de fiyaskoyla sonuçlanabilirdi.

Destan'ın telefonunu eline aldığını gördü ama onun yazmasına fırsat kalmadan çok tehlikeli bir şeyi, Yağız'ın dilinden dökülen cümleyi fark etti. "Ee," dedi adam, kayıtsız bir sesle. "Güneş nasıl gidiyor ekipte?"

Masada ayrı ayrı dönen birbirinden farklı muhabberler bir bıçak gibi kesildi. Sağ yanında oturan Anıl, Ömür ve İpek zaten en başından beri sessizlik içindeydi, ailesiyle misafirliğe gitmiş küçük, çekingen çocuklar gibi yemeklerini yiyorlardı. Ama bu soruya karşılık aniden yemeklerini bırakıp Yağız'a döndüler. Destan, Can'a tedirgin bir bakış attıktan sonra herkes gibi Yağız'a döndü.

Ne yapsaydı? Acaba Can, Güneş'i kolundan tuttuğu gibi kafeden çıkarsa ne olurdu? Belki de bundan önce, Ömür'ü çıkarmalıydı çünkü adamın yerinde zor durduğunu yaydığı enerjiden bile hissedebiliyordu. Burada hiçbir şey kontrol altında olmadığı gibi, daha iyiye gidecek gibi de görünmüyordu.

Can'ın içinde kötü bir his vardı.

Mert, hissettiğinden daha iyimser bir şekilde, "Harika," diye yanıtladı. Masadaki gerginlik, eline alıp dokunabileceği, somut ve bariz bir şey gibiydi. "Bize böyle mükemmel bir oyuncu kazandırdığın için teşekkür ederiz."

"Sen, Güneş? Hep bu insanlarla birlikte olmayı istemişsindir. Hayal ettiğin gibi mi?"

Güneş, elleri buz keserken soğukça gülümsedi. "Daha bile güzel."

Bu sözleri Yağız'ı gülümsetti. Masada oturan kaç kişinin o gülüşü dağıtmak istediğini bilseydi o şekilde oturmaya devam edebilir miydi?

Güneş tam da daha ileri gitmeyeceğini düşünürken, Yağız, "Bir süre daha Ankara'da olacağım," diye devam etti. "Bu şehirdeki sevdiğimiz yerlere gitmeye ne dersin?"

Güneş cam gibi bakışlarını Yağız'dan bir an için olsun çekmedi. Bu soruya verilebilecek en uygun cevapları düşündü. Bu masada hiçbirini veremiyordu çünkü Can dışında kimse gerçekleri bilmiyordu. Yağız'a garip bir şaşkınlıkla bakan insanlara kısaca göz attı, kendine engel olamadan ve neden olduğunu da hiç anlamadan gözleri Ömür'ün üstünde fazlaca oyalandı. Onun yüzündeki gerginlik içini ısıttı, orada bir şeyleri yatıştırdı. Onun, Güneş'e en başından beri nasıl da inandığı geldi aklına. Beyaz Ev'den beri... Mert'in, o gece Can'la Çimen'i kurmaya karar verdiği zamanları anlatışı, Can'ın sıkıca kucaklayışı ve Destan'ın sakince yüzündeki kızarıklıkları kapatışı geldi aklına.

Buradaki kimse ona acımazdı. Kimse onu suçlamaz, yadırgamaz, neden diye sormazdı. Şu ana dek sormamışlardı. Bu insanlar onu sadece ama sadece kucaklardı.

"Neden mağduru oynadığını bilmiyorum, Yağız ama bu insanlar düğünü bırakanın sen olduğunu biliyorlar." Yanakları öfkeyle ve söylediği yalanın etkisiyle kızarırken masadaki herkesin nefesini tuttuğunu hissetti. "Ne oldu da vazgeçtin, benimle böyle konuşuyorsun, bilmiyorum ama yüzsüzce davranmayı bırak artık. Sana acımama neden oluyorsun."

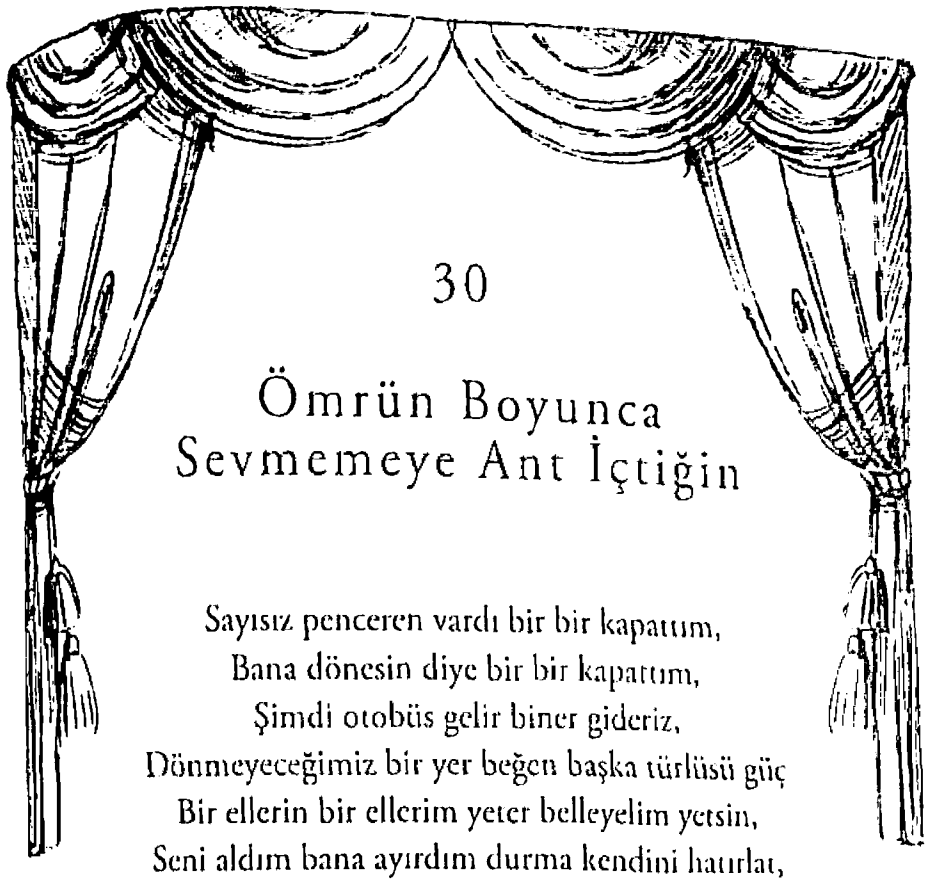
Yağız'ın yüzü hayretle çarpılırken onun dışında hiç kimsenin yüzüne bakamadı Güneş. Kimseden bir şok tepkisi gelmediği için rahatlasa da yüzlerine bakmaya cesareti yoktu. İdare

edebileceklerini biliyordu, mevzu o değildi. Yalnızca... Bunu insanlara hiçbir zaman söyleyemeyeceğini düşünmüştü. Can'a söylemek bile başlı başına zordu, şimdi hepsinin yanında önemsiz bir şeyden bahseder gibi söyleyivermişti.

Boğazını temizledi, Yağız cevap vermeyince Mert'e döndü. "Müsaadenizle, ben erken kalkıyorum. İşle ilgili herhangi bir şey yok gibi."

Mert hızlıca toparlandı, yüzüne profesyonel bir tebessüm yerleştirdi. "Tabii," dedi. "Bir şey olursa haber veririz. Zaten yorgunsun, dinlen."

Güneş de Mert'e gülümsedi ve her adımında sırtından bir yük daha attığını hissederek kendinden emin adımlarla masadan uzaklaştı.

30

Ömrün Boyunca Sevmemeye Ant İçtiğin

Sayısız penceren vardı bir bir kapattım,
Bana dönesin diye bir bir kapattım,
Şimdi otobüs gelir biner gideriz,
Dönmeyeceğimiz bir yer beğen başka türlüsü güç
Bir ellerin bir ellerim yeter belleyelim yetsin,
Seni aldım bana ayırdım durma kendini hatırlat,
Durma kendini hatırlat,
Durma göğe bakalım.

- *Göğe Bakma Durağı,* Turgut Uyar

Onları ilk gördüğü günü Destan çok iyi hatırlıyordu. Mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı, Yağız gözlerini Güneş'ten bir an olsun ayırmıyor, her hareketini ölçüyor, rahatsız olduğu en ufak şeye müdahil oluyordu. Güneş'in de ondan farkı yoktu, Yağız'ın kollarının altına memnuniyetle sığınıyor, belli ki kendini güvende hissediyordu.

Kapıyı yavaşça açıp otel odasına girerken bu görüntüyü zihninden atmaya çalıştı. Sorsalar, bugünün farklı geçmesini beklerdi. Doğru, Güneş'i ani bir darbe alınmaması için korumaya çalışmıştı ama bu kadar sert bir tepki vereceğini de hiç düşünmemişti. Yumuşamasını beklerdi, Yağız'ın tekrar tekrar denemesine karşı daha fazla dayanamamasını... Bu, düğünü bırakıp gidenin Yağız olduğunu anlamadan önceydi tabii.

Oda karanlıktı, Güneş düzenli ve yavaş nefesler alıp veriyordu, onun uyuduğunu düşünerek yatağının ucuna oturdu. Aynı anda Güneş'in fısıltısını duydu. "Hoş geldin."

İrkildi. "Uyuyorsun sandım."

"Sanırım uyumak üzereyim."

Sahiden de sesi uykuluydu, en fazla bir mırıltı hâlinde çıkıyordu. Telefonu titreyince Destan ekrana göz atıp isteksizce, "Can nasıl olduğunu soruyor," diye mırıldandı.

"Selam söyle..." diye yanıtladı Güneş.

Destan gülümseyerek, *selamı var,* yazıp yolladı. Döndüğünden beri Destan'a bir kez olsun nasıl olduğunu sormuş muydu? Sormamıştı, sorsaydı Destan hatırlardı. Öylece gitmiş, öylece gelmişti. Sessizce, hiçbir şey olmamış gibi. Bugün Güneş'in olduğu gibi cesaretli olmayı isterdi, Can'ın karşına tıpkı onun gibi çıkmayı ve bağırıp çağırmayı. Ama buna gücü yoktu, konuşmaya ve içini açmaya hâli kalmamıştı. Yok saymayı bile ancak başarabiliyordu.

Beni sevmeyi neden bıraktın, Can?

Güneş gibi kıvrılmak, yorganın altına girip uzun uzun uyumak istedi ama uyuyamayacağını fark ederek ayaklandı. Bu odada, bu otelde, herhangi bir dört duvar arasında duramayacaktı. Montunu yeniden giyip şalını boynuna doladı. Nefret ederdi Ankara gecelerinden, soğuğundan, ayazından. Yine de duramayacaktı işte. En kalın şapkalarından birini takıp önce odadan, sonra da otelden çıktı. Kimsenin olmadığı ıssız yollarda nereye gittiğini bilmeden yürümeye başladı.

Uyandığı en kötü sabahı zihninden atamıyordu. Güneş'i gördükçe o günü hatırlamaktan kendini alamıyordu. Hava soğuktu, üşüyerek uyanmıştı. Üzerindeki battaniye ince gelmiş olmalıydı. O battaniyeyi üstüne kendisi örtmemişti, bu detaya gülümseyerek uyanmıştı. Kırgınken, kızgınken bile onu düşünen Can'ın sevgisini içinde hissederek doğrulmuş, bunun o sevgiyi son hissedişi olduğunu bilemeden etrafa bakınmıştı.

Can, diye seslenmişti evin içinde. *Can, Can, Can... On kere, yüz bin kere Can...*

Ekim, 2016

Destan Lal, bir ekim sabahı bu hayatta yaşadığı en kötü güne uyandı. Güneş ışıkları, beyaz perdenin ardından etrafta hiç öfke ve keder yokmuşçasına vuruyordu. Kadını uyandıran da bu kuvvetli gün ışıkları olmuştu. Can'ın saçma sapan alışkanlıklarından biriydi, uyanır uyanmaz açardı tüm perdeleri. "Sana kaç kere açma şu perdeyi dedim..." diye huysuzca, kendi kendine mırıldandı. Sesi puslu, buğuluydu. Huzursuzca döndü koltukta.

Böylece, uyandığı yerin yatak olmadığını fark etti ve gözleri kafa karışıklığıyla açıldı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, tavana bakarak neler olduğunu ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Can'ın evinde, küçük salondaki ikili koltuğa kıvrılıp uyumuştu. Üzerinde ince bir pike vardı ama çok üşümüştü. Tüyleri diken diken olmuştu.

Kaşları çatıldı, durumun garipliğini fark ederek doğruldu. Can onun burada böyle uyumasına izin vermezdi. Velev ki uyudu, kucaklayıp götürürdü yatak odasına. Destan yolda mutlaka uyanır, ona huysuzluk ederdi uyandırıldığı için. Can da koltukta iki büklüm olmasından çok daha iyi olduğuna dair bir şeyler mırıldanır; alnına, yanağına, dudağına öpücükler kondurur, gönlünü alırdı.

Bir önceki günün hatırları zihnine dolunca kalbine koca bir korku çöreklendi. Gönlü bir okyanusta, fırtınanın ortasında kalmış çaresiz bir gemi gibi titreyip durdu. Daha o koltuktan doğrulmadan, daha adamın adını hiç seslenmeden doldu gözleri. Çok iyi tanıyordu onu. Hep gitmesinden, bir gün aniden, kapadığı tüm yaraları birer birer açmasından korkmamış mıydı?

Destan'ın babası, o çok küçükken çekip gitmişti. Annesi, o günü Destan'a yalnızca bir kere, birkaç kadeh şarap içtikten sonra anlatabilmişti. Söylediğine göre hep hovarda, hep havai bir adamdı ve günün birinde, bir çocuk büyütemeyeceğine ve bir aileye sahip olmak istemediğine karar vermişti. Ve Destan Lal, hayatı boyunca öyle bir adamı sevmemeye ant içmişti.

Terk edilmişliğin, babasızlığın ve insanlara olan güvensizliğinin yaralarını kapamaya Can çıkagelmişti. Onun çıkıp gelişinin bu aniliği, çekip gidişinin de daha o ilk günden dahi habercisi gibiydi ama o, bir şekilde kendine inandırmayı başarmıştı genç kadını. Öyle ya, sözler fısıldamamış mıydı kulaklarına? Her gece öperek ve şiirler okuyarak uyutmamış mıydı? Ona bir Fransız şarkısı mırıldanmamış mıydı? Destan, ona elbette inanmıştı. Tüm bunları arkasında bırakıp gitmeyeceğine günler, aylar sonra da olsa inanmıştı. Babası tarafından terk edilmişliğinin yaraları, onunla yavaş yavaş kapanmıştı. İnanmıştı. Herkesin gitmediğine, bazılarının kaldığına kanmıştı.

Yanılmıştı.

"Can!" diye seslendi içeri doğru. Ev küçücüktü. Seslenmek bir yana, mırıldansa dahi sesinin duyulacağını biliyordu ama sesini yükselterek, yalvarırcasına yeniden denedi. "Can!"

Ses gelmedi.

Ayağa kalktı, evin odalarını dolaştı. *Can, Can, Can...* Yoktu. Telefonunu bırakmıştı, birkaç önemli eşyası dışında her şey yerli yerindeydi. Gökçe'nin fotoğrafı yoktu, yanından ayırmadığı siyah kapaklı defteri yoktu. Birkaç kıyafeti gitmişti ama o kadar...

Gökçe'nin fotoğrafı yoktu.

Bir de birlikte, Destan'ın doğum gününde çekildikleri ve Can'ın çerçevelettiği fotoğraf gitmişti.

Onu soğuk bir ekim gecesi, sessiz adımlar ve ıssız sebeplerle terk etmişti.

Herhangi bir yere gitmiş olabilirdi. Ekmek almaya çıkmış olabilirdi, sabah yürüyüşüne çıkmış olabilirdi, Mert'in yanına gitmiş olabilirdi ama bunların hiçbiri için çıkmadığını Destan bir şekilde biliyordu.

Mert'in gelmesi on dakika, Ömür'ün gelmesi on beş dakika sürmüştü. Ömür onunla oturmuş; Mert, Can'ın nerede olduğunu bilebilecek herkesi aramaya başlamıştı. Ama Destan'ın emin olduğu tek bir şey vardı, onlar Can'ın yerini bilmiyorsa başka kimse bilemezdi.

"Mert," demişti Destan, ağlamaktan çatlayıp kalınlaşmış sesiyle. Sesi sertti. "Mert, aramayı bırak."

"Bulacağım o çocuğu, bana karışma, Destan," diye patlamıştı adam. "Ne demek böyle çekip gitmek?"

Mert'i ne daha önce ne de daha sonra o kadar sinirli görmüştü Destan. Buna rağmen ayağa kalkıp karşısına dikilmiş, "Bulursan da söyle, benim karşıma çıkmasın. Korkak herif," demişti.

Arkasını dönmüş, eşyalarını bir çırpıda toparlamış, montunu giyip kapıya yönelmiş, şok içinde kendisine bakan iki adama son bir kez dönmüştü. "Ben yokum artık. Eve gidiyorum, gelmeyin. Sakın gelme, Ömür."

Çarparak çıktığı kapının sesi kulaklarında yankılanırken Yaren Hanım'ın evine geldiğini fark etti. İçeri giremezdi, onunla konuşacak gücü yoktu. Bunun yerine bahçenin arkasına dolaşıp salıncağa oturdu.

Burada üşüyecekti, biliyordu. Sabaha hasta bile olabilirdi. Ama bu havaya, bu soğuğa, bu yalnızlığa ihtiyacı vardı. Saate baktı, henüz gece yarısı olmuştu. Mert hâlâ uyanık olmalıydı.

Dağıldım, yazdı kısaca. *Yarın bana izin ver.*

En son ne zaman işi ektiğini hatırlamıyordu bile. Yatak döşek yatması gerekirken dahi sahneye çıkmıştı. Bir şekilde halletmişti. Bugün yapabileceğini sanmıyordu. Uykusu gelene dek bu sessizlikte, karanlıkta oturacak, sonra da sonsuza dek uyuyacaktı.

Telefonu titreyince dönüp bakmadı. Mert'in izin vereceğini zaten biliyordu.

Can, uyandığı anda bir terslikle karşılaşacağını biliyordu, bu terslliğin ne olduğu konusunda henüz bir fikri yoktu ama yataktan doğrulduğu anda içine düşen sıkıntının başka hiçbir açıklaması olamazdı.

Hâlâ uyuyan Ömür'e bakıp iç çekti, saat henüz erkendi fakat daha fazla uyuyamayacağı aşikârdı. Üzerini değiştirip odadan çıktı, aşağı inip hava alacaktı ki Güneşlerin odasının önünden geçerken kapı aniden açıldı.

Güneş'in yataktan yeni kalktığı belliydi. Saçları karman çorman mandı, üzerinde hâlâ siyah, polar pijamaları vardı.

"Güneş?"

"Can?" derken şaşkınlıkla duraksadı Güneş. Onu telaşlandırmamakla, sorunu söyleyip birlikte çözüm aramak arasında bir an bocaladı. Belki de kapıyı kapatmalı, uykusuna devam etmeliydi. Ama bir şeyler buna engel oldu.

Güneş, onun telaşlı hâlini fark ederek, "Ne oldu?" dedi. Can, onun yarı kapalı tuttuğu kapıyı iterek içeri ilerledi. Başta anlamadı. Güneş hemen ardında tedirgin bir şekilde beklerken odaya ne kadar bakarsa baksın sorunun ne olduğunu göremedi.

Güneş sıkkın bir şekilde, "Can, Destan yok," diye mırıldandı. "Belki yürüyüşe çıkmıştır diye düşündüm. Telefonunu bile bırakmış."

Bu, Can'ın komodinin üstündeki telefonu fark etmesine neden oldu. Zihni boşalmış gibi hissediyordu, ne düşünmesi gerekiyordu? Destan kaçmazdı, Destan gitmezdi, Destan asla terk etmezdi. Destan, Ankara soğuğundan nefret ederdi, yürüyüşe çıkmazdı. Telefonunu bırakmazdı böyle.

Güneş, "Dün gece gelmişti," diye isteksizce mırıldanırken Can'ın yanına oturdu. "Ama gece uyandığımda yoktu. Tuvalete gitmiştir ya da hava almaya çıkmıştır diye düşündüm, tekrar dalmışım. Sabah uyandım, hâlâ yok... O yüzden telaşlandım biraz."

Gözlerinin dolduğunu hisseden Can, ayaklanıp odadan çıktı. Güneş'i arkasında bıraktı. Asansörle lobiye indi, montunu almamış olmasına rağmen dışarı çıkıp caddeye ulaşana dek yürüdü. Gitmezdi. Destan onu terk etmezdi. *Hayır, hayır, hayır...*

Gittiyse onu nasıl döndürecekti? Can'ı asla dinlemezdi. Neden gitmişti ki? Bunca zaman sonra ne olmuştu da burada kalamaya-

cağını düşünmüştü? Can mı bir şey yapmıştı? Son birkaç günü düşündü, diğer günler kadar normal ve sessiz olduğuna emindi.

Ankara'da kimsesi yoktu. Çoktan bir otobüse ya da uçağa mı binmişti? Erişemeyeceği kadar uzağa mı gitmişti hemen?

Ne yapacağını bilemeyerek otele giden yolu gerisin geri yürüdü. Boğazının ortasına oturan bir şey nefes alırken onu zorluyordu. Gözleri yanıyordu. Üşüyordu. Hava buz gibiydi. Destan neredeydi? Mantıklı düşünemiyor, sebepler ya da çözümler üretemiyordu. Destan neredeydi?

Böyle mi hissetmişti? Böyle ani, böyle geride bırakılmış. Onu arkada bıraktığında o da böyle mi hissetmişti?

Kalan yolu koşarak tamamladı. Mert'e haber vermesi gerekiyordu. Mert onunla konuşurdu. Ömür sözünü hep dinletirdi. Can'ı dinlemezdi, biliyordu ama diğerleri için mutlaka dönerdi. Gerekirse Can tekrar giderdi...

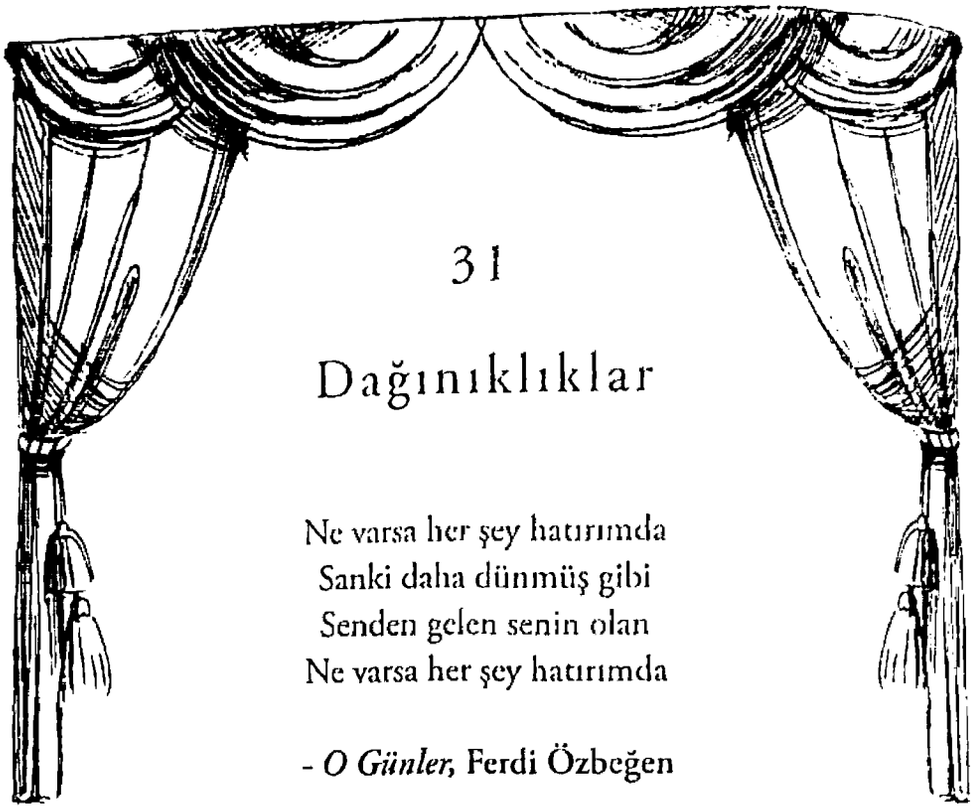
Düşündüğü her şey otele girip koltuklarda oturan kadını görmesiyle kayboldu, bir toza karıştı. Öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, yere bakıyordu. Sarı saçları karmakarışıktı, koyu pembe şapkasının altından dökülüyordu. Üstündeki kalın montuyla hareketsizce duruyor, sanki bir şeyi bekliyordu.

Hissettiği ani rahatlamayla gözlerinin tekrar, bu sefer daha ısrarcı bir şekilde dolduğunu fark edince Destan onu görmeden tekrar dışarı çıktı. Issız bir köşeye geçti, eliyle gözlerini kapadı. En son ne zaman ağlamıştı? Yıllar olmuş muydu?

Gitmemişti.

Biliyordu, Destan kimseyi yarı yolda bırakmazdı.

Hissettiği rahatlama, öncesinde hissettiği korkuya, beyazın siyaha karışması gibi karıştı. Gitmemişti, neyse ki gitmemişti ama Can gitmişti, o korkuyu Destan haklı yere hissetmişti. Döndüğü sabah Can'a nasıl da boş, hiçbir şey hissetmeyen gözlerle bakmıştı. Can o bakışları yadırgamıştı, kadının hissettiklerini gizlemek için yine içine döndüğünü düşünmüştü. Oysa hissetmeye de rahatlamaya da gücü kalmamış olmalıydı.

31

Dağınıklıklar

Ne varsa her şey hatırımda
Sanki daha dünmüş gibi
Senden gelen senin olan
Ne varsa her şey hatırımda

- *O Günler,* Ferdi Özbeğen

Mert, dağınıklıkları toparlamada, bir düzene koymada küçüklükten beri usta sayılırdı. Annesi, daha küçücük bir çocukken bile onun bu özelliğiyle komşularına, akrabalarına övünür dururdu. Karmaşaya gelemez, bu yüzden her türlü karmaşayı düzeltmeye çalışır, düzeltene dek de geri adım atmazdı.

Ama bu karışıklığı nasıl düzeltecekti, bilmiyordu.

Avucundaki her şey parçalara ayrılıyor, ellerinden ulaşamayacağı yerlere dökülüyormuş gibi hissediyordu.

"Bugün Destan yok," dedi aklındakileri daha sonra düşünmek üzere bir kenara iterken. Ömür odanın köşesindeki sandalyeye oturmuş, ciddi bir yüzle onu dinliyordu. "Yağız mesaj atmış, benimle görüşmek istiyormuş. Ben de sabah onunla olacağım. Gözünü seveyim, idare et. Can'la Güneş'i zorla biraz. Anıl'a da söyle. Akıllarını dağıtın. İpek'le Yağmur da dekorla ve kostümle ilgili işleri halletsinler artık."

"Mert, sakin ol." Ayaklanıp adama doğru yürüdü. Onun bu hâllerine alışıktı. "Burası bende. Sen gidip Yağız ne diyormuş onu öğren. Hallolur, sıkıntı yok."

Mert, Ömür'ün boş sözler vermeyeceğini biliyordu, bundan aldığı güvenceyle otelden çıkıp bir taksiye bindi. Gideceği yeri dalgın bir şekilde söyledikten sonra kapalı havayı seyre koyuldu. Bu konuşmanın iyi geçmeyeceğini hissedebiliyordu ama ekibi korumak zorundaydı.

Taksiden inerken kendini hazırladı, Yağız'ın beklediği kafeye ciddi bir yüzle ve dik durarak giriş yaptı. Adam onu görünce el salladı, Mert de bir tebessüm eşliğinde Yağız'ın oturduğu masaya yürüyüp oturdu. "Selam."

"Hoş geldin. Kusura bakma, işlerinizi böldüm ama seninle yalnız görüşmek istedim."

"Sorun değil ama çok kalamayacağım. Konu nedir?"

Yağız konuşmaya başlayacaktı ki gelen garson siparişlerini istedi. İkisi de hızlıca birer kahve söyledikten sonra Mert, Yağız'a döndü. Mevzunun ne olduğunu tahmin edemiyordu ama iyi bir şey çıkmayacağını bir şekilde biliyordu.

"Mert, seninle açık konuşacağım. Biliyorsun ki ben olmasam sahnelerle anlaşmanız çok zor olurdu. Elbette artık tanındınız ama çok küçük bir grup olduğunuz ilk günlerden beri babamın ricası üzerine size yardım ediyorum."

"Doğru, Ertan amcayla babamın hukuku çok eskiye dayanır. Ama sen de bunu iş olarak yapıyorsun, tabii."

Sonuçta kendine bir iş bulabilseydi veya kendi işini kurabilseydi babasının yanında, onun istekleri doğrultusunda çalışmasına gerek olmazdı. Bunu seslendirmeyi ne kadar çok isterse istesin yüzündeki tebessümü bozmadı. Kahveleri servis edilmişti, fincanı eline alarak Yağız'ı dinlemeye devam etti.

"Tabii. Buraya dek çok iyi getirdik, bu işi bozmayı hiç istemem. Ama bir ricam olacaktı." Düşüncelerini toparlamak için bir an duraksadı, kahvesini yudumladıktan sonra temkinli bir sesle devam etti: "Mert, Güneş'le... Doğrusu, o mevzu çok karışık. Ama onu ikna edeceğim. Grubunuza katılmasına da bu yüzden müsaade ettim, bir özür gibi... Bunun henüz farkında değil belki ama

fark edecektir. Demek istediğim... Onu benden kaçırmazsanız sevinirim. Güneş'in benimle aynı ortamda bulunmak istemediğinin farkındayım, siz de haklı olarak ona destek oluyorsunuz ama senin desteğine ihtiyacım var biraz." Söyleyeceklerini tamamladı, rahatlayınca arkasına yaslandı ve kollarını bağladı. "Zaten biz arayı düzelttikten sonra grubu bırakacaktır."

Mert dün, kendine objektif olma sözü vermişti. Sonuçta bu olay tamamen Güneş'le Yağız'ın arasında geçen, çoğu detayını bilmediği bir durumdu. Can gibi hemen taraf tutamazdı, belki de Güneş sahiden Yağız'ın dönmesiyle mutlu olacaktı. Bilemezdi. Aralarında geçen her şeyi bilmesi imkânsızdı, Güneş'i Yağız'dan koruması mantıksız olurdu.

Böyle düşünmüştü. İki dakika öncesine kadar kararı kesindi.

Acaba Yağız, var olan ufacık şansını bu konuşma yüzünden kaybettiğini bilse ne yapardı? Can, Güneş'in önündeki ilk kalkandı. Ömür, Güneş'in arkasından asla ayrılmazdı, onu bir an bırakmayacağı aşikârdı. Destan, düğünü bırakıp giden Güneş olsaydı dahi onun yanında yerini alırdı. Geriye Güneş'in diğer yanı kalıyordu.

Ekibi koruması gerekiyordu, doğru. Ama ekibin üyelerini korumadan ekibi korumayı nasıl başarabilirdi?

"Öncelikle yılların hatırına birkaç yanlışı düzeltmek istiyorum. Sen Güneş'e izin vermedin, o bizimle olmak istediğine karar verdi ve biz de uygun bulduk. İkincisi, onu senden kaçırmıyoruz. Güneş istediği yerde olmakta özgür, isterse zaten yanında olacaktır. İstemiyorsa zorla tutacak hâlimiz yok. Son olarak, arayı düzeltseniz bile grubu bırakacağını sanmıyorum. Güneş sahneye âşık... Orada çok mutlu. Bundan emin olabilirsin."

Söylediklerine rağmen içi soğumadı ama daha fazlasını yapamayacağını farkındaydı. Bu yüzden, Yağız'ın bozulan yüzünden dolayı içinin hazla dolmasıyla yetinmek zorunda kaldı.

Yağız, onun söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi duruşunu düzeltti. "Bana yardım etmeyeceksin yani?"

Mert sessizlikle cevap verdi. Yağız'ın ne diyeceğini tahmin etmek için âlim olmaya gerek yoktu, kararını çoktan vermiş bir şekilde kollarını bağladı.

"O zaman, artık sizinle iş yapmaya devam edemem sanırım," diyerek derin bir nefes aldı, yapmacık bir tavırla ekledi: "Benim için çok güç olur."

Mert, "Sağlık olsun," derken tıpkı onun gibi yapmacık bir gülüş takındı. "Şimdiye kadarki çalışmaların için teşekkür ederiz."

Mert hesabı ödedi, tek kelime daha etmeden kendini dışarı attı ve adama bir kez dahi bakmadan bir taksi çevirdi. O, ortalığı toplardı, böyle dağıtmazdı. Ama şimdi her yer, hiç olmadığı kadar karman çormandı.

Eve giderken, herkese durumu nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı, ortaya çıkacak olan sorunları daha sonra sakin kafayla değerlendirebilirdi.

Olanları kime anlatabileceğini uzun bir gün ve gece boyunca düşündükten sonra ertesi sabah kararını vermiş bir şekilde uyandı. Ekipten bir şeyler saklamak hiçbir zaman huyu olmamıştı ama bunun özel bir durum olduğu tartışılmazdı. Herkese anlatıp Güneş'e anlatmasaydı Güneş dışlanmış olacaktı. Güneş'e anlatırsa onun ne tepki vereceğini kestiremiyordu ama Yağız'ı engellemek için türlü yollara başvuracağı ortadaydı.

Bu yüzden Can ve Ömür, odadaki yataklardan birinde karşısında oturup, gergin ve benzer yüz ifadeleriyle ona bakarken verdiği karardan pişmanlık duymuyordu. Yağız'la arasında geçenler elbette bir gün öğrenilirdi ve Mert ciddi bir öfkeye maruz kalabilirdi, özellikle de kendilerinden bir şeyler gizlenmesi konusunda oldukça hassas olan İpek ve Destan'ın öfkesine... Ama bunu göze alıyordu.

"Anlat artık. Sorun nedir?" diyen Can'ın sesiyle kendine geldi.

"Pekâlâ, beyler. Öncelikle neden burada olduğunuzu anlatayım. Çünkü bu işin içinde tek başıma olmak istemedim ve suç ortağı aradım. Evet, doğru. Can, yanlışsam yanlışsın de ve odayı

terk et ama deniyorsun, değil mi? Öylece durmaktan, pusmaktan, sessizce beklemekten sıkıldın, ne olacaksa olsun deyip *gerçekten* döndün ve yanımızda olmaya çalışıyorsun." Bir an durakladı, net ve duygusuz tuttuğu sesi, aynı soruyu tekrar sorarken elinde olmadan kısıldı. "Değil mi?"

Can, onun bu soruyu dümdüz sormasına şaşırarak durumun ciddiyetinin farkına daha da vardı, oturduğu yerde dikleşti, eliyle devam etmesini işaret etti. Kelimelere dökebilir miydi? Sanmıyordu. Ama odadan çıkmıyor oluşu Mert'e yetmeliydi.

"Pekâlâ... Sen o yüzden buradasın. Biz bu işe birlikte girdik, beni yalnız bıraktın. Hayır, lafımı bölme, bıraktın. Madem döndün, elini taşın altına koymaya başla bakalım. Ömür, sen de Can burada diye buradasın çünkü beyefendinin lafını sözünü dinlediği iki kişiden birisin. Diğeri saf dışı, malum... İyi bir takım oluruz diye düşündüm." Destan'ı yanlarında düşünemiyordu bile.

"Artık sorunu söyler misin?" diye bıkkınlık dolu bir sesle söylendi Ömür.

Mert, detaylarda kaybolduğunu fark edip Yağız'la olan konuşmalarını eksiksiz bir şekilde özetledi. Mert, konuşmasını bitirdiğinde Ömür'ün yüzü kıpkırmızı olmuştu, adamın vücudundan yayılan gerginliğin odanın dışından bile hissedildiğinden şüphe ediyordu. "Öncelikle," dedi ufak bir sessizlikten sonra. "Sakin olun."

Can aniden ayaklandı. "Ben o şerefsiz herifin ağzına..."

Mert, cümlesini tamamlamasına engel oldu. "Can!"

Can, ona dönüp alaylı bir ifadeyle, "Bu sakin hâlimdi!" diye patladı. "Ne demek bu ya? Sen kimsin ya? Kim ya, hangi hakla, hangi sıfatla... Şeytan diyor..."

"Can!" Bu sefer sözünü kesen Ömür'dü. Can gibi ayaklandı, odadaki iki yatağın arasında, pencereye doğru yürürken sert bir sesle devam etti: "Şuraya otur, bir de seninle uğraşamam şu an. Gerçekten."

Can gözlerini devirip yatağa oturdu. "Umarım bu toplantı Yağız'ı öldürmesi için hangi seri katili tutacağımız hakkındadır."

"Yağız elini eteğini çekerse -ki çekmeseydi Mert bize bunları anlatmazdı- birkaç ufak problemimiz olur," dedi Ömür, sakin bir sesle. "Öncelikle, bu otel aile dostlarının oteli olduğu için cüzi bir miktara bu kadar uzun süreli kalabiliyoruz. Sonra bir de sahneleri, turneyi, araçları ayarlama mevzusu var. Kısa yoldan bir menajer mi tutsak? Bu işlerden anlayan birini?"

Ömür'ün sakinliği sayesinde biraz olsun yatışmış olan Can, "Yağız bu işi piyasanın çok altında yapıyordu," diye söylendi. "Altından kalkamayız."

Mert çekinse de düşündüğünü dile getirirken ellerini saçlarından geçirdi. "Basitten başlayalım. Bize kalacak yer lazım. Can, evi toparlasak mı artık? Üç oda var, salonu da kullanırsak sığarız."

Bunun Can için zor olacağını elbette biliyordu ama aklına gelen tek çözüm yolu buydu. Uzun bir sessizlik oldu. Can sinirli görünmüyordu, aksine az önceki hâli düşünülürse çok uysal, çok sakin duruyordu. Gözlerini halıya dikmiş, çatık kaşlarla düşünüyordu. Ömür'ün sırtı hâlâ diğer ikisine dönüktü, pencereden dışarıyı izliyor, kalabilecekleri bir yer bulmaya çalışıyordu. Mert ise yalnızca Can'ın yüzüne bakıyor, ondan gelecek cevabı bekliyordu.

Can'ın bu teklifi kabul etmeye gücü yetmediği gibi reddetmeye de gücü yetmedi. Sessizliği bozup Can'ı kurtaran elbette Ömür oldu. "Çok zamanımızı alır. Can, Defne'ye ne dersin?"

Mert anlamadan Can'a döndü. Can'ın şaşkın bakışlarıysa Ömür'ün neden bahsettiğini anlayınca aydınlandı. "Doğru! Mert, Defne'nin kocaman bir evi var!"

"Lisede miyiz biz, Can? Gidip arkadaşının evinde yatıya kalır gibi haftalarca kalamayız."

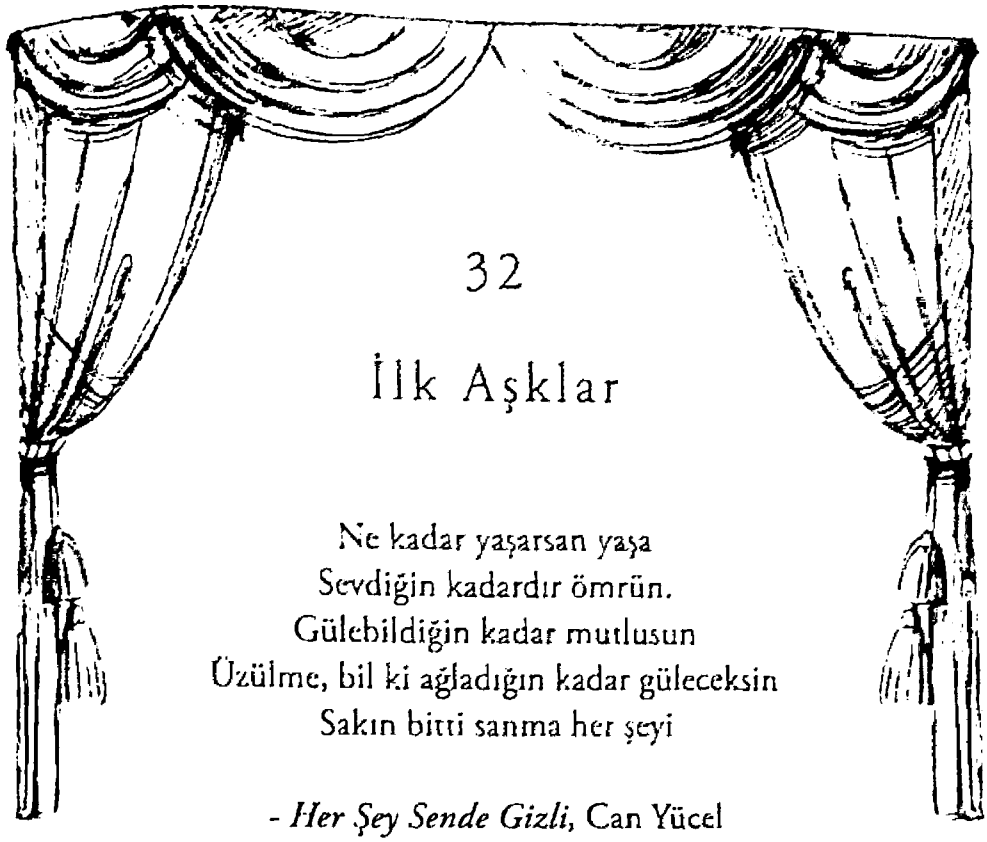
"Doğru düzgün anlatsana şunu, Can... Mert, Defne'nin ailesi emekli olup taşınalı birkaç yıl olmuş. Evleri çok büyük, Defne hep yalnızlıktan yakınır."

"Yine de..."

"Defne'yle konuş, o seni ikna eder!" dedi Can, aklına yeni gelmiş gibi. "İsterseniz ücreti konuşun, anlaşın. Umurumda değil. Çözüm istedin ve çözümüm bu. Çok da mantıklı bir çözüm."

Onun çocuk gibi inatlaşmasına, başını iki yana salladı Ömür. "İkna etme yöntemi biraz garip olsa da Can haklı, Mert. Defne'yle konuşman gerek. İçimiz rahat etmeyecekse kiralayacakmışız gibi konuşalım."

Hâlâ kararsız olsa da Ömür'ün açıklamasıyla, "Tamam," diye mırıldandı Mert. "Yalnızca konuşalım."

32

İlk Aşklar

Ne kadar yaşarsan yaşa
Sevdiğin kadardır ömrün.
Gülebildiğin kadar mutlusun
Üzülme, bil ki ağladığın kadar güleceksin
Sakın bitti sanma her şeyi

- *Her Şey Sende Gizli,* Can Yücel

İrem, daha okuduğu ilk gün Romeo ve Juliet'ten nefret etmişti. Shakespeare'in trajedileri zaten ona göre değildi ama Romeo ve Juliet en sevmediği bile olabilirdi. İki genç, bakıştıkları o ilk anda birbirlerine âşık oluyorlar, üstüne üstlük bu aşk için bir de ailelerini reddediyorlardı. Bu fikrini ne zaman dillendirse Ömür bilmiş bir öğretmen edasıyla gülümser, Mert ise oyuna başka bir açıdan bakması gerektiğini söylerdi ama o açıyı hiçbir zaman açıklamazdı.

Hava soğuktu, rüzgâr yüzüne çarparken, okula gitmekten ne kadar nefret ettiğini düşünüyordu. Ama yılın bu zamanları evde olmaktan hiç hoşlanmıyordu, Ömür yokken ev fazla sessiz olurdu. Üstelik annesi, çocuklarına paylaştıramadığı ilgisinin hepsini bu sessizliğe tezat bir şekilde İrem'e yöneltirdi. Tüm gününü çalışarak geçirdikten sonra bunu nasıl yapabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunalmamak işten değildi.

Elindeki Romeo ve Juliet'i, varoluşun sırlarını içeriyormuş gibi sıkı tutmaya devam etti ve yavaş yavaş aydınlanan havayla

birlikte sokağı adımlamaya devam etti.

Mevzu aşk için ölmeleri miydi? Eğer öyleyse durum daha da vahimdi. Ölmeselerdi birlikte olmanın bir yolunu bulabilirlerdi. Kısa veya uzun bir ayrılığın ardından kavuşma ihtimalleri olurdu belki. Sinir bozucu bir oyundu işte.

O gün, Miraç'ın onu elinde Romeo ve Juliet ile bıraktığı gün, eve gelip kitabı yeniden okumuştu. Üçüncü okuyuşunda da değişmeyen fikirleri, kaşlarını çatarak kitaba bakmasına neden olmuştu.

Birinin, arkasından ismini seslendiğini duyduğunda dikkati dağıldı ve görünmezliğinin nereye uçtuğunu düşünmekten bıkmış bir şekilde, kimin seslendiğine baktı. Arkasından koşar adım gelen Miraç'tı. Sabahın soğuğundan kızarmış yanakları, onu ne zaman görse gülen gözleri ve beresinden taşan kıvır kıvır, siyah saçlarıyla ona yaklaşıyor, gözlerine bakıp gülümsüyordu.

Yanına geldiğinde kısa bir süre soluklandı ve İrem'in adımlarına ayak uydurdu. "Günaydın," dedi neşeyle. "Nasılsın?"

İrem, "Günaydın, iyiyim," derken adımlarını hızlandırdı. Yol hızlı biterse fazla konuşamazlardı. "Sen nasılsın?" diye sordu kaba olmamak adına.

"Benden de iyilik. Sana bunu verecektim." Miraç cebindeki küçük, mavi kitabı çıkarıp İrem'e uzattı. "Çok güzelmiş, teşekkür ederim."

İrem, ona verdiği Mavi Ev kitabını görünce yakın bir arkadaşını görmüş gibi gülümsedi ve eline aldı. O esnada dikkatini çeken, kitabın tepesinden çıkan ayrı bir kâğıt parçasıydı. "Bu nedir..." diye mırıldanırken sesi sonlara doğru söndü, kitabı açmasıyla sorusu bir cevaba kavuştu.

Romeo ve Juliet'in tiyatro biletiydi. İrem'in daha önce duymadığı bir grup oynuyordu. Kadıköy'de, İrem'in bildiği küçük bir sahnede, bu akşam sergileniyordu.

"O gün öyle konuşmuştuk ya... Dün de bu oyunu gördüm, tesadüf oldu. İki bilet aldım, belki eşlik etmek istersin diye. Ben akşam gitmek istiyorum. Ne dersin?"

İrem Ardıç o an, Ekin'in tüm o bıcır bıcır konuşmalarına ve Dünya'nın dostane abiliğine rağmen duvarlarındaki o tek, biricik kapıyı birinin aralamayı başardığını ömründe ilk kez hissetti. Miraç ona öylesine bir yere gitmeyi sorsaydı muhtemelen, cevabı hiç tereddütsüz hayır olurdu. Belki başka bir oyun bile bu etkiyi tam olarak oluşturamazdı. Ama ona Romeo ve Juliet ile gelmişti, tiyatro ile gelmişti. *İstersen,* demişti. Kapıyı hafifçe aralamış, dışarı çıkmak isteyip istemediğini sormuştu. İrem bunu *-dışarı çıkmayı-* içten içe hep istemişti ama nereden çıkacağını bulamamıştı hiç. Şimdi ona yol gösteren bir değil, birden fazla insan vardı. Biri de Miraç'tı. İrem kabul etmek istemese dahi, kapıyı açıp kim olduğuna şöyle bir bakmak istediği insanlardan biri de Miraç'tı işte.

"Olur," dedi çekingen bir sesle. "Çıkışta mı?" diye sordu, biletler bugündündü.

Miraç'ın yüzünde güller açtı. "Olur," dedi neşeyle. "Yemek yer miyiz?"

"Sanırım, aç oluruz herhalde."

Miraç günün kalanını, akşamın hayaliyle geçirdi.

Şubat, 2014

Kusacak gibi hissediyordu.

Bunu yapabilecek gibi hissetmiyordu.

Üstünde bembeyaz bir elbise vardı. Sevgili Nergis Hocası, Juliet'in böyle giyinmesi gerektiğini öne sürmüştü. Kadına göre, saflığın ve masumiyetin rengi olan beyaz, hem Juliet'e hem de Güneş'e çok yakışmıştı. Güneş'e göreyse bu, saçmalığın daniskasıydı. Tıpkı, topluluk önünde konuşmaktan nefret etmesine rağmen başrol olmayı her nasılsa başarabilmesi gibi. Güneş, başrol olmamak için öğretmenine yalvaran gelmiş geçmiş tek öğrenciydi muhtemelen. En azından o, kendini böyle hissetmişti.

Çabaları bir işe yaramamıştı. Ne yazık ki Nergis Hoca kararından vazgeçmemişti. Dicle ve Yağız ise Güneş'in gruptan çıkmasına asla izin vermemişlerdi. Çalışmalarla geçen aylar, Güneş'i buraya getirmişti. Oyuna başlamasına beş dakika kala, sahne arkasına.

Provalarda sorun yoktu. Güneş sahnede olmaya bayılmıştı, başka biri olduğunu hissetmeye ve düşünmeye de. Fakat bunu yüzlerce insana karşı yapabileceğine dair inancı yoktu. Kalabalığı gördüğü anda sesinin içine kaçacağına emindi.

Gözlerinde yaşlarla, "Kusmak istiyorum," dedi huysuz bir sesle. "Anlamıyorsun, Yağız. Bunu yapamam."

Yağız, çocuklarıyla gurur duyan ebeveynlere has o bakışla Güneş'in gözlerinin içine baktı. Ellerini, genç kızın omuzlarına yerleştirip hafifçe bastırdı. "Tabii ki yapabilirsin. Biz sana inanıyoruz. Kendine inanmayan bir tek sen varsın."

"En azından kusabilir miyim?"

Yağız neşeli bir sesle güldü. "Ağzında acı bir tat bırakır, bütün oyun boyunca canın su ister. Olmaz. Hadi, içeri geç artık. Bak, seni soruyorlar."

Sahiden de Güneş'i çağırıyorlardı.

Güneş birkaç derin nefes aldı. Gözlerini sıkıca yumup güzel bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Bana güzel bir şeyler söyle. Dikkatimi dağıtacak bir şeyler."

Güneş gözleri kapalı, bir karanlığa teslim olmuştu. Başta uzun bir sessizlik dışında hiçbir şeyi duyamadı. Arkasından grubun sesleri geliyordu ama Yağız'ın sesi çıkmıyordu. Biraz daha sahneye çıkmazsa geç kalacağını düşünürken Yağız'ın kalın sesi kulaklarına doldu.

"Seni seviyorum."

Güneş'in gözleri açıldı, bal rengi gözleri mavilere karıştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu, bastıramadığı gülüşü dünyayı aydınlattı. "Ben de seni seviyorum. Aldığın o ilk iki tiyatro biletini seviyorum. Hep yanımda olmanı seviyorum."

"Ve hep seveceğim."

"Ve hep seveceğim... Bundan sonra sahnelerde büründüğüm tüm kişiliklerde, tüm karakterlerde ve kendim olarak. Sonsuza dek."

Güneş o gün sahneye çıktığında kusmayacak, bayılmayacaktı. Sesi içine kaçmayacaktı. Bunu yapabildiğini, hatta izleyicilerin neredeyse hiç umurunda olmadığını fark ettiğinde daha da çok sevecekti sahneleri. Görünmez olmanın, kimseyi de görmemenin en güzel yolu en nihayetinde sahneler olacaktı.

Yağız'ı hep sevmeyecekti.

Güneş Atay ve sahnede büründüğü tüm kişilikler, mükemmel olmayan aşkını günün birinde geçmişe gömmesini de bilecekti.

Kasım, 2018

İrem, okuldan çıkarken kusmak istediğini düşünmüştü. Ya da yok olmak istediğini. İkisi arasında ciddi bir şekilde gidip gelmişti.

Oysa şimdi, oyundan çıkarken bugünün o kadar da kötü olmadığını düşünüyordu. Miraç, Ekin gibi değildi. Ekin, İrem'in sessizliğini gürültüsü ile kapatıyor, hatta belki de fark etmiyordu. Oysa Miraç, İrem'in sessizliğine eşlik etmeyi de biliyordu. O sessizleştiği zaman sessizleşiyor, keyif içinde etraftaki insanları izliyor, yemeğini yiyor, bir kitapçıya girip kitaplara bakmayı öneriyordu. Bu sessizliğin garip, tadı çıkarılası bir yanı vardı. Daha önce hiç kimse İrem'e, sessizliğinin farkında olarak ve ona bu lüksü tanıyarak sessizliğine eşlik etme fırsatı sunmamıştı.

Bir noktadan sonra İrem'in de konuşası geliyordu. Her zaman değil ama zaman zaman, tıpkı Destan'la veya Ömür'le olduğu gibi.

Oyun bir saat kırk dakika sürmüştü ve İrem hâlâ, insanların bu oyunda ne bulduğunu anlayamadığı o noktadaydı.

Sahnenin bahçesinden çıkıp Kadıköy sokaklarına düşer düşmez, "Yani," diye söze başladı. "Ben bu oyunu anlamıyorum sanırım."

Moda'ya doğru yürüyorlardı. Miraç ona cevap vermeden önce bir kafenin önünde durup birer kahve aldı. İrem'e döndüğünde yüzü düşünceliydi. "Anlamak zorunda da değilsin, değil mi? Sanat böyle bir şey değil mi? Her eser herkes için değildir ve her eser de herkesçe anlaşılmak zorunda değildir."

Daha önce hiç kimse böyle söylememiş, herkes İrem'in bu oyuna olan özel nefretini yadırgamıştı. İrem kahvesinden bir yudum alırken bu yeni yaklaşımı düşündü. Düşünceli bir sesle, "Yani," dedi. "Tabii ama eser bu kadar ünlü bir eser olunca... Sen ne düşünerek izliyorsun peki?"

"İlk aşkların çok tutkulu, çok büyük ve çok güzel olabileceğini ama bunun, o aşkların insanlara her zaman iyi geldiği, onları mutlu ettiği ve daha iyi bir yere götürdüğü anlamına gelmeyebileceğini düşünüyorum."

İrem güldü. "Öncelikle, bu çok uzun bir cümle," derken sahildeki parka geldiklerini fark etti. Miraç'a sormadan çimenlere kuruldu. "Ama sanırım haklısın. Hiç böyle düşünmemiştin."

"Nasıl düşünmüştün?"

"İşte... İki insanın birbirine âşık oldukları için tüm dünyayı karşılarına almalarının ve en sonunda da ölmelerinin ne kadar saçma olduğunu."

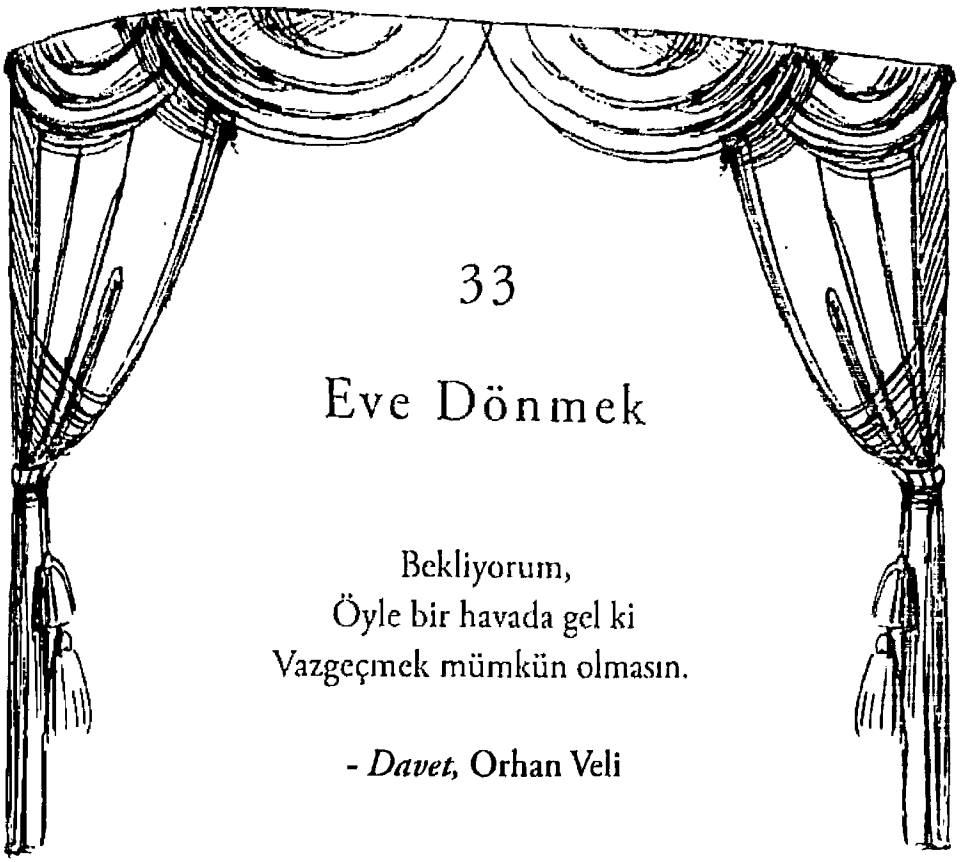
Miraç küçük bir kahkaha attı ve dirseklerıyle geriye doğru yaslandıktan sonra başını göğe kaldırdı. Yıldızlar sönük de olsa seçiliyordu. "Tam olarak bundan bahsediyordum. İlk aşklar korkutucudur. Birçok şeye sebep olabilir. Hiçbir yere varmayabilir ya da çok kötü bir sona gidebilir."

İrem de tıpkı onun gibi geriye doğru yaslandı ve bu dingin havanın tadını çıkardı.

Ona kaçamak bir bakış atarken ne kadar haklı olduğunu düşünüyordu.

Haklıydı.

İlk aşklar, korkutucuydu.

33

Eve Dönmek

Bekliyorum,
Öyle bir havada gel ki
Vazgeçmek mümkün olmasın.

- *Davet,* Orhan Veli

Her şeyden ama her şeyden önce Defne Sarper bir oyuncu değildi. Can, insanları yeteri kadar anlayamadığı için onunla ne zaman dalga geçse Defne bu tezi öne sürerdi, o bir oyuncu değildi. Can'ın haklı olduğunu biliyordu, insanları anlamak konusunda biraz yetersiz kalabiliyordu. Özellikle de söz konusu, insanların duyguları olduğunda... *Ama o bir oyuncu değildi.* Yani, bu drama ekibi gibi insanları yorumlamada ya da onlara karşı oynamakta iyi değildi ama olmak zorunda da değildi. İşi bu değildi.

Fakat bir konuda kendi hakkını insanlara yedirmezdi, o bir gözlemciydi. Bu yüzden Can ona mesaj atıp Mert'le görüşeceklerini ve *ne olursa olsun* adamı ikna etmesi gerektiğini söylediğinde yapabileceği en iyi şeyi yaptı ve adamı gördüğü tek akşamı zihninde ölçüp tarttı.

Mert birçok insana göre kapalı kutuydu. Tepkileri sınırlıydı, sahnedekinin aksine mimikleri kolayca oynamıyordu. Bu ciddiyeti profesyonel yüzü müydü yoksa zaten öyle biri miydi? Defne, bunu henüz bilemiyordu ama onun gibi ciddi durması gerektiğine neredeyse emindi. Ayrıca tepkilerini kısıtlamalı, önce onun ne istediğine

odaklanmalı, sonra da onu ikna etmeye çalışmalıydı. Onun nasıl bir Defne görmek istediğini anlamadan, o Defne olamazdı.

Çok mu hesapçıydı? Hiç de bile. İşin ucunda Can'ın dizinin dibinde olması, evinde güller açması ihtimali vardı. Mert, bu evde yalnız başına yaşamaktan ne kadar nefret ettiğini ve evinin yeniden kalabalık olmasını ne kadar istediğini bilseydi üstüne para bile isteyebilirdi.

Bunları düşünürken yol hızla tükendi ve Defne arabasını park edip hızlı adımlarla evine girdi. Üstünü değiştirip etraftaki ufak dağınıklıkları toparladı. Ufak tabaklara, aldığı hazır keklerden ve kurabiyelerden koydu.

Sonunda kapı çaldığında balkonda hava alıyordu.

Hızlı adımlarla gidip kapıyı açtı ve görür görmez Can'a sarıldı. "Yolu unutmamışsın." Geri çekilip Mert'in elini sıktı. "Hoş geldiniz. İçeri geçin."

Onları geniş salona buyur edip, hazırladıklarını getirdi. Neler yaptıklarından ve günlerinin nasıl geçtiğinden konuştukları ufak sohbetin ardından Defne dayanamadı, Can ona hiçbir şey söylememiş gibi, "Ee," diye mırıldandı. "Anlatın bakalım, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Mert boğazını temizleyip öne eğildi. "Öncelikle, bu yalnızca bir fikir... Yani reddetmek istersen hiç çekinme. Biz... Kısacası otelde kalmak biraz sorun olmaya başladı. Evin bir bölümünü kiralamak istiyoruz."

"Hep birlikte mi?"

"Hep birlikte."

Defne elinde olmadan güldü. Ciddi kalmak istiyordu ama söylemeden edemedi. "Can'ı dizimin dibine getirip bir de üstüne para mı vermek istiyorsun?"

Bu, Mert'i güldürdü ve bu gülüş Defne'ye ilkokulda sahneye çıkıp bir şiiri hiç tekdemeden okuduğunda hissettiği o garip tatmin hissini yeniden yaşattı. Bu ikisinin bağlantısı neydi bilmiyordu ama aklına dolan tek görüntü bu olmuştu.

Mert'in sesi kadının düşüncelerini dağıttı. "Peşinden de bir ordu getiriyorum evine."

Defne bir an için sessiz kaldı. Mert onu tanımıyordu. Bu evin hayat dolmasının Defne'yi gerçekten de mutlu edeceğini bu adama anlatmak imkânsız olurdu hâliyle. Üstelik onunla arasında garip bir benzerlik seziyordu ve kendisi aynı durumda olsaydı tanımadığı birinin evinde kira ödemeden asla kalmazdı. "Ben çok çalışıyorum zaten..." diye başladı söze. "Vaktimin çok az bir kısmını burada geçiriyorum. Eskiden beri ineğin teki olduğum için büyük bir kurumda çalışıyorum, epey iyi bir pozisyonda çalışıyorum ama sık sık mesaiye kalıyorum. Yani, varlığınızı fark edeceğimden bile emin değilim." Bir süre sustu, bunları sindirebilmesi için Mert'e biraz zaman verdi. "Üst kattaki odaları hiç kullanmıyorum. Eskiden bu ev epey kalabalıktı, o yüzden de ev çok büyük. İstediğiniz gibi gelip kalın. Hem rahat edersiniz. Kira için... Dediğim gibi, epey iyi bir pozisyonda çalışıyorum ve neredeyse para basıyorum, arkadaşlar. Aksi hâlde anlaşamayacağımızı düşündüğüm için kira almayı kabul ediyorum ama gerçekten çok, çok cüzi bir miktar olacak. Yoksa kendinize kalacak başka yer bulun. Ki bulamazsınız. Yani, buradan iyisini bulamazsınız."

Mert, kadının kendine olan güveni karşısında bir an bocalasa da uzlaşabilmiş olmaktan mutlu, "Anlaştık," dedi kendini toparlayarak.

Yeni bir evleri olacaktı.

Defne'nin evi, tıpkı Can'ın söylediği gibi çok büyüktü. Alt katta geniş bir salon, mutfak, tuvalet ve Defne'nin odası vardı. Üst kattaki dört odaysa tamamen boştu, üstelik çatı katında son bir oda daha vardı. Güneş, ferah ve düzenli evi hayranlıkla gezerken tek başına böyle bir evde kalsa kafayı yiyeceğini düşünmeden edememişti.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi ev bir de bahçe içindeydi. Küçük bir bahçeydi ama içinde küçük çam ağaçları ve türlü otlar vardı.

Üstündeki şalla birlikte arka bahçeye çıktığında duvarın hemen önüne kurulmuş geniş salıncağı gördü ve gülümsedi. Can'ın evinde de bunun benzerinden olduğunu görmüştü. Soğuk havaya rağmen yüzündeki tebessümü hiç bozmadan ilerleyip salıncağa kuruldu. Yerleşmeyi yeni bitirdiği için fiziksel olarak yorgun hissediyordu ama daha çok Yağız'ı aklından atamadığı için durgun hissediyordu. Artık geride bırakması gereken bir adam, her an önüne çıkarken nasıl yoluna devam edebilirdi ki?

Ömür'ün geldiğini, görmeden önce hissetti. Kokusundan ve her daim yanında taşıdığı o duru havasından sezdi. Üzerine bir kapüşonlu ve eşofman giymişti, onu ilk kez bu şekilde gördüğünü fark edince şaşırdı. Üstünde hep bir gömlek ve koyu renk kot pantolon olurdu.

Gelirken, "Hava soğuk," diye mırıldandı ama buna rağmen kadının yanına oturdu.

Güneş dönüp Ömür'e bakmadı, ona verecek bir cevap da bulamadı. Yalnızca, "Doğru..." diye mırıldandı durgun bir sesle. Gözlerini göğe kaldırdı. Rüzgâr yüzüne çarpıp gözlerine batıyordu. Ömür'ün yanına oturmasıyla içine dolan hissi sarıp sarmaladı. Sanki az öncesine kadar başka bir yerde oturuyordu da Ömür'ün gelmesiyle bu salıncak başka bir yere taşınmıştı. Dünyanın sonuna, bir uçurumun kenarına, boş bir lunaparka ya da savrulan bir gök taşına, alakasız, yalnız ve ıssız bir yere...

Bunu sormadan yapamayacağına karar vererek, "Masadaki herkes şaşırdı," diye mırıldandı. Doğrusu, bu sorunun cevabı o kadar önemli miydi, bilmiyordu. Sanmıyordu da ama sormak istiyordu nedense. "Sen hiç şaşırmadın," diye devam etti, Ömür'e dönüp adamın yeşil bir gölü andıran gözlerine baktı. "Nasıl şaşırmadın?"

Ömür yalnızca omuz silkti ama sonra bunun yetmeyeceğine kanaat getirmiş olacak ki, "Mantıklı geldi sanırım," dedi. "Düğünü bırakıp gidecek kadar terk etmek istiyor olsaydın bu kadar üzgün olmazdın."

Bu cevap, Güneş'i gülümsetti. Bu cümleyi başka birinden duysa yine gülümser miydi? "İnsanları çok farklı bir yerden anlıyorsun bence. Diğer insanların göremediği küçük bir delikten..."

Ömür arkasına yaslandı, gülümsemek istedi ama yapamadı. Güneş'in yanındayken tüm kasları tutuluyordu sanki, gülmek ne mümkündü? Omuzlarından tutmak, kadını sarsmak, *dönüp bak ne yaptığına,* demek istiyordu ama ne mümkündü?

"Belki de seni çok farklı bir yerden anlıyorumdur yalnızca..." diye mırıldandı dayanamayarak. Konuşmak ona göre değildi, çoğu zaman değildi. Ama böyle tutulurken, konuşmaktan başka ne şansı olabilirdi?

Bu sözler, Güneş'in üzerinde hiç beklemediği bir etki yaptı, içine adı gibi bir ışık kaynağı kondurdu. Şimdi içini açıp baksa bir güneş görür müydü kalbinin olduğu yerde? Ömür salıncağı hafifçe sallamaya başlayınca Güneş tebessüm etti. *Belki de*, diye düşündü ama söylemedi.

"Peki, bir soru daha soracağım," dedi kararlı bir sesle. Rüzgârda dağılan saçlarını, bu hareketiyle Ömür'ün aklına bir şiir dizesi getirdiğini hiç bilmeden düzeltti. "Yağız'ı sen mi defettin?"

"Ne yazık ki bunun için övgüyü hak eden kişi ben değilim."

"Övmedim!" dedi Güneş, huysuzca. "O zaman, Can."

"Bazıları gizli kahramandır, Güneş. Seni dikkatle izler, ihtiyacın olanı sezer ve bunu herkeste en az hasarı bırakacak şekilde uygular."

Bir hayret dalgası Güneş'e çarptı. "Nasıl yani! Mert mi?"

Ömür soğuğu iyiden iyiye hissedince kollarını bağladı. "Sana söylediğimi sakın söyleme. Beni öldürür. Ayrıca senin için yapmadı tam olarak. Zaten gereksiz yere peşimizde dolaşıyordu. Biz de biraz sıkılmıştık. Kendimize ondan ayrı bir yol çizme vaktimiz gelmiş de geçiyordu."

Güneş, "Umarım öyledir," diye tembelce mırıldanırken Ömür gibi arkasına yaslandı. Başını, Ömür'ün omzuna yaslasa ne olurdu? Onun yanında garip bir dinginlik hissediyordu; uykuyla uyanıklık arası o küçük ama huzurlu an gibi, boşlukta süzülür gibi.

Bir şey vardı, bunu inkâr edemeyecek kadar tanıyordu kalbini artık. Aralarındaki boşlukta, ellerinde, yüzünde; Ömür'ün ellerinde ve yüzünde... Ne olduğunu bilmiyordu henüz ama bir şey vardı, doğru. İçinde, konuşurken göğe değil, adama bakma isteği uyandıracak küçük bir şey, onunla aynı odada kapalı kalınca üzülmek ya da telaşlanmak yerine heyecanlandığı bir şey. Ama bu küçücük şeyle ne yapabilirdi, elinden ne gelirdi?

İnsanlar hâlâ onu Yağız'dan uzak tutmaya çalışırken, bunu gerekli görürken, Güneş nasıl olur da Ömür'e *al,* derdi, *al, bu küçücük şeyle ne yaparsan yap. Biraz kırık, kusura bakma. Elimden gelenin en iyisi bu... Ona iyi bak.*

Ona iyi bakar mısın?

Ömür bilse *sarıp sarmalarım,* derdi hemen o an. Ah, haberi olsa, *koruyup kollarım,* der, bildiği her şeyin üzerine ant içerdi.

Uzun, upuzundu sessizlik. Güneş, kalp atışlarının gittikçe yavaşladığını, yeni bir ritme kavuştuğunu hissetti. Uykusu gelmişti, burada uyumadan önce odasına gitse iyi olacaktı.

Ömür onu duymuş gibi, "Uyudun mu?" diye fısıldayınca Güneş'in kaşları çatıldı.

"Hayır..." Onun gibi fısıldadı, neden fısıldadığını bilmeden.

"Rahat mı peki?"

Güneş, Ömür'ün güldüğünü, sesindeki tondan hissedebiliyordu. *Neresi rahat mı?* Kapalı olduğunu yeni fark ettiği gözlerini açtı, onun sorusuna bir anlam yüklemeye çalıştı. Neden sonra fark etti, bir zamanlar salıncağa yasladığı başı artık Ömür'ün omzundaydı. *Ve rahattı.* Kalkmaya yeltendiyse de Ömür, eliyle onu durdurup geri yatırdı. Bu hareket, Güneş'in daha da sersemlemesine neden oldu. Ne söylemesi gerekiyordu? Başı oraya nasıl gelmişti?

Sessizlik uzayınca, Ömür hayal kırıklığı dolu bir sesle, "Yoksa rahat değil mi?" diye mırıldandı.

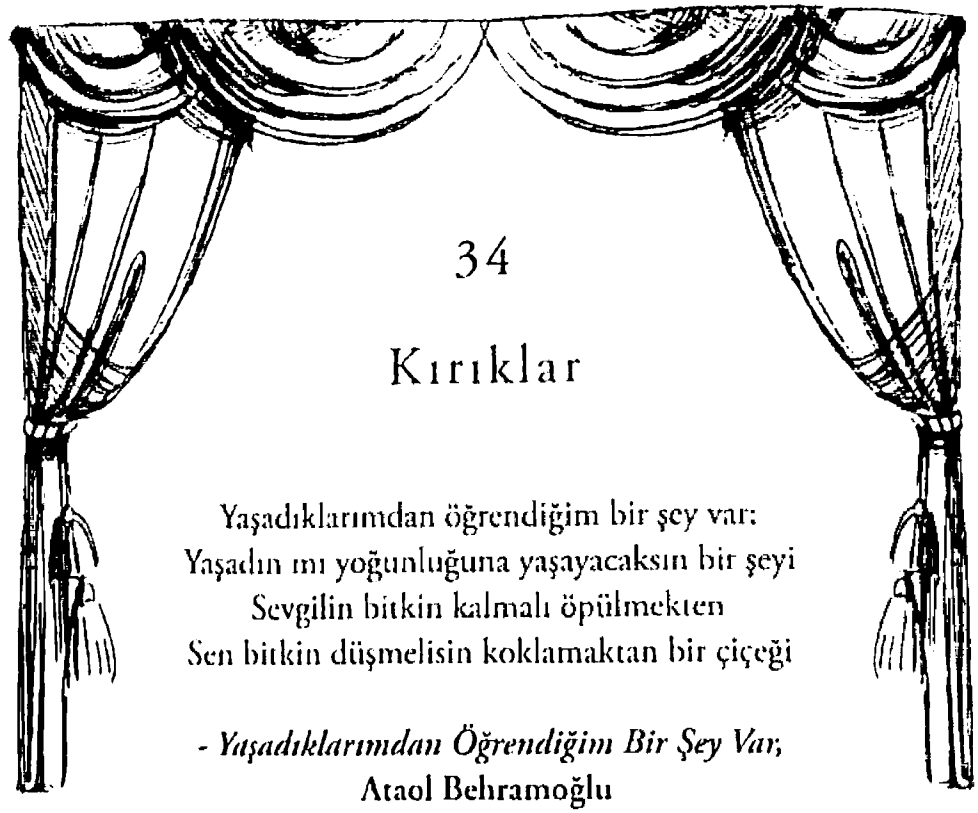
"Hayır, rahat ama..."

Ne diyordu? Ömür onu ne hâle getiriyordu? Dolaşan diline engel olmak için susup düşüncelerini toparladı. Neden içinde tutacaktı ki? Bu, elini vermek sayılmazdı. Bu, o küçük şeyi perçinlemek sayılmamalıydı. Bu, yalnızca dürüstlüktü.

"*Rahat*... Çünkü böyle başımı yaslayınca sanki kimsenin bilmediği, senin koruduğun küçük bir yerdeymişim gibi hissediyorum." *Evdeymişim gibi.* "Sanki az önce evden çok uzaktaydım, şimdi başımı yaslayınca eve döndüm. Saçma, değil mi?"

Ömür uzun süre cevap vermeyince, Güneş onun hiçbir şey söylemeyeceğini zannetti. Başını kaldıracaktı ki adamın söylediklerini duyunca birazcık daha böyle kalmaya karar verdi.

"Saçma değil. *Sonuçta bir yerden sonra eve dönmek zorundasın.*"

34

Kırıklar

Yaşadıklarımdan öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı yoğunluğuna yaşayacaksın bir şeyi
Sevgilin bitkin kalmalı öpülmekten
Sen bitkin düşmelisin koklamaktan bir çiçeği

- Yaşadıklarımdan Öğrendiğim Bir Şey Var,
Ataol Behramoğlu

Bir yemini vardı. Yorulabilirdi, yenik düşmüş hissedebilirdi ama asla pes etmezdi. Yatağın içinde koca bir gün geçirip kendine acıyabilirdi, yemeden içmeden kesilebilir ya da çok fazla yiyebilirdi. Koca bir bardak kahveyi fondip yapmak zorunda kalabilirdi ama bir gece yarısı bir koltukta uyurken habersizce terk edildiği o günün sabahından beri er ya da geç düştüğü yerden daha kuvvetli kalkmaya yeminliydi.

Bu yüzden Destan, valizini boşaltırken telefonundan güzel bir şarkı çalıyordu. Neşeli değildi ama ortamı kedere de boğmuyordu. Sözlerine eşlik ederken valizin içinde bozulan kıyafetlerini yeniden katlıyor, eşyalarını toparlayıp bir düzene sokmaya çalışıyordu.

Ne olduğunu pek anlamamıştı ama umurunda da değildi. Mert kolay kolay bu kadar radikal bir karar almazdı, aldıysa da kesinlikle iyi bir sebebi olmalıydı. Güneş'le mi ilgiliydi? Olabilirdi. Pek önemli değildi, sorunlar çözüldüğü sürece, Destan her şeye vardı.

Hemen yan tarafında uzanan Güneş'in telefonu çalınca dikkati dağıldı.

Güneş gülümseyerek, "Dünya arıyor," dedi. Ardından telefonuyla birlikte dışarı çıktı.

Çalan şarkı bitip yeni bir şarkı çalmaya başlayınca Güneş'in de olmayışının verdiği rahatlıkla yüksek sesle eşlik etmeye başladı.

"Nedir derdin söyle diye,

Bir gün bana sormadın,

Yüzüme bakmadın

Bilsen nasıl acı çektim...[3]"

Kapı açılıp kapanınca şarkıyı söylemeyi bırakıp, "Ne diyormuş?" diye sordu. Kapıya arkası dönüktü ama odaya Güneş'ten başka kimse gelmezdi zaten.

Cevap gelmeyince elinde tuttuğu kırmızı elbiseyle kapıya döndü. Can kapının önünde duruyor, gözlerinde Destan'ın anlayamadığı bir ifadeyle ona bakıyordu. Elbiseye tutunmayı denedi; bir Fransız şarkısı çalarken rüzgârda dalgalanmış olan, bir daha hiç giymese de her daim valizinde duran ipek elbiseye. Sıkıca tutundu.

Sessizlik uzadı ama Destan yalnızca bekledi. Buraya gelen Can'dı, öyleyse söyleyecek bir şeyleri olmalıydı. Can bir şeyler söyleyecek cesarete kavuşamadan kapı kolu aşağı indi. Can, o kapı koluna karşı Destan'ın beklediği son şeyi yaptı ve sırtıyla kapıyı geri bastırıp açılmasına engel oldu. "Biraz bekle," diye seslendi kapının arkasına doğru. Güneş'ten başkası olamazdı nasılsa.

Kapı tekrar açılmadı, uzaklaşan adım sesleri kesilince Can yutkundu. "Soruyorum. Nedir derdin?"

Destan anlayamayarak kaşlarını çattı, sonra fark etti adamın, hâlâ çalan şarkının ilk dizelerine cevap verdiğini. Ne saçmalıyordu Allah aşkına? Can en son ne zaman onun yanına gelmişti? En son ne zaman saçmalamıştı böyle?

Ona verecek bir cevabı var mıydı?

---

[3] Ajda Pekkan'a ait *Ya Sonra* şarkısı. (y.n.)

Dudaklarını araladı ama Can önce davrandı. "Tabii, biliyorum derdinin ne olduğunu ama yine de sorayım dedim." Öne doğru bir adım attı. İnatçı olduğu zamanlarda yaptığı gibi çenesini hafifçe yukarı kaldırdı, sert bakışları bir yay gibi gerilip oklarını Destan'ın kalbine sapladı. "Soru sormaya gelmedim. Bir şey söylemeye geldim. Kavga etmeye de gelmedim. Onu sonra ederiz."

Kafası karışmış bir şekilde, hâlâ elinde tuttuğu elbiseyle birlikte bir adım geriledi kadın. Onun daha fazla uzaklaşmasına izin vermeyeceğini göstermek istercesine bir adım daha attı Can. *Sinirli,* diye düşündü Destan. *Bana değil ama bir şeye çok sinirli.* Boynundaki damar atıyordu. Yüzündeki tüm kaslar gerilmişti; adamın yüzü, Destan'ın korktuğu bir ciddiyete bürünmüştü.

"Hak etmediğim şeyleri yapmamam gerektiğini düşündüm hep. Buna göre yaşadım. Kendime layık görmediğim için her şeyden kaçtım." Sinirli bir gülüş kaçtı dudaklarından. "Ama insanlar, Destan..."

O duraklayınca, Destan bunun nedenini önce anlayamadı ama sonra fark etti. Adını söylerken... *Bir daha söyle, Can,* demek istedi, *duyamadım, tekrar söyle adımı. Hep söylediğin gibi, şefkatle ve sahiplenircesine söyle.* Adamın sesi tekrar doldu kulaklarına. "Destan, insanlar..."

Destan. Can'la ilgili çok şeyi özlediğini biliyordu ama bu ses tonunu duyana kadar adını söyleyiş biçimini özlediğini hiç fark etmemişti. Yaşlar gözlerine doldu, Can'ın bunu görebildiğinden emindi ama adam devam etti.

"İnsanların neler yaptığını bir görsen. Bir duysan. Bu dünyayı ben mi kurtaracağım? Bu dünyayı, ben seni hak etmiyorum diye aranıza koyduğum bu mesafeler mi kurtaracak?"

Can gözlerinin dolduğunu hissetti ama bu kez vazgeçmedi, onun yerine bir adım daha attı. "Bir gün döndüm, bana kapıyı açtın. Üstünde soluk renkler vardı. Kolyelerin, küpelerin gitmişti. Zayıflamıştın. Sana *Destan nerede,* diye sormak istedim ama hak etmediğimi düşündüm. Bu soruyu sormayı hak etmiyordum, o

Destan'ı ellerimle gömdüğümü biliyordum. Seninle kavga etmek, sana bağırıp çağırmak, sonra da haksız çıkmak istedim ama sadece sustum, Destan. Sana sustum. Yanında olmayı bile hak etmediğimi ve ben yokken Çimen'e sahip çıkmış olmanın bile bir mucize olduğunu düşünüp, bulduğumla yetinmeye karar verdim. Ama..."

Gözlerinden ateş çıkarken, dayanamıyormuş gibi aceleyle iki adım daha attı. Destan'ın karşısına dikildi. Ellerini uzatsa yanağını okşayabilirdi ama yapmadı. Destan'ın mavi gözleri yaşlarla parlıyordu; hayretle, belki biraz da şefkatle. Can, o şefkati hak etmiyordu ama umurunda değildi artık.

"Ama buraya kadar, Destan... Buraya kadar. Benim sabrım da buraya kadar, vicdanım da. Kolay olmaz, biliyorum. İnatçının tekisin. Sen var ya, inatçı keçinin tekisin! Ağzını açıp *nasıl gidersin* diyemeyecek kadar inatçısın hem de. Benimle asla kavga etmeyecek kadar... Belki o kapıyı bir daha asla açmazsın. O bile beklenir senden. Bu mesafeleri ben koşsam sen emeklemezsin belki de. Ben sana yüz adım gelsem sen bir adım atmazsın. Olabilir. Umurumda değil. Ben sana bin adım gelsem, bana bir adım gelmeni hak etmiyorum ama umurumda değil, Destan. Ben gelirim. Olsun. Ben koşarım. Sen dur. Hak etmiyor muyum? Neyi hak ettim ki zaten? Ne verildi bu hayatta benim elime zaten öyle kolay, öyle zahmetsiz..."

Sustuğunda nefes nefeseydi, şiddetle inip kalkan göğsü onu olduğundan daha hiddetli gösteriyordu. Destan güç de olsa ağlamamayı başardı ama kelimelerini bulamadı. Zaten ne diyebilirdi ki? Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Duyduklarını anlayamıyordu bile. Can'ın söylediklerini sahiden duyduğundan dahi şüpheliydi.

Can yutkundu, yüzü yumuşarken gülümsedi. Bu gülüş, Destan'ı daha da ürküttü. Delirmiş gibi bir ağlıyor, bir kızıyor, bir gülüyordu. Ne oluyordu?

"İnsanların neler yaptığını bir duysan be Destan... Belki de mevzu hak etmek olmamıştı hiç." Kadının elini tuttu, çekmesine izin vermeden sol yanına götürdü. "Belki de mevzu çok daha basitti de ben kaçırdım. Korkma. Halledeceğim."

Bir an daha öyle durdu, kadının gözlerine şefkatle ve hasretle baktı, sonra arkasını dönüp uzun adımlarla odayı terk etti. Arkasına dönüp bakmadı, söylediklerini geri almadı, bir an bile tereddüt etmedi ve Destan'ı, parmakları en sevdiği elbiseyi sıkı sıkı tutmaktan beyazlamış, şaşkınlıktan yüzü solmuş, dizleri titrek bir hâlde bırakıp gitti.

Destan ertesi gün yataktan kalkarken *kendini kandırma,* diye düşünmüştü. Monoton hareketlerle yeni iş gününe hazırlanmış, hem geç kaldığı hem de iştahı olmadığı için kahvaltı edememiş ve ekibin kalanından çok daha geç bir vakitte Defne'nin evinden ayrılmıştı.

Can'ın evine vardığında aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Can ve Güneş prova alıyor olmalıydı. İpek'in Can'a durduk yere doğaçlama yapmasına gerek olmadığını söyleyen otoriter sesi yukarı kadar geliyordu.

Aşağı inecekti ama gözü merdivenlere takıldı. Can'ın gelip karşısında duruşunu atlatamıyordu. Avucunda tuttuğu elbisenin verdiği his, avuç içlerinde capcanlıydı. *Kendini kandırma,* diye düşündü. Bunca zaman sonra ne değişmişti de böyle çıldırmıştı? Anlık bir parlamaydı, değil mi? O eski, tuttuğunu koparan, istediğini asla bırakmayan Can'ın küçük bir anlığına yüzeye çıkmasıydı belki de... Söylediklerinde ciddi değildi. *Değil mi?*

Ciddi miydi?

Tırabzanlardan destek alarak evin üst katına çıktı. Gökçe'nin odasını çok kez görmek istemişti ama Can, Destan ne zaman onun odasını görmek istese itiraz etmişti. Ne zaman gizlice odaya girmeye çalışsa yakalanmıştı. İçinde, bu kez bunu başaracağına dair garip bir his vardı.

Ufak adımlarla koridorda sağa döndü ve çok eskiden beri merak ettiği odaya doğru sessizce ilerledi. İçeri girecek, şöyle bir bakıp çıkacaktı.

Kapının kilitsiz olduğunu fark ettiğinde o kadar heyecanlandı ki kapıyı açar açmaz önüne bakmadan birkaç adım attı. Ancak üçüncü adımında ayağına saplanan acıyı ve camların çatırdama seslerini fark etti. Yakalanmak istemiyordu ve çığlık atacak kadar kendini kaybetmemişti ama canı o kadar çok yanıyordu ki dudaklarının arasından küçük bir *ah* sesi çıkmasına engel olamadı.

Kimsenin duymayacağını düşünüyordu ama merdivenlerden gelen hızlı adım seslerini işitince sinirle ofladı. Acıdan alnında terler birikmişti ve etrafı cam dolu olduğu için kıpırdayamıyordu da. Neden ayakkabılarını çıkarmıştı ki? Can her zaman onlara üst katın pis olduğunu söylerdi hâlbuki.

Gelenin başka biri olması için her şeyini verirdi ama gelen, elbette Can'dı. Destan, endişeden kırışmış yüz çizgileriyle ve hızlı adımlarla odaya dalan adamın yüzüne bakmayı reddetti. Sakin bir sesle, "Gelme," diye mırıldandı. "Halledeceğim." *Nasıl olduğunu bilmiyorum ama halledeceğim.*

Can merdivenlere doğru seslendi. "Mert, bize terlik getirir misin? Siz devam edin, biz geliyoruz."

Can, kimsenin odaya yaklaşmasına izin vermeyip, herkesi gönderdikten sonra ayağında terliklerle odaya girdi, hâlâ kendisine bakmayı reddeden Destan'ın karşısına çöküp başını iki yana salladı. "Sana *buraya girme,* demiştim."

"Ben de sana *gelme,* demiştim."

"Ben de sana onun artık işe yaramayacağını söylemiştim."

Bu, Destan'ı susturdu. Can, onun sessizliğine içten içe gülse de bunu dışarı yansıtmadı. O ilk zamanlar, Can, Destan'ın peşinde koşarken, şurada burada güzel şeyler söylerken de hep böyle sessizleşirdi.

Destan'ın bu camların içinden yeni yaralar almadan, tek başına çıkamayacağı aşikârdı ama Can, bunu ona söylemedi. Yoksa inada bindireceğini ve ne olursa olsun yardımını kabul etmeyeceğini biliyordu. Bunun yerine ona itiraz etme fırsatı tanımadan kadını kucakladı ve iki adım ötedeki yatağına oturtup ayaklarını uzattı.

Destan, ayağını kendine hızlıca çekip hasara bakarken, "Sen malzemeleri getir, ben hallederim," dedi.

Can buna cevap bile vermedi. Onun yerine aşağı indi, en yakın eczaneden tentürdiyot ve sargı bezi alıp geri döndü. Destan bıraktığı yerde, omuzları çökük bir şekilde oturuyordu. Yalnızken ayağa kalkmaya çalıştığına Can her türlü iddiaya girebilirdi.

"Cımbızın var mı?" diye mırıldandı kadının çantasını alıp ona uzatırken.

Destan yorgun, huysuz bir ifadeyle çantayı alıp içinden çıkardığı cımbızı Can'a uzattı. "Ben hallederim..." diye tekrarladı zayıf bir sesle. Can yine umursamadı, oturup kadının ayaklarını kucağına çekti ve kanları temizledikten sonra batık cam parçalarını aramaya başladı.

Sonunda dayanamayarak sordu. "Can, ne oldu?"

Adam yüzünde tembel bir gülüşle Destan'a kısa bir göz attı. "Zemini cam kırıkları dolu bir odaya girip ayağını kestin. Hatırlamıyor musun?"

"Onu sormadığımı biliyorsun."

"Bilmen gerekseydi söylerdim." Destan üstelemeyince bu kez Can dayanamadı. "Ne yapacaktın ki bu odada?"

"Merak ettim işte," dedi kadın, huysuzca. "Ne bileyim, aklıma düştü aniden."

Yeni aklına gelmiş gibi başını çevirip odaya göz gezdirdi Destan. Yer kırık camlarla doluydu, eski kitaplıktaki birkaç kitap yerde yatıyordu. Dolap birkaç eski kıyafet dışında boştu, komodinin üstünde bir abajur ve Gökçe'nin resmi dışında hiçbir şey yoktu.

"Bu dağınıklığı görmeni istememiştim sadece," dedi Can. Destan'ın düşündüğü gibi kızmamıştı, aksine yüzünde buruk bir tebessüm vardı. "Ama her türlü dağınıklığımı gördün artık. Burası o kadar da kötü değil."

Can, dikkat kesildiğinde hep yaptığı gibi kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüş, Destan'ın yaralarıyla ilgileniyordu. Destan ise uzun zamandır yapmadığı bir şey yapıyor, adamı tasasızca seyrediyordu. Kirli sakalı onu olduğundan büyük ve ciddi gösteriyordu.

Destan aniden, "Defne'yi nereden tanıyorsun?" diye mırıldandı sessizliğin ortasında. Can işini neredeyse bitirmişti, kadının ayağını sarıyordu. Bu soruyu duyunca elleri bir an duraksadı ama hemen sonra kendini toparladı.

"Küçükken arkadaştık. Gökçe'nin en yakın arkadaşıydı."

Destan, Gökçe'nin adını duyunca oluşan kalp sızısına alışık bir şekilde iç çekti. "Hiç bahsetmemiştin."

Can işini bitirip, kadının ayağını nazikçe yatağın üzerine bıraktıktan sonra ayaklandı. "Uzun zamandır görüşmüyorduk. Seni... İstanbul'dan ayrılınca onu buldum, bir süre onunla kaldım."

Destan'ın kalbini uzun zamandır yaşamadığı, unuttuğu, üstüne toprak atıp öldürdüğü bir hissin depremi sarstı. Can'a hiçbir zaman iyi gelememişti. Onun kırıklarını tamir etmek, yaralarını sarmak, yangınlarını üfleyip söndürmek, buzlarını elleriyle eritmek istemiş, her birinde tek tek başarısız olmuştu. Onu kaçırmıştı. Bu yeterli değilmiş gibi şimdi öğreniyordu ki kaçtığı yer yalnızlığı değildi, kardeşi değildi, başka bir şehir değildi, annesi bile değildi. Bambaşka biriydi.

Dili tutuldu. Acılarını ifade etmek konusunda hiçbir zaman iddialı olmamıştı, şu an ifade etmeyi de istemiyordu. Sonsuza dek susmak ve bu sızıyı Can'dan ilelebet saklamak istiyordu.

Can, "Bu hiçbir şeyi daha iyi bir hâle getirmez, biliyorum," dedi ve sakin adımlarla odadan çıktı. Destan onun geri dönmeyeceğini düşündü ama adam içeriden gelen birkaç gürültü patırtının hemen ardından aynı sakin adımlarla döndü. Bir elinde süpürge, diğerinde faraş tutuyordu.

Odaya girdi, dönüp Destan'a bakmadı. Yerdeki cam kırıklarına şöyle bir göz attı. Soğuk bir kış gecesi bu odaya ağlayarak girmiş, bulduğu ne varsa parçalamış, o akşamdan beri burayı toplamayı reddetmişti. Bu koca ev bir harabeydi. Çimen'in dokunduğu yerler dışında kalan her duvar yara bere içindeydi.

Burayı toplamaya gücü yoktu. Henüz yoktu. Ama en azından sevdiği kadının yürüdüğü yollarda ayağına batan camları temizleyebilirdi. Bu olaya, bu şekilde bakarsa yapabileceğinden emindi.

Elinde olmadan çenesi kasıldı. Az önceki konuya açıklık getirmek istercesine, "Ama sana yalan söylemek istemedim," dedi. Ona artık hiçbir konuda yalan söylemek istemiyordu, ondan kaçmak da istemiyordu. Koşmak istiyordu, ona doğru koşmak ve şu mesafeleri ardında bırakmak.

Odanın en uzak köşesine geçip kırıkları süpürmeye ve bir yerde toparlamaya başladı. Ona doğrudan bakmasa da Destan'ın hareketsiz bir şekilde oturduğunu görebiliyordu. Sonuna dek öyle beklemesini umabilirdi fakat bu ancak bir hayal olabilirdi. Nitekim kadın birkaç dakika sonra ayaklanmaya çalıştı.

"Gitme," dedi Can. Bunu diyebilmesine şaşırdı ama düşünmeden söylemişti. Yüzsüzlük ettiğini biliyordu ama zaten bundan sonra yapacağı her şey de bir yüzsüzlükten ibaret olacak gibiydi. "Gidersen bunu yapamayabilirim."

Bu, Destan'ı durdurmadı. Kadın ciddi bir ifadeyle ayağa kalktı, başta yaralı ayaklarından dolayı yüzü buruştuysa da kendini hemen toparladı ve odadan çıktı. Can'a bir kez bile bakmadı, tereddüt etmedi, duraksamadı.

O gidince, Can söylediklerinde ciddi olduğunu gösterircesine kalakaldı. Yaptığı işe baktı, elindeki faraşa, süpürgeye ve kırıklara... Bunları tek başına da temizleyebilirdi. Mantıklı yanı ona bunun az öncekinden hiçbir farkı olmadığını söylüyordu ama kalbine mantık işlemiyordu. Onun yanında olmasına ihtiyacı vardı.

Elbette, kimse kolay olacağını söylememişti. Destan bu yolları engellerle, taşlarla döşeyecekti. Can'ın yaklaşmasına izin vermeyecekti. Bu hiç şaşırtıcı değildi ve Can, bununla bir şekilde başa çıkacaktı.

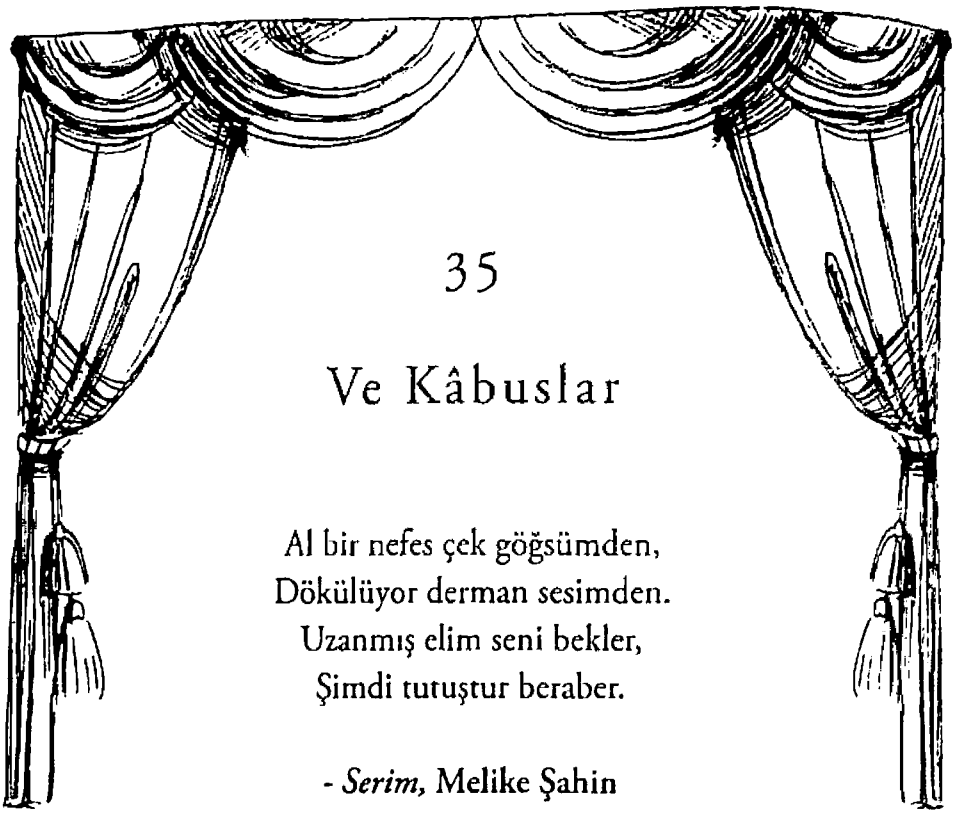
Elindeki süpürge ve faraşı kararsız, titrek hareketlerle bırakmak üzereyken hiç beklemediği bir şey oldu.

Önce ritmik, yavaş adım seslerini duydu. Ardından Destan göründü. Ezberlediği yüzü dümdüzdü, hiçbir mimik barındırmıyordu. Onun ne düşündüğünü anlamak, Can için bile imkânsızdı. Az önce dağınık olan sarı saçlarını tepesinde dağınık bir şekilde toplamıştı. Bir elinde süpürge, diğerinde faraş tutuyordu.

Kapının eşiğinde bir an için durup hemen ardından Can'ın karşısına, odanın diğer köşesine geçti ve hiçbir şey söylemeden cam kırıklarını Can'ın topladığı yere doğru itmeye başladı. Adamın hareket etmediğini fark edince, derin bir nefes alarak, "Bu hiçbir şey demek değil. Hiçbir şeyi değiştirmezsin," dedi. Sesi de yüzü gibi duygularını ele vermeyecek şekilde düzdü.

Yanılıyordu. Destan, ah... Çok fena yanılıyordu. Can buruk gülüşünü gizlemek için başını eğdi, dolan gözleri görüşünü bulanıklaştırsa da etrafı süpürmeye devam etti. Onun bir faraşa sürüklediği şey yerdeki cam kırıklarıydı ama Destan'ın temizlediği şeyin cam kırıkları olmadığına yemin edebilirdi. Bu kadın onu iyileştirebilen yegâne kişiydi. Üstelik ona dokunmadan, konuşmadan ve hatta aksine kaçarak, saklanarak.

İşleri bitip aşağı inene kadar cam kırıklarının sesinden başka hiçbir şey duymadılar. Can, her ikisinin de ihtiyacı olanın belki de yalnızca bu olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

35

Ve Kâbuslar

Al bir nefes çek göğsümden,
Dökülüyor derman sesimden.
Uzanmış elim seni bekler,
Şimdi tutuştur beraber.

- *Serim,* Melike Şahin

Ne zaman gözlerini kapatsa rüzgârı düşünüyordu, ne zaman rüzgârı düşünse Ömür'ün hemen yanı başındaki nefes alış verişlerini ve omzunun rahatlığını hissedebiliyordu.

Buna hazır değildi. Buna kesinlikle hazır değildi ama işte orada, dudağının kenarında bir tebessüm kendiliğinden filizleniyordu.

Onunla çok az şey paylaşmasına rağmen anlaşıldığını hissediyordu. Nitekim Ömür, ona bunu ispat etmeye ant içmiş gibi elinde bir bardak kahveyle geliyordu.

Hazır kahveydi ama kahveydi ve Güneş'in gözleri kapanıyordu. Ne yazık ki çalışması gerekiyordu çünkü Saçlarına Gelincikler gelecek ay ilk kez sahne alacaktı. Güneş'in içinde, ne kadar çalışırsa çalışsın yetmeyecekmiş gibi bir his vardı.

Ömür'ün yeşil gözlerinin içine bakarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve istemeyerek de olsa Can'a geri döndü. Ömür'e arkasını döndükten sonra bile parlayan gözleri zihninde bir müddet canlılığını korudu.

Can'ın sesiyle kendine gelmek zorunda kaldı. "Daldın."

"Pardon. Sendeyim."

"Bugünkü dalıp gitmelerini saymazsak epey yol kat ettik bence. Yarın, ekiple kostümlü bir prova alırız."

Güneş, kanın yanaklarına hücum etmesine engel olamadı. "Biraz daha mı çalışsaydık?"

Ama Can kararlıydı. "Yeterince çalıştık. Artık kostümlü tam bir prova almamız lazım, yoksa akışta problemler çıkacak."

Haklıydı. Güneş, onun haklı olduğunu biliyordu ama hep tam bu noktada Dicle'ye ihtiyaç duyardı. Dicle onu kolundan tuttuğu gibi sahneye çıkarır, bayılacaksa da sahnede bayılmasını söylerdi. Ama şimdi, uzun zamandır çıkmadığı o sahne biraz korkutucuydu. Hele ki kostümlerle... Üstelik tüm ekibe karşı...

Güneş, Destan'ın arkasından konuştuğunu işitti. "Kaçıp gitme kontenjanımız doldu, Güneş. Düşünmeyi bırak. Yarın sizi izliyoruz."

Sonrası provalar, provalar, provalar... Öyle ki ekip dağıldıktan çok sonra bile Can ve Güneş gecenin bir yarısı replikleri konuşup aynı sahneleri tekrar tekrar oynadı. Sonunda kendilerini Defne'nin evine attıklarında gece üç olmuştu.

Can, Defne'nin onlar için yaptırdığı anahtarlardan biriyle kapıyı sessizce açarken Güneş hiç uykulu hissetmiyordu. Uykusu ikiyle üç arası bir yerde çoktan açılmıştı. Zihni o kadar canlıydı ki aynı anda milyonlarca şeyi birden düşünüyordu. Haftaya oyun nasıl olacaktı? Can iyi miydi? İyi görünüyordu. Ömür'le ne yapacaktı? Belki de yalnızca dostça davranıyordu. Ne de olsa onu çözemiyordu... Yağız onu neden bırakmıştı? *Yağız, onu neden bırakmıştı?*

Bunu ona sormuş olmayı diliyordu. Böylece, kafasından sonsuza dek atabilirdi belki de. Ömür'e doğru adım atmayı başarabilirdi belki. *Belki, belki...*

Kapının açılmasıyla Can'ın ardından içeri girdi ve gördüğü manzarayla donakaldı. Kapı, geniş bir salona açılıyordu ve Ömür o geniş salonun köşesindeki ikili koltukta kıvrılmış, uyuyordu. Güneş'in, neden üçlü koltukta uyumadığını sorguladığı o küçük

anın hemen ardından Ömür, adım sesleriyle uyanıp aniden doğruldu. Gözlerini kırpıştırıp Can'la Güneş'e uykulu ve anlamayan, boş gözlerle baktı.

Sessizliği Can bozdu. "Ne yapıyorsun burada?"

Ömür boğazını temizledi, kafasını toplayabilmek için başını iki yana salladı. "Siz gecikince, beklerken uyuyakalmışım..." Sesi yeni uyandığı için kalın ve buğuluydu.

Bu, hem Can'ı hem de Güneş'i dumura uğratsa da çabuk toparlanan Can oldu. Montunu hızlıca çıkarıp askılığa astı. "Benim aşırı tuvaletim geldi," dedikten sonra ortalıktan kayboldu.

Güneş, Ömür'e doğru birkaç adım attı. Gittikçe cılızlaşan bir sesle, "Neden burada bekledin ki?" diye sordu. Ömür, cevabı kendisi de bilmiyormuş gibi omuz silkince, Güneş dayanamayıp onun oturdu.

Güneş, kısacık bir sessizliğin ardından, "Can daha fazla çalışmamız gerektiği konusunda ısrar etti. Saati fark etmedik," diye açıkladı, Ömür sormuş gibi.

"Haklı... Ama daha vaktiniz var. Sakin olun biraz."

Aralarına yeni bir sessizlik girdi ama ne Ömür kalkıp gitti ne de Güneş. Ömür konuşamıyordu çünkü aklında yanıp tutuşan tek soru çok saçmaydı, Güneş konuşamıyordu çünkü bu garip anda fark etmişti ki kalp atışları gereğinden biraz fazla hızlıydı.

Dayanamayan Ömür oldu. "Sana, seni rahatsız etme ihtimali olan bir soru soracağım," dedi. Sesi açılmıştı ve kararlıydı. Bu bir soru cümlesi değildi, yalnızca önden bildirmek istemişti. Cevabı alamayacak olsa dahi soracaktı. Belki bir gün alırdı.

Bu ani cümlesi, Güneş'in koltukta ayaklarını toplayıp vücuduyla adama dönmesine ve gözlerine dikkatle bakmasına neden oldu. Fakat olacakları bilseydi hiç hareket etmezdi çünkü bu hareketi kalbinin yeni bir hıza ulaşmasına neden olmuştu. Yine de, "Sor," dedi.

Ömür konuşmadan önce tıpkı Güneş gibi ayaklarını koltukta toparladı, yan döndü. Sağ kolunu koltuğun tepesine, başını da

dine yasladı. Ciddi gözlerle, kaşlarını çatarak Güneş'e bakıyordu. "Hâlâ kâbus görüyor musun?"

Bu, Güneş'in en iyi koruduğu sırrıydı. Bu yüzden, uzun süre hayretler içinde Ömür'e bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Sonunda konuştuğunda sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Sen nereden biliyorsun?"

Dudaklarının kenarında bir gülücük belirdi. Gözlerine muzip parıltılar yerleşti. Yine de tereddütlüydü. "Kızmayacağına söz ver."

"Kızmayacağım."

"Otelde odalarımız yan yanaydı ya. Ben duvar kenarında uyuyordum, sen de öyle... Duvarlar ince biraz. Ağ..." Durdu, yutkundu. "Gecenin sessizliğinde belirgin bir ses olduğunda duyabiliyor insan."

Ağladığında, diye tamamladı Güneş. *Ağladığında, korkup çığlık attığında, belki ofladığında bile.* Kanın, yanaklarına hücum ettiğini hissetti. Konuşamadı çünkü ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Kızdın mı?" diye sordu Ömür, korkuyla. *Koskocaman adam,* diye düşündü Güneş, onu böyle görünce. Koskocaman bir adamdı Ömür, heybetli bir duruşu vardı hep. Ve bu koskocaman adam, Güneş'in kızıp kızmadığını öğrenmek isterken küçücük bir oğlan çocuğundan farksız gözlerle bakıyordu.

"Kızmadım," dedi. Ona vermesi gereken cevabı düşündü, ne söylemesi gerektiğini... Doğruyu, yalanı ya da hiç konuşmamayı... İçinden gelenin, doğruyu söylemek olduğuna karar verdi.

"Bazen... Ama eskisi kadar kötü değil." Pencereden karanlık sokağa baktı. "Ne iyi gelirdi, biliyor musun? Düğünümde neden terk edildiğimi bilmek. Artık önemli olduğundan değil ama... Sanırım sayfayı kapatmamı sağlardı."

Ömür, uzun süre hiçbir şey söylemedi. O kadar uzun süre konuşmadı ki Güneş, adamın yüz çizgilerini ezberledi. Açık alnını, sert bir kavisle dönen kalın kaşlarını, küçük gözlerinin içinde parlayan yeşil irislerini, onların içindeki minik dağlara benzeyen

kahverengi lekeleri, gülümseyince gözlerinin iki yanında beliren çizgileri, büyük ama biçimli burnunu, ince dudaklarını ve yine, gülünce sağ yanağının ortasında beliren çukuru bir bir ezberledi. Tam artık iyi geceler dileyecekti ki Ömür başını ona doğru eğdi.

"Sana bir hikâye daha anlatacağım," dedi. Sesini biraz daha alçaltsa bir fısıltı olabilirdi ama hayır, fısıldamıyordu. Bir ninni mırıldanıyordu. Güneş, aralarındaki bu bir nefeslik yakınlıktan mı yoksa sesinin derinliğinden miydi, bilmiyordu ama büyülenmiş gibi gözlerini bile kırpmadan adamın gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ömür, "Küçük bir çocukken çok kâbus görürdüm," diye başladı. Bir kitaptan masal okuyormuşçasına, bir şarkının sözlerini mırıldanır gibi kesintisiz ve melodik bir sesle devam etti. "Beş yaş civarlarında... Hayal meyal ama ailemin beni psikoloğa götürdüğünü bile hatırlıyorum. Kâbus görmekten korkar, uyuyamazdım. Uykusuzluktan uyuyakalır, kâbus gördüğüm için geri uyanırdım. Hiçbir şey de kâbuslarıma engel olmuyordu. Annem benimle uyusa da fark etmiyordu. Babam uyumadan önce hikâyeler anlatsa da durumu değişmiyordu. Çok kötü rüyalar görüyordum. Şimdi o rüyaları hiç hatırlamıyorum ama hissettirdikleri korku dün gibi aklımda."

Sustu. Güneş, Ömür'ün devam edeceğini düşünüp sessizce bekledi ama Ömür devam etmedi. Bu seferki sessizlikte, Ömür kadının dalgın, bal rengi bakışlarını ezberledi. Sarı saçlarıyla neredeyse aynı renk olan, adını anımsatan gözlerini, o gözleri çevreleyen uzun kirpikleri, ince kaşlarını, küçücük burnunu, güldüğü zaman dudaklarının etrafında derinleşen çizgileri, kalın ve biçimli dudaklarını, küçük çenesini... Her bir çizgiye bir fidan dikmek istedi. Elmacık kemiklerinin kıyısına gelip kadına seslenmek istedi. Şimdiye dek âşık olmamışsa bile o an yandı, küle döndü; Anka kuşu gibi dirildi, üflediler ama sönmek bilmedi.

Güneş dayanamayıp, "Sonra ne oldu?" diye sorunca Ömür ancak kendisine geldi.

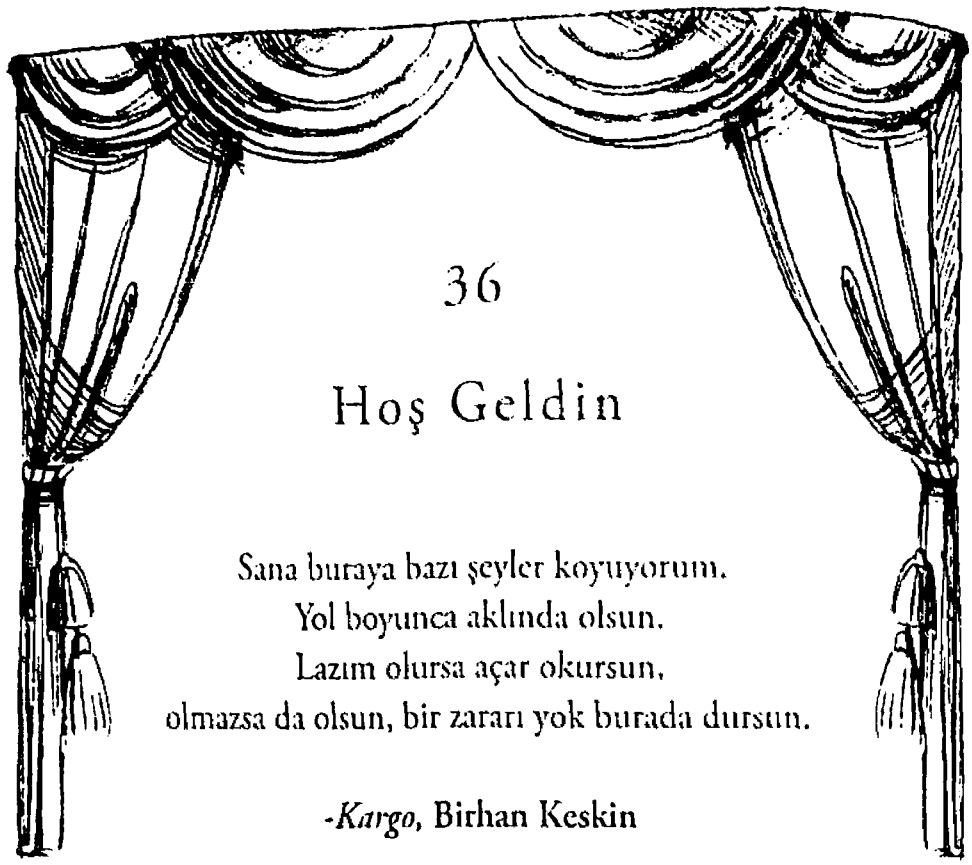
"Sonra bir gün İrem doğdu. Ben de biraz daha büyümüştüm. Kâbuslarım azalmıştı ama devam ediyordu. Annem bana bir sır verir gibi yaklaştı ve *oğlum,* dedi. *Oğlum, sevgi bambaşka bir şeydir. Bazı sevgiler iyileştirir. Her akşam uyumadan önce kardeşini öpüp iyi geceler dile. Belki onun sevgisi seni iyileştirir.* Bunun üzerine, kollarımda küçücük kalan, tek başıma tutmama bile izin vermedikleri İrem'i öpüp öyle girdim yatağa, her gece. İşe yaradı... Hiç kâbus görmedim diyemem, bu imkânsız. Ama o hastalıklı kâbuslardan bir daha hiç görmedim." Derin bir nefes aldı. Hafifçe geri çekilip Güneş'in şefkatle gülen yüzüne baktı. "Masalların, birçok insana göre saçma olduklarını biliyorum ama bence haklı oldukları bir nokta var... Ben de aşkın ve öpücüklerin iyileştirici bir gücü olduğuna inanıyorum."

Genişçe gülümsedi. Yanağındaki çukur derinleşti, Güneş o uçuruma düştü düşecek gibi hissederek koltuğun kenarına tutundu. Hiç farkında değildi parmaklarının bembeyaz kesildiğinin, nefesini tuttuğunun, gümbürdeyen yüreğinin.

Ömür yeniden yaklaştı, bu sefer aralarındaki mesafeyi tereddütsüz kapattı. Uzanıp Güneş'in sol yanağına dokundu, sağ yanağına tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler," dedi ve gitti.

Geceyi iyileştirip gitti.

36

Hoş Geldin

Sana buraya bazı şeyler koyuyorum.
Yol boyunca aklında olsun.
Lazım olursa açar okursun,
olmazsa da olsun, bir zararı yok burada dursun.

-Kargo, Birhan Keskin

Dünya, kalabalık grupların arasından yürüyor, elindeki telefonu mekânın değişik köşelerine tutuyor, bir yandan da Güneş'le konuşuyordu. Kırk yıl düşünse açılışın bu kadar kalabalık olacağını tahmin edemezdi. Marifet kesinlikle Ekin'indi; formaları aynı renk olan birçok öğrenci masalardaki içeceklerini yudumluyor, yanlarından geçip duran Dünya'ya göz attıktan sonra muhabbetlerine geri dönüyorlardı.

Kulaklığından Güneş'in sesini duydu. "Nasıl bu kadar kalabalık olabildi?"

"Ekin ayrıntıları asla açıklamıyor ama öğleden sonra kafeye girdiğinde manzaraya şöyle bir baktı ve *hmm, demek yaptığım reklam işe yaramış,* dedi. İrem, okulda poster falan görmediğini söylüyor. Ekin de kendisine hiçbir maliyet çıkarmayacak bir şey yaptığına yemin ediyor. Ben de peşini bıraktım artık."

Güneş, "Biliyor musun, tam hayallerimdeki gibi görünüyor..." diye mırıldandı. Bu esnada Dünya merdivenden çıkıyor, kitaplık kameranın görüş açısına giriyordu. "İrem müthiş bir iş çıkarmış."

"Kesinlikle. Konuştuğumuz gibi harçlıklarını verdim ama kızlar burada ömür boyu müesseseden olacaklar. Buna emin olabilirsin. Bu arada, ikisi de ailelerinden izin koparmış. Yarı zamanlı burada çalışmak istiyorlar. Keyfini çıkarın, boş olan her anınızda gelin bir köşeye kurulun diyorum ama dinlemiyorlar."

Dünya, kafenin nispeten sessiz kalan bir köşesine geçip oturduğunda Güneş kameraya gülümseyerek, "Bugün özel bir şeyler yapacak mısınız?" diye merakla sordu.

"Akşam için kızları Tahir'e götüreceğim. Canlı müzik, güzel mekân... Eğlenceli olur diye düşündüm. Kızlara sürpriz olacak. Biraz eğleniriz."

Dünya'nın bu cümlelerinin üzerine Güneş'in yanına Destan ilişti. Güneş'i hafifçe kenara itip ekrana el salladıktan sonra Dünya'ya gülümsedi ve hararetle, "İrem de çok güzel şarkı söyler!" dedi. "Ona da söylet. Söylemez ama sen dene. Kafe hayırlı olsun, görüşürüz!"

Destan ekrandan ayrıldı ama yeri hemen Can tarafından dolduruldu. "Kafe mi? Ah! Arkadaki kitaplık harika görünüyor. İrem'e selamlar. Ömür, kitaplığa baksana, İrem ne güzel yapmış!"

Dünya, onların bu gelip gidişlerini takip etmeye çalışırken, Ömür ekrana yaklaşıp gözlerini kıstı, bir Dünya'ya bir arkasındaki kitaplığa baktı. "Umarım sen de beğenmişsindir, Dünya. Kafe için tebrik ederim."

Dünya gülümseyerek, "İrem harika biri..." dedikten sonra kararsız kalsa da ekledi: "Ama sizi çok özlüyor tabii..."

Onun bu lafı üzerine Destan, Ömür'ü itekleyerek ekrana girdi. Artık Güneş görünmüyordu bile. "Önümüzdeki ay Güneş ve Can yeni oyunu ilk kez oynayacaklar. Gelsenize, izlersiniz. Cihanları ve ailenizi de bekleriz. Güneş çok mutlu olur, eminim."

Onun bu teklifi Güneş'in kamerayı hızla kendine çevirmesine neden oldu. Kadın, başını iki yana sallıyordu. "Sakın. Hiçbiriniz gelmiyorsunuz."

Ekranda görünmeyen bir adam -Dünya bu adamın Mert olduğunu düşünüyordu- arkadan, "İrem'in ne günahı var?" diye seslendi. Onun bu yorumu Güneş'in yüzünü düşürdü.

"Merak etme," diye söylendi Dünya. "Heyecanlanırsın, biliyoruz. Ama en azından çocuklarla ben gelsem nasıl olur? Bizimkilerden başka kimse gelmez."

"Dicle ve abim seni öldürür," dedi Güneş, korku dolu bir sesle.

"Muhtemelen."

"Ve beni de."

"Umarım cennete gideriz."

Güneş, Dünya'nın cevabına gülerken bir yandan da teklifini değerlendiriyordu. "Sanırım sadece sen gelirsen o kadar da heyecanlanmam. Bizimkilere, İremler için hediye olduğunu söylersin. Başka kimse gelmeyecekse olur yani. Sonraki gösterimlere gelirler. Sahnede düşüp bayılmak istemiyorum."

"Tamam, ben bir konuşayım. Dicle gelmemeye ikna olursa herkes ikna olur muhtemelen... Gerçi sanırım, onu ikna etmenin bir yolunu biliyorum."

"Neymiş o?"

"Öğrenirsin yakında," derken arkasına bir göz attı. Mutfağa aldıkları aşçı, Fatma Hanım onu çağırıyordu. Bunu fırsat bilip, "Gitmem lazım!" dedikten sonra hızlıca veda etti ve aşçıyla aşağı indi.

Günün geri kalanı kalabalıkla uğraşmakla geçti. İrem, Ekin ve hatta Miraç; Dünya'nın tüm ısrarlarına rağmen servise yardım ediyordu. Kırklı yaşlarındaki Fatma Hanım menülerindeki basit ama etkili yemekleri büyük bir özveriyle pişiriyordu. Dünya'ya göre kafe daha ilk günden ev gibi kokuyordu.

Akşam saat sekiz gibi kafede kimse kalmamıştı. Dünya bunu fırsat bildi, kafenin kapısını kapatıp kilitledi ve gençleri karşısına aldı. "Öncelikle, her şey için teşekkür ederim," diye başladı.

Dünya ayakta duruyor; Miraç, Ekin ve İrem tam karşısında, duvar dibindeki koltuklardan birinde oturuyordu. Ekin yorgunca güldü, başını eline gömdü. "Eyvah, duygusal konuşmalarından birini yapacak."

Güldü ama kızın söylediğine cevap vermedi. "Sizin için özel bir şey yapmak istedim," diye sözlerine devam etti. "O yüzden, sevdiğim bir mekâna gidiyoruz bugün. Ayrıca... Bu hafta sonu için Ankara'ya, yeni oyunun ilk gösterimine davetliyiz. Gelmek isterseniz ben götüreceğim."

Bir an için kafede çıt çıkmadı. Hemen ardından İrem'in tiz ve oradaki kimsenin daha önce duymadığı kadar heyecanlı sesi duyuldu. "Ne?"

"Yani, sınavınız falan yoksa..."

İrem, "Hepsi ayarlanır!" derken ayağa fırladı. "Gerçekten götürür müsün?"

Bunun teklifinin bile kızı bu kadar mutlu etmesine sevinerek, "Tabii götürürüm," dedi Dünya, kesin bir şekilde. Şu saatten sonra bu olayı kesinlikle ayarlıyordu. "Şimdi, toparlanın da Tahir'e gidelim."

Bu söz Ekin'i de ayaklandırdı. "Tahir de kim?" derken çantasını toplamaya başladı.

"Tahir biri değil, bir yer. Bazı günler canlı müzik olan bir kafe. Bugün de o günlerden biri. Gidip biraz eğlenelim. Bunu hak ettik."

Dakikalardır hiç konuşmayan Miraç, "Kafemiz var ve başka bir kafeye gidiyoruz," dedi, bu düşünce onu eğlendirmiş gibiydi. "Harika."

"Eh, burada canlı müzik yok. Gerçi, Destan bana İrem'i ispiyonladı. Sesin güzelmiş, doğru mu?"

İrem, yanaklarına kanın hücum ettiğini ve bir domatese döndüğünü hissederken hiçbir şey söylemedi. Yalnızca omuz silkti. Şarkı söylemeyi severdi ama ailesi ve Çimen dışında biri için söylediğini hiç hatırlamıyordu.

Dünya'nın hâlâ bir cevap beklediğini fark edince, "Topluluk içinde söylemeyi sevmem," diye mırıldandı. Sonra açıklama gereği duydu: "Aslında, bilerek değil. Yalnızca yanında çok rahat hissettiğim insanların yanında söyleyebiliyorum. Yoksa sesim çıkmıyor."

Dünya, bunu değerlendirirken kafeden çıkan üçlünün peşinden sokağa adım attı ve kapıyı kilitledi. "Bana Güneş'i hatırlatıyorsun bazen. O da ilk zamanlar sahneye hiç çıkamazdı. Topluluk önünde bir şeyler yapmaktan da nefret ederdi."

İrem, ilgi dolu bir sesle, "Sonra ne oldu?" diye sordu. Soğuk havaya karşı önünü ilikliyor, şapkasını takıyordu.

Dünya omuz silkti, bir yandan da arabaya yürümeye başladı. "Sahneye çıkmayı çok seviyordu, bu yüzden alıştı sanırım. Ama hâlâ pek şarkı söylemez."

İrem, "Gerçekten de biraz benziyormuşuz..." diye mırıldanırken arabaya bindi. Ankara'da Güneş'le vakit geçirebilir, sahneye nasıl alıştığını daha detaylı öğrenebilirdi.

Ankara'ya gideceklerdi. Bunun dışında hiçbir şey çok da önemli değildi.

Mert, eve gelmek kavramını bugüne dek anlayabildiğini söyleyemezdi. O küçük bir çocukken, hem annesi hem de babası geç saatlere dek çalışırdı. Bu yüzden eve geldiğinde onları çoğunlukla görmezdi. Yardımcıları, Mert'in yemeğini hazırlar, sonrasında ev işleriyle ilgilenmeye devam ederdi. Eve gelmek, özel bir şey değildi. Yalnızca, yorulduğunda dinleneceği bir yerdi ev. Herhangi bir çatı iş görürdü.

Saat sekizdi. Sezon başladığından beri işi bu kadar erken bıraktığını hiç hatırlamıyordu ama Destan'dan veto yemişti. Kadın onun berbat göründüğünü, hiç uyku uyumadığını, zaten yemeklerini de düzgün yemediğini, kendini patron sandığını ama aslında patron falan olmadığını, onsuz da her şeyi gayet yapabileceklerini ama onun *patronculuk* oynamasına izin verdiklerini agresif bir sesle, Mert'in araya bir kez bile girmesine izin vermeyerek söyledikten sonra adama montunu giydirmiş, önünü kapatmış, merdivenlere ittirmiş, defolup eve gitmesini söylemişti.

"Destan, annem bile bana böyle davranmaz."

"İyi ya, ben davranıyorum. Hadi, güle güle."

Bu kadar azar işittikten sonra yürümemeye karar vermiş, yol kısa olsa da taksiyle gelmişti. Destan'ın acilen dizginlenmesi gereken anaçlığını düşünürken işte şimdi, bir evin kapısındaydı. Bunun da diğer çatılar gibi olduğunu düşünüyordu, yalnızca dinleneceği bir yer.

Anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdiğinde koltuktaki Defne'yi gördü. Kızıl, kısa saçlarını başının tepesinde toplamıştı ancak saçları o kadar kısaydı ki yarısı tokadan kurtulmayı başarmıştı. Üstünde siyah bir eşofman takımı vardı. Bacak bacak üstüne atmış, kucağındaki tepsiyi bacağı ve koltuğun kolçağı üstünde dengelemiş, makarna yiyordu. Televizyon açıktı.

Defne, adamın geldiğini görünce, ona göz ucuyla şöyle bir bakıp tasasız bir sesle, "Hoş geldin," diye mırıldandı.

Mert ona kibarca gülümsedi, yorgun olduğunu sonradan fark ettiği sesiyle, "Selam..." dedi.

Onun selamıyla birlikte Defne apar topar kalktı, tepsiyi koltuğun üzerine bıraktı. Biçimli kaşları çatıldı. "Neyin var?"

On beş dakika kadar önce gördüğü tavra çok benzeyen bu ses tonu Mert'i güldürdü. "Destan'la kardeş olabilir misiniz?"

"Sanmıyorum, annem de babam da kızıl saçlı. Sorumu cevaplamadın."

Cevabı beklerken Mert'in yanına yürüyüp elinde tuttuğu montu aldı ve askılığa astı. Mert'e dönüp kararlı gözlerini adamın masmavi gözlerine dikti. Defne de kısa bir kadın değildi ama Mert o kadar kalıplı ve uzundu ki ona böyle dik dik bakarken kendini biraz küçük hissetse de bakışlarını kaçırmadı, bir cevap alana dek öylece baktı. Bu, Mert'in pes etmesini sağladı.

"Bir şeyim yok. Destan çok yorgun göründüğümü söyleyip beni kovdu. Ben de biraz dinlenmeye geldim."

"Yorgun musun peki?"

Onun bu sorusu, Mert'i bir an için dumura uğrattı. Çok basit bir soruydu, hatta bir başkasından gelse geçiştireceği bir soruydu ama bunu o esnada, bu kadına yapamadı. "Sanırım."

"O zaman koltuğa geç bakalım. Biz yorgun savaşçılar işten sonra orada oturur, yemek yer, saçma dizilerden birini izleriz. Sana da bir tabak makarna ayarlayayım."

"Ben hallederdim..." diye itiraz ettiyse de Defne çoktan mutfağa gitmiş, kapıyı kapamıştı.

Uzun zamandır dinlenmeye, soluklanmaya vakti olmamıştı. Defne'nin bu misafirperverliğini fırsat bilmeye karar verdi ve yukarı çıkıp üstünü hızlıca değiştirdi. Aşağı indiğinde Defne de mutfaktan çıkıyordu.

"Bu özel spesiyali herkes tadamaz. Bak, kıymetini bil."

"Eline sağlık."

"Afiyet olsun."

Üçlü koltuğa yan yana oturdular. Defne az önceki pozisyonunu aldı, Mert de kendi tepsisini bacaklarının üzerinde dengeledi. Televizyonda *Arka Sokaklar* oynuyordu.

Mert ilk lokmasını ağzına atarken Defne sakince açıkladı. "Salçalı, düz makarna. Kimse pek pişirmez. Neden bu kadar küçük görüldüğünü anlamıyorum. Gelmiş geçmiş en güzel makarna sosu salça bence."

"Gerçekten çok güzel olmuş," diye gerçek düşüncesini dillendirdi Mert. Sahiden, içinde ek bir malzeme yok gibi görünüyordu ama o ana dek yediği en lezzetli makarnalardan biriydi.

Reklam girince Defne kumandaya uzanıp kanalların arasında dolaşmaya başladı. Yazın başlayıp iyi giden reytingleri sayesinde devam eden klasik bir yaz dizisinde durup güldü. "Bu dizi çok komik... Nasıl böyle saçma şeyler çekebiliyorlar, aklım almıyor."

Mert ekrandaki diziye kısaca bir göz attı. "Biliyor musun, bu dizi için bana başrol teklif etmişlerdi."

"Ne!"

Defne'nin hayret dolu, yüksek perdeden sesi Mert'i gülümsetti. "Her yaz böyle bir diziden teklif gelir. Herhalde sarışın, mavi gözlü, kaslı erkek rolüne aşırı uygun olduğumu düşünüyorlar."

Defne, Mert'i bu dizilerden birinde, minyon tipli bir kıza asılırken düşünemiyordu. Bu garip hayalle kahkahalara boğuldu.

"Evet," dedi Mert, bozulmuş bir sesle. "Biliyorum."

Defne'nin kahkahaları söndü, "Senin oyunculuk yeteneğin televizyona biraz fazla gelir," diyerek toparlamaya çalıştı. Makarnası bitmişti, tepsiyi salonun öteki köşesindeki koltuğa bırakıp geri döndü.

"Bundan diğerlerinin haberi yok. Söyleme sakın."

"Tamam, tamam. Dalga konusu olmanı istemeyiz. Can, seni diline fena dolar yoksa. Senden hep ağırbaşlı, dik duruşlu, güvenilir diye bahsederdi. Şimdi bir yaz dizisinde oynama ihtimalini öğrenirse yanarsın."

Mert kafası karışarak kadına döndü, kaşlarını çattı. "Ne zaman bahsetti öyle?"

"Ah..." Arka planda hâlâ aynı dizi oynuyordu. Çift, sahilde dolaşıyor, dondurma yiyordu. Bu konuşmanın, bu ana hiç uygun olmadığını düşünse de Defne yalan söylemedi. "İstanbul'u terk ettiğinde bana geldi." Mert kaşlarını kaldırınca Defne hızla ekledi: "Aramızda bir şey yok. Çocukluk arkadaşıyız biz. Bende kaldı."

"Tüm o zaman boyunca burada mıydı?" diye söylendi Mert. Biten tabağını ve tepsiyi Defne'ninkinin yanına bırakıp kadının yanına geri döndü, bu kez ona dönük bir şekilde oturdu.

Bu soru, Defne'nin neşesini belirgin bir şekilde söndürdü. "Sanırım, Gökçe'yi tanıyan birinin yanında olmak istedi." Biraz sonra söyleyeceklerinin nasıl bir etki yaratacağını bilemeyerek Mert'in gözlerine çekingen bir şekilde baktı. "Gökçe'yle yakın arkadaştık."

Aklına gelen anıyı, hüznü dağıtmak için neşeli olduğunu umduğu sesiyle dillendirdi: "Sonra bir gün Ömür kapıya dikildi. *Buyurun, kime bakmıştınız,* dedim. *Can burada mı,* diye sordu.

Siz kimsiniz, diye sordum, *ben arkadaşıyım, Can burada mı,* diye tutturdu. Sonra Can yanıma geldi, bilmiyor tabii karşımdakinin Ömür olduğunu. Ömür'ün Can'ı görünce içeri bir dalışı var..." Kopup giden kahkahasına engel olamadı. "Can'ı bir dövmediği kaldı. *Ya bugün birlikte dönüyoruz ya da seni öldürüyorum,* diye tutturdu. Can'ın toparlanması birkaç saat sürdü. O toparlanırken Ömür ikide bir *bana borçlusun oğlum sen,* diyordu. *Artık borçlusun bana. Sevdiğin kadına götürüyorum seni, bundan sonra ben ne dersem o.*"

Defne kahkahalara boğulurken Mert şaşkın gözlerle onu izliyor, elinde olmadan sırıtıyordu. "Can'ı bulan Ömür müydü?"

"Tabii! Size söylemedi mi? Klasik Ömür. Kahramanlığı üstüne almak istememiştir. O gün onunla yalnızca üç saat vakit geçirdik ama Can'ın haytalığı yüzünden aramızda garip bir bağ oluştu."

"Eh, normal. Ömür'le yıllardır arkadaşız, ben bile onu sadece birkaç kere sinirli görmüşümdür. Sonra ne oldu peki?"

Kadının gözleri halıya daldı. "Can yukarıda hazırlanırken Ömür'e *aferin,* dedim. Sırtına vurup güzel bir kahve ayarladım. *Bu deli çocuğu Destan'a götür yoksa yakında ölecek,* dedim. Ne olacak?"

Mert cevap vermeyince Defne buruk bir tebessümle adama döndü. "Biliyor musun, senin ekibi dağıtacağına emindi. Yani, dağıtman gerektiğini düşünüyordu. *Yüzüstü bıraktım, neden devam etsinler ki,* diyordu. Ama asla bırakmadınız..."

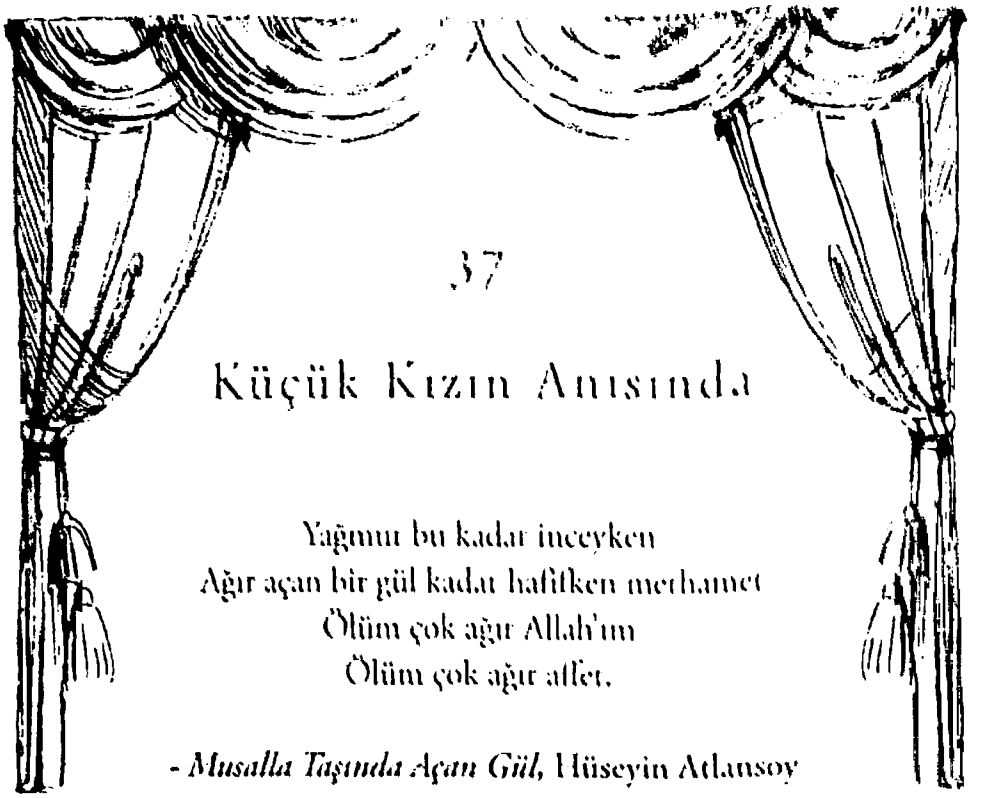
"Ben, Destan bırakmadıkça bırakamadım sanırım. O da ben bırakmayınca... Can'a bazen hâlâ çok kızıyorum ama elimde değildi, bana bir emanet bırakmış gibi hissediyordum."

"Emanete çok güzel sahip çıkmışsın," dedi Defne, sesi boğuktu. Gözlerinin dolacağını hissetti, bulaşıkları makineye yerleştirme bahanesiyle hızlıca mutfağa kaçtı.

Döndüğünde Mert az önce konuştukları koltukta uyuyakalmıştı. Vücudu kocamandı ama dizlerini kendine çekmiş, bir bebek gibi uyuyakalmıştı. Defne istese onu hiç uyandırmadan

yanına oturabilir, koltuğa sığabilirdi. Uyurken bile onun yerini işgal etmemiş olan bu koca adama karşı içinde büyüyen şefkati hissediyordu. Kalın bir battaniye bulup üzerini örttü, televizyonu kapattı ve perdeleri çekti. Herkese Mert'in salonda uyuduğunu, eve sessiz girmelerini tembihleyen bir mesaj attı.

Mert o gece ikiyi biraz geçe uyandığında evde olmanın ve evdeymiş gibi hissetmenin böyle bir şey olduğunu öğrenerek, içinde garip bir huzurla yatağına gitti ve battaniyesini de yanında götürdü.

37

Küçük Kızın Anısında

Yağmur bu kadar inceyken
Ağır açan bir gül kadar hafifken merhamet
Ölüm çok ağır Allah'ım
Ölüm çok ağır affet.

- Musalla Taşında Açan Gül, Hüseyin Atlansoy

Can'ın dışarıda olduğunu biliyordu. Onun nerede olduğunu da biliyordu. Yine de yanına hemen gitmek istemiyordu. Bu yüzden, şarıl şarıl yağmur yağarken sığındığı tentenin altında beklemeye ve elindeki kahveyi yudumlamaya devam etti.

Hava buz gibiydi. Sert bir rüzgâr esiyordu ve sağanak yağıyordu. Zifiri karanlıktı, yani başındaki sokak lambası bozuktu ama hemen yanındakinin loş ışığı sokağı aydınlatıyordu.

Döndüğü günden beri bir gün olsun Can'ın gözlerine görmek için bakmamıştı. O gözleri zihninde ne kadar göz ardı edebiliyorsa, ne kadar görmezden gelebiliyorsa o kadar görmezden gelmişti aylardır. Bir kez dahi onun yanında olmak istememişti, bunu kendine yedirememişti. Dudaklarından dökülen tek bir kelimenin dahi adamın kulaklarına ulaşmasına tahammülü yoktu. Her şeyden evvel, korudukları Çimen için, grup için, oyunlar için konuşabilirlerdi ama Can'ın müebbet cezası, Destan'ın onunla konuşurken dahi onunla konuşmadığını bilmek değil miydi?

Lakin bugün olmazdı. Bugün farklıydı.

Destan bugünü, vicdanına sığdıramazdı.

Bu yüzden kendine ve acıya rağmen sevmeye kadir olan kalbine lanet okuyarak tentenin altından çıkıp kendini yola attı. Sarı saçlarının yatışması, kıyafetlerinin üzerine yapışması yalnızca birkaç saniye sürdü. Bunu, Can için *asla* yapmazdı. Bunu, Can için asla yapmamalıydı. *Ama bugün...* Attığı her adımdan nefret ederek ona giden yolu koşacaktı.

Ne de olsa Destan'ın Can'a uzanan yolu hep dağlar, bayırlar, sarp kayalıklarla doluydu. Can'a, o sarp kayalıkların ardında mahsur kalmış biricik sevgilisine en çok bugün kıyamazdı. Bugün yanında durmamak, kendi içindeki kız çocuğunu katletmek, cenazesine gitmek demekti.

Onun sabahın erken saatlerinde evden çıktığını biliyordu, duymuştu. Hazırlanıp peşinden gitmiş, adamı neredeyse takip etmiş fakat yanına asla yaklaşmamıştı. Can Demir, Destan'ın uzaklardan izlediği adam, mezarlığa yürüyordu. Simsiyah kıyafetleri sağanak yağmurla üstüne yapışmış; bu kasırganın içinde, olduğundan çok daha çelimsiz ve zayıf görünüyordu. Ev mezarlığa çok uzaktı ama hiç umursamamıştı, neredeyse koca bir kırk dakika boyunca yağmurun altında yürümüştü. Destan hiç gocunmadan, şemsiyesiyle peşinden gitmiş, onu izlemişti. Yanına gitmemiş, Gökçe'yle arasına girmek istememişti. Ama en ufak bir yıkılışına, bir küçük göz yaşına hazırdı. Yanına koşacaktı. Can hiç ağlamamıştı.

Artık hava yeniden kararmış ve gitgide soğumuştu. Can, Destan'ın neresi olduğunu bildiği bir yere titreyerek gidiyordu. Mezarlıktan sonra her zaman, Gökçe küçükken, birlikte oturmaya gittikleri bir kafeye uğrardı. Aynı masaya oturur, bir bardak çay içerdi. Çoğu zaman gözyaşı dökerdi, bazen yalnızca bir kitap okurdu. Gökçe'ye okur gibi okurdu. Fısıltıyla ve bir ninniyi andırırcasına.

Destan daha fazla uzak duramayarak, yağmurdan kurtulmuş olmanın verdiği rahatlamayla kafenin kapısından içeri girdi. Kafenin sıcacık ortamı onu içine alırken bu sıcaklığı memnuniyetle karşıladı. Can en köşedeki, her zamanki masaya oturmuş, dışarıyı izliyordu. Üstündekiler kurumaya yüz tutmuştu.

Destan'ın içeri girdiğini hissetmiş gibi başını durgun bir ifadeyle ondan yana çevirdi. Destan'ı görünce yorgun bir şekilde, hiç şaşırmadan gülümsedi. "Bana bir kahve ısmarla," diye mırıldandı.

Destan, bunca yılın kırgınlığını ne kadar derine gömebiliyorsa o kadar derine gömdü. Öfkesini bir yumruyu yutar gibi yuttu. O eski, neşeli günlerin hatırasını, üzerine bir şemsiye tutar gibi tuttu. "Senin için sırılsıklam oldum," dedi masaya doğru yürürken. "Kahveyi de sen ısmarla."

"Bugün bana gülümsüyorsun. Bir de tiye alıyorsun. Bunu bugün yapıyor olman sence de biraz acımasızca değil mi?"

Sadece bugün, demedi Destan. Yarın yine nefretle uyanacağını söylemedi. "Kahvemizi söyle, hadi. Sonra kalkar, Yaren teyzeye gideriz."

Hiç konuşmadan kahvelerini yudumladılar. Destan, ilk kez kahve içtikleri o küçük kafeyi hatırladı elinde olmadan. O gün, bugüne kıyasla daha sıcaktı. Zaten İstanbul'un hiçbir soğuğu, Ankara'nın ayazı etmezdi. Can daha canlı, daha dik duruşluydu. Öne eğilmiş, kahveleri bitene dek Destan'ı ikna etmek için konuşmuş da konuşmuştu.

"Bana *evlenelim* dediğin günü hatırlıyor musun?" diye sordu aniden. Can'ı kendi dünyasından çekip alabilecek başka bir anı gelmemişti aklına.

Onun kırık dökük, hevessiz sesiyle Can başını kaldırıp gülümsedi. "Elbette, hatırlıyorum. Sen benim bir şeyi unuttuğumu gördün mü hiç?"

"Ben *olmaz, daha küçüğüz, Çimen'in de ne olacağı belli değil* deyince yüzüğümü vermiş, *istediğin zaman takarsın*, demiştin."

"Bir gün bile takmamıştın."

"Onu boş ver. Sahildeydik. Sahilde el ele pek yürümezdik ama o gün el eleydik. *Madem yüzüğü takmıyorsun* demiştin, *o zaman simit alalım da yiyelim. O da yüzüğe benziyor.* Yapıp yapabileceğin en kötü espri oydu sanırım."

"Akıl mı bırakmıştın sanki?"

Belli ki bu kötü bir fikirdi. Adamın evlenme teklifini reddettiği günün, onun keyfini yerine getireceğini en başından neden düşündüğünü merak ederken sessizleşip kahvesini masaya bıraktı. Derin bir nefes aldı, ayağa kalkıp Can'ın yanındaki sandalyeye geçti. Kollarını boynuna doladı, Can'ı sıkıca göğsüne bastırdı.

"Keşke yaralarını sarabilseydim," diye fısıldadı.

"Sarıyorsun," diye mırıldandı Can, sessizce. Destan, tek bir göz yaşının kolunu ıslattığını hissetti. "Ama sen bırakınca yeniden açılıyor tüm yaralar."

Bu, Destan'ı bir an için susturdu. Can'a kısa bir süre için izin verdi, sonra, "Hadi," dedi. "Yaren teyzeye gidelim."

Beline bastırdığı ellerini birleştirip bu mümkünmüş gibi kadının omzuna daha çok gömdü başını. "*Destan...*" Destan'ın giydiği kırmızı elbise gözlerinin önüne geldi. Sonra kadının mırıldandığı cümle kulaklarına doldu: "Geri çekilme, birazcık sana tutunmak istiyorum yalnızca."

Kadının tebessümünü hissedebiliyordu. Duvardaki saat neredeyse dokuza geliyor, gün bitiyordu. Yağmur neredeyse durmuştu. "Peki," dediğini duydu Destan'ın. İç çekişini hissetti. "Kalabildiğimiz kadar böyle kalalım."

Saatler boyu öyle kalamadılar, o günü yalnız geçiren annesini daha fazla yalnız bırakmaya gönlü elvermedi Can'ın. Oysa bugünü elinden geldiğince uzatmak, hatta bu Destan'ı kaybetmemek için gerekirse hiç uyumamayı isterdi.

El ele yürüdükleri sokağın sonunda Destan, sanki bunun Can için çok fazla güç gerektireceğini bilir gibi ondan önce davranıp kapıyı çaldı.

Kapıyı açan yardımcıları mahcup bir yüzle onlara bakıyordu. "Hoş geldiniz, Can Bey. Ne yapıysam engel olamadım."

Destan kadına neye engel olamadığını sorarken Can oyalanmadan içeri koştu. Beklediği şey, kötü bir manzaraydı. Daha önce öyle şeylerle karşılaşmıştı. Annesinin etrafı dağıttığına şahit olmuştu. Sağlığında asla yapmayacağı bir şekilde tabak çanak kırdığını, yemek yemeyi günlerce reddettiğini, durduk yere bağırıp çağırdığını... Kötü manzaralar görmüştü. Onlardan birine hazırdı.

Buna değil.

Yaren Hanım mutfaktaydı. Bir Zeki Müren şarkısı söylüyordu. Yaren Hanım'ın sırtı kapıya dönüktü ama Can, onun tezgâhta patates doğradığını görebiliyordu. Kadın arkasında birinin olduğunu hissetmişçesine güler yüzle dönüp baktı. Elini sudan geçirdi, yıllardır giyilmemiş eski mutfak önlüğüne silip Can'a yaklaştı.

"Gece gece neredeydin, kerata?"

"Ben..."

Bir insanın, yalnızca oturduğu yerden kalkıp mutfak önlüğü giymesiyle on yıl gençleşmesi mümkün müydü? Kahverengi gözleri canlı canlı bakıyor, çok eski günlerdeki gibi Can'ı azarlamaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Hayretler içinde annesine bakakaldığı için cevap veremedi. Arkasında Destan'ı hissetti, aynı anda annesinin bakışları da ona döndü. Can'ı es geçip, "Ah!" dedi neşeyle. "Destan kızım da gelmiş! Neden en başından söylemiyorsunuz? Neyse, geçin oturun. Kahvaltı birazdan hazır olur."

Can, annesine kahvaltı vaktinin geçtiğini, neredeyse uyku vaktinin geldiğini söylemedi. Bunun yerine, annesinin zorlamasıyla apar topar masaya otururlarken, "Sen bir iki saatliğine çık, hava al, Esma," dedi. "Biz buradayız nasılsa."

Esma tereddüt etse de Destan'ın da ısrarlarıyla çantasını alıp çıktı. Geriye, kızaran patatesin çıtırtıları, Destan'ın kalp atışları ve Can'ın dolu dolu gözleri kaldı.

"Ne çok şey yapmışsın, Yaren teyze," diye söylendi Destan. "Yardım etmemize de izin vermiyorsun."

"Can senin geleceğini söyleseydi daha bile çok yapardım kızıma."

Yaren Hanım patatesleri ocaktan aldı, yüzünde keyifli bir tebessümle çayları doldurduktan sonra masanın başına oturdu. "Aa, ama olur mu böyle, başlayın hadi," derken bir yandan da tabaklarına yumurta koyuyordu.

Can dilini ısırdı, sormamak için kendisini tuttu ama sonunda dayanamadı. "Anne, Gökçe nerede?" diye sordu. Elinde değildi, bu kadın yine hangi âleme gitmişti, çözemiyordu. Destan'ı tanıyorsa çok geride olamazdı. Destan'ı tanıyorsa bugünü de bilirdi. Gerçi hafızası her zaman böyle işlemiyordu ama bugüne dek Gökçe'yi unuttuğu da hiç olmamıştı.

Annesi, ellerin nerede diye sorulmuş gibi bir şaşkınlıkla oğlunun yüzüne baktı. "Oğlum, ne diyorsun Allah aşkına? Gökçe gideli çok oldu ya. Ama keyfi yerindeymiş, öyle dedi."

Can'ın içinde bir şeyler ürperdi. Artık gözlerinin dolmasına engel olamayınca çaresiz gözlerle Destan'a baktı. *Bana yardım et,* dedi gözleriyle. *Al bizi, çıkar bu kederin içinden.*

Destan hızlıca konuyu değiştirdi. İstediği zaman çok konuşurdu zaten, aklına ne geldiyse anlattı durdu. Can, ona huzur veren bu sesi uzun zamandır duymamıştı. Destan arada bir ona dönüyor, neşeyle ve içtenlikle gülüyordu. Bazen Can'ın yaptığı bir yoruma bozuluyor, koluna hafifçe vuruyordu. Yaren Hanım da Destan'dan geri kalmıyor, Can'ın daha önce hiç duymadığı şeyler anlatıyordu. Mahalledeki bir günü, bir düğünü, bir kadının oğlunu...

Kahvaltı faslı bitince Destan ayaklandı, sofrayı ve bulaşıkları toparlarken Can'ı ve annesini masada yalnız bıraktı. İşi bitip de arkasını döndüğünde Can da ayaklandı. "Biz artık gidelim, anne."

"Tamam, oğlum. Destan, sana ne diyecektim. Kaçtır teşekkür edecektim, unutuyorum."

Destan montunu giyerken merakla, "Neden?" diye sordu ama cevabı duyduğunda eli fermuarda, donakaldı. "Rica ettim de Cevdet'le görüştün ya. Sağ olasın."

Can, duyduğu cümleyi uzun bir süre algılayamadı. Bunun ne anlama geldiğini öyle uzun süre anlayamadı ki boş gözlerle annesine bakakaldı. Destan, onun bu boşluğunu fırsat bilerek Yaren Hanım'a hızlıca sarıldı, kendisine iyi bakmasını söyledi ve aceleyle çıktı. Bu konuşmayı böylece erteleyebileceklerini umdu, hatta mümkünse hiç yapmayacaklarını.

Can, onu elbette böyle göndermeyecekti. Esma tam zamanında mutfağa girince Can annesine sıkıca sarıldı. "Görüşürüz, anne," diye mırıldandı kadının kulağına doğru, boğuk sesiyle. "Seni gördüğüme sevindim."

Yaren Hanım şefkatle gülümsedi, oğlunun yanağını okşadı. "Yeni oyunda iyi şanslar. Koş, Destan'a yetiş."

Can, onu hiç bırakmayacakmış gibi sıkı sıkı sarıldıktan sonra koşarak evden çıktı. Sokakta çoktan ilerlemiş olan Destan'a yetişip, kolundan tuttu. Öyle kolay kaçmak yoktu.

Kadını kendine çevirirken, "Kaçmak yok," dedi. Yağmur durmuştu ancak sokaklar hâlâ ıslak, hava hâlâ buz gibiydi.

"Sen istediğin zaman kaçabiliyorsun ama."

Kavga çıkarmaya çalıştığını, konuşmamak için kaçtığının farkındaydı. Bu cümlesine alınmadı bile. Yaklaştı, "Neden," dedi. "Neden babamla annem istediği için görüştüğünü söylemedin?"

Destan bütün bunlardan bıkmış, çok da sıkılmış hissederek kolunu kurtardı. "Can..."

"Öyle söyleseydin sana kızmazdım, biliyorsun."

Bu cümle, Destan'ın sabrını taşırdı. Kollarını göğsünde bağlayıp başını kaldırdı. "Ama annene kızacaktın. Ben de bir süre söylemeyeyim, sen sakinleşince söylerim diye düşündüm. Gitmemiş olsan söyleyecektim." Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bugün kavga etmeyelim. Artık bir önemi yok."

Saatin gece yarısını vurduğunu hissetmiş gibi adama arkasını döndü ve onu bir başına, sokağın ortasında bırakıp yürümeye devam etti. Daha yakınında durmak, imkânsızdı.

Can, canını bu kadar yakabilecek bir cümle daha olmadığının bilincinde, kadını takip etti.

Artık bir önemi yoktu.

Mert, telefonuna gelen mesajdan yaklaşık on beş dakika sonra eve gelmişti. Koşturmuş, saçı başı dağılmıştı ama şimdi balkona bakarken buna değdiğini biliyordu.

"Teşekkürler," diyordu Defne. Berbat görünüyordu. Üstü başı ıslanmıştı, paçalarından sular damlıyordu. Saçları başının tepesinde, bir çalıyı andırıyordu. Nefes nefeseydi. "Cidden. Gelmeseydin... Başımız büyük beladaydı. Can'ı çağırmak istemedim, malum..."

Elbette malumdu. Bugün, ekibin başına bir karabasan gibi her yıl çökerdi zaten. İlginçti ama Güneş bile hissetmiş gibi hiçbir şeye odaklanamamış, mutsuz bir yüzle çalışmıştı.

Mert, eve koşturarak daldığında su balkondan içeri girmek üzereydi. Defne'nin evi çok güzeldi ama güzel olduğu kadar eskiydi de... Mert bunu, ancak bu olayla fark edebilmişti. Neyse ki yağmur uzun sürmemişti, böylece balkondaki suyu hızlıca dışarı atabilmişlerdi. Biraz daha sürseydi, halledebilirler miydi, emin değildi. "Ne demek..."

Yerler hâlâ ıslaktı ama çıplak ayaklarıyla ayakta durmayı bırakıp, kendilerine birer bardak çay aldıktan sonra yarım yamalak kuruladıkları sandalyelere oturdular. Mert dayanamadı, balkonun girişinde çıkardığı montunu alıp Defne'nin üstüne bıraktı.

Defne, onun bu kibar hareketine gülümseyerek, "Saat kaç?" diye sordu.

"Neredeyse on iki buçuk."

"Gün bitmiş."

"Can bugün tüm gün yoktu... Destan da öyle. Eskiden de hep böyle olurdu..."

Defne gülümsemeye devam etti ama gülüşü her nasılsa değişti ve daha buruk bir hâl aldı. Oradan oraya uçuşan kızıl saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. Tahmin edebiliyordu. Can, mezarın başından ayrılmazdı bugün.

Gecenin soğuk nefesini uzun uzun içine çekti. Ellerini fincanına sardı. Şehrin ışıkları yüzünden görünmeyen yıldızları görebiliyormuş gibi bir umutla baktı göğe. Orada Gökçe'yi görebiliyormuş gibi dolu gözlerini hiç kırpmadı. "Gökçe, en yakın arkadaşımdı." diye mırıldandı.

Bu cümle, Mert'in içinde bir şeyleri uyandırdı. Defne, geçen gün de Gökçe'nin arkadaşı olduğundan bahsetmişti ama yorgunluktan olmalı, parçaları bir araya getirememişti. Gözünün önüne bir fotoğraf geldi. Can, ona Gökçe'nin çocukluk fotoğraflarını çok göstermişti. Birinde Can kadrajda değildi, fotoğrafı o çekiyordu. Kot şortlu ve rengârenk tişörtlü iki kız salıncaklarda oturmuş, güneşli bir günde neşeyle gülümsüyordu. Başlarını birbirlerine doğru eğmiş, çarpık ama o çocuklara has, tasasız gülüşlerden takınmışlardı. O kızıl saçlı küçük kızdı Defne. Şimdiye dek anlamayışına şaşırarak, "Doğru ya," dedi. "*Çocukluk arkadaşıyız,* dedin."

Başını ağır ağır sallayarak onayladı kadın. Derin bir nefes aldı, gülümsedi. "İnsanlarda garip bir güven duygusu oluşturuyorsun. Sen karşıma geçince aniden bir şeyler anlatmaya başlıyorum."

Mert ne diyeceğini bilemediği için gülümsemekle yetindi. İçtenlikle, dinlemekten keyif aldığını göstermek istercesine gülümsedi. Onun bu sessizliği ve kabullenişi Defne'yi cesaretlendirdi.

"Gökçe'siz bir çocukluk anım yok." Bacaklarını kendine çekip küçücük sandalyeye ayaklarını da sığdırdı, kollarını bacaklarına dolayıp küçüldükçe küçüldü. "Böyle günlerde, başka bir anı bulabilmek için oturup düşünüyorum ama... Yok. Gerçekten yok," derin bir nefes aldı. "Bugün berbat bir gün... Ama neyse ki bitti."

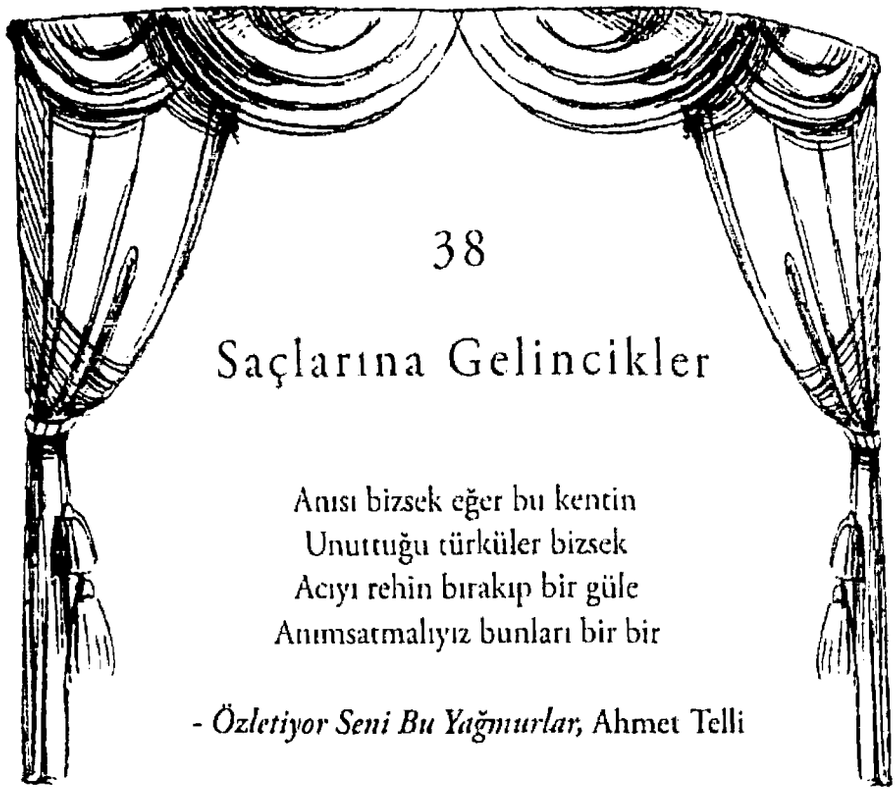
Elbette bitmişti. Her yıl biterdi.

Mert ilk kez o akşam Defne'ye uzanmak, ona sarılmak istedi. Bunu o an fark etmedi belki ama ileride bir gün, bir otel odasında uzanmış tavanı izlerken fark edecekti. Başka bir gün, evde durmuş, duvarlara bakarken aklına gelecekti. Şimdi fark etseydi bir şey değişir miydi, orası da meçhuldü ama o, uzanıp kadını tutmasa ve ona sarılmasa da Defne içinde bir şeylerin yanıştığını hissetti. Sarılmış, dokunulmuş, sarmalanmış hissetti.

Mert, o sessizlikte derin bir nefes alıp, dinmiş yağmurun kokusunu içine çekti. Balkonun kenarında doldurdukları gibi duran çayına baktı. Çayları soğumuştu.

Aklından geçen tek şey manasızca bu oldu.

Çayları soğumuştu.

38

Saçlarına Gelincikler

Anısı bizsek eğer bu kentin
Unuttuğu türküler bizsek
Acıyı rehin bırakıp bir güle
Anımsatmalıyız bunları bir bir

- *Özletiyor Seni Bu Yağmurlar,* Ahmet Telli

Bir çarşamba gecesi, Saçlarına Gelincikler'i sergilemelerine iki gün kala, Can yatakta ne kadar dönerse dönsün uyuyamadı. Uyuması gerektiğini biliyordu. Uyumadığında agresif olurdu ve sahnede de çok katı dururdu. Bunu daha önce tecrübe etmişti. Ama ne yaptıysa uyuyamadı. Gece iki civarı yatakta doğruldu, derin bir nefes alıp verdi. Huzurla uyuyan Ömür'ü gördükçe sinirlerinin daha da bozulduğunu fark etti ve toparlanıp kendini odadan dışarı attı. Balkona çıkacak, biraz nefes alacak, belki bir bardak süt içecek ve geri dönüp uyuyacaktı. Böyle olmazdı.

Cuma akşamı İremler gelecek, cuma ve cumartesi günü Saçlarına Gelincikler sahnede olacaktı. Plan buydu ve bu plan, Can'ın göğsünün ortasında bir ağırlık gibi büyüyordu. Sahnede olacaktı. Can. Oyunun başrolü olarak... Oyunu taşıması gereken kişi olarak...

Balkona çıkınca yüzüne çarpan serin havayla biraz daha iyi hissetmeye başladı. Yine de hemen şimdi balkonu terk etmemek, merdivenden üçer beşer çıkmamak, Destan'ın kapısına dayanıp ayaklarına kapanmamak ve *ben sensiz bu sessizlikte deliler gibiyim* dememek için kendisini zor tutuyordu. Hem Destan o şiiri çok severdi. Belki duyunca affederdi.

Bunun yerine, derdinin devası olmadığını bilerek kendine bir bardak süt doldurdu ve tekrar balkona çıktı. Oturdu, bir balkonda aldığı en kötü kararla kafasını duvarlara vurmamak için çabalamıyormuşçasına sakince sütünü içti.

Ekim, 2016

Ellerini dayadığı balkon mermerine biraz daha yüklenip gözlerini açmadan gecenin rüzgârını yüzünde, saçlarında, çıplak kollarında hissetmeye devam etti. Bu açık havaya, bulutsuz göğe, parlayan yıldızlara rağmen balkona sığamıyordu. Hoş, dünyanın herhangi bir yerine sığabileceğinden şüpheliydi, bu duvarlara hiç sığamıyordu. Şu balkonun bir köşesine çökmek, duvarlar üstüne gelip onu ezene dek beklemek istiyordu. Bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Yok olmak istiyordu. Ağlamak istiyordu. Yok olamıyordu. Ağlayamıyordu.

Babasının dokunmadığı, bozamadığı tek hayat Destan'ınkiydi. Artık bir noktasından bozulan, kararan, ya daha da çok kararırsa diye alıp pamuklara saklamak istediği bu kadının hayatı için yas tutmak, sonsuza dek ağlamak istiyordu ama ağlayamazdı. Destan da istemezdi ağlamasını.

Can'ın etrafındaki, canında ciğerinde, derinlerde değer verdiği herkes bir şekilde o adamdan zarar görmüştü. Annesi, kardeşi. Defne bile. Bir şekilde Defne bile o adamın yaptıklarını her daim yüreğinde bir sızı niyetine taşıyacaktı, onun bile aklına geceleri yatmadan önce o adam gelecekti.

Bir zamanlar.

Bir zamanlar.

Bir zamanlar o adamın dokunmadığı tek hayat, Destan'ınkiydi.

Can, kolundaki gümüş renk saate baktı, 03.00'ü çoktan geçiyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Mermerin üzerinde duran bardağa, artık dumanı tütmeyen çaya baktı. Soğumuştu.

Kavga etmemişlerdi. Can yalnızca Destan'ın yüzüne bakmış, babasından getirdiği onlarca mektubu almış, yırtıp yakmıştı. Destan ona yapmamasını, en azından daha sonra okumak isterse diye saklamasını söylemişti ama Can onu duymamış, hepsinden kurtulmuştu. Evinde zehre ihtiyacı yoktu.

Sonra Can balkona çıkmış, Destan ara ara onu kontrol etmiş, bir şey isteyip istemediğini sormuştu. Sinirli olduğunu bildiği gibi geçeceğini de biliyordu. Bu yüzden, yalnızca onun istediği uzaklıkta yanında olmaya devam ediyordu.

Bir saattir ortalıkta görünmüyordu. Gitmiş miydi?

Bugünün geleceğini hissetmiş olmalıydı. Belki de içten içe bugünü hep beklediği için sonunda gidecek olmak, Can'ı o kadar da şaşırtmıyordu. Biliyordu, tüm bunların bir şekilde kendi darbesi sonucu yıkılacağına adı gibi emindi en başından beri. Ne de olsa Cevdet'in oğluydu. Elbette yıkacaktı.

Destan, Destan.

Nedense, içinden adını fısıldar olmuştu. Gökyüzüne haykırmayı tercih ederdi ama buna gücü kalmamıştı.

Kırgın değildi, pek kızmamıştı da. Mektup da önemli değildi, o adam da. Ama Can hep biraz kayıp, hep biraz yitikti. Şimdiyse çok daha kayıp, çok daha yitik... Artık çok geçti. Saat üçü bile geçmişti ve Can, Destan'ı yitik bir adama emanet etmezdi.

Keşke kendini bulabilseydi ama bir şeyleri bulmakta hiç iyi değildi.

Ne ara hazırladığını bilmediği küçük valizi kapının önünde görünce ellerini ceplerine yerleştirdi. Destan'ın hâlâ evde olup olmadığına bakmak için odaları dolaşacaktı ki Destan'ın zaten yanı başında olduğunu fark etti. Bu kadın, Can'ın hep yanı başında olurdu.

Koltukta sızmıştı, sol kulağında kulaklık vardı. Sağ kulağındaki kulaklıksa koltuktan sarkıyordu. Bu bile, böyle bir günde, Can'ın toprağa bir tebessüm ekip sulamasına yetti.

Koltuğun yanına gitti. Dudaklarında buruk bir tebessüm, dizlerinin üzerine çöktü. Uyuyamamış olmalıydı. Belki de uyumak istememişti. Can'a güvenmemiş, onun gideceğini sezmiş, nöbet tutmak istemiş olmalıydı. Ah... Destan uykusuzluk konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Onun asla kulaklıklarla uyumadığını iyi biliyordu. Uyumamak için kulaklık takmış olmalıydı, ses olsun, onu uyanık tutsun diye.

Camdan gelen sokak lambasının ışığı odayı aydınlatan yegâne kaynaktı ama bu Can için yeterliydi, ona hep yeterdi. Müzik sesi kulaklıktan hâlâ geliyordu ve sesi o kadar açıktı ki Can hangi şarkının sürekli olarak çaldığını duyabiliyordu.

The lover held her love

She begged him not to go[4]

Huzurlu uyumuyordu, belki de daha yeni dalmıştı uykuya. Onun huzurlu uykularını iyi bilirdi Can, yüzündeki her çizgiyi ezberlemişti artık. Salondaki tüm koltukların dolduğu ilk oyundan sonra Destan eve gelmiş, çok yorulduğunu söyleyip kendini koltuğa bırakmış, beş dakika içinde uyuyakalmıştı. Can onun söylediklerine gülmüş, yukarı çıkıp ellerini yıkamış, geri geldiğinde kızın çoktan uyuduğunu görmüştü. Saçları karman çorman olur, yan dönüp yatardı. Üşüyor gibi... Gülmezdi ama yüzü somurtur gibi de durmazdı. Gülüşünü gözlerine saklardı.

Bu sefer saçları düzgündü, iki yana saçılıyordu. Uyuyamayıp yüz kez soluna, bir o kadar da sağına dönerken her seferinde saçlarını düzeltmiş olmalıydı elleriyle. Ve kelimenin tam anlamıyla kaşlarını çatıyordu, kızgın gibi değil ama üzgün gibi de değil. Sadece kaşlarını çatıyordu. Sırtüstü yatıyordu, robot gibi. Sanki uyumak istediği için değil de uyumak zorunda olduğu için uyuyordu.

[4] The Fray'e ait *The Fighter* şarkısı. (y.n.)

Maybe we were meant to be lonely, lonely

Maybe we were meant to be on our own,

Loneliness has always been with me, with me

Maybe we don't have to be all alone[5]

Şarkı bitene kadar orada dikilip Destan'ı izlemeye devam etti. Şarkı başa sardığında hafifçe doğruldu, onu ne zaman uyurken görse yaptığı gibi alnına minik bir öpücük kondurdu. Son bir kez sarılmayı çok isterdi ama uyandırırsa gidemeyeceğini biliyordu.

"Destan, artık gökyüzüne haykırdığın adımı duyamıyormuşum gibi geliyor."

Kadının üzerindeki pikeyi düzeltti, sağ kulaklığı kulağına yeniden yerleştirdi. Düşününce, Destan gerçekten de harika bir şarkı seçmişti sevdiği adamı uğurlamak için.

And she's in love with him,

But lovers don't always win,

He never even saw the swing,

She calls out his name, calls his name[6]

Can, o kapıyı çekip çıkışını, anahtarları dâhil birçok eşyasını orada bırakışını daha dün gibi hatırlıyordu. O güne dair hatırladığı en bariz, en acı verici detay, Destan'ı bırakıp gitmenin her şeyden daha zor olmasıydı. Mert'i, onu bir çukurdan çekip çıkaran dostunu arkada bırakıyor olmak değil. Küçük kardeşinin hayalini geride bırakıyor olmak değil. Yalnızca Destan. Sabah bir yokluğa uyandığında ne yapacağını bilmediği, teselli için bile kendisine ihtiyaç duyacağını bildiği Destan.

Destan'a nasıl varacağını, kaçtığı yollardan nasıl geri döneceğini bilmiyordu. Ama bu uğurda ölecek de olsa ona koşarken düşüp ölecekti, bunu biliyordu.

[5] The Fray'e ait *The Fighter* şarkısı. (y.n.)

[6] The Fray'e ait *The Fighter* şarkısı. (y.n.)

Perşembe günü hızlı geçti. Can ve Güneş, sahnede bir an bile durmadan çalıştı. İpek ve Yağmur, kostümler ve makyaj konusunda kendini paraladı. Yağmur aynı zamanda oyunun yan rollerinden birindeydi, sık sık sahneye çıkması da gerekiyordu. Ama Mert'e kalırsa bu işi bir şekilde kıvırmışa benziyorlardı.

Güneş sahnede parlıyordu. Ömür ezelden beri sahnenin ışıklarıyla oynamaya bayılırdı ama bu konudaki içgüdülerini ve gözlemlerini grubun diğer üyelerine bir türlü öğretememişti. Hepsi bunun zor olduğundan yakınmış ve sonunda vazgeçmişti. Güneş ise ışığı kendi yönetiyor gibi kullanmayı kısa sürede çözmüştü.

Can ise... Can'a bakmak bile Mert'in içini itiraf etmek istemediği bir gururla kaplıyordu. Dönmüştü. Sahnedeydi. Bu sefer gerçekten dönmüştü. Onun yanındaydı.

Konuşmaya, hatta yemek yemeye bile güçlükle vakit bulabildikleri bugünün sonunda, sahnede son hazırlıkları yaparken Can, Mert'i yalnız yakaladı. Adam, koltuklardan birine oturmuş, dinleniyordu. Güneş ve Ömür sahnedeydi. Ekibin kalanı muhtemelen arkada, kulisteydi.

"Biliyorsun," dedi Can. "Bu, Gökçe'nin hayaliydi."

Onun bu ani girişi Mert'i ürküttüyse de adam hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Can'ın devam etmesini bekledi, nitekim Can da bir cevap beklemeden devam etti: "Ama bundan bir ay önce başıma silah dayasalar, bu sahneye yeniden çıkmazdım. Bunu hak ettiğimi düşünmüyordum. Madem bir kez gitmiştim, dönmeye de yüzüm olmamalıydı."

Mert sessizliği yine bozmadı. Can, yıllardır bu konuda ağzını bir kez olsun açmamıştı. Mert'in bir özürle onu affedeceği en kırılgan anlarda bile bir adım atmamıştı. Şimdi ne söylemeye çalıştığını bilmiyordu ama merak ediyordu.

"Bu hayatta kimseye borcum yok. Senin dışında..."

"Bana da borcun yok."

Can adamın itirazını görmezden geldi. "Ve ben bu kez sahneye çıkmayı senin için kabul ettim. Destan söyledi diye değil. Gökçe'nin hayaliydi diye de değil. Biz bir şey inşa ettik, sen de

sahip çıkmazsın zannederek çekip gittim. Ama sen onu korudun, kolladın. Burası bizim evimizdi. Döndüğüm nasıl anlaşılır diye düşündüm. Özrümü böyle dilemeye karar verdim. Gökçe için buradayım, Destan için buradayım... Ama senin dışında hiçbir güç beni bu sahneye çıkaramazdı. Bil istedim."

"Bana da borcun yok," diye tekrar etti Mert. "Giderken vedalaşmesen de bu bir emanetti. Korudum. Çünkü arkadaşlar böyle yapar."

"Yufka yürekli herifin tekisin," dedi Can. Sonra dayanamadı, uzanıp Mert'e sarıldı. Onun kucaklaşma insanı olmadığını bilse de sarıldı, o da kendisine sarılana dek geri çekilmedi.

"Sen de aptalın tekisin."

"Ağzını bozdun!"

Mert geri çekildi, onun havayı bozmuş olmasına aldırmadan gülümsedi ve başıyla sahneyi işaret etti. "Hadi," dedi. "Özlemiştir seni sahneler."

Can da sahneleri özlemişti.

İrem, onlar için ayrılmış koltuklardan birinde heyecanla oturuyordu. Solunda Dünya, sağında Miraç, onun yanında da Ekin vardı. Burada olmanın onu mutlu edeceğini düşünmüştü. Mutluydu mutlu olmasına ama buraya oturduğundan beri içinde tarif edilemez bir sıkıntı vardı.

Onları Ömür karşılamıştı. Kalan herkesin işi vardı. Dünya, Defne'nin teklifini kibarca geri çevirmiş, kalabalığa dâhil olmak istemediğini ve otelde kalacağını söylemişti. Ama Defne tabii ki ısrarını sürdürmüş, iki gün için otele gitmelerinin saçma olduğunu ve zaten ekiple çok az görüşebileceklerini söyleyip evde kalmazlarsa çok üzüleceğini kararlı bir şekilde dile getirmişti.

Sonuçta herkes eve yerleşmiş, vakit geldiğinde de tiyatro salonuna geçmişlerdi. İrem, henüz Ömür dışında kimseyle görüşememişti, Dünya bile Güneş'i görememişti. Herkes çıldırmış durumdaydı.

İrem, Dünya'nın, "Güneş'in arkada bir panik atak geçirmediğinden nasıl emin olabilirim?" diye fısıldadığını duydu.

Dünya'ya doğru eğilip onun gibi fısıldadı. "Ciddi bakardık ama daha çok heyecanlanacağına eminim. Bırak, halleder."

"Halleder, tabii. Ben halledemez demedim. Burada mevzu şu, ben burada oturmayı becerebilir miyim?"

Onun söyledikleri, Ekin'e dek ulaşmış olacak ki kızın kıkırtısı geldi İrem'in kulağına. Elini, sakinleştirmek için Dünya'nın koluna koydu. "Sakin olamayacaksan Mert seni atar."

"Tamam, tamam!"

Peki ama İrem'in panik atak geçirmesine kim engel olacaktı?

Genç kız, elinde olmadan, ancak profesyonel gözlerin fark edebileceği şeyleri görüyordu. Çimen'in ilk yıllarından beri, hiç boş bir salona denk gelmemişti. Oysa bu salon boştu. Tamam, bomboş değildi ama şimdi biri gelse rahatlıkla bilet bulabilirdi.

Ayrıca Çimen böyle küçük sahnelerde oynamazdı, o da eskidendi. İlk yıllarda, henüz duyulmamışken... Oysa burası ufak, nispeten amatör bir sahneydi. Birkaç ayda ne olmuştu da Mert böyle bir yer ayarlamıştı?

Aklındaki sorularla boğuşurken, oyunun başlamak üzere olduğuna dair yapılan anonsu duyunca derin bir nefes aldı ve bunları daha sonra Destan'la ya da Ömür'le konuşmak üzere bir kenara attı. Şimdi, bu dünyadaki en sevdiği yerde ve andaydı. Bir oyunun başlamasına anlar kala gelen o bekleyiş hissini öyle çok seviyordu ki gülümsememek elinde değildi.

Bu, İrem'in teksti eline alıp okumadığı, ne olur beni de oynatın diye yalvarmadığı ilk oyundu. Buna fırsatı olmamıştı, olsaydı yine yapardı. Bu yüzden sahnelenecek oyun hakkında pek bir fikri yoktu.

Çimen'in oyunları hiçbir zaman olay odaklı olmamıştı, bunu biliyordu İrem. Ama Saçlarına Gelincikler, İpek'in yazdığı en durgun oyun olabilirdi. Buna rağmen yine bir şekilde akıcı ve heyecanlıydı. Can, oyunun başında Güneş'i terk ediyor, sonundaysa

ona geri dönüyordu. Arasında yaşanan her şey Güneş'in kendi hayatı, ayakta kalma çabası ve anılarıydı. Zorlu bir hayatı yaşadığı Can'ın oynadığı karakter hayatında yokken annesini kaybediyor, evden atılıyor, kandırılıyor ve oradan oraya sürükleniyordu.

Oyunla ilgili en sevdiği şey Can'ın dönüp Güneş'in kendini toplamasına yardım etmeyişiydi. Güneş, bunu kendi başına yapabileceğini izleyenlere ispatlamak ister gibi kendi hayatını tek başına yoluna koyuyordu.

İkinci perde başladıktan birkaç dakika sonra, Güneş oyun boyunca en dibe vurduğu noktada duvarlara bakıyor, *"O burada olsaydı, her bir gece ve gözyaşı için saçlarıma birer gelincik kondururdu,"* diyordu. Duraksıyor, gözyaşını silip devam ediyordu. *"Fakat gelincikler çabuk ölür, biliyorum."*

İrem oyunu sevmişti sevmesine ama en sonunda gözleri ister istemez Destan'ı aradı. Bu oyunu İpek'in nasıl ya da neden yazdığını bilmiyordu ama bazı şeyleri görmemek için kör olmak gerekirdi. Destan, bu oyunu Can'ın oynamasına nasıl izin vermişti?

Destan'ı uzun süre göremedi. Kadın, oyunda oynamadığı için selam vermeye dahi çıkmayınca, İrem'in kadını görüp iyi olduğundan emin olmak için tek şansı eve kadar sabretmek oldu. Aklını ve yüreğini yanında bıraktığı kadın, Destan; arkada, kulisteydi. Tüm oyunu, herhangi bir şeyi unuturlarsa sufle verebilmek için sahnenin çıkışından izlemişti. Hiçbir şeyi unutmamışlardı ama Destan artık izlemişti oyunu. Görmediği zamana geri dönemezdi. Ah, keşke dönebilseydi.

Can'ın, Güneş'in, Anıl'ın, Yağmur'un ve Mert'in selam verişini izlerken daha fazla dayanamayıp arkaya geçti.

Dönmüştü.

Ama Can ona bir kez bile bu oyundaki gibi dönmemişti.

Kapı açılıp kızlar içeri girince Destan'ı koltuklardan birinde kaskatı hâlde buldular. Gözleri dolmuş, ellerini bacaklarına yaslamıştı. Oyunu sahnede böyle görene dek bu kadar etkileneceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Sadece bir oyundu. Birçok

kez provasını gördüğü bir oyun... Üstelik kendi hayatıyla alakası bile yoktu.

"Bunu neden yazdın?" diye sordu. Gözleri İpek'teydi, sesinin isyankâr çıkmasına engel olamamıştı.

İpek, onun yaşlarla dolu gözlerini görünce şefkatli bir bakışla ona doğru birkaç adım attı. "Biliyorsun," dedi. "Ben konuşmam, yazarım. İçimden geldi, yazdım."

"İpek, bu oyunu izlemek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Bunu neden yazdın?"

Destan bu cümleyi kurdu, dudaklarını büzdü, kızgın gözlerle İpek'e baktı ve ardından odadaki kimsenin beklemediği bir şey oldu. Aniden kopan, hiç haber vermeden gelen bir fırtına gibi gözyaşlarına boğuldu. Yüzünü eline gömdü, eğilip hıçkırarak ağlamaya başladı.

Oradaki hiç kimse Destan'ı daha önce böyle görmemişti, çok eskiden beri aralarında bulunan İpek bile. Başta hiçbiri hareket dahi edemedi ama kendine ilk gelen Güneş oldu. Destan'ın yanına hızla gitti, kolunu onun omzuna dolayıp, "Geçti, geçti..." derken İpek'e soran bakışlar attı.

Buna pek de gerek yoktu. Mevzuyu az çok o bile anlıyordu artık.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Yağmur, bıkkın bir sesle. "Yeter. Destan, kendine gel. Acilen bir kız gecesi yapıyoruz. Ekin ve İrem'i de çağırın. Şu an, Destan'ın bozulmuş ayarlarını düzeltebilecek tek kişi İrem olabilir. Ben elimi bile sürmem."

Onun sözleri Destan'ın ağlayışını her nasılsa daha da şiddetlendirdi. Hıçkırıkların arasından, "İstemiyorum hiçbir şey," demeyi başardı.

Yağmur, çoktan Mert'i arıyordu bile. Elbette kimse Destan'ı dinlemeyecekti.

"Alo, Mert?" diye lafa girdi Yağmur. Durumu açıkladıktan sonra, "Ne bahane bulursan bul," diye kestirip attı. "Bu kadın, şu an insan içine çıkamaz. Hatta Can'ı göm mümkünse." Destan'ın hıçkırıkları, mümkünmüş gibi daha da şiddetlenince kadın gözlerini devirdi. "Tamam, gömme! Ama oyalarsan iyi olur. Biz

Can'ın evine geçiyoruz. İrem'le Ekin'i de buraya yolla. Destan kendini toparlayınca eve döneriz. Tamam. Tamam, Mert. Bu acil bir durum... Dünya kardeşini yarın görebilir. Kaçmıyoruz bir yere... Tamam, tamam... Hadi, görüşürüz."

Kendisine bakan üç kadına döndü. Destan daha çok ağlıyor, Yağmur'a bakmıyordu ama kulağı belli ki ondaydı. "Gördüğünüz gibi hallettim."

"İrem'le Ekin ne alaka?" diye sordu İpek. Bir yandan eşyalarını toparlıyordu.

"Kızları orada mı bıraksaydık? Olur mu hiç öyle şey?"

Destan'ı toparlamaları uzun sürdü. Sonunda, yürüyebilecek ve insan içine çıkabilecek kadar sakinleştiğinde tüm bina boşalmıştı. Odadan çıkmak üzerelerdi ki kapı aniden açıldı, İrem içeri daldı ve kimseye bakmadan Destan'a koşup sarıldı.

Böylece Destan dakikalardır ilk kez güldü.

"İpek, sen mi yazdın bu oyunu?"

İpek cevaben omuz silkmekle yetindi.

"Onun bir suçu yok," diye yanıtladı Destan. Hâlâ İrem'e sarılıyordu. Yüzü gözü kıpkırmızıydı. "Sonuçta, hiçbir şeye o sebep olmadı."

Kısa bir sessizlik oldu. İrem'le Destan ayrıldığında Güneş, Destan'a doğru birkaç adım attı, montunu uzattı. "Berbat görünüyorsun, sarışın," diye mırıldandı. Sesinden şefkat akıyordu. "Gidip seni toparlayalım."

Bir taksi bulup Can'ın evine gitmeleri yarım saat sürdü. İpek pizza sipariş etti, Yağmur masayı ayarladı. Tüm o zaman boyunca, Destan bir yanında İrem, diğer yanında Güneş, sessizce oturdu.

Pizzalar geldiğinde aradan sessiz, uzun bir yarım saat daha geçmişti. Yağmur pizzasını aldı, açtı, sonra keyifsiz bir sesle, "Buradaki herkes en az bir kez terk edilmiştir herhalde," dedi.

Bu, yeni bir fırtına başlattı.

Destan'ın hemen yanında oturan Güneş aniden ağlamaya başlayınca, Destan'ı garip bir gülme alsa da dudağını ısırıp ona sarıldı ve sakinleşmesini bekledi. Güneş, Destan gibi ağlamıyordu. Onun

ağlayışı oldu olası sakindi. Gözlerinden yaşlar ardı ardına düşüyor, arada bir burnunu çekiyor ama asla hıçkırmıyordu.

"Sakinleşin artık," dedi İpek, yanlarına yaklaşıp. "Yazdığıma yazacağıma pişman ettiniz."

"Sakinim ben zaten," derken gözyaşlarını sildi Güneş. Yerine yenilerinin akmasına engel olamadı. "Ben ağlamıyorum, onlar akıyorlar."

Güneş'in ağlamasının, daha doğrusu gözyaşlarının akmasının bir süre daha durmayacağına kanaat getiren İpek, herkesi masaya zorla oturtup, "Aç karna ağlanmaz," diyerek yemeye zorladı.

Destan ısırdığı lokmayı çiğnerken, "Bir insan neden veda etmeden gider ki?" diye söylenince Güneş kendini tutamadı.

"Bir insan, bir insanı düğününde neden terk ederse o yüzden muhtemelen."

Olaylar hakkında hiçbir fikri olmayan ve o ana dek sessizce yemeğini yiyen Ekin, duyduğu bu cümleyle gayriihtiyari, "Ne?" diye bağırdı. "Düğün gününde mi?"

Destan, "Şerefsiz herif," diye fısıldadı.

"Hangisi?" diye sordu İrem.

Yağmur gözlerini devirdi. "Hepsi, tatlım. Hepsi."

Yeni bir sessizlik oldu. Güneş yaralarını açıp, insanlara göstermeye alışık değildi belki ama böyle bir masanın etrafında, tanıdığı tanımadığı herkes tarafından korunup kollanmaya da alışık değildi. Bu şefkat hissi içinde bir şeyleri sarsarken, "İlk randevumuz, Çimen'in bir oyunuydu," diye mırıldandı. Bu kadarını söylemeye niyetlenerek başlamıştı ama bu cümle, bir sökük gibi koca hikâyeyi beraberinde getirdi. "Yıllar sonra Çimen'le olmak istediğimde, kararı bana bıraktığını ama benden uzak kalmak istemediğini söyledi. Bu nasıl bahane? Yine de onu dinledim. Sonra da terk edildim. Üstelik nedenini bile bilmiyorum."

"Küçükken başlayan ilişkilerin sorunu bu..." diye söylendi İpek. "İnsanlar değişiyor ama değiştiğini fark etmiyor. Sonra da ipler bir yerde kopuyor."

"İp dediğin de düğünde kopmayıversin ama, İpek," derken pizza kutusunu kapatıp arkaya yaslandı Yağmur. "Güneş, sen de daha fazla ağlama. Yarın yine oyun var."

"Doğru..." derken gözlerini sildi Güneş. "Ben gidip buz alayım da gözümüze tutalım."

"Buzdolabı çalışmıyor ki," dedi Yağmur, Güneş'i tutup yerine geri oturttu. "Makyajla hallederiz. Bu arada, Mert özellikle söyledi, Ömür harika bir iş çıkardığını ilettiğini iletmemi söylemiş."

Destan, duyduğu cümlenin abesliğine kahkahalarla gülerken Güneş keyifsizce, "Bir de bu mevzu var..." diye mırıldandı.

"Hangi mevzu?" İrem, elinde pizzasıyla Güneş'e bakakalmışı

Destan, "Bizi boş ver," diyerek konuyu Güneş'ten hızlıca uzaklaştırdı. "Hazır kimse yokken, gelince anlatacağım deyip durduğun Miraç'ı anlat asıl."

İrem, elinde olmadan *kimse yokken mi,* diye düşünse de bunu Destan'la paylaşmak için çok uzun zamandır beklediğini ve bir daha fırsatı olamayabileceğini düşünerek, "İşte, anlatacak bir şey yok..." dedi.

"Flört ediyorlar," diye araya girdi Ekin. "Miraç evde sürekli gülüyor. Abimi çekilir hâle getirdiğin için teşekkürler."

İrem, hızla Ekin'e döndü. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

Ekin omuz silkmekle yetindi. "Sormadın ki."

Ekin, Destan'a muzip bir havayla göz kırptı, masadakiler kahkahaya boğuldu. İrem'le Ekin derslerden, kafeden, Miraç'tan, bahsettikten sonra Güneş de Destan da tamamen sakinleşmişti. Masayı toplayıp çöpleri attılar. Yağmur, kızlara, ağladıklarını kimsenin anlayamayacağı bir makyaj yaptı. "Gecenin üçü ama içlerinden en azından birinin bizi beklediğine o kadar eminim ki," diyordu bir yandan da.

Bekleyen biri vardı. Herkes uyumuştu ama bir zamanlar sevdiği kadını bıraktığı o koltuğa çok benzeyen üçlü koltuğun köşesinde oturan bir adam vardı. Eşofmanlarını giymiş, yorgun gözlerle halıya bakıyordu.

İçeri girdiklerinde hepsi saniyeler içinde yok oldu. Kararsız kalan tek kişi İrem'di ama onu da iyi bir içgüdüye sahip olan Ekin kalacakları odaya sürükledi.

Destan, tutunacak dalsız, konuşacak kelamsız, dizlerinde dermansız, kızların onu bıraktığı yerde Can'a bakakaldı. Onların peşinden gitmek istiyor, yukarı çıkıp yatağına saklanmak istiyordu ama ayakları ona ihanet ediyordu. Onu bir depremin, bir yangının orta yerinde bırakacak kadar vefasızlardı.

Can saatlerdir tek bir şey için beklemişti. Bunun için ayağa kalktı. Bunu daha önce yapmadığı için kendine lanet ederek ayağa kalktı. Destan'ın akıttığı her bir gözyaşıyla kendi hüznünü sulayarak kadına doğru yürüdü.

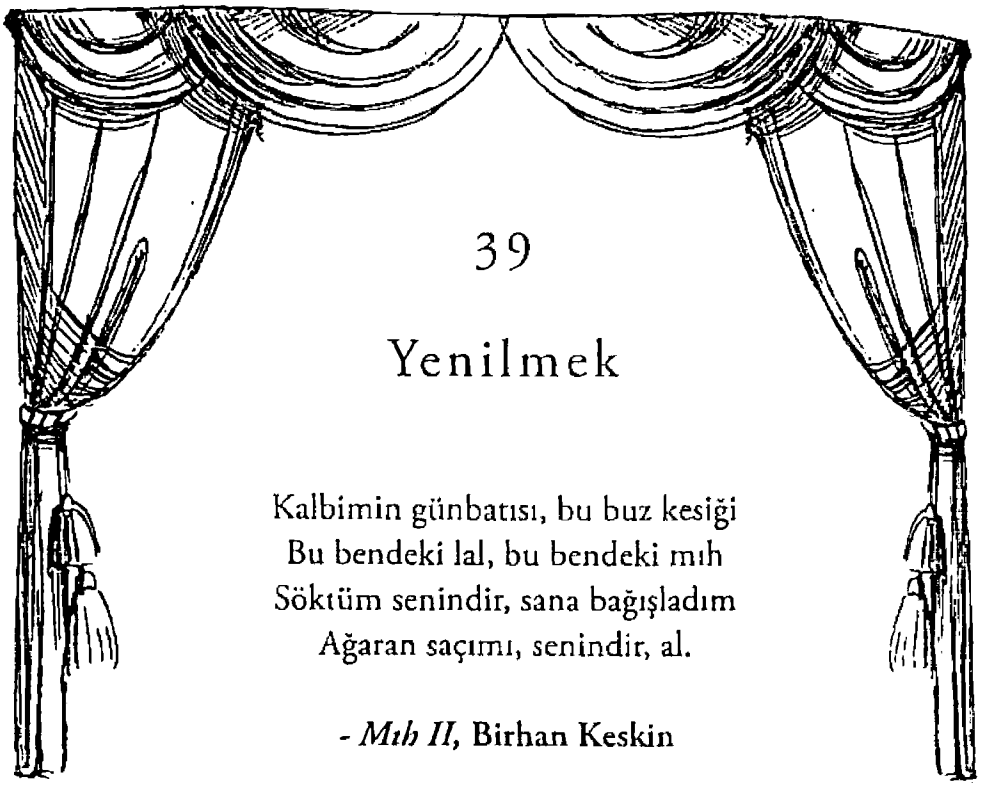
Sıkıca sarıldı. Eskiden sarıldığı gibi, tereddütsüz ve sıkıca sardı kadının bedenini. Destan'ın kolları hareketsiz kalsa da bunu umursamadı, ikisinin yerine sarıldı.

Sonra kadının sabahtan beri daha önce duymadığı için ağladığı sözleri kulağına fısıldadı.

"Döndüm," dedi kararlı bir sesle. Bir daha gitmemeye yemin ederek devam etti: "Eve döndüm."

Destan'ın içinde yeni bir şeyler kırıldı ve genç kadın kendini bildi bileli tutunmak istediği tek dala, Can'ın omuzlarına tutunup başını adamın boynuna gömdü. Adamın omzunda, sabahtan beri tek bir gözyaşı dökmemişçesine, bir bebek gibi dakikalarca ağladı.

O durulana dek, "Döndüm," diye tekrarladı Can. "Eve döndüm."

39

Yenilmek

Kalbimin günbatısı, bu buz kesiği
Bu bendeki lal, bu bendeki mıh
Söktüm senindir, sana bağışladım
Ağaran saçımı, senindir, al.

- *Mıh II,* **Birhan Keskin**

Pazar sabahı, Defne geç saatlere kadar uyudu. Niyeti bu değildi, birkaç tane alarm bile kurmuştu. Ama o sabah, alarmları kapatıp yattığını bile hatırlayamayacak kadar yorgundu. O kadar geç saatlere kadar çalışmıştı ki oyunu izlemeye bile gidememişti.

Aşağıdan gelen sesleri duyduğunda kaşlarını çattı ve etrafı net bir şekilde görmeye çalışarak doğruldu. Normalde kullandığı lenslerini bu seferlik boş vermeye karar verdi ve yuvarlak çerçeveli gözlüklerini taktı. Üstünü değiştirip rahat bir eşofman takımı giydi, saçlarını toplayıp yüzünü yıkadıktan sonra aşağı indi.

Ve gördüğü manzarayla merdivende donakaldı. Bir tebessüm dudaklarını ele geçirdi.

Normalde köşede duran masayı, salonun ortasına getirmişlerdi. Üstüne kahvaltılıklar, patates kızartması ve yumurta yerleştirilmişti. Ev kızarmış ekmek kokuyordu. Destan, masaya çatal ve bıçakları yerleştiriyordu. Ömür ayaktaydı ve televizyonda kanalların arasında dolaşıyor, belli ki arka planda açık durabilecek bir şeyler arıyordu. İrem ve Ekin koltukta oturuyor, telefondan bir şeye bakıyordu.

Miraç elinde tabaklarla mutfaktan çıkınca Defne'yi gördü, başıyla çekingen bir selam verdi. Defne de aynı şekilde selamladı çocuğu. Hemen ardından Can gözüktü, elinde çaydanlıkla masaya gidiyordu.

"Oo," dedi Defne'yi görünce, bir yandan da neşeli bir şekilde gülüyordu. "Prenses uyanmış."

Defne, "Ne yapıyorsunuz?" derken son basamakları da bitirip masaya doğru yürüdü.

"Kutlama kahvaltısı," dedi Can ama elinde kızarmış ekmeklerle mutfaktan çıkan Mert, neredeyse onunla aynı anda cevaplayarak Can'ı düzeltti.

"Teşekkür kahvaltısı."

"Ne teşekkürü?" derken önce Mert'e, sonra elindeki kızarmış ekmeklere baktı Defne. Gülüşünün genişlemesine engel olamadı. Mert, başlı başına yeterince muhteşem bir görüntü değilmiş gibi şimdi bir de kızarmış ekmek mi taşıyordu?

"Evini açtığın için, tabii ki." İpek, oldukça bariz bir şeyi söylediğini belli eden ses tonuyla yukarı kattan göründü.

"İyi de, kira veriyorsunuz ya..."

Mert elindeki tabakları bıraktı, Defne'nin karşısına geçti ve kibarca gülümsedi. "Onun sus payı olduğunun herkes farkında, Defne."

Defne, dudaklarından kaçan kahkahaya engel olamadı. "Uyandırsaydınız keşke, birlikte hazırlardık."

"Biz de yeni uyandık sayılır. Herkes çok yorulmuş. Hep beraber hazırlayınca kahvaltı hemen hazır oldu. Millet, hadi!"

Sofraya oturma faslı büyük bir curcuna oluşturdu. Kalabalık bir gündü, masa küçük değildi ama bu kadar kalabalık bir aile için küçük sayılırdı. Yine de biraz sıkışarak da olsa herkes sofraya oturduktan ve tabaklarını doldurduktan sonra, masa sohbetlere bölündü.

Güneş, hemen yanında oturan İrem'le koyu bir sohbete dalmıştı. Güneş'in tiyatroya başladığı zamanlardan bahsediyorlardı.

Hemen karşılarındaki Ömür sessizdi çünkü ikisinin sohbetini gizliden gizliye dinlemek hoşuna gidiyordu ve başka biriyle konuşarak dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Yağmur, Anıl'a nasılsa yemeyeceği yumurta payı için yalvarıyordu. İpek'le Mert, dünkü oyun ve salonun nispeten boşluğu hakkında konuşuyor, Defne iş konuşmamaları için onlarla kavga ediyordu. Destan, Miraç, Dünya ve Ekin, İstanbul'daki sevdikleri mekânlardan bahsediyor, hemen yanlarında oturan Can ise sessizce onları dinliyordu.

Uzun bir kahvaltıydı. Öyle ki her şeyi topladıklarında Dünya, Güneş'in yanında oturmuş, kolunu onun omzuna dolamış vaziyette, gayet huzurluyken hiç de hevesli çıkmayan ses tonuyla, yola çıkma zamanlarının geldiğini belirtti. İrem'in itirazları yarım saat sürdü, Dünya bu esnada Güneş'le biraz daha vakit geçirdi. Vedalaşma faslıysa bir yarım saat daha sürdü çünkü İrem ilk kez gördüğü Defne dâhil herkesle en az üç kere vedalaştı.

Onu, trafiğe kalmamaları ve Dünya'yı zor durumda bırakmaması gerektiği konusunda ikna eden Destan oldu.

Kimi, bahçeden; kimi, sokaktan *zaten kış bitiyor, baharda İstanbul'dayız*, tesellileriyle arabanın gidişini izlerken Defne en arkada, kapıda kalmış, kollarını bağlayıp kapının pervazına yaslanmıştı. Gülümsüyor, diğerlerinin el sallayışını izliyor, bu insanların ne çabuk alıştığını ve gittiklerinde ne yapacağını düşünmemeye çalışıyordu.

O günün akşamında, Destan bir yandan elleriyle ıslak saçlarını düzeltiyor, bir yandan da merdivenlerden iniyordu. Can'ın salonda yalnız olduğunu görünce kaşlarını çattı ve bedeni istemsiz bir şekilde gerildi. Onunla yalnız kalmak istemiyordu, onunla konuşmayı hiç istemiyordu. Bu yüzden, mutfağa geçip bir şeyler atıştırdıktan sonra odasına geri çıkmaya karar verdi ancak Can, ondan önce davrandı.

"Sıhhatler olsun."

"Teşekkürler." Mutfağa geçmek için bir hamle yaptı ama Can onu yine durdurdu.

"Herkes yine bir yerlere dağıldı."

Destan, *sen neden dağılmadın,* diye sormak yerine omuz silkti. *Sen neden dağılmadın, ben yokken ve bana dönmeye çalışırken nasıl bu kadar tam kaldın?*

Destan bir şey söylemeyince, Can ayaklanıp ona yaklaştı. "O saçlarını kurut," diye mırıldandı.

"Kurutmayacağımı biliyorsun," diye kesin bir dille belirttikten sonra mutfağa geçti. Su içip salona geri döndüğünde, Can eline saç kurutma makinesini almış, fişe takmış, onu bekliyordu. Mutfağın kapısında öylece durup birkaç saniye adama baktı. *Saçlarını kurut, Destan. Hasta olmanı istemiyorum.* Böyle söyledikten sonra Destan'ı önüne oturtmuş, tıpkı şimdi yapmaya niyetlendiği gibi kadının saçlarını nazik hareketlerle kurutmuştu. *Saçlarımı kurutmaktan nefret ediyorum, Can.*

"Orada öyle durma. Bu soğukta böyle durmana izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Destan gerçekten de orada öyle durmak istemiyordu. Hemen kaçıp saklanmak istiyordu. Bir süre Can'a tek kelime daha etmek istemiyordu. Bir süre sakin kalmak istiyordu. Yorgundu.

Can, onu duymuş gibi burukça gülümsedi. "Merak etme. saç kurutma makinesi açıkken konuşamayız. Sonrasında da seni hemen azat edeceğim."

Can'ın, onun aklını okuyamadığı bir gün gelecek miydi? Onun hissettiklerini hissetmediği, onu anlamadığı, duygularını yok saydığı? Can'ın önüne çökük omuzlarla oturdu ama adam makineyi bir süre çalıştırmadı.

Destan, sessizliği bozması gerektiğini düşünerek, "Hava bu kadar soğuk olmasaydı izin vermezdim," diye mırıldandı.

Can'ın konuşmak için ağzını açtığını hissettiği anda onu susturmak istediyse de hiçbir şey yapamadı. Can, "Kaçmana gerek yok," deyince şaşırarak adama döndü.

Can, "Kaçmana gerek yok," diye tekrar etti. "Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağımı, istemediğin hiçbir sınırı aşmayacağımı biliyorsun. Senin dönmeni bekleyeceğim. Yüz yıl sürse de bekleyeceğim. Nerede dur dersen orada duracağım. Yalnızca... Ben döndüm. Biliyorsun, döndüm. Bunu bilmeni istiyorum." Derin bir nefes aldı. Kahverengi, kuyu dibi gözleriyle Destan'ın gözlerinin içine baktı. "Ama kaçma." Haince gülümsedi. "Kaçarsan iyi kovalarım çünkü, biliyorsun."

Destan ağzını açıp *ama ben seni beklemedim,* demek istedi ama Can ona izin vermedi, makineyi çalıştırdı.

Tam arkasında, Can'ın ifadesiz bir yüzle yaptığı işe odaklandığını hissedebiliyordu, adamın yüz ifadesi kızın gözlerinin önünde canlanıyordu. *Canını yakıyor muyum,* demişti bir zamanlar.

"Canını yakıyor muyum?"

Destan, adamın eli saçlarındayken gözlerinin sulandığını, kalbinin tarifsiz bir hasretle dolup taştığını inkâr edemezdi. *Sevmekten vazgeçemiyorum ama kendime sevmek için izin de veremiyorum. Özlemek istemiyorum ama bu hasreti dindiremiyorum.*

"Hayır. Yakmıyorsun."

Ona, canını yaktığını söylemek isterdi. Canını yaktığını ve yaralayan o olmasına rağmen, devayı da onda aramasının çok saçma olduğunu söylemek isterdi. Kalbini çıkarıp, adamın avuçlarına bırakarak *bak,* demek isterdi. *Bak, ne hâle getirdin.*

Bunun yerine gülümsedi, saçlarını düzeltip teşekkür etti ve sabit, düzenli adımlarla odasına çıktı. Yüz yıl boyunca odasından çıkmamak için ne gibi bir bahane bulabileceğini düşünmeye koyuldu.

Can'a yine yenilmesinin an meselesi olduğunu biliyordu ve bundan deli gibi ödü kopuyordu.

40

Kaydırak

Gidersen kim sular fesleğenleri
Kuşlar nereye sığınır akşam olunca

- *Gidersen Yıkılır Bu Kent,* Ahmet Telli

Kafe, İrem'e dinginlik veren bir düzene oturmuştu. Genel olarak, gürültücü grupların uğramadığı bir yerdi. Çoğunlukla birer çay içip sohbet etmek isteyen küçük gruplar geliyordu. Bu da ortamın hep dingin ve sakin olmasına yol açıyordu.

İrem hep ikinci katta, kitaplığın hemen önündeki dört kişilik masaya oturuyordu. Çeşitli analizler sonucunda o masanın mekândaki en iyi masa olduğuna kanaat getirmişti. Her şeyden önce, tam arkasında bir kitaplık vardı. Ayrıca ışık direkt olarak masaya vuruyordu, bu da orayı ders çalışmak için ideal bir yer hâline getiriyordu.

Artık inat etmeyi bırakması ve ders çalışmaya başlaması gerektiğini biliyordu. Ankara'dayken, Güneş onu bir anlığına balkonda yalnız yakalamış ve *inadı bırak,* demişti ne yaptığını bilir gibi. *Ömür'ün keçi gibi inatçı olduğunu biliyorsun, inadı bırak. Üniversiteyi bitirmediğin sürece seni ekibe almaz.*

Onun haklı olduğunu biliyordu, nitekim bu cümleler farklı insanlar tarafından İrem'e defalarca kez söylenmişti. Hiçbiri böyle tesir etmemişti. Belki Güneş'le aralarındaki garip benzerliği ve bağı kendisi de nasıl olduğunu anlamadan hissettiğinden,

belki de yalnızca doğru zamanlamadan, balkondaki o minik uyarı İrem'in içinde bir şeyleri değiştirmişti.

Başını önündeki ödevden kaldırıp Miraç'a kaçamak bir bakış attı. Artık iyice uzamış dalgalı saçları alnına dökülüyordu. Üstünde okul üniforması vardı ama gömleğinin üstüne siyah bir kazak giymişti. O esnada İrem'in göremediği ela gözleri masada, kendi ödevindeydi.

"Ben birkaç karar aldım," dedi İrem. Net ve kararlı sesi Miraç'ı bir an şaşırttı, genç adam şaşkınlıkla açılmış gözlerle başını kaldırıp İrem'e baktı.

"Öyle mi?"

"Evet, duymak ister misin?"

Miraç elindeki kalemi bırakıp daha büyük bir ilgiyle, İrem'in gözlerine desteklercesine bakmaya devam etti.

Ankara'dan döndüklerinden beri ikisini bulan bu garip dinginliği seviyordu. Kimse bir adım ileri ya da bir adım geri gitmiyordu. Birlikte sokaklarda adımlıyor, kafede oturup bazen Ekin'le bazen Ekin'siz konuşuyor, ödev yapıyor, sinemaya gidiyorlardı. Fazlası? Miraç'ın cesareti yoktu. Eksiği? Neyse ki kimsenin geri gitmeye hevesi yoktu.

İrem, en basitinden başlamaya karar verdi. "Öncelikle, annemlerle konuşup beni bir dershaneye yazdırmalarını rica edeceğim. Sen dershanenden memnunsan, oraya gelebilirim."

Miraç kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Liseden sonra Çimen'le olmak istediğini sanıyordum? Abini ikna edecektin."

"Sence öyle mi yapmalıyım?" diye mırıldandı İrem, şüpheyle. Güneş'in, Yağız hakkında söyledikleri aklına düştü ister istemez. Adamın, Güneş'in gitmesine izin vermeyişi ve sonra onu terk edip gidişi... Elbette, Miraç'la aralarında öyle bir şey yoktu ama şimdi Miraç uzanıp elini tutsa İrem elini çekebileceğini sanmıyordu. Bu yüzden, alacağı cevabın önemli olduğunu hissetti.

Ama Miraç, önemli bir soruya cevap veriyormuş gibi hissetmeden ve fazla düşünmeden, net bir şekilde, "Yani bence," dedi. "Ne istediğine karar vermen önemli. Sonrasında gitmek istersen seni desteklerim."

"Sınava çalışmak istiyorum," diye net bir şekilde kararını belirtti İrem. "Yüksek bir puan hedeflemiyorum ama okumak istediğim bölümü kararlaştırıp, ona göre bir şeyler düşüneceğim. Bu da beni ikinci kararıma getiriyor."

Miraç sesini çıkarmadı, merakla İrem'in devam etmesini bekledi.

"Çimen'i çok seviyorum, bu yüzden hep sahnede olmak istediğimi düşünmüştüm. Ama bir şeyi gözden kaçırmışım. Bunu nasıl fark etmediğimi ben de bilmiyorum." Kendi kendine güldü. "Ben, bizimkiler oynarken teksti elimde tutup onları izlemeye bayılırım. İpek'le vakit geçirmeye... Sanırım... Romeo ve Juliet'ten sonra, belki de beni büyüleyen başka bir şeydir diye düşündüm. Belki de beni büyüleyen, kâğıttaki düz ve anlamsız metinlerin öyle harika bir şekilde canlanabilmesidir."

Miraç kaybolmuş hissederek sessiz kalmaya devam etti. İrem'in nereye varmaya çalıştığını göremediği için elinden daha fazlası gelmiyordu.

"Yani, belki Edebiyat okurum. Ya da Radyo ve Televizyon... Ne yapmak istediğime henüz karar vermediğimi fark ettim." Kurduğu cümleye güldü. "Sanırım bunu biraz düşünmem gerekecek."

Onun anlattıklarını hazmetmek için bir süre durdu, kızın arkasındaki kitapları izleyerek, duyduklarını sindirmeye çalıştı. "İstersen, okuduğumuz tiyatro metinlerinin oyunlarına gidebiliriz."

"Veya gittiklerimizi okuruz."

Bu, oyunlara birlikte gidecekleri anlamına gelirdi. Ve birlikte dershaneye gidecekleri... Birlikte daha çok yol yürüyecekleri. Bu düşünce, Miraç'ın dudaklarında bir tebessüm oluşmasına neden oldu.

Genç adam, gülen sesiyle, "Ben de bir karar aldım," dedi.

"Neymiş o?"

"Elini tutacağım."

İrem itiraz edemedi. Hatta Miraç uzanıp, genç kızın masanın üzerinde duran elini kavradığında, İrem de Miraç'ın elini en az onun kadar güçlü bir şekilde kavradı.

Tüm bunlar, çoğu kısmını hatırlayamadığı bir rüyaya benziyordu. Destan yanı başındaki yatakta, uykunun derin kollarındayken Güneş'in aklından geçen düşünce buydu. Mutlu, güzel bir rüyaydı, bir rüyaya o kadar çok benziyordu ki çok hızlıydı, çoğu kısmı eksikti.

Karanlıkta çok da iyi göremeyen gözleriyle sağına dönüp saati kontrol etti. Neredeyse bir olacaktı, Güneş başını yastığa koyduğunda saat on ikiydi. Destan, yaklaşık bir saattir, yanında uyuyamayan biri için fazlasıyla sinir bozucu bir şekilde derin ve düzenli nefesler alıp veriyordu. Güneş, onu rahatsız etmemek için ışığı da açamıyordu.

Uykusuzluğunun sebebi, neyse ki Yağız değildi artık. Belki hâlâ tam olarak atlatamadığını o da diğerleri de biliyordu ama en azından şimdi, Destan'ın evine umutsuzca giren o kızla aynı kişi değildi. Bu kadar kısa sürede nasıl böyle yeniden umut dolu bir insan hâline gelmişti, bilmiyordu ama bunda hepsinin bir payı olduğu gerçekti. *Can güzelce sarıldı, Mert güzelce gülümsedi. Destan korudu ve Ömür de...*

Uyu, Güneş. Uyu.

Oflayarak doğruldu ve masa lambasını açtı. Zaman içinde Destan'ın böyle ufak ışıklardan etkilenmediğini öğrenmişti. Eline bir kalem ve kâğıt aldı. Aslında pek yazmazdı ama veda etmek istiyordu. Veda etmek istiyordu ama bunu Yağız'ın yüzüne karşı yapabileceğini sanmıyordu. Yapabilse bile, bunun hoş bir veda olacağını sanmıyordu. Kavgalarla biten bir veda olurdu, gözyaşlarıyla ve belki de yükselen seslerle...

Oysa Güneş, söylemek istediklerini söylemek ve kendini özgür hissetmek istiyordu.

Yazmaya başlamadan önce, boş kâğıda uzun bir süre baktı. Sonunda biraz hızlı, özensiz bir yazıyla karaladı.

Aşk mükemmel değildir. Galiba tüm yaşamımızı tek bir aşka adayamayışımız bu yüzden. Seni sevdim, çok sevdim. Rüyalarımı süsledin. Sonra ayrı düştük. Bizi ayıran yollar, mesafeler, sıra dağlar değildi. Bizi ayıran başka bir şeydi. Beni sevdin, beni sevdiğini biliyorum. Galiba, bir yere kadar devam etmemi bu sağladı. Şimdi değil belki ama bir zamanlar, senin kalbinde yaşamış olduğum gerçeği. Güzel fakat eski bir masal.

Bu yüzden, bana kızma. Bazen, seni arkamda bırakıyor oluşuma ben bile şaşırıyorum. Bazen durup utanıyorum, bunun için kendime izin veriyorum. Yahu diyorum, ben bu adamı sevdim. Ben bu adamı sevdim ve artık sevmiyorum. Sonra oturup utanıyorum. Ben bu adamı gördüğümde kalbim hızlanıyor, gözlerim neşeyle dolup taşıyordu diyorum. Bu adam beni mutlu ediyordu.

İşin aslı, bilmiyorum. Belki de aşk mükemmeldir. Ama bizimki mükemmel değildi, özür dilerim... Galiba bu yüzden, mükemmel olanı bulmak istiyorum. Öyle ki artık aşk mükemmel değilse hiçbir anlamı yok. Mükemmel sevmeliyiz birilerini. Birisini. Kalbimizi tümüyle emanet edebilmeliyiz. Amalar olmadan.

Bu yüzden, bana kızma.

Kâğıdı ikiye katlayıp bir kitabının arasına yerleştirdi ve kaldırdı. Üstüne bir hırka geçirdi. Süt içmek umuduyla aşağı inip mutfağın ışığını yaktı ancak karşılaştığı manzara onu süt içmekten alıkoydu. Zaten sütü de anında unuttu.

Bahçedeki salıncakta oturan Ömür, dışarı açılan mutfak kapısından görünüyordu. Bağdaş kurmuştu. Gündüz giydiği kıyafetler hâlâ üstündeydi, henüz pijamalarını bile giymemişti.

Kapıyı açıp sessizce onun yanına çıktı. Adımlarının hafifliğine rağmen, Güneş ilk adımını bahçeye attığı anda Ömür başını çevirip onu gördü ve yanına gelmesini şaşkın gözlerle bekledi.

Üstüne battaniyeye benzer bir şal almış, tamamen ayık gözlerle Güneş'e bakıyordu. Güneş gülümsedi, onu burada bulmasının bir işaret olup olmadığını merak ediyordu ama çok da sorgulamadı, kollarını bağladı. Dudağında yarım bir gülümsemeyle, "Gece kuşları kervanına katılmışsın," dedi.

Ömür'ün sesi uykusuzluktan kalın, boğuktu. "Kimler varmış o kervanda?"

"Şimdilik yalnızca Can ve ben... Seni de bekleriz. Geceleri uyumuyor, ne düşüneceksek gece düşünüyoruz."

Ömür yorgun bir kahkaha attı. "Bu pek benlik görünmüyor. Geceleri çok güzel uyurum."

"Öyleyse ciddi bir sorun olmalı," dedi, geldiğinden beri durduğu yerden ayrıldı ve birkaç adım ilerleyerek Ömür'ün yanına oturdu. Dizleri ona dönüktü, adamın yüzüne bakıyordu ama Ömür, Güneş'e değil, karşıya bakıyordu. Belki ağaçlara belki yıldızlara... Bu, Güneş'e bir şekilde yanlış geldi. Oysa ona bakmamasında ne gibi bir yanlışlık olabilirdi?

Dön bana, demek istedi. Onun yerine adamın sessizliğini kırmak için, "Pekâlâ, bir seferlik de olsa gece uyuyamadın madem, sana işleyişi anlatayım... Şimdi, benim sana uğurlu bir eşya vermem gerekiyor. Sonra da sen bana uğurlu bir eşya veriyorsun. Böylece gece daha rahat uyuyoruz. Nasıl?"

Yataktan melankolik bir ruh hâliyle kalktığını ama şimdi Ömür'ü neşelendirmek için hiçbir hüznü yokmuş gibi çılgınca çırpındığını fark edince kendi kendine alayla gülmek istedi. O gece, bu adamın yüzüne bakarken biliyordu ki bu yangın, diğerlerine benzemeyecekti. Ama bunu düşünmedi. Onun yerine, Ömür'ün ona dönen bakışlarını içinde garip bir huzurla izledi.

Onun bakışlarını bulmuş olmanın verdiği mutlulukla küçük bir kız çocuğu gibi hissederek beklentiyle gülümsedi. Ömür yine hiçbir şey söylemeyince Güneş ayağa kalktı, ellerini ceplerine sıkıştırdı. "Ne var, biliyor musun? Seninle yürümek istiyorum. Hadi kalk, sokağın sonundaki parka yürüyelim."

Bu, Ömür'ü suskunluğundan ve dinginliğinden çıkardı. "Gece ikide mi?"

"Gece ikide."

"Parka?"

"Evet, parka. Hadi."

Ömür, karşısındaki kadın isterse onunla dünyanın öbür ucuna giderdi. Nitekim uyku da bu yüzden tutmuyordu, onun istediği yerlere onunla gidememekten. Bu yüzden bu fırsatı kaçırmadı, ayaklanıp Güneş'i onayladı. Montlarını giydikten sonra elleri ceplerinde, parka dek sessizce, yan yana yürüdüler. Parka girdiklerinde Ömür banklardan birine yöneldi ama Güneş ondan tam zıt istikamete, kaydıraklara ilerledi ve kırmızı, küçük kaydırağın ucuna oturup gülümsedi.

Bu gece nesi vardı? Ömür bilmiyordu ama her nesi vardıysa onu bu şekilde de seviyordu. Üşüyen elleri hâlâ ceplerinde, ilerleyip onun karşısında durdu. Bu kez, Güneş oturuyor, Ömür ayakta durup ona bakıyordu. Yalnız, küçük bir kız çocuğu gibi kalmıştı kadın. Aşağıdan Ömür'e bakıyor, muzip bir tebessümle ve gözlerinde parıltılarla Ömür'e bakıyordu.

"Ne var?" diye sordu Ömür, dayanamayarak.

"Neye ne var?"

"Neden öyle gülüyorsun?"

Güneş'in dudaklarından küçük bir kahkaha koptu. "Nasıl gülüyorum?"

"Böyle işte," derken kadının dudağındaki küçük tebessümü, gözleriyle işaret etti. Ama Güneş cevap vermedi.

Onun yerine derin bir nefes alıp, "Madem uğurlu bir eşya vermiyorsun, o zaman bir hikâye anlat," dedi.

"Ne hikâyesi?"

"Bilmem, bana çok güzel hikâyeler anlattın. Bir hikâye daha anlat."

Ankara ayazı sertti. Rüzgâr esiyor, parktaki birkaç ağacın yaprakları hışırdıyordu. Rüzgârın, sokak lambasının cızırtısının ve yaprakların dışında ses çıkmıyordu. Güneş, üzerindeki bordo şişme montla kaydırağın ucuna oturmuş, Ömür'e beklenti içindeki gözlerle bakıyordu. Ömür, üzerinde siyah montuyla, Güneş'in baktığı yerden bir dev gibi duruyordu. Yeşil gözlerini kısmış, bir karar vermeye çalışır gibi bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda dingin bir sesle. "Sana bir hikâye anlatacağım. Bir de uğurlu eşya vereceğim."

"Gerçekten mi?" dedi Güneş, heyecanla.

"Elbette," dedi Ömür, gülümsedi. "Ama ya hikâye istediğin gibi değilse?"

"Öyküler istediğimiz gibi olmaz zaten. Öyküler yaşanır, anlatılır, dinlenir ve anlaşılır. Anlamaya çalışacağım."

Ömür uzun, derin bir iç çekti. "Pekâlâ," dedi. "Bir zamanlar... Çok eskiden. Tam tarihi söyleyeyim hatta... Yıl 2015, aylardan mayıs... Havanın, mevsime rağmen böyle soğuk olduğu bir geceydi. Bu kadar değil, İstanbul hiç bu kadar soğuk olmaz, bilirsin. Ama hava bulutlu, esiyor. Yıldızlar görünmüyor. Üstümde o zamanlar giydiğim, başka bir mont var. Yeni tıraş olmuşum... İrem'le kavga etmiştik o sabah. Neden, hatırlamıyorum. O akşam, bir oyuna gittik. Kimlerle, önemli değil. Ne zaman, önemli değil. Önemli olan sahne... Perde açıldı. Bir kadın. Saçları, senin saçlarından biraz uzun ama aynı renk... Belki biraz daha açık renk... Acaba o yaz çok mu güneşte kalmıştı da açılmıştı saçlarının rengi yoksa ışıktan mıydı? Bilmiyorum. Üzerinde bembeyaz, uzun bir elbise... İnce kumaşlı, dalgalanıyor. Böyle bir oyunda, mutlaka etrafı incelerdim. Işıkları ve dekoru... O zamanlar, dekorla da biz ilgilenirdik az çok. Biraz gözlem yapardım. Salonu dolduran sesin kalitesine bakardım. Oysa ben sadece o kadını görebildim.

Sanki esas ışık kaynağı oydu da sahnenin ışıkları, ondan aldıklarını yansıtıyordu. Oyunu tek başına taşıyan kadını, büyülenmiş gözlerle izledim. Bir saat kırk üç dakika. Oyunun süresi bu kadarcıktı. Sonra perde kapandı, garip bir hayal kırıklığı içinde koltuğumda kalakaldım."

Güneş'in, soluk dahi almadan dinlediği hikâyedeki kadının kim olduğunu anlaması, sessiz geçen birkaç nefes kadar sürdü. Onun gözlerindeki farkındalığı görünce Ömür genişçe gülümsedi. Artık bu dolup taşan, bir dağ olan hisleri göğsünün içerisine sığdıramayacaktı. Bir şelale olmuş, akan bu ırmağı durduramayacaktı.

"Bizimle olduğunu hayal ettim. Şehir şehir dolaştığımızı düşündüm. Seni bir yemeğe çıkarmayı umdum. Birlikte uzun bir pazar kahvaltısı ederiz dedim. *İlk görüşte aşka inanmam ama ikincisi için hiçbir fikrim yok*, diye geçirdim içimden. Seninle dans etmek istedim. Seninle gülmek istedim. Seni beklemek istedim. Sana gelmek istedim."

Güneş, dolan gözlerini ve kızaran yanaklarını saklamak istedi. Kaç yıl öncesiydi bu? Ömür'ü sahnede gördüğü ilk anı düşündü. Yağız'ın o garip kıskançlığını. Yıllarca Ömür'e, onun oyunculuğuna duyduğu hayranlığı. Bu hissi biliyordu. Daha derinde, daha az, daha farklı ama biliyordu.

Ömür boğazını temizledi. "Bu hikâyenin..." Sesi titreyince sustu, daha net bir sesle tekrar denedi. "Bu hikâyenin sonunu anlatamam. Henüz görmedim."

"Sonunu bilememek kötü oldu."

Her şey onun ellerinde değilmiş gibi verdiği bu cevap, Ömür'ü hazırlıksız yakalayıp güldürdü. "Öyle."

"Hiç haber vermeden, çok zaman beklemişsin, zor olmadı mı?"

Ömür omzunu silkti. Sonra, yeni hatırlamış gibi montunun düğmelerinden birini koparıp Güneş'e uzattı. "Bu, senin uğurun olsun."

Güneş düğmeyi aldı, bir süre gülümseyerek avuç içinde tuttuktan sonra cebine yerleştirdi. Tokasını çıkarıp Ömür'e uzattı. "Aklıma başka bir şey gelmedi."

Ama Ömür başını huysuz bir çocuk gibi iki yana salladı. "Bu olmaz."

Güneş buna şaşırsa da tokasını geri alıp üzerine bir göz attı. İçine giydiği hırkayı hatırlayınca, tıpkı Ömür gibi Güneş de bir düğmesini söktü ve ona uzattı. Ömür ona karşı da başını iki yana salladı.

"Sen de düğme verdin ama."

Onun çaresiz bir şekilde, üzerinde başka bir eşya arayışını bir süre izledikten sonra, ne kadar kısık bir sesle söylerse söylesin duyulacağını bilerek fısıldadı: "Benim uğurum sensin."

Güneş başı önünde, kıyafetlerine bakakaldı. Kendi kendine gülümsedi, telefonunu çıkardı. Kısık seste bir şarkı açtı. Ardından elini uzattı. "Şimdi dans et benimle öyleyse."

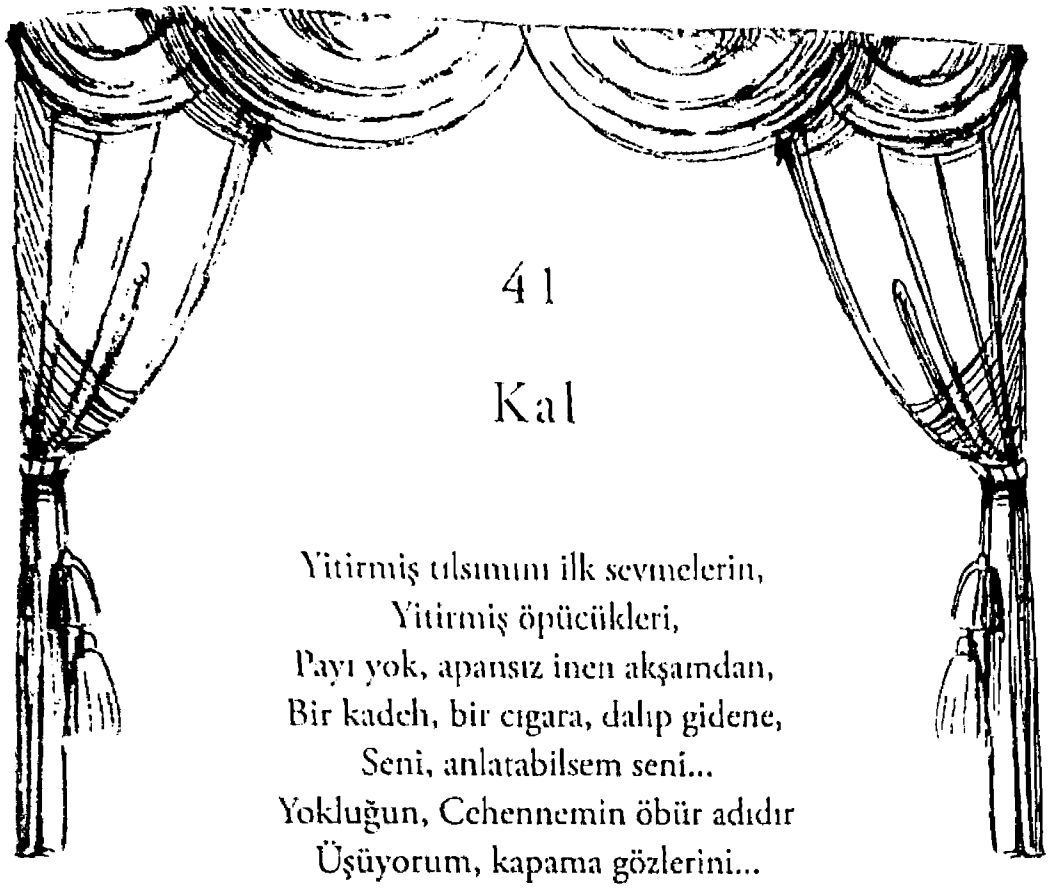
Onu şaşırtacağını düşünmüştü Ömür. Söylediklerinin aralarına bir bomba gibi düşeceğini... Oysa, Güneş ona hiç acımamıştı. *Bekle,* demek istiyordu. *Bekle, ne dedin?* Bu anı bir saniyeliğine durdurmak, Güneş dâhil herkesi bir büyüyle dondurmak, kendi kendine derin nefesler alıp gökyüzüne doğru *gerçekten mi,* diye bağırmak, ardından bu ana devam etmek istiyordu.

Mümkün olmadı. Elinden gelse defalarca kez yaşayacağı bu büyülü anı tek bir kez yaşadı. Gülümsedi ve kadını elinden tutup dansa kaldırdı.

Dans etmekten ziyade sarılıp dönmeye başladılar ama Güneş'in yeri rahattı. Başını adamın omzuna yaslamış, bunun da ağlayarak uyanacağı bir rüya oluşundan korkarak gülümsüyordu. Ancak insan rüyada olunca, bu kadar heyecanlı anlarda mutlaka uyanırdı.

Bu yüzden, Ömür şarkının bitişinde, bir süre hareketsiz kalıp kadına sarıldıktan sonra, başını kaldırıp dudaklarından minik bir öpücük çaldığında ve o heyecana rağmen Güneş hiçbir rüyadan uyanmayınca emin oldu. Bu, onun küçük gerçekliğiydi.

Ve çok güzeldi.

41

Kal

Yitirmiş tılsımını ilk sevmelerin,
Yitirmiş öpücükleri,
Payı yok, apansız inen akşamdan,
Bir kadeh, bir cigara, dalıp gidene,
Seni, anlatabilsem seni...
Yokluğun, Cehennemin öbür adıdır
Üşüyorum, kapama gözlerini...

- *Hasretinden Prangalar Eskittim,* Ahmed Arif

Saçlarına Gelincikler'in ilk gösteriminden sonra iki koca hafta geçmişti. Kasım bitmek üzereydi. Mert büyük, ihtişamlı evin sıradan odalarından birinde yatıyor ama bir türlü uyuyamıyordu. Düşünceler peşini bırakmıyordu. Saat kaç olmuştu acaba?

Çimen'in kurulduğu günlerde dahi bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu. Oyuncuları ararken çok zorlanmışlardı, evet ama Yağız'la olan eski tanışıklıkları ve onun bağlantıları, sahne bulma ve program yapma işini hep kolaylaştırmıştı. Oysa şimdi, bazı şeyler elinden kayıp gidiyordu sanki ve Mert, ne yapacağını bilemiyordu. Hep ne yapacağına dair bir fikri olan bu adam için böyle bir bilinmezlik, ürkütücüydü.

Yattığından beri iki kez uyur gibi olmuş, sonra yeniden ayılmıştı. Yatağa ilk yattığında olduğu gibi aşağıdan sesler geliyordu. Hâlâ. *Ve Mert, aklını o seslerden alamıyordu.*

-Agnes, Julian'a burada olmadığımı söyle.

-Julian, Gru burada değil.

-Emin misin?

-Evet, az önce kendisi söyledi.

Şirin kız sesinin söylediklerini duyunca, kendine engel olamayıp güldü, eliyle yüzünü ovuşturdu. Bu animasyonu, bu saatte kim izliyordu?

Bu evde, kendisinden başka kimsenin animasyon izleyeceğini zannetmezdi.

Animasyon izlemek, ilk gençlik yıllarından gelen bir alışkanlıktı. Ona hiç kimse çocuk olma hakkı tanımamıştı, kendini bildi bileli bakması gereken insanlar olmuştu. Çok küçükken, abi olup küçük kardeşlerini korumak zorundaydı. İlkokulda, Mert daha ne olduğunu anlayamadan arkadaş grubunun ödevlerine yardım eden ve herkese ön ayak olan kişi olmuştu. Lisede de durum farklı değildi... Çimen'de her şeyin farklı olacağını zannetmişti ama Can'ın gidişiyle yine yapayalnız kalmış, bunca insanı bir arada tutması gereken kişi olup çıkıvermişti. Ve şimdi, yıllarını verdiği bu grup tehlikedeydi. Nasıl çözeceği hakkındaysa hiçbir fikri yoktu.

Sonunda dayanamayıp ayaklandı. Belki de düşünmeyi bir kenara bırakması ve bir süre başka şeylerle ilgilenmesi gerekiyordu. Aşağıdaki her kimse ona katılmak için odanın kapısını sessizce araladı ve merdivenden yavaşça indi.

Basamakların sonuna geldiğinde, Defne'nin tanıdık, kızıl saçlarını gördü ve son basamakta durdu. Sırtına aldığı kalın bir battaniyeye sıkıca sarınmıştı. Saçları, çoğu zaman gördüğünün aksine omzuna serbestçe dökülüyordu. Işıklar kapalıydı, ortamı aydınlatan tek şey televizyondaki animasyonun renkli görüntüleriydi.

Onu rahatsız edip etmeyeceğini düşündüğü kısa bir dakikanın ardından, ağır adımlarla kadının yanına yürüdü ve oturmadan önce, "Defne?" diye seslendi.

Defne hiç ses çıkarmadı ama öyle bir irkildi ki Mert de onunla irkilip geriledi. Kadın yeşil gözlerini şoke olmuş bir hâlde açmış, Mert'e bakakalmıştı. Onun bu sevimli hâli karşısında yutkunup, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Defne arkasını dönerek, hâlâ oynayan animasyona baktı, sonra yeniden Mert'e döndü, yüz ifadesindeki şaşkınlık hâlâ yerindeydi. "Film... Film izliyorum?"

Duyan da yaptığı şeyin uyanınca yüzünü yıkamak, bir bardak su içmek kadar doğal bir şey olduğunu zannederdi. Elbette, gecenin üçünde film izlemek, hele de animasyonsa, haftada bir kez mutlaka yapılması gereken bir şeydi. Mert'in de üç gündür uykusuzluktan bir zombiye dönüşmüş olmasına rağmen, uyuyamamış olması kadar normal bir şey yoktu. Hemen şimdi Defne'nin yanına oturmak ve sabahlamak istemesi o kadar normaldi ki kimsenin dikkatini bile çekmezdi. Ama tüm bunların içinde en normali Defne'ydi. Onu sık sık içinde gördüğü siyah eşofmanlarının içinde, üstünde bol ve kalın kazağı, sırtına attığı bordo battaniyesiyle en normali kesinlikle Defne'ydi.

"Sende bu eşofmanlardan kaç tane var?" derken kadının yanına oturdu.

"Çok," dedi Defne ve uzatmadan televizyona döndü. Dalgın bir hâli vardı.

Mert, ikinci bir soru denedi. "Neden uyumuyorsun?"

"Uyku tutmadı."

"Yarın önemli bir toplantın olduğunu söylememiş miydin?"

"Bununla bir insanı uyku tutması veya tutmaması arasındaki bağlantıyı açıklasana bana."

"Ee..." Mert, aslında çok mantıklı bir açıklaması olduğuna emindi ama beyni durmuş gibiydi. Defne'nin sesi aksi çıkıyordu, belki uykusuzluktan belki de film keyfi bölündüğünden. Onun bu tekdüze hâli de Mert'i şaşırtıyor, zihnini karıştırıyordu. "Bilmiyorum."

Defne, onun cevabını alınca elindeki çay fincanını dudaklarına götürürdü ve filmine geri döndü. Şu an ihtiyacı olan son şey, bu adamın yanında oturması ve onunla sohbet etmesiydi. Kendini her an bir uçurumdan düşmek üzereymiş gibi hissederken, bir yangından kıl payı kurtulacak ya da o yangında cayır

yanacakken, aradaki çizgi de işte öyle inecekken bu yalnızlık, bu sessizlik, bu karanlık ihtiyacı olan son şeydi.

İki haftadır ne güzel idare etmişti oysa. Mert'le hiç baş başa kalmamış, kalacakları herhangi bir anda bir şekilde kaçmanın yolunu bulmuştu. Ve şimdi, yağmurlu bir Ankara gecesinde yan yana oturmuş, Defne'nin en sevdiği animasyonu seyrediyorlardı.

"Senin animasyon seveceğini düşünmezdim." Mert'in mırıltısı az öncekine nazaran daha sönük, daha hevessizdi. Defne'nin sesindeki aksiliği ve isteksizliği sezmiş olmalıydı. Bu düşünce, Defne'nin içindeki bir şefkat çuvalını Mert'in ayaklarına serdi.

Kadın elinde olmadan, daha yumuşak bir sesle, "Rahatlatıcı buluyorum," dedi.

Dönüp Defne'nin çehresine baktı Mert. Balkonda geçirdikleri o geceden sonra, bu kadına ne zaman baksa aklına Gökçe'nin geleceğini düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Bu korkusunun aksine, akşamları eve dönüp Defne'yi bulaşıkları makineye dizerken gördüğünde ya da onu masada bir şeyler atıştırırken izlediğinde Gökçe bir kere bile aklına gelmemişti. Şimdiye dek, şu koltuğa oturup da kadının her nedense kederli görünen yüzünü fark edene dek... O akşam da böyle olmuştu, tıpkı şimdi yaptığı gibi onu zerre umursamayan Defne'ye uzun uzun bakmıştı. Neden baktığını bilmiyordu, hiçbir şey düşünemiyordu.

Ama gözlerini ondan alamıyordu.

Bir aynaya bakıyor gibi hissediyordu ama nedenini bilmiyordu.

"Bana bakma," diye mırıldandı Defne. Emir verir gibi değil, rica eder gibi kırık dökük bir sesle söylemişti bunu.

Mert başını çevirip televizyona odaklanmaya çalıştı. Defne'nin yeniden konuştuğunu duyunca şaşırdı. "Yarın Elma Şekeri yok mu?

"Var."

"Ama uyku tutmadı?"

Mert yalnızca omuz silkti. Sonrasında uzun bir süre konuşmadılar. Mert, daha önce izlediği bu animasyonun bitmesine yalnızca on dakika kaldığını ve bunun nedense canını sıktığını düşünürken Defne'nin tereddütlü sesini duydu.

"Güneş, yakında Ankara'dan ayrılacağınızı söylüyor."

Onun bu ani sorusuyla kaşlarını çatıp yutkundu. "Artık Bursa'ya geçmemiz gerekiyor," diye açıkladı. "Turneye devam etmemiz gerek. İpek'in ailesi Bursa'da yaşıyor, o da onları görmek istiyor. Yılbaşı için ailesinin evine davetliyiz."

Defne cevap vermeden önce bir süre bekledi. Bunu sormanın haddi olduğunu düşünmüyordu ama konuşulacak yerde susulmasından nefret ederdi. Mademki bu adam sıcak yatağından çıkıp yanına gelmişti ve birlikte bir film izlemişlerdi, artık bunu söylemesi gerekirdi.

-Doktor Nefaryo, döndünüz!

-Tabii, hem de panzehirle beraber!

"Biraz daha kalamaz mısınız?" diye sorarken, Mert'e dönüp umutlu gözlerle baktı. Karanlıktı ama mavi gözleri pırıl pırıldı. Defne'nin sorusu onu şaşırtmıştı, duraksayarak yutkundu. Uzun uzun düşündü. Onu geçiştirebilir ya da ona anlatabilirdi. Bu gece neden uyuyamadığını söyleyebilirdi. İçinde tuttuğu bu sıkıntıyı biriyle paylaşabilir, *ne yapacağım ben,* diye sorabilirdi.

Yanındaki başka biri olsaydı bunu yapamazdı. Ama söz konusu Defne olduğunda, Mert ona bakıyor ve düşünüp düşünmediği ne varsa her şeyini kadının önüne sermek istiyordu. Ona Gökçe'yi anlattığı için miydi, bu yüzden mi ona yakın hissediyordu Mert? Yoksa kadının gözlerinde, aynadaki aksi gibi tanıdık ve içten bir şeyler görüyor olmanın rahatlığı mıydı bu? Onun bu koca evdeki yalnızlığını kendi içinden bilmesinden miydi?

Bir iç çekti. "Defne..." diye başladı. "Halletmem gereken şeyler var."

Defne, bunun bir bahane olduğunu düşünerek, "En azından yılbaşına dek..." diye ekledi.

Mert, kadının düşüncelerini duymuş gibi başını iki yana salladı. "Bahane üretmiyorum. Bizimkilere bir türlü söyleyemedim ama turne programıyla ilgili sorunlar çıkıyor. Saçlarına Gelincikler'i sahneye almak istemiyorlar. Normalde haftada üç gün oynadığımız oyunları ayda iki gün kabul ediyorlar."

Bu, Defne'nin ilgisini çekti. Koltukta yan dönüp bağdaş kurdu, kaşlarını çatarak adama baktı. "Neden?"

Neden. Mert, başını çevirip kadının gözlerine baktı bir süre. Yine o yuvarlak çerçeveli gözlüklerini takıyordu, buna rağmen gözlerindeki parıltı net bir şekilde seçilebiliyordu. Ona Gökçe'yi anlatmıştı. Ona kahvaltı hazırlamıştı. Mert'e adını koyamadığı bir şey yapmıştı.

Şimdi, burada, ekipteki kimseye anlatamadığı şeyleri gecenin bir yarısı, yalnızca bir iki aydır tanıdığı bu kadına anlatacak mıydı? Gözlerindeki o güven veren ifadeye baktı. Gözlerini o ifadeden alamadı.

Şimdiye dek sırtını birine yasladığını hatırlamıyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı.

"Sanırım, Yağız yüzünden... Eskiden bu işlerle o ilgilenirdi. Tatsız ayrıldık diyelim. Eskiden işlerimizi nasıl kolaylaştırıyorsa şimdi de öyle zorlaştırıyor." Bir an duraksadı, yeterli olmadığını hissederek, "Babasının çevresi çok geniştir," diye ekledi.

Defne, duyduklarını kısa bir süre değerlendirdikten sonra düşünceli bir sesle, "Bu mümkün mü ki?" diye mırıldandı. "Sonuçta bir plan, program var. Sözleşme gibi bir şey imzalamıyor musunuz? Tazminat vermek zorunda kalmazlar mı? Hem nasıl değiştirebilirler ki önceden belirlenmiş aylık programı?"

Kadının sorduğu çok haklı sorular, Mert'in burukça gülümsemesine neden oldu. "Muhtemelen öyle şeyler vardır. Ama bu işlerle oldum olası Yağız ilgilendi. Sahneye çıkıp bambaşka biri gibi davranabilirim. Bu dağınık, koca ekibi toparlayabilirim ama bu, benim işim değil." Sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. "Ben de gidip konuşmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Buradan hiçbir şeyi halledemiyorum."

Elinden başka bir şey gelmediği için canı sıkılarak, "Böyle şeylerden ben pek anlamam ama yapabileceğim bir şey var mı, bakarım," dedi Defne.

Bu, Mert'i gülümsetti. "Sen yapabileceğin her şeyi yaptın. Burası garip bir yuva oldu."

"Siz de bana garip bir yuva oldunuz."

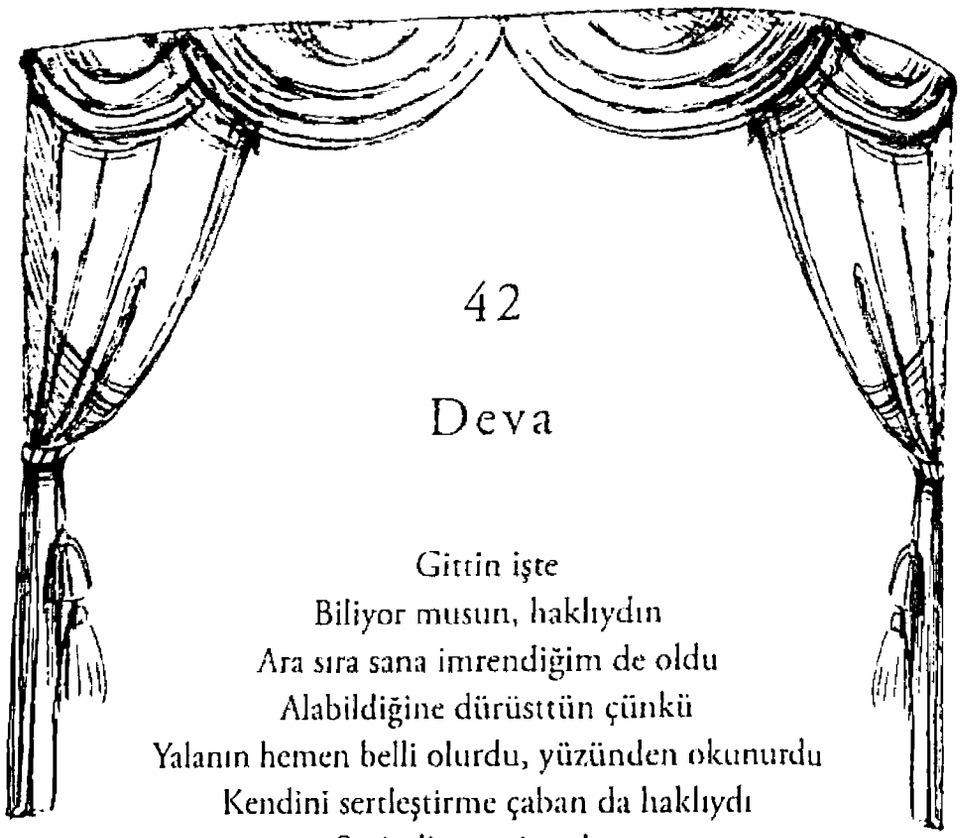
Yuva olmak. Daha önce kimseye yuva olduğunu zannetmiyordu Mert. Bu his, kalbini sarıp sarmaladı. *Siz,* demişti. Elinde olmadan, kendini diğerlerinden kayırdı yine de. Yuvanın kapılarını ve pencerelerini ona, yalnızca bu kadına sonuna dek açmak istedi fakat bunu nasıl yapacağını bir türlü bilemedi.

"Yani bu yüzden, yılbaşına dek kalamazsınız," diye mırıldandı Defne. Kızmıyor, kırılmıyordu. Yalnızca bir tespiti dillendiriyordu.

"Yani bu yüzden, yılbaşına dek kalamayız," diye aynı şekilde tekrarladı Mert de.

Bu garip anı Defne, yeniden televizyona dönerek bozdu. Filme katkıda bulunanların ismi geçiyordu. Bir fısıltıdan ibaret sesiyle, "Olsun," dedi. "En azından, bir haftamız var hâlâ."

Mert cevap vermedi ama dudağının kıyısındaki gülüşe engel olamadı. Omzuna, Defne'nin başının yaslandığını hissetti aynı anda. Defne'nin o çok korktuğu uçurumdan atlamaya karar verdiğini, yangının içinde cayır cayır yanmak istediğini ve o aradaki incecik çizgiyi en çok da bu gece yüzünden, hiç var olmamışçasına talan ettiğini bilseydi, ne derdi?

42

Deva

Gittin işte
Biliyor musun, haklıydın
Ara sıra sana imrendiğim de oldu
Alabildiğine dürüsttün çünkü
Yalanın hemen belli olurdu, yüzünden okunurdu
Kendini sertleştirme çaban da haklıydı
Sevindim senin adına
Başarına
Biliyorum, uğramazsın buraya bir daha
Ben de uğramanı istemezdim zaten
Hep bunları konuşmak yoracak bizi
Yararsız

- *Yürekte Bukağı,* Tomris Uyar

Ömür, Güneş'le bir şeyleri nasıl netleştirmişti, henüz bilmiyordu Destan. Bunu ayrıntılı bir şekilde konuşmaya fırsatları olmamıştı. Ama ikisi, salondaki koltuklardan birinde yan yana oturmuş, telefondan bir video izlerken ve Güneş başını Ömür'ün omzuna yaslamışken bunu anlamak için âlim olmaya gerek yoktu.

Harika bir görüntüydü. Onların mutlulukları için mutluydu da Destan. Ama annesiz bir çocuğun, okul çıkışlarında diğer çocukları anneleriyle izlerken hissettiklerine benzer bir şeyler hissediyordu. O kavuşamıyordu. O affedemiyordu. Ve etrafındaki herkes bir bir aşkı buluyordu.

Aniden duyduğu sesle düşünceleri dumana karıştı.

"Bu kız beni sever,

Bu kız beni öldürür,

Bu kız bana güzel hayaller gördürür...[7]*"*

Mert, elleri ceplerinde merdivenden iniyor, keyifli bir sesle mırıldanarak şarkı söylüyordu. Ona şöyle bir baktıktan sonra önüne dönüp sabır dilercesine gözlerini yumdu.

Çıldırdı.

Gerçekten âşık oldu.

Neden hepsi âşık oluyor?

Mert'in mırıldanmayı keseceğini umduğu sırada hiç beklemediği bir şey oldu. Güneş neşeyle ayaklandı, Ömür'ün elindeki telefonu kapıp bir mikrofon gibi dudaklarına tuttu ve Mert'e eşlik etmeye başladı.

"Bu kız beni tutar,

Ve kendine çeker

Bu kızla bana bir oda, bir yatak, bir kütüphane yeter...[8]*"*

Hı?

Etrafındaki herkes, birisine kör kütük âşık olmak zorunda mıydı, herkes mutlu olmak zorunda mıydı? Etrafta bu kadar çok aşk şarkısına ne lüzum vardı, neden tüm tiyatro metinlerinde aşk vardı, tüm romanlarda, üstüne bir de şiirlerde?

Mert gülerek salonun ortasına gelip televizyonun kumandasını eline alırken, Destan öfkeliydi ama düet yapan çifti eğlenen gözlerle izlemeye devam etti, elinde olmadan. Seslerini bastırmıyor, yüksek sesle söylüyorlardı. Anıl kapıda belirmişti bile. Onun ardından İpek, hemen ardından Can. Sonra Yağmur. Defne neredeydi? Kadro tam gibi değildi.

[7] Son Feci Bisiklet'e ait *Bu Kız* şarkısı. (y.n.)
[8] Son Feci Bisiklet'e ait *Bu Kız* şarkısı. (y.n.)

"Belli ki bir sır vardı onun sesinde

Her düşündüğümde onu beyaz elbisesinde

Bela bulur beni ve uyku kaybolur gibi

Bu kız beni görünce gülümser...[9]*"*

Defne her neredeyse, Mert'in sesini duyduğuna emindi Destan. Adamın sesi her zamanki gibi tok ve güçlüydü ki normalde Mert sesini kısıtlar, fazla kullanmazdı ama bu kez, sesinin evin her yanında yankılandığına emindi. *Bilerek mi yapıyor?*

Bilerek yapmadığına eminim. Huysuz Mert.

Mert, elindeki kumandayı indirip Güneş'e beklemesini işaret etti, bu kısım onundu. Şimdilik yapabileceği en iyi şey buydu. Şimdilik yapabileceği en iyi şey, şarkı söylemekti ki bunu adam gibi yapacaktı. Güneş nasıl da tam zamanında yetişmişti. Oysa adam yalnızca mırıldanıyordu. Ona daha sonra teşekkür etmeyi zihnine not etti.

Güneş başını sallayıp duraksayınca, Mert gülümseyerek kumandayı bir mikrofon misali yeniden kaldırdı. Hiçbir sahnede kendisini böyle özgür hissettiğini sanmıyordu, Güneş'in önünde hafifçe eğilip tüm sesiyle söylemeye devam etti.

"Çizgi film mi izlesek?" Çünkü çizgi filmler hep çok güzeldi, çünkü çizgi filmlerin izlenebileceği en iyi saat gece iki, üç civarıydı. Yanında çay hep çok güzel giderdi, hele de yanında biri oldu mu, yanında bağdaş kurabileceğin biri, mesela... *Mesela, Defne.*

"Hiçbir yere de gitmesek, hiç kimseleri görmesek." Tabii gitmemeliydiler. Ankara güzel bir yerdi, hayatı boyunca Ankara'yı daha çok sevdiği bir dönem olduğunu hatırlamıyordu Mert. Aslında, hayatının herhangi bir döneminde, hiçbir şehri şu Ankara'yı sevdiğinden daha çok sevmemişti. Gitmek zorunda değillerdi, kimse hiçbir yere gitmek zorunda olmazdı. Buranın soğuğu güzeldi, her zaman kalın giyinmek zorunda olmak güzeldi, yağan karları güzeldi, yağmuru, bulutları, yıldızları, yolları, kafeleri, sahneleri...

Derin bir nefes aldı adam. *"Ama aşktan da ölmesek iyi!"*

---

[9] Son Feci Bisiklet'e ait *Bu Kız* şarkısı (...)

Ama aşktan da öldüremeyiz kendimizi.

Onun son kelimeyi uzatmasına neşeyle gülüp *açlıktan,* diye düşündü Güneş. *Ama açlıktan da ölmesek iyi...* Orijinali öyleydi ama Mert ne yaptığını biliyor olmalıydı. Onun işaretiyle birlikte, sıradaki nakarata girdi tek başına. Ömür arkasında mıydı? Göremiyordu.

Ama işin tuhafı, arkasında olduğundan emindi. Sırtını Mert'e verdi, arkasını döner dönmez Ömür'ün gözlerini buldu Güneş. Belki şarkı Güneş'in, Ömür'e söyleyebileceği bir şarkı değildi, belki şarkının sözleri onlar için fazlaca alakasızdı ama kim umursardı ki?

"Belli ki bir sır vardı onun sesinde...

Her düşündüğümde onu beyaz elbisesinde

Bela bulur beni ve uyku kaybolur gibi...[10]*"*

Eliyle işaret edip Mert'e biraz daha yaklaştı, son mısrayı onunla söyledi. *"Bu kız, bu kız, bu kız!"*

Şarkının bitimiyle birlikte mutfakta kopan alkış fırtınasına karşılık, sahnedeymiş gibi eğilip selam verdi Güneş. "Ah, teşekkürler, teşekkürler!" Mert'in anlamsızca dikildiğini görünce elini adamın sırtına basıp onun da eğilmesini sağladı. "Partnerimin kusuruna bakmayın, lütfen. Sahnelere pek alışık değil de!"

"Senin havanı yerim!" Destan, Güneş'in omzuna kolunu atıp onu kendisine çevirdi. Çaktırmadan çektiği birkaç pozu gösterdi. "Bak, nasıl çıkmış?"

Eline tutuşturulan telefona baktı. Mert de kendisi de hafifçe eğilmiş, birlikte söylüyorlardı. Ömür, neşeyle gülümseyerek Güneş'e bakıyordu.

"Muhteşem olmuş."

"Senden muhteşem olmasın." Can, bunu söylerken yanına kadar yürümüş, Güneş'in öbür yanına geçip tıpkı Destan gibi kolunu omzuna atmıştı. Omzundaki iki kolu da hissedebiliyordu Güneş, hayatında düştüğü en garip durumlardan biri buydu. *Düğünden kaçmayı saymazsak...*

[10] Son Feci Bisiklet'e ait *Bu Kız* şarkısı. (y.n.)

Nasıl böyle kalabiliyorlardı? İkisi de birbirini özlüyordu, özlüyor olmalıydılar. Can fazla *yalnızdı,* Destan fazla *kalabalık.* Buna rağmen, ikisi de birbirini özlüyor olmalıydı, özlüyorlardı işte.

Ben bunların arasında çıldırırım.

"Ruh hastaları."

İki yanında gülüyorlardı. Bir Can'a bir Destan'a baktı Güneş. Sonra Can'a, sonra yeniden Destan'a. *Gülüyorlardı.*

Aslında gülmüyorlar. Yemin ederim, görebiliyorum. Yemin ederim.

Güneş, başını çevirirken Ömür'le göz göze geldi ve onun da bir fotoğraf çektiğini fark etti.

Fotoğrafın nasıl çıktığını merak etti Güneş ama bakmadı, iki yanında kedersizmişçesine gülen Can'ı ve Destan'ı nasıl bulacağını biliyordu. *Gülüyor olacaklar ama ben o fotoğrafta mutlu mesut insanlar göremeyeceğim.*

Ne yapacağını biliyordu Güneş. Hiçbir hikâye, asla mutsuz sonla bitmezdi. Bitenler yeniden başlardı çünkü denizinden ayrılan su damlacıkları, bir yerlere yağmur niyetine hep yağardı. Bir gün, su damlaları yeryüzüne yeniden inecekti. Hemen ardından gün ışığı etrafı saracak, hava bir güzel ısınacaktı. *Ve o zaman, bu fotoğrafı meydana çıkararak işte böyleydiniz,* diyeceğim. *İşte bu kadar kördünüz. Vaktinizi yok yere harcadınız.*

Umarım vakitlerini boşa harcamıyorlardır.

Her şey bir salıncakta başlamıştı. Aslında her şey bir kampüsün önündeki kaldırımda başlamıştı. Belki de bir kafede... Bu anlar zihninden kayıp giderken her şeyin yavaş ve her nasılsa aniden başladığını fark etti Destan. Can, hayatına aniden girmişti belki ama ağır ağır sızmıştı hücrelerine. Sonra aniden gitmişti. Öylece.

Şimdi, önündeki görüntüye bakarken bu anıları düşünmemek imkânsızdı. Can'ın huzurlu görünen yüzüne baktı. Defne, koltukta rahatsız bir şekilde oturuyor, omzunda Can'ın başını

taşıyordu. Destan'ı gördüğü anda mahcupça gülümsedi ama Destan'ın ona gülüşü samimi, hatta minnet doluydu. Bu kadın, Destan'ın olamadığı her şeydi. Merhemdi. Can'ın ilacıydı. Can bunu kabul etmese de öyleydi.

Hiç ses çıkarmadan yukarı çıktı, bir battaniye bulup Can'ın üstünü örttü ve Defne'nin parlak gözlerine bakarak sesini çıkarmadan, dudaklarıyla teşekkür etti. Defne mahcup bir şekilde yeniden gülümsedi ve Destan kırık kalbini, kolunu kanadını, döktüğü tüm umutları bir bir toplayıp yukarı, odasına çıktı.

Bu, son damlaydı. Aklını kaçırmak üzere olduğunu biliyordu, dolup taşmak üzere olduğunun her daim farkındaydı. Bu sınıra geleceğini hiç düşünmemişti ama aşağıdaki görüntü son damlaydı. Artık buna dayanamıyordu. Yüreği hissettiği tüm nefret, öfke, hasret ve sevda ile parçalara bölünmüş, ne yapacağını bilmeyen milyonlarca parça, evrenin bir köşesine saçılmış da Destan bir başına kalmıştı sanki. Artık bir yüreği yoktu. Artık taşıyacak bir kalbi yoktu. İçinde kocaman bir boşluk onu içine çekiyor; kaçmak, kaçmak, kaçmak istiyordu. Sonsuza dek kaçmak... Kimsenin olmadığı bir gezegene gidip ölene dek beklemek istiyordu. Ölmüyordu. Ölemiyordu. Bu boşluğu başka nasıl bertaraf edebilirdi, bilmiyordu.

Derin bir nefes aldı. Manasızca, yanından hiç ayırmadığı şiir kitabını uzun bir süre aradı ama bulamadı. Sonunda ondan da vazgeçti, bulsa ne olurdu ki? Ne önemi vardı? Eşyaların, şiirlerin ve sözlerin ne önemi vardı?

Önce Mert'le konuştu. Onun konuşmak isteyen, itiraz etmek isteyen ama ağzını bile açmayan çehresi, savaşması en zor çehreydi. İtiraz etmek için haklı sebepleri olduğunu biliyordu Destan, bu yüzden itiraz etse ne yapardı, bilmiyordu. Mert de bunu bilir gibi itiraz etmiyordu.

Sonra sırayla herkesle... Can'dan önce Ömür'le... Bir süre adamın güvenli kollarına sığınarak, orada soluklanarak.

Sonunda cesaretini topladığında şehirden ayrılmalarına üç gün vardı. Destan, Can'ı balkonda yakaladı, usulca yanına yaklaştı. Bir süre bu sessizliğin, devam eden bu hengâmenin ve devinimin tadını çıkardı. Sonra, "Gel, parka yürüyelim," dedi.

Can bu istek karşısında şaşkın, ne yapacağını bilemez ve eli kolu bağlı bir şekilde Destan'ın peşine düştü. Bu kadın, onu nereye sürüklese Can oraya giderdi. Okyanusları aşar geri dönerdi ama olacakları hissettiğinden mi bilinmez, Destan'la baş başa yürürken hissetmesi gereken şey huzurken bir türlü huzurlu hissedemedi. İçinden bir şeyler her adımda kopup gitti. Neyin kopup gittiğini bir türlü anlayamadı.

Yine bir salıncakta oturuyor olmaları ne garipti.

Esen rüzgâr yüzünden üşümeye başladı. Can, hemen yanındaki salıncakta oturuyor, kumlara bakarken ayaklarıyla kendini hafifçe sallıyordu. Önceden yapılmış, yıkık dökük bir kumdan kale vardı parkın köşesinde. Ah, Destan da tıpkı o kumdan kale gibi değil miydi bu adamın karşısında? Yıkılmamak mümkün değildi. Kuşatılmamak elde değildi. Dik durabilmek söz konusu değildi. *Bak işte,* diye düşündü. *Yıkılmam sandım. Başka ihtimaller var sandım. Bu yüreği bir şekilde sarar, yapıştırır, tekrar kırılmasına müsaade etmem ve devam edebilirim sandım.*

Kumdan bir kaleydi Destan. Can'a bir sığınak olması hiçbir zaman mümkün olmamıştı. Bu, bardağın ilk damlası olduğu gibi bardağı taşıran son damlaydı da. Artık her şeyi kabullendiğini zannetmişti. Her ihtimali. Can'ın tekrar gitmesine şaşırmazdı. Tekrar kayıp bir ruha dönüşmesine, bir daha asla dönmemesine, ortalığı yakıp yıkmasına... Unuttuğu bir ihtimal vardı. Can'ın bir kez bile Destan'da iyileşememesine, ona bir türlü sığınamamasına hazır değildi.

Bir ihtimal daha var, o da ölmek mi dersin?

Yüreği bir kasırganın ortasında kalmış gibi, zihni bir savaşın ortasında kurşunlara tutuluyormuş gibi hissederek yutkundu. *Defne'nin bir suçu yok,* diye düşündü. *Onun bir suçu yok.*

Kumdandı işte... Bu adama bir sığınak olmak, bir ev olmak hiçbir zaman elinden gelmemişti.

"Can," dedi. "Can, sana bir şey söylemem gerek."

Bugüne dek bu adama hiç yalan söylemiş miydi?

Can'ın bakışlarının ağır ağır onu bulmasını seyretti. Bir gün batımı manzarasını izler gibi içi ferahlayarak, bir yandan da hüzünlenerek yüzüne baktı. Bir zamanlar tanıdığı o genç adamın üstünden kaç bahar geçmişti de bu yüz çizgileri böyle derinleşmiş, bu kaşlar böyle çatık kalmaya ant içmişti? O çizgileri, kaşını ve her gün düşmekten yorulmadığı uçurum gözlerini aklına kazımaya çalıştığını kendi de hiç fark etmeden, dolan mavi gözleriyle sonunda konuştu.

"Gideceğim ben," dedi titreyen sesiyle.

"Nereye?" diye sordu Can, gayriihtiyari. Sesi yorgun, biraz da tasasızdı.

Onun, markete ya da bir iki günlük yere gitmekten bahsetmediğini anlaması için Destan bir süre bekledi. Nihayetinde adamın gözlerine hayretle karışık, acı bir farkındalık yerleşince Destan, dakikalardır sağ gözünden akmak için çabalayan damlaya artık dur diyemedi.

"Bilmem," dedi. "Uzağa."

Can'a hiç yalan söylememişti. Belki susmuş, doğruları saklamıştı ama adama yalan söylediğini hiç hatırlamıyordu. Şimdi söyleyecekti. Gerçekleri konuşmaya ne hâli ne yüzü ne de cesareti vardı. Öyle ya, Destan'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı zaten.

"*Döndüm*, dedin. Bir geliş, bir insanın canını ancak bu kadar yakabilir. Çünkü ben sana dönemiyorum, Can. Çabalıyorum ama olmuyor. Seni seviyorum," dedi. Durdu. Yutkundu. Kendisi de bu itirafı beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Gitmeden önce, son bir kez bu gerçeğe sarılır gibi tekrarladı: "Seni seviyorum ve bu hiçbir şeyi telafi etmiyor. Sana dönemiyorum. Yanında olmak canımı çok yakıyor."

Can'ı en son ne zaman ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu bile. İşte bu yüzden, adamın iki gözünden birer damla yaş peş peşe aktığında, kalbi o iki damlada boğuluyor gibi hissetti. Sözlerini geri almak istedi, özür dilemek ve sonsuza dek yanında kalacağına yemin etmek. Ama buna gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Bu adam için yalnızca bir kumdan kale olduğunu biliyordu. Hiçbir şekilde bir merhem, bir deva, bir çare olamıyordu. Onda ancak yara olarak kalabiliyordu.

"Kalamıyorum yanında," diye tekrar etti bu yüzden. "Yanında kalsam da seni affedemiyorum. Gaddarlık bu. Gitmek istiyorum."

Ayağa kalkıp adamın önünde diz çöktü, onun gözyaşlarını başparmağıyla silerken kendi gözlerinden akan damlaların farkında değildi. Can'ın yüzünü avuçladı. Gülümsemeye çalıştı. Bir şekilde, en azından o vedasız gidişini affettiğini göstermek ister gibi, "Veda etmeden gitmek istemedim," dedi.

Can'ın ona *gitme,* diyeceğini düşünmemişti çünkü Can hiçbir zaman öyle bir adam olmamıştı. Ama Can, yüzündeki elleri tutup net bir ses tonuyla, öylesine kararlı ve hızlı bir şekilde, "Hiç gitme," dediğinde *bir hançer saplasaydılar kalbime daha iyiydi,* diye düşündü Destan.

Bunu kendime ben yapıyorum. Bunu ona ben yapıyorum.

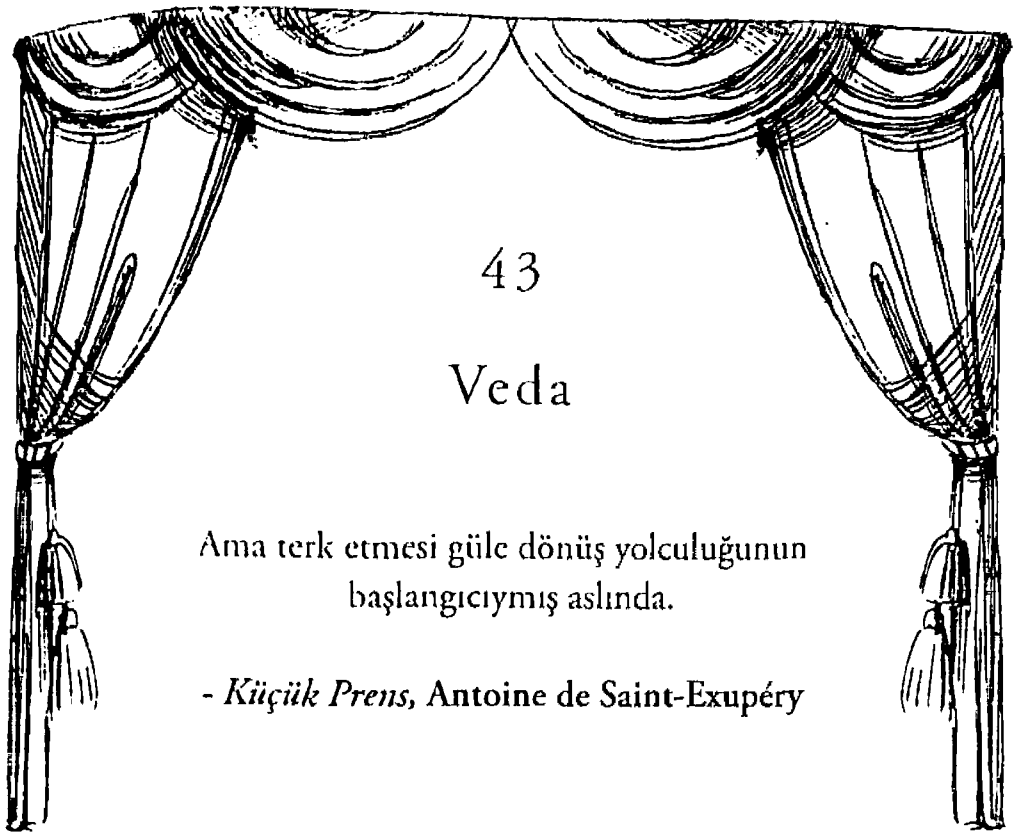
Biliyorum, biliyorum.

Ama ben artık suçlu aramıyorum. İyi olalım, yeter. Artık iyi olalım, yeter.

Dayanamadı, uzanıp bir öpücüğü uğruna bin dağı ateşe vereceği dudaklardan kısa, sert bir öpücük çaldı. "Bu araftan kurtulmak zorundayız. Seni azat ediyorum. Dönme bana artık. Çünkü ben sana dönemiyorum."

Adama son kez sarıldı, yanağını okşadı ve onu ardında bırakıp gitti.

Bu öyküyü bir salıncakta sonlandırıp gitti.

43

Veda

Ama terk etmesi güle dönüş yolculuğunun
başlangıcıymış aslında.

- *Küçük Prens,* **Antoine de Saint-Exupéry**

Can, turne için yola çıkacakları günün sabahı, Destan onları bırakıp gittiğinden beri içine yerleşen o boşluk hissiyle uyandı yine. Biri ciğerinin köşesini, yüreğinin odalarını oyuyordu sanki. Biri bir darbeli matkap yerleştirmişti göğüs kafesine, kemiklerini kırmaya çalışıyordu. Canı, fiziksel olarak acıyordu.

Yine de doğruldu. Kendisi yokken Destan'ın sahip çıktığı bu emanete şimdi ihanet edemezdi. Bu ekibi yine öylece bırakıp gidemezdi. Üstelik Mert söylemese de sorunlar olduğunu görebiliyordu. Önce o sorunları çözmeleri, sonra Ankara'dan gitmeleri gerekiyordu. Can'ın her şeyi yoluna koyması gerekiyordu. Elbette, Destan'ı bulması gerekiyordu. Aradan geçen onca bahara rağmen, Can kaybettiklerini bulma konusunda hâlâ iyi değildi ama bulamayacaksa dahi tüm ömrünü arayarak çürütmesi gerekiyordu.

Her şeyden önce annesine gitmesi ve veda etmesi gerekiyordu.

O sabah Destan yanında olsaydı, Can'ın bu duruşuyla gurur duyardı. Can'ın destek alabildiği tek şey buydu.

Eve yardımcılarından önce gitmek istedi. Annesi, henüz geceleri yalnız kalamayacak kadar düşkün durumda değildi. Bu yüzden, yardımcıları Esma sabah sekiz buçuk gibi gelirdi. Can

erkenden hazırlandı, evdekilere nereye gittiğine dair mesaj attı ve sabah soğuğunda dışarı çıkıp bir taksiye atladı.

Daha evin önünde durup taksiden indiği anda bir terslik olduğunu sezdiyse de hayatın ona bu kadarını da yapamayacağına inanarak, inanmak isteyerek bahçeden geçti, evin zilini çaldı. Annesi tarafından karşılanmayı özlediği için zile basmıştı ama onun kapıyı açmamasına alışıktı. Bazen duymazdı, bazen duyar ama açması gereken bir kapı olduğunu fark etmezdi.

Anahtarlarını cebinden çıkarıp eve girdi. Babası gittikten sonra apar topar taşındıkları bu ev, annesinin ailesine aitti. Duvarları, Can ile Gökçe'nin çocukluk fotoğraflarıyla ve Yaren Hanım'ın gençlik fotoğraflarıyla süslüydü. Mutfak boştu, salon sessizdi. Sonunda, annesinin uyuduğuna kanaat getirip odasına çıktı ama odanın boş olduğunu görünce elinin ayağının boşaldığını hissetti.

Neredeydi?

Evin her köşesine çılgınca baktıktan sonra kendini dışarı attı. Evet, annesi bazen kendini kaybederdi ama sokaklarda başıboş dolaşmaya çıkmazdı hiç. Zaten, Yaren Hanım dışarıya yıllardır hiç çıkmamıştı. Kalabalıktan, insanlardan ve caddelerden içgüdüsel bir şekilde korkardı.

Cadde boyunca bir o yana bir bu yana çılgınca üşüyerek bir süre koşturdu. Annesine seslendi ama onu bir türlü bulamadı. On beş dakikanın sonunda aklına gelen fikirle, hayatı boyunca hiç koşmadığı kadar hızlı koşarak eve döndü ve arka bahçeye gitti.

Evin köşesini dönüp annesini görünce içine çöken ani rahatlamayla derin bir nefes alıp öne eğildi, ellerini dizlerine yerleştirip birkaç derin nefes aldı. Alnında terle soluklandıktan sonra dudaklarında yarım bir gülümseme, sırtında incecik montu, öne doğru birkaç adım attı.

"Beni korkuttun..."

Ama sesi gitgide zayıfladı. Artık iyice cılızlaşmış bedeniyle annesi, Yaren Demir, bir zamanların güçlü kadını, göğüs gerdiği

şeyler toplanıp bir çuvala doldurulsa bin cennetle ödüllendirilecek olan bu kadın, eskiden çok sevdiği salıncakta kıvrılmış yatıyordu. Derin uykudaki bir bebek gibi.

Ama Can o mesafeden bile kadının nefes almadığını biliyordu.

Onun hareketsiz bedenini ve solmuş yüzünü fark ettiği anda aldığı derin, uzun, titrek nefes göğsüne hapsoldu ve hıçkırıklar peşi sıra boğazını tıkadı. Ayakta durmaya dayanamıyordu ama annesine erişememeyi de kaldıramıyordu, kalan son gücüyle birkaç adım atıp annesinin yanına gitti ve önünde diz çöktü.

Bir zamanlar Cevdet Bey'in hediye ettiği kırmızı yazma vardı başında. Özensizce bağlamıştı, yer yer ağarmış kahverengi saçları yazmanın kenarından yüzüne, salıncağın üstüne dökülüyordu. Yüzünde filmlerdeki gibi huzurlu bir ifade aradı ama bulamadı. Kadının yüzü dümdüzdü, gözleri kapalı, dudakları bembeyaz bir çizgi, kaşları gevşek iki yay.

Can, o güne dek öyle çok acının tadına bakmıştı ki artık bu dünyada onu korkutan hiçbir kayıp yok sanmıştı. Oysa henüz bir annenin yasını tutmamıştı. Hıçkırıkları şiddetlenirken, her an kendini kaybedebileceğini fark ederek Destan'ı aradı ama son günlerde artık aşina olduğu, operatörün Destan'a şu an ulaşamayacağını söyleyen sesini duydu. Başka kimseyi aramadan, aramak istemeden telefonu bir köşeye fırlattı ve Esma onu bulana dek, başı annesinin başının hemen yanında, bir sonsuzluğun içinde ağladı durdu.

Annesinin gittiği, gözyaşlarından önce alnındaki terden belliydi. Yaren Hanım kendinde olsaydı Can'ın terlemesine asla izin vermezdi. Velev ki verdi, alnını bir peçeteyle şefkatle kurulardı. Üstündeki mont çok inceydi, üstüne başka bir şey daha almasını sağlardı mutlaka. Saçı sakalı birbirine karışmıştı, onları düzeltmesini söylerdi. Destan'ı üzmemesini tembihlerdi. Onun gitmesine engel olmasını, ne pahasına olursa olsun onu durdurmasını söylerdi.

Can, annesinin ondan isteyeceği her şeyden haberdar ama annesizliğin verdiği güçsüzlükle yarımdı. O isteklerinden çok, çok uzaktaydı.

Ona güzel bir yaşam verememişti. Ona güzel bir yaşam vermesi gereken Can değildi ya, yine de bunun borcunu, boynunda bir ağırlık gibi ömrünün sonuna dek taşıyacaktı. Onu çok sevmişti ama hiç yanında kalamamıştı. Gökçe'yi koruyamamıştı. Hayatlarındaki hiçbir şeyi düzeltememişti.

Elbette bir gün annesinin bu enkazdan ölü çıkacağını biliyordu ama bunun şimdi yaşanıyor olması Can'ın ciğerini alıyor, yerine ateşler yakıyordu.

Annesini görmeye geldiği için bayram çocuğu gibi giyinmiş Can'ı ve kırmızı yazmalı annesini ilk bulan Esma'ydı. Ekibe haber veren de o olmalıydı. Can, Esma'nın onu gördüğü andan sonrasını doğru dürüst hatırlamıyordu. Herkesin geldiğini biliyordu. Onu yerden kaldıranın Mert olduğunu ve Mert'in kollarında uzun süre bir çocuk gibi hıçkırarak ağlayıp, "Anne," diye sayıkladığını biliyordu. Mert'in onu bir an bile bırakmadığını ve hiç ağlamadığını, onun dışındaki herkesin gözyaşı döktüğünü biliyordu. Ama olayların akışı hakkında pek bir fikri yoktu.

Gözünü açıp kapadığında cenaze namazındaydı. Tüm bunları kimin ayarladığını bile bilmiyordu ama kendini annesinin cenaze namazında, annesine hakkını helal ederken buldu. *Anneme hakkımı helal etmek mi?* Bu düşünce, içinde histerik bir gülme isteği uyandırıyordu. Kimse Yaren Hanım'a hakkını helal edemezdi. Tüm dünyanın Yaren Hanım'dan helallik istemesi gerekiyordu.

Bundan yıllar önce, küçücük bir çocukken katıldığı cenaze de işte böyle kapalı, siyah, uğursuz bir gündü. Kardeşini toprağa verdikleri gün esen rüzgârın uğultusunu bile çok net hatırlayabiliyorken bugün, annesi çekip gitmişken hiçbir şeyi fark edemiyordu. Daha sonra bugüne dair o kadar az şey hatırlayacaktı ki bazı detayları insanlardan dinleyip öğrenecekti. Kendi zihninde resmi olan birkaç anı kalacaktı yalnızca. Kırmızı bir yazma, bir salıncak, boş odalar ve caddeler. O kadar.

O gün yola çıkmadılar. Mert, tüm yılın turnesini iptal etmeyi planlıyordu, gerekçe olarak da zaten sorunlar olduğunu ve bu acının pençesinde bu sorunlarla uğraşmaya gerek olmadığını söylüyordu. Ömür'le Defne de ona program konusunda yardımcı olmaya çalışıyordu. Akşam çökeli çok olmuştu ve herkes salonda oturmuş, Mert ve Ömür'ün tartışmasını dinliyordu. Kimi halıyı izliyor, kimi pencereden dışarıyı izliyor ama evdeki herkes mutlaka uzaklara dalıyordu.

Güneş aniden, soluk alıp verir gibi rahat ve kolayca, "Destan'ı bulmamız lazım," dedi. Aynı anda Can merdivenden indi, Güneş'in söylediklerini duyduğunu göstermek için başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Yarın yola çıkalım. Turneyi iptal etmeyin."

Hepsi ayrı bir şekilde itiraz etmeye başlayınca Can sakince elini kaldırdı ve herkesin aniden susmasına neden oldu. "Şimdi turneyi iptal edersek sorunlar büyür."

"Evet ama..."

Mert'in konuşmasına izin vermedi. "Elma Şekeri'ni, Destan'sız oynayamazsın. Sorunlar muhtemelen Saçlarına Gelincikler'le ilgilidir." Bir an duraksadı, yutkundu. Çenesini kaldırdı güçlü görünmek için. Gözleri dolsa da umursamadı, Ömür'e döndü. "Kaçak'ı oynar mısın? O oyunu kabul etmeyecek hiçbir yer yok." Ömür'den cevap gelmeyince, beş yaşında düşmüş bir çocuğun titrekliğiyle çaresizce ekledi: "Destan'ı geri istiyorum. Daha da önemlisi, anneme veda etmek istiyorum."

Bu rica, Ömür için yeterli oldu.

Mert, Defne'ye nasıl veda edeceğini kafasında binlerce kez düşünmüştü. Aralarında ikisinden de uzak, hazin ama ikisi için de hem bariz bir şey varken hem de yokken bir veda etmeden gitmek olmazdı. Bu, Can'ın annesi vefat etmeden önceydi.

Şimdi, kimseye veda etmek istemiyordu. Onlara yardım etmek dışında odasından asla çıkmayan Defne'ye sarılıp kalmak istiyordu. Ne yazık ki bunu yapamıyordu. Ne Can'ı ne de diğerlerini böyle bırakabilirdi. Defne'yi yanına almak ihtimal dâhilinde bile değildi. Zaten Defne gelir miydi, o bile meçhuldü.

Gecenin dördünde, Defne'nin odasından çıkmadığı beş saatin ardından Mert daha fazla dayanamadı. Kadının uyumadığını, buna rağmen odasından çıkmadığını, aç ve susuz oturduğunu bir şekilde biliyordu. Veda etmek istemiyordu, konuşmak istemiyordu, sevmek istemiyordu. Yalnızca orada olmak, onunla kalmak istiyordu.

Odasının kapısına gidip kapıyı birkaç kez tıkladı. Küçük vuruşlardı bunlar. Defne uyuyorsa da uyansın istemiyordu.

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Mert çıldırdığına ve Defne'nin uyuduğuna kanaat getirdi. Ancak arkasını dönmek üzereyken içeriden kırık dökük bir ses duyuldu. "Mert?"

Bu, Mert'in kapıyı aralamasına yetti. Gel dememişti, belki gelmesini istememişti de. Ama Mert davet bekleyecek hâlde değildi. Aralık kapıdan kafasını uzattı, kadının yerde oturduğunu görünce kapıyı iyice araladı, içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Ama bir adım daha atmadı. Her an kovulmaktan korkar gibi kapının hemen önünde durdu.

Ağlıyordu. Birbirine karışmış saçlarını yine toplamış, saçları yine toplanmamak adına küçük bir isyan çıkarmıştı. Beyaz yüzünün her yanı ama en çok da gözleri kıpkırmızı ve şişti. Sırtını yatağa dayamış, ayaklarını uzatmış, halının üstünde oturuyor, küçük hıçkırıklarla gözyaşı döküyordu.

Mert, alakasız olduğunu bilse de aklına başka hiçbir şey gelmediği için, "Neden yerde oturuyorsun?" sordu.

Bu soru, Defne'nin yüzünü gülümsetse de gözyaşları akmaya devam etti. "Ağlarken rahatlatıcı buluyorum."

Mert, başka hiçbir şey söylemedi. Defne de sessizliğini koruyunca gitmesini istediğini varsaydı, eli kapının koluna gitti. Ama Defne onun gitmesine izin vermedi, eliyle yere pat pat vurup, yanına çağırdığını belli edercesine gözlerinin içine baktı.

Mert elini anında kapıdan çekti ve hızlı adımlarla ilerleyerek Defne'nin yanına oturdu.

Duymak istediği şeyin bu olmadığını bilmesine rağmen, "Sabah yola çıkıyoruz," dedi.

"Biliyorum," dedi Defne. Karşısındaki duvara bakmaya devam etti. Zaten nereye baktığının bir önemi yoktu, dünya onun için bulanık bir fanustan ibaretti. Gözleri böyle görmüyorken ve kulağı da işitmesi gereken hiçbir şeyi önemsemiyorken Mert'in sahiden de burada, yanında olduğunu fark etti. Yarın gidecekti ama önemli değildi. Önemliydi ama şimdilik önemini yitirebilirdi.

Başını, adamın göğsüne yasladı. "Gökçe'yle oyun oynarken ne zaman acıksak, bize reçelli ekmek yapardı," diye mırıldandı.

Bu, Mert'in içinde bir şeyleri kopardı. Bir kemanın yaylarını söker gibi, bir gök gürültüsünü duyar gibi kalbinin teklediğini canının yandığını hissetti. Sabahtan beri tek damla gözyaşı dökmemiş adam bu cümleyle ağlamaya başladı.

"Beni teselli etmeye geldin," dedi Defne. "Sen de ağlamaya başladın."

Mert, düşen iki damlayı başı dik bir şekilde silerken, "Ben seni teselli etmeye gelmedim," dedi. "Yanında olmaya geldim."

Defne güldü, ağlamanın etkisiyle sesi burnundan çıkıyordu. "Aylardır yanımdasınız zaten. Evin eski neşesini yerine getirdiniz."

"Eski neşesi mi?"

"Eskiden bu evde anneannemlerle birlikte yaşardık. Kuzenlerim de hep girip çıkardı, yakın otururlardı. Herkes büyüdü, emekli oldu, göçtü. Ben bir başıma kaldım..."

Mert, onun eve bir dolu insanı almak için hevesli oluşunu hep Can'a bağlamıştı. Oysa kadının sebebi ne kadar farklıydı. O, tüm kalabalığı istemişti, hepsini. Her birini.

"Benim kalabalık bir ailem olmadı..." dedi Mert, düşünceli bir sesle, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu. "Annemlerle de aram ergenliğimden sonra çok iyi olmadı. Böyle bir şeye hiç sahip olmamıştım."

"Ne?" dedi Defne, sahiden şaşkın bir sesle. "Senin, anne ve babasıyla aşırı yakın olan ve onlara her zaman kendini sevdirmeyi, takdir ettirmeyi bilen o insanlardan olduğunu zannetmiştim."

Mert yanaklarındaki gözyaşlarını sildi, dönüp Defne'nin gözlerine baktı. Kadın da ona bakıyordu. Buruk tebessümü aralarındaki yolları yakıp geçti. "Herkes öyle zannediyor. Oysa babam, bir oyunuma bile gelmemiştir."

Defne, Yaren Hanım için akıttığı gözyaşlarına, bin türlü başka gözyaşı karışırken ve yanaklarına yeni damlalar düşerken Mert'in kolunun altına girdi ve başını göğsüne bastırdı. "Ben hepsine geleceğim." Sessizlikte Mert'in neşesiz gülüşünü duydu. "Yuvamı yeniden şenlendirdiğiniz için teşekkür ederim..." dedi uykulu bir sesle.

"Bana yuva olduğun için teşekkür ederim," dedi Mert. Çoğul konuşması gerektiğini biliyordu ama yapamadı.

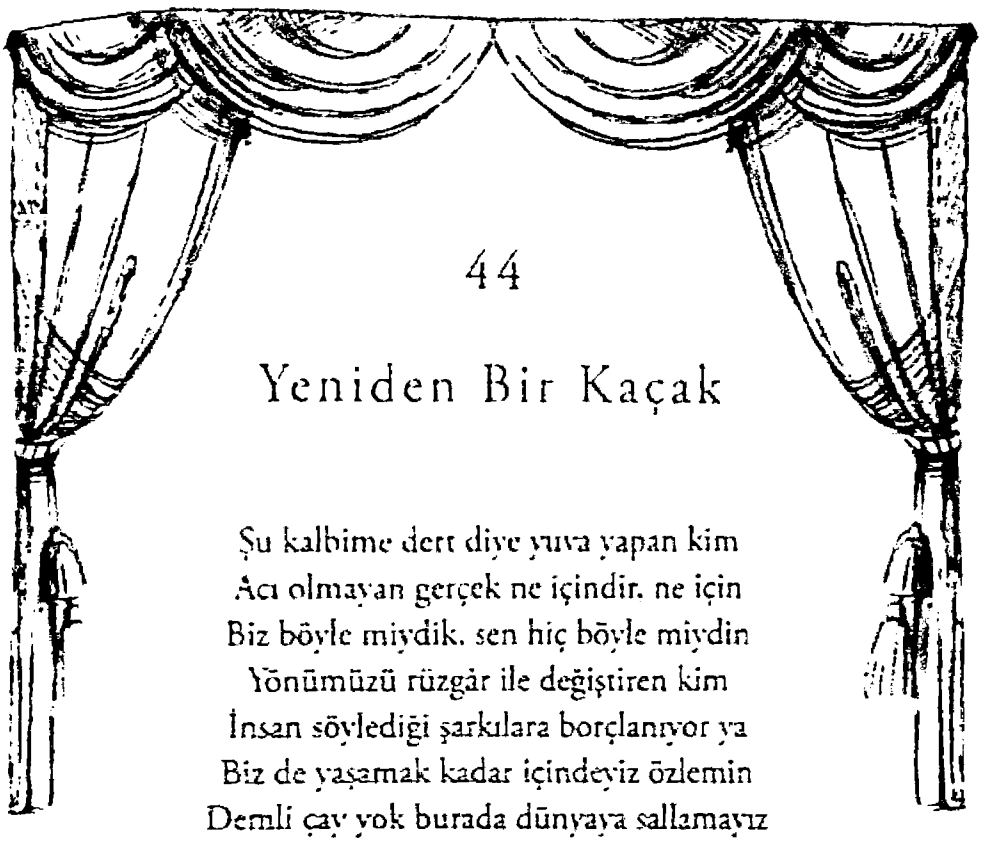
Sabaha karşı Defne, Yaren Hanım'ın onları izlemeye geldiği tek günü anlatmakta olan Mert'in göğsünde uyuyakaldı. Mert, onun uyuduğunu nefes alıp verişlerinden ve ağlama seslerinin kesilmesinden anladıysa da anlatmaya devam etti. Aklına gelen her detayı anlattı. Bu dağılmış ekibi nasıl toplayacağını bilmediğini fısıldadı. Bu hayatta bir şeyleri bilemediği zaman suratsız herifin teki olduğunu açıkladı. Kadının saçlarından bir öpücük çalıp ona nasıl döneceğini bilmediğini söyledi.

Sonra bir an sessiz kaldı. Derin bir nefes aldı. Defne'nin başını tutarak yerden kalktı ama hayatı boyunca hiçbir eylem bu kadar güç gerektirmemiş gibi yoruldu. Doğruluşunun her anında bir yıl yaşlandı ve gurbete bir adım yaklaştı.

Güneş doğarken kucaklayıp yatağa yatırdığı kadının üstünü örttü ve saçlarını düzeltti. Dayanamadı ve yanağını hafifçe öptü. "Hoşça kal," diye fısıldadı.

Defne hava kararırken uyandığında kendini hâlâ adamın göğsünde bulmak için kaç çöle düşer de sağ çıkardı?

Mert, o odadan çıkıp araya dağlar ve yollar koymak yerine Defne'nin yanına kıvrılıp günlerce uyumak için kaç dağı aşardı?

44

Yeniden Bir Kaçak

Şu kalbime dert diye yuva yapan kim
Acı olmayan gerçek ne içindir, ne için
Biz böyle miydik, sen hiç böyle miydin
Yönümüzü rüzgâr ile değiştiren kim
İnsan söylediği şarkılara borçlanıyor ya
Biz de yaşamak kadar içindeyiz özlemin
Demli çay yok burada dünyaya sallamayız
Ölüme karşı hepimiz birer çuvallamayız

- *Salıncaktan Düş*, Alper Gencer

Bursa'ya vardıklarında vakit öğleni çoktan geçiyordu. Bir otele yerleştikten sonra Mert hiç durmadan görüşmeleri yapmak için otelden çıktı. Yanına kimseyi almamak konusunda diretti. Can zaten kendinde değildi, Ömür'ün de diğerleriyle kalması daha iyi olurdu.

Güneş, Mert'in gelmesini beklerken odasında tek başına oturdu ve Destan burada olsaydı onunla aynı odada kalacaklarının bilincinde, yalnızlığı garipseyerek düşündü durdu. Destan'ı geri getirmek zorundaydılar. Bunun Can'la, Can'ın annesiyle ya da başka bir şeyle alakası yoktu üstelik. Destan, Çimen'e dönmek zorundaydı. Burası onun eviydi.

Ne yazık ki Güneş'in böyle bir gücü yoktu. Destan'ı, nereye gideceğini bilemeyecek kadar kısa süredir tanıyordu. Bu düşünce, canını daha da sıkıyordu. *Dönmek zorunda. Bir şekilde dönmek zorunda...*

Aklından geçen tek şey umutsuzca buyken kapının tıklatıldığını ve Güneş'in gel demesiyle açıldığını duydu. Ömür başını kapıdan uzatıp gülümsedi. "Geleyim mi?"

Güneş başıyla onaylayınca Ömür, kadının hemen yanına oturdu. Eli, kadının elini bulurken, "Neden buradasın?" diye sordu.

Güneş, başını kaldırıp adamın gözlerine baktı, kafası karışmıştı. "Nerede olmam gerekiyordu?"

"Can'ın yanında olursun diye düşünmüştüm."

Güneş acı acı güldü. "Benden kaçıyor. Benimle konuşmuyor."

Ömür, kadının elini güç verircesine sıkmaktan başka bir şey yapmadı.

"Destan'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Ömür başını iki yana salladı. "Giderken telefonunun kapalı olacağını, merak etmememi söyledi. Hiçbir yerden ulaşamıyorum. Gitmek, kaçmak Destan'ın huyu değildir. Nereye gitmiş olabileceğini bir türlü bulamıyorum."

Güneş cevap veremeden içeri Mert girdi. Yorgun ve perişan görünüyordu. Güneş, aylardır bu adamı hiç bu hâlde görmemişti.

Mert, Ömür'e odaklanıp, "Burada olacağını tahmin etmiştim," diye mırıldandı. Ömür'ü buradan çekip çıkarmak, onunla yalnız konuşmak istiyordu ama er ya da geç Güneş'in de her şeyi öğreneceğini biliyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldı, koltuğun hemen karşısındaki yatağın ucuna oturup yutkundu. "Kaçak'ı yılbaşından önceki hafta sonu sahnelememizi istiyorlar."

Bir an sessizlik olunca Güneş gülümseyerek, "Ama diğer oyunları halledemedin," diye mırıldandı. Mert başıyla onay verince Güneş sakin, derin bir nefes aldı.

Mert, "Şimdilik bunu düşünmeyelim. Senin çalışman gerek," derken Ömür'ün dizine vurdu hafifçe. "Önce, şu hafta sonunu atlatalım."

Hafta acımasız bir hızla geçti. Kimsenin tadı tuzu yoktu ama Can dışında herkes çalışıyordu. Can ise tüm haftayı odasında geçirdi, yemek yemeyi ve insanlarla iletişim kurmayı reddetti.

Adamı sonunda odasından çıkarabildiklerinde oyuna bir saat vardı. Oyunu salondan izlemek istediğini söylemiş, öndeki koltuklardan birine oturmuştu. Başı sandalyenin tepesinde, oyun başlayana dek uyuyacağını söylemiş ve gözlerini kapamıştı.

Uyumadığını herkes biliyordu.

Güneş, kapının önündeki afişe bakarken Mert hemen yanında duruyordu.

Kadın, kırık dökük sesiyle, "Bu yazıyı hiç fark etmemiştim," diye mırıldandı.

Afişin ortasında Kaçak'ın sahnelerinden birinin fotoğrafı vardı. Ömür, umutsuz gözlerle yukarı bakıyordu. En üstte oyunun adı yazıyordu. Güneş ise oyunun hemen altındaki minik yazıyı kastediyordu.

Yaren Demir için.

Mert gülümsedi. "Destan'ın yazdığı versiyonu, Yaren Hanım'a adanmıştı. İpek bozmak istemediğini söyledi."

Güneş, hikâyenin başını zaten biliyordu. Ama Mert, "Destan'ın gerçekleri yazdığını biliyorsun, değil mi?" diye sorduğunda Güneş, Kaçak'ı ve bildiklerini ancak birleştirebildi. İçine derin, ani bir nefes çekip şokla Mert'e döndü.

"Yani..."

"Aynen öyle," diye mırıldandı Mert. Sesi kederli ve durgundu. Sonra yürümeye başlayıp, "Hadi," dedi. "Sahne arkasına geçelim."

Can, öldürseler bu oyunu izleyeceğini düşünmezdi ama annesine başka nasıl veda edebilirdi, bilmiyordu. Onun, çok sevdiği o adamın öyküsünü en azından bir yerlerden izlediğini ummaktan başka bir çaresi yoktu. Hem ayrıca, bu oyunu oynarlarsa Destan'ın döneceğine emindi. Bunu asla kaçırmazdı.

Oysa Destan yoktu. Can koltuğuna yerleşmiş, giren çıkan herkese dikkat kesilmişti. Yoktu. Gelmemişti. Gelseydi de oyunu koltuklardan izlemezdi ya zaten, bir umuttur tüttürmüştü işte Can.

Destan'ın ona hiç görünmeden, en arkadaki koltuklardan birine yerleşmeyi başardığını bilseydi çıldırırdı. Destan, sıralarca önünde oturan adamın birkaç gün önce annesini kaybettiğini bilse kendini kaybederdi.

Kimse çıldırmadı, kimse kendini kaybetmedi ve oyun başladı.

Can, babasını hapisteyken bir kez bile görmemişti. Aldığı tüm çağrıları reddetmiş, annesinin ricalarını geri çevirmişti. Midesini bulandıran o adamın yüzünü görmek bir yana, ona çıkan yolları yürümeye karar vermek ağırdı her şeyden önce. Bu yüzdendir ki daha sahneyi gördüğü ilk anda küçük bir çocuk gibi gözyaşı dökmeye başladı.

Ömür sahnenin ortasındaydı, etrafı demir parmaklıklarla çevriliydi. Seyirciler adamı ancak belli açılardan görebiliyordu. Sahnenin tam ortasında, eski püskü kıyafetlerle, başını öne eğmiş, oturuyordu. Arkasındaki dekora silüetler çizilmişti, adam sahnede yapayalnızdı.

Ömür ağzını açtı.

Cevdet Bey konuşmaya başladı.

"Bu duvarların arasında benimle kaç kişi var, önemli değil. Yapayalnızım. Kimsenin hissedemeyeceği kadar ıssızım."

Bu, tek kişilik bir oyundu. Cevdet Bey konuşuyor, anlamsız cümleler sarf ediyor, bir ayaklanıyor, bir oturuyordu. Oradan oraya yürüyor, bağırıyor, fısıldıyordu. Bazen öne geliyor, parmaklıkların arasından, deli gözlerle insanlara bakıyordu.

"O gün çok içtim, biliyor musunuz?" derken yine aniden ayaklanıp öne geldi Ömür. Parmaklıkların arasından tam karşıya baktı. "Hâlbuki ben içmezdim doğru düzgün. O yüzden kaybettim kendimi. Belki alkolik olsaydım kaldırırdı vücudum onca içkiyi. İyi biriydim ben."

Cevdet Bey bir zamanlar iyi biriydi gerçekten. Can, babasının kucağına oturup maç izlediği zamanları hayal meyal hatırlayabiliyordu. Gökçe ve babasıyla birlikte dondurma yemeye gittiği günleri biliyordu.

"Sonra işlerim battı. Doğru düzgün hatırlamıyorum bile. İçkiliydim."

Seyirciler, Ömür'ün sahnede kendini kaybedip, ağlamaya başlamasını izlerken Can'ın gözleri hiçbir şeyi görmüyordu.

Mart, 2006

Gökçe ve Defne parka gitmiş, Can'a da onlara katılması için ısrar etmişlerdi ama Can arkadaşlarıylaydı. Onlara katılamamış ama evde küçük bir pizza partisi yapabileceklerini söylemişti.

Can, konuşmalarından üç saat sonra, sözleştikleri gibi elinde pizzalarla evine çıkan sokağın başından döndü ve sokağı ondan önce adımlayan adamdan habersiz bir şekilde eve yürüdü. Pizzaların sıcaklığı elini hafifçe yakıyor, yemekleri soğumasın diye hızlı adımlarla ilerliyordu.

İçinde bir sıkıntı olması gerekirdi ama keyifliydi, mutluydu. Karnı iyice acıkmıştı. Yorulmuştu, bir an önce oturup pizzasını yemek ve kızlarla konuşmak istiyordu. Belki bir film izlerlerdi.

Bahçenin ortasında oturan babasını gördüğünde, düşündüğü her şey bir duman olup havaya karıştı. Bahçenin ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu, sarhoş olduğu iki yana dengesizce sallanmasından belliydi. Ağlıyordu.

"Oysa ne kadar güzeldi benim kızım, siz bilmezsiniz. İlk kez kucağıma aldığımda avuçlarıma cenneti bırakmışlar gibi hissetmiştim. Ona nasıl kıydım? ONA NASIL KIYDIM?"

Evin kapısı ardına kadar açıktı. Defne salonun girişindeydi, beti benzi atmıştı. Bu hâliyle bir hayalete benziyordu.

Can koştu, salona bir türlü ulaşamıyordu sanki. Bir kara deliğin üstünde koşar gibi hissederek, bir sonsuzluğu aştı. Defne'yi

geçip salona girdi ve girdiği o salondan, ömrü boyunca bir daha hiç çıkamadı. Gökçe yan dönmüş yatıyor, başından kan akıyordu. Halı sırılsıklamdı, zemin kan gölüydü.

"Gözlerimi çok severdi. Oysa gözlerimi ona vermiştim, o da yemyeşil bakardı. O yine de benim gözlerimi severdi."

Can, üstünün başının bulandığı kanı umursamadan, Gökçe'yi kucaklayıp koltuğa oturdu, kızı dizine yatırdı. Başını okşadı, alnına bir öpücük kondurdu. *Nereye...*

Gitme, ne olur. Ne olur, gitme.

Biz iki kardeşiz.

Birlikte yürüyecektik, beni sensiz bırakma.

"Şişeyi kafasında kırdım. Kana bulandı ortalık. Ceza değil bu duvarlar. Ceza değil hiçbir şey. Yeterli değil hiçbir şey."

Defne'nin ağlayarak kendisine sarıldığını hissedebiliyordu ama toparlanamıyordu. Can'ın elinin altında Gökçe'nin nabzı atmıyordu. Ne demek atmıyordu? Bu kalp ne demek atmıyordu?

"Yaren'le nasıl da âşıktık birbirimize... Nasıl güzel bir yuvamız vardı. Bir şeyler mahvolacaksa ağır ağır mahvolur zannediyorsunuz ama hayır. Her şey birden mahvoluyor, kısa süren şiddetli bir deprem gibi."

Sevdiği adamın katil oluşuna dayanmak zorunda kalan bir kadın... Sevdasını, kızıyla birlikte toprağın altına uğurlayan bir kadın.

Yaren Hanım hayatı boyunca Cevdet Bey'in yasını tutmuştu. Öldükten sonra değil, hayır. Sevdiği adam hapse düştükten sonra, her gün bu sevdanın yasını tutmuştu.

Sahnede, oyuna devam eden Ömür, Can'a baktı. Can bir an buna şaşırdı ama Cevdet sahiden de yeşil gözlerini doğrudan Can'a dikti. *"Gitmeden seni son kez görmek istemiştim."*

Diğerleri kimden bahsettiğini bilmiyor.

"Bir kez olsun af dilemek istemiştim."

Belki de annemden bahsettiğini sanıyorlar.

"Hiç gelmedin."

Nasıl gelebilirdim?

Unutamadığı günün anısı, Can'ın her bir yanını sararken

Ömür sırtını ağır ağır döndü izleyiciye. Bir sandalye aldı sahnenin yanından. Kalın bir ip. Can, olacakları zaten biliyordu. Yalnız, duyacaklarından haberi yoktu.

Cevdet sandalyeye çıktı, ipi görünmeyen bir yere astı.

"Ben dönüştüğüm adamı kaldıramıyorum. Gitmeden önce yanağından öpüyor, bir gece yarısı üstünü örtüyorum."

Sahne karardı.

Bu oyun, bir intihar mektubuydu.

45

Şair

Ah... Mucizeler, kaderi değiştirmez.
Ve aşk, insana ıstırabını gizleme gücü verir.

- *Ruhi Mücerret,* Murat Menteş

Can dışında herkes, Mert'in odasında toplanmıştı. Odadaki sessizlik, savaşın yeni bittiği bir meydanını andırıyordu. Kimi, ölü hissediyordu; kimi, yaralı. Kimse konuşmuyor, konuşmaya güç bulamıyordu. Herkes Can'ı bekliyordu.

Ömür sahneden indikten sonra tebrikleri es geçmiş, Destan'ı seyircilerin arasında gördüğünü hızlıca söyledikten sonra üstünü bile değiştirmeden kendini sokağa atmıştı. Kadının telefonu hâlâ kapalıydı, kimsenin elinden sokaklarda koşturmaktan daha iyisi gelmemişti. Herkes bir noktada pes edip dönmüştü, Ömür bile... Can dışında.

Sonunda o da pes ettiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Adam çöküк omuzlarla ve birkaç saat öncesine kıyasla on yıl yaşlanmış yüzüyle geri döndü, kapıyı açıp ağır hareketlerle yürüdü ve tek boş yere, Yağmur'un yanına oturdu.

"Yok," dedi kısaca. Yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Destan hayatı boyunca bir kez bile insanlardan kaçmamıştı. Can, bu kadının istediğinde saklanmakta usta olduğunu nereden bilebilirdi?

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Mert boğazını temizledi, oradaki kimsenin daha önce duymadığı kadar boğuk bir sesle, "Artık bir plan yapmamız gerek," dedi.

Oysa Mert plan yapmak istemiyordu. Bu yolda her daim yanında yürümüş o kadını geri istiyordu. Onu birkaç dakikayla kaçırmış olmaktan nefret ediyordu. Yine de kendini topladı, kimse bir yorumda bulunmayınca, "Sanırım şimdilik oynayabileceğimiz tek oyun, Kaçak. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bu esnada ben de sorunu çözmeye çalışacağım."

Onun bu yorumu, Güneş'in yüzünü eğerek buruşturmasına neden oldu çünkü hemen yanında oturan ve elini sımsıkı tutan adamın ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Hayır, *biliyordu.* Ömür onu yanıltmadı ve birkaç saniye içinde, "Ben bu oyunu tekrar oynamayı kaldırabileceğimi sanmıyorum," dedi. Sahnede dahi olsa, o adama dönüşmeyi zaten sevmiyordu. En çok da bunu Can'ın karşısında yapmış olmaktan nefret etmişti.

Her saniyesinden nefret etmişti.

Mert derin, uzun bir iç çekti, kaşlarını çatıp düşünmeye başladı. Can, onun düşüncelerini bölerek öne eğildi. "Bence," dedi yorgun bir sesle. "Bence annem burada olsaydı, Destan'ı bulmam gerektiğini söylerdi. Onu hiç tanımadı ama Gökçe de aynısını söylerdi. Destan'ın, Çimen'den daha önemli olduğunu söylerdi. Onsuz mutlu olamayacağımı söylerdi."

"Yani sen de gideceksin," dedi İpek. Soru sorar gibi değil, bir gerçeği dillendirir gibi. Uzun zamandır farkında olduğu bir gerçeği.

Mert, gerçek mutluluğu barındırmayan bir gülüş kondurdu yüzüne. "Yani, Çimen'i yine arkanda bırakıyorsun."

"Destan'sız Çimen olmayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Ben olur demedim. Ama burada da sorunlar var. Yine bu sorunları bana bırakıp gidiyorsun."

Sesi dargın, kederli ama suale geçit vermeyecek şekilde keskindi. Can'dan kalmasını rica etmiyordu, Can'dan hiçbir şey istemiyordu. Tekerrür eden bir tarihi öğreniyordu. Başını kaldırıp Can'ın gözlerinin içine baktı, adam da kararlı gözlerle Mert'e bakıyordu.

Mert derin bir nefes alıp yutkundu. Sorunlarla boğuşan kişi olmaktan çok yorgundu. Hep arkada bırakılan kişi olmaktan çok yorgundu. Sürekli kendisinden vermekten ve hiç alamamaktan yorgundu. Cephede bir başına kalmaktan yorgundu, ölüyordu.

Hayatı boyunca kurduğu en zor cümlenin bu olduğuna inanarak, "Sen gidersen," diye mırıldandı, "Ben de durmam."

Can hayretle adama bakakaldı ama kararından vazgeçemeyeceğini gösterircesine ellerini iki yana açtı. Onu ve bu insanları bir kere daha bırakmayı kendi de istemiyordu ama bu, diğeriyle kıyaslanamazdı. Şimdi gitmek zorundaydı. Gitmek ve yüreğinin diğer yarısını geri getirmek zorundaydı.

Mert bunu biliyordu bilmesine ama bir kez daha arkada kalmayı kaldıramayacağını da biliyordu. Dağılmak için yanıp tutuşan bu insanları, tek başına bir arada tutmaya çalışmaktan ötürü yorgundu. Bir kere de bir başkası ona yardım etsin istiyordu ama bir türlü bir yardım eli ulaşmıyordu. *Buraya gelmek için Ankara'yı bıraktım,* diye düşündü. Bir şehri değil, bir insanı bıraktığının farkındaydı.

Kırgın bir kalple başını iki yana salladı, sonra ağır hareketlerle odadan çıktı.

Bu, beraberinde yeni bir sessizliği getirdi.

Can, kimse bir şey demeyince en sonunda, "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Ama Destan'ı bulmam gerek. Sonrasında burayı da toparlamaya çalışacağım." Herkesin gözlerine tek tek baktı.

Ona cesaret verircesine gülümseyen tek kişi Güneş'ti.

"Yani, anladığım kadarıyla şimdi işsiziz," dedi Yağmur.

İpek kollarını bağlayıp arkasına yaslandı. "Bu süreçte iş tekliflerini değerlendiririm," diye mırıldandı. İpek'in şimdi bile bir sürü teklif aldığını bilen Can, ona gülümsemekle yetindi.

Ömür, sabahtan beri ağzını açmayan adama döndü. "Anıl?"

Anıl bir rüyadan uyanır gibi Ömür'e döndü. "Mert'in ne yapacağımızı söylemesine çok alışmışım. Bilmiyorum. Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı?" Bir süre bekledi, kimseden ses çıkmayınca omuz silkti. "Sanırım İstanbul'a döner, iş ararım."

"Tamam öyleyse..." dedi Ömür, yorgun bir şekilde. "Destan'dan haber alırsanız bize yazın. Ya da arayın. Tüm bunları... Hepsini halledeceğiz." Son cümleyi söylerken Can'a kararlı gözlerle baktı. Ardından odada olmaya daha fazla katlanamıyormuş gibi ayaklandı ve Güneş'e döndü.

"Dolaşalım mı biraz?"

Güneş, başını sallayarak adamı onayladı ve onun peşi sıra odadan çıktı ama kapıyı kapamadan önce Can'a, bir koltukta öylece oturan ve halıya bakan fakat her nasılsa bu sıradan duruşla bile bir enkaza benzeyen adama bakmaktan kendini alamadı.

Hiç bilmediği sokaklarda yürürken, Çimen'in kapısına ilk kez girdiği o günü anımsamadan edemedi. Eskiden o günü düşündüğünde, Yağız'ı yanında bariz bir şekilde hissederdi ve asıl düşlediği Yağız olurdu. Şimdi o günü düşünürken gözünün önüne yalnızca ev ve diğer insanlar geliyordu.

Destan, şen şakrak hâliyle ona kapıyı açıyordu. Karmakarışık kolyeleri boynundan aşağı dökülüyor, bir kısmı askılı tişörtünün içinde kayboluyordu. Askılı tişörtün üstüne giydiği mavi, önü açık gömleği ve altında kotuyla salaş ama inanılmaz güzel görünüyordu. Neşeyle gülüyor, Güneş'i kırk yıldır tanır gibi içeri buyur ediyordu.

Mert konuşuyor, açıklıyordu. O zamanlar sanki daha az heybetliydi ama yine de tekli koltuktaki bedeni büyük duruyordu. Mavi gözleri ciddiyetle parlıyor, Güneş'in gözlerine kendini hiç sakınmadan bakıyordu.

Ömür'ü bir türlü hatırlayamıyordu.

Sokak lambalarıyla aydınlanan soğuk sokaklarda Ömür'le birlikte yürürken bugünün bir veda olduğunu biliyordu ama kabullenemiyordu. Tüm bunların bir veda olduğunu hissettirmiyordu ama yarın sabah uyanıp prova almayacaklardı. Can gidecekti,

Güneş ona engel olamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu adamı. Engel olmak istediğinden de emin değildi. Mert kızgındı, onunla konuşsa belki bir şeyler değişebilirdi ama onu burada tutabilse bile Mert'in elinde iki eksik oyuncu varken -ki Ömür de sayılırsa bu sayı üçtü- adamın da büyük mucizeler ortaya çıkarabileceğinden emin değildi.

Sonuçta, Güneş de diğerleri gibi ne yapacağını bilemiyordu.

Ömür dakikalardır konuşmuyordu. Ama Güneş onun ne söyleyeceğini biliyordu. Yanında yürüyen adamla aralarında var olan güllerden ve bahçelerden, işte böyle ilk kez emin oluyordu. Onun yanında iyi hissettiğini, mutlu olduğunu, onunla vakit geçirmek istediğini zaten inkâr edemezdi ama yüreğine girip çıkan bu hislere, dalgalara ve rüzgârlara şimdiye dek bir isim koduramamıştı. Oysa şimdi, bu adam yanında ritmik adımlarla yürümekten başka hiçbir şey yapmazken, dönüp de kadına bir bakış dahi atmazken Güneş derin bir nefes alıyor ve Ömür'ün ne düşündüğünü, ne düşlediğini ve ne planladığını anlayabiliyordu.

Anlaşıldığını hissettiği kadar anladığını da hissediyordu ve bu his, etrafını bir büyü gibi kuşatıyor, onu sarıp sarmalıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Sen de gitmek istiyorsun, değil mi?"

Onun havaya karışan mırıltısı, Ömür'ün de derin bir nefes almasına neden oldu. *Gitmek istemiyordu.* Doğru cümle bu değildi. "Destan'ı bulmamız gerek," dedi. "Ve biliyorum, saçma ama ben Can'ın bunu başarabileceğine inanmıyorum. Destan, Can'ın onu bulabileceğine inandığı bir yerde saklanmış olamaz."

Güneş, anladığını göstermek için başını sallayıp gülümsemeye çalıştı. "Aramaya nereden başlayacaksın?"

"Ailesinin İzmir'de bir yazlığı var. Can orayı bilmez çünkü Destan'ın ailesiyle hiç tanışmadı. Destan da birlikte oldukları süreçte yazlığa hiç gitmedi. Sanırım, ilk şansımı orada deneyeceğim. İzmir'i sever..."

Ömür'ün sesi azalarak soldu. Bir karar vermiş gibi aniden durdu. Kaldırımın ortasında, sessizliğe ve geceye göğüs gererek Güneş'in iki elini birden tuttu. "Benimle gelmek ister misin?"

Güneş, kısa bir an için Ömür'le Destan'ı aradıkları o ihtimalin içinde yaşadı ve bu düşü sahiden yaşamışçasına mutlu oldu. Belki maksatları gezmek ve yolların tadını çıkarmak değildi ama birlikte uzun bir yola çıkabilir, kendileri ve bulmaları gereken kadın dışındaki dünyayı unutabilirlerdi. Bir araba bulurlardı ya da uçağa binerlerdi. Güneş, Ömür'ün yan koltuğunda uyuyakalırdı. Kısa molalar verirlerdi ve şu hüzünlü günlerin arasında birkaç küçük kahkaha atarlardı.

Her şey nasıl da kolay olurdu öyle.

Yeşil, berrak bir gölü andıran gözlere bakıp burukça gülümsedi. Önce bunu söylemesi gerektiğini düşünerek ve biraz da göğüs kafesini zorlayan kalbinin isteğini yerine getirmek için can atarak, "Seni seviyorum," dedi.

Sorduğu soru için cevap bekleyen Ömür'ün yüzünde oluşan hayret ifadesi Güneş'i güldürdü. Genç kadının kıkırtısı geceye karıştı. Elini uzatıp adamın yanağına şefkatle dokundu. "Seni gerçekten seviyorum ama gelmeyeceğim."

Gelmemek bu değildir, demek istedi Ömür. *Bu gelmektir Güneş, varmaktır bu. Öğretmediler mi sana?* Tutulmuş dilini çözmeyi başaramadığı için konuşamadı, yutkunup gözlerini bir an için kadından çekti ve başını sağa çevirip sokağa bakarken kendine engel olamadan güldü. Güneş'i görmezse aklını başına toplayabileceğini sanmıştı, elbette yanılmıştı.

Onun sessizliği sürünce Güneş elini çekti, derin bir nefes aldı. "Biliyorsun, bu ekibin başına buyruk davrananları biz değiliz. Senin, Destan'ı bulman gerekiyor, benimse... Bence İstanbul'da olmam gerekiyor. Mert, İstanbul'a dönecektir. Birinin onu yumuşatması gerek. Bir de..."

Onun bu duraksayışı, Ömür'ün gözlerini yeniden ona çevirmesine neden oldu. Güneş, söylemekle söylememek arasında gitti geldi, sonunda omuzlarını umursamazca silkip söylemeye karar verdi. "Birinin İrem'in yanında olması gerek, Ömür. Sen de gidiyorsan, ben kesinlikle İstanbul'a dönüyorum." Ömür'ün

araya girmesinden korkarak hiç ara vermeden açıklamaya çalıştı: "İstemezsen anlarım, tabii. Ama hem Destan'ın gidişi hem de Çimen'in içinde olduğu durum, İrem'i etkileyecektir. Sürekli Dünya'nın kafesinde zaten, yanında olmam zor olmayacaktır. Bizden birisiyle birlikte olursa kendini daha iyi hisseder."

Ömür, kadının daha fazla konuşmasına izin vermedi, Güneş'i kendine çekip kollarıyla sardı. "Sen..."

Güneş'in şefkatli kollarını sırtında hissedince devam edemedi. Güneş gülerek, "Ben değil, sen. Senin bana bir seyahat borcun var artık," dedi.

Ömür gülerek geri çekildi, kadının dudaklarından ufak bir öpücük çaldı. "Benim sana bir seyahat, bir Çimen, bir şiir, bir şarkı, bir bahçe ve mutlu bir de hayat borcum olsun, Güneş."

"Yine şair gibi konuşmaya başladın."

Ömür'ün kaşları havalandı. "Şair gibi mi?"

Güneş hafifçe gülümsedi. Bir zamanlar duyduklarını tekrarlayarak, "İlk görüşte aşka inanmam..." dedi. "Ama *ikincisi için hiçbir fikrim yok,* diye geçirdim içimden. Seninle dans etmek istedim. Seninle gülmek istedim. Seni beklemek istedim. Sana gelmek istedim."

Ömür'ün bakakalan gözleri, Güneş'in bir kez daha neşeyle gülmesine neden oldu. "Bunu unutacağımı düşünmemiştin, herhalde."

Elbette düşünmemişti ama bunu ezberden yeniden söyleyebileceğini de sanmazdı. Ciddileşerek boğazını temizledi. "Seni İstanbul'a gönderiyor olmaktan hoşlanmıyorum yine de."

Ömür'ün aklındakinin Yağız olduğunu biliyordu. Parmaklarını, Ömür'ün parmaklarına kenetledi. "Döndüğünde burada olacağım."

"Hemen döneceğim. Sana bir de *Ömür* borçlandım."

"Sen *Ömür* borcunu öde de," derken kollarını adamın beline doladı Güneş. Başını adamın göğsüne yasladı, bir süre bunu yapamayacağını bilerek kollarının arasındaki heybetli bedeni sıkı sıkı sardı. "Gerisine bakarız."

"Özlersin sen şimdi, gitmeden bir kez daha şair gibi konuşayım mı?"

Bu, Güneş'in başını kaldırıp Ömür'e bakmasına neden oldu. Ama kollarını çekmedi, ona yakın durarak başını kaldırdı ve adamın gözlerinin içine beklentiyle baktı. Bal rengi gözlerini ağır ağır kırpıştırıyor, dudaklarını birbirine bastırmış, hafifçe gülümsüyordu.

Ömür, tüm yaşananlara ve söylenenlere rağmen kadını bir kez bile bu şekilde öpmeye yeltenmemişti. Bugüne dek sabretmişti çünkü onun hazır olup olmadığını, eskiyi unutup unutmadığını ve aralarındaki bu şeyden ne kadar emin olduğunu bir türlü kestirememişti. Oysa şimdi, ayrılık yakınken ve onu bir daha ne zaman göreceğinden emin değilken onu öpmediği her gün ve her gece yitip gitmiş gibi hissediyordu. Uzandı, gecenin ıssızlığındaki bir sokak lambasının altında onu uzun uzun ve tadını çıkararak öptü. Tadını zihnine kazımak için öptü, dönüş yolunu bulabilmek için öptü. Bir söz vermek için öptü, hasret kalplerini kuşattığında bu gecenin anısını koynuna alıp öyle uyusun diye öptü.

Geri çekildiğinde Güneş parlak gözleriyle ona bakıyor, gülümsüyordu. Bu şirin görüntü, Ömür'ü gülümsetti. İlhamı, kollarını ona sarmış bakıyordu, nasıl şair gibi konuşmazdı?

"Seni çok seviyorum ve bu bir yardım çağrısıdır. Neyse ki duydun da yetiştin."

46

Rüzgârlar da Çiçek Taşır

"Çünkü," dedi Tristran, "Her âşık; kalben bir deli, zihninden de ozandır."

- *Yıldız Tozu,* Nail Gaiman

Miraç, daha önce İrem'i hiç ağlarken görmemişti. Doğrusu, kızın yüzünü herhangi bir duygu ifadesini özgürce barındırırken dahi görmemişti. Şimdiyse kız gözlerinin önünde hıçkırarak ağlıyordu ve Miraç bir korkuluk gibi öylece durmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Sabahın erken saatleriydi. Dünya kafeyi açtıktan beş dakika sonra İrem içeri koşar adım girmiş, çantasını bir kenara atıp Ömür'den duyduklarını anlattıktan sonra bir köşeye oturmuş ve ağlamaya başlamıştı. Dünya bir süre kızı teselli etmeye çalışmışsa da sonunda bunun kendi boyunu aştığını fark edip Ekin'e mesaj atmıştı.

Sonuç olarak, şimdi buradaydılar; İrem koltukta oturmuş ağladıkça ağlıyor, arada bir kendi kendine anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu. Dünya, kızı telkin etmeye çalışıyor, bir türlü başarılı olamıyordu. Ekin, arkadaşının hemen yanına oturmuş, İrem'e sımsıkı sarılmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Dünya'ya, "Uğraşma," dedi. "Belli ki ağlaması lazım... İyi gelecektir."

Dünya *bu kadar ağlamak kimseye yaramaz,* demek istediyse de çenesini tuttu. Elindeki suyu İrem'e uzattı. "En azından bir yudum su iç."

"Destan... Kayıp!" Bir süre hıçkırdıktan sonra sakinleşmeye çalışıp derin bir nefes aldı. "Çimen diye bir şey artık yok. Su mu? Su mu içeyim?" Sesi tiz ve isyan doluydu.

Dünya, garsonun aşağıdan seslenmesiyle Miraç'ın önünden geçip hızlı adımlarla aşağı inerken Miraç derin, uzun bir nefes aldı. Bu görüntüye dayanamıyordu. Ama İrem'i sakinleştirmek için ne yapabileceğini de bilmiyordu ve bu çaresizlik, içinde bir duvara yumruk atma isteği uyandırıyordu.

"Ekin, bize biraz müsaade eder misin?"

Ne yapacağını bildiğinden değildi. İrem'e iyi geleceğini düşünecek kadar kibirli olduğundan da değildi. Ama bir şeyler yapmak istediğine emindi.

Ekin başını sallayıp merdivenden indi. Miraç, tutulmuş gibi hissettiği bedenini zorlayarak hareket etti ve Ekin'in az önce oturduğu yere oturup elini İrem'in eline götürdü. Kızın gözyaşları dinene dek sessizce, yalnızca elini okşayarak bekledi. Sonunda hıçkırıkları ve gözyaşları dindiğinde Miraç, kızın bu gözyaşlarıyla hâlâ nasıl boğulmadıklarına şaşırarak, "Ne olmuş?" diye sordu.

"Telefonda uzun uzun anlatmadı," dedi İrem, burnundan gelen sesiyle. "Ama dağılmışlar. Destan da ortalıkta yokmuş. Gitmiş... Nereye, bilmiyorlar. Ömür, onu bulmaya çalışacakmış. Can da öyle. Ama bulamazlar."

"O nedenmiş?"

"Bulunmak istemeyen birini nasıl bulursun ki?"

Miraç başını salladı. "Arayarak, elbette. O saklanıyorsa diğerleri de arıyor."

"Sorun saklanması değil. Neden aradıklarını da anlamıyorum. Destan normalde böyle şeyler yapmaz. Yapıyorsa belli ki ihtiyacı var. Umarım bulamazlar da biraz kafasını dinler. Sorun, iplerin Destan'ın gitmesine neden olacak kadar gerilmiş olması. Kim bilir yine neler oldu. Mert de çıldırmış, normalde herkesi toparlamadan arkasını dönüp gitmez. Ne oluyor anlamıyorum."

"Hepsinin bir açıklaması olduğuna eminim. Düzelecektir. Düzelmese de bu insanların hepsi senin hayatında olmaya devam edecek. Abin, Destan ya da Can... Hiçbiri Çimen'den ibaret değil. Eminim yaşadıkları başka şeyler, başka başka sorunları vardır. Belki de şu an ihtiyaçları olan budur. Onlara iyi gelecek şeyi yapmalarını istemez misin?"

İrem geldiğinden beri hiç yapmadığı bir şeyi yapıp başını kaldırdı ve Miraç'ın şefkat dolu gözlerine baktı. Anlayışla parlıyorlardı. "Ya iyi gelmezse?"

"İyi gelen her neyse onu yapmanın bir yolunu bulacaklardır."

İrem, ciğerlerinde hapsettiğinin farkında olmadığı havayı uzun bir solukta verdi, "Sanırım haklısın," dedi. "Teşekkür ederim."

Miraç gülümsedi ve yapabileceği en iyi şeyi yapıp İrem'e sarıldı.

Belki de bazı insanların iyileştirici gücü vardı.

Güneş'in toparlanması, ilk şoku üzerinden atması, İrem'i avutup her şeyi halledeceklerini söylemesi ve tüm bu olanlar için bir çare aramaya başlaması neredeyse bir hafta sürdü. 31 Aralık sabahı uyandığında Dünya'yla birlikte kafeye gitti ve yılbaşı süsleriyle donattıkları kafenin bir köşesinde kahvesini içerken artık gerçekten bir şeyler yapması gerektiğini düşünmeye başladı.

Tek sorun, bunun ne olduğunu bilmiyor oluşuydu.

Diğer köşedeki küçük masada bir çift oturuyor, Güneş'in ne olduğunu bilmediği, merak da etmediği bir konu hakkında gülüşüyorlardı. Bu görüntü, Ömür'ü daha da çok özlemesine neden oluyordu.

Bugünlerde sık sık yaptığı gibi telefonunu kontrol etti ve mesaj geldiğini görerek gülümsedi. Ne yazık ki mesajın içeriği gülüşünü söndürdü.

Burada da yok, yazmıştı Ömür.

Şimdi nereye?

Bilmiyorum.

Onun yazdığı bu tek kelime, Güneş'in yüzünü buruşturmasına neden oldu. Geçen her gün, Ömür'ün Destan'ı bulabileceğine olan inancı tükeniyordu. Can da şimdiye dek başarılı olamamıştı. Her nereye saklandıysa, en yakını olan iki kişinin bile aklına gelmeyen bir yer seçmiş olmalıydı.

Belki de Destan'ı rahat bıraklıydılar. Hem Can hem Ömür, sürekli Destan'ın böyle şeyler yapmadığını söylemiyorlar mıydı? Belki bir süre kafasını dinleyecek ve kendi kendine ortaya çıkacaktı.

Kadının döndüğünü ve Çimen'in artık var olmadığını hayal bile edemiyordu. Kim ne derse desin, Destan bir gün dönecek ve gözleri Çimen'i arayacaktı, bunu biliyordu Güneş. Ve kimse bu konuda hiçbir şey yapmıyordu.

Sıkkın bir nefes verdiği sırada gözü kafeden içeri giren adama takılıp kaldı. Mert, bir haftadır ortalıkta görünmeyen ve kimsenin telefonlarına çıkmayan Mert, kapıdaydı. Sarı saçlarının üstüne bir bere geçirmişti. Yüzü soğuktan kıpkırmızı, ciddi bir ifadeyle kafeye göz atıyordu. Güneş'i görünce aradığını bulmuş gibi duraksadı ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"En azından biriniz kendiniz gibi davranın," diye elinde olmadan alıngan bir sesle mırıldandı Güneş. "Neden çıkmıyorsun telefonlarıma?"

"Düşünmeye ihtiyacım vardı," dedi Mert. Sahiden de öyleydi. Ne gidebiliyordu ne de kalabiliyordu. Bir an durup düşünmeli, sonra hareket etmeliydi.

"Ne düşündün peki?"

"Doğrusunu istersen, düşünemedim."

Yapmayı istediği tek bir şey vardı, gitmek istediği tek bir yer ve ulaşmak istediği tek biri. Bunun dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Bugün bu yüzden buradaydı, artık yapamadığı bir şey uğruna savaşmaktan vazgeçiyordu. Teslim oluyordu.

"Haber vermeye geldim. Gidiyorum ben."

Güneş, "Nereye?" diye sorarken bile nereye olduğunu biliyordu. Nitekim Mert cevap vermek yerine ona bakmaya devam etti ve Güneş, başını anlayışla salladı.

Bir an duraksasa da aniden gelen bir isyanla, "Mert," dedi. "Bari sen yapma."

Mert, onun bu cümlesi üzerine gülümsedi. "Bir arada durmak için çabalamayan insanları bir arada tutmak için tek başıma savaşmaktan yoruldum. Biraz dinlenmek istiyorum, bari sen bunu çok görme bana."

Haklıydı. Haklıydı haklı olmasına ama o böyle yaparsa her şey nasıl düzelecekti? Sahiden dağıldıklarını ve bunun bir geri dönüşü olmadığını kabul edemiyordu.

Mert, bu sessizlikten faydalandı. Buruk tebessümü, kafeyi biraz olsun aydınlattı. "Bana bir hikâye borcun vardı. Ne istersem anlatacaktın."

Güneş'in gözleri doldu. Veda eder gibi konuşuyor olmasından nefret ediyordu. "Ne istersen," dedi, burnunu hafifçe çekti.

"Bana Defne'yle ilgili bir şeyler anlat," diye mırıldandı adam. Gözlerini masaya sabitlemişti. "Cesarete ihtiyacım var."

Güneş'in tam da buna uygun bir öyküsü olması ne garipti. "Bir gün, mutfakta oturuyorduk," dedi hiç beklemeden. "Siz neredeydiniz, hatırlamıyorum. Sen muhtemelen çalışıyorsundur. Ama Defne bize çay koyuyordu... Ben de ona, senin çok çalıştığından yakınıyordum. Buna bir çözüm bulmamız gerektiğinden..."

Mert'in gözleri Güneş'i buldu. Parlayan gözleri ve çarpan yüreği, Defne'nin cevabını bekledi. Onun bu beklenti dolu bir çocuğu andıran hâli, Güneş'i gülümsetti. "Bana, *onu anlıyorum,* dedi. *Hayatının büyük çoğunluğunda her şeyi kendi başına halletmiş, buna mecbur kalmış insanlar böyle olurlar. Bir kere ipleri eline alırlar, sonra bırakmak istediklerinde o ipleri verecek kimseleri olmaz. Bu sefer de kanla ve nefretle o ipe tutunmak zorunda kalırlar. İpi bıraktıklarında yitip gidecek şeylerden korkarlar. Diğer insanların tepkisinden korkarlar. Kaybetmekten çok korkarlar.* Onun da böyle olup olmadığını sordum. Bana yalnızca gülümsedi ve çayımı önüme bıraktı."

Mert gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Defne'yle aralarında, var olduğu söylenemeyen ama olmadığı da iddia edilemeyen bir şey vardı. O şey, hasretle harmanlanarak büyümüştü. Anne babasının yanına dönemediği, yurt dışındaki kardeşlerinde arayamadığı teselliyi, bir gece otel odasında, gözünde canlanan Defne'nin yüzünde nasıl da bulmuştu. O olsaydı, Mert'i anlardı. Bunca insanın sorumluluğunu üzerinde hissetmek ne demek, bilirdi. Her şeyi biliyormuşsun ve halledebilirmişsin gibi davranmak zorunda kalmak ne demek, bilirdi o. Anlardı. Sarılırdı, sarıp sarmalardı.

Güneş, uzanıp Mert'e sarıldı ve sırtına birkaç kez vurdu. Ağlamamak için direnen, boğuk bir sesle, "Defne'ye selam söyle," diye mırıldandı.

Mert geldiği gibi sessiz sedasız ama kararlı adımlarla çıkıp gitti.

Güneş, İstanbul'a gelirken onu göreceğini elbette biliyordu ancak Yağız'ın, onu bulmak için kendi ayağıyla kafeye dek geleceğini de hiç düşünmemişti. Her şeyden önce, Dünya sürekli kafedeydi. Bundan çekinmesi gerekirdi.

Belli ki çekinmemişti.

O, her zamanki dik duruşu ve sessiz adımlarıyla kafenin kapısından içeri girdiğinde Güneş'in sırtı kapıya dönüktü, gelenin kim olduğunu Dünya'nın yüz ifadesindeki değişimden anladı. Adam bir anda başını kaldırmış, kaşlarını çatmış ve kapıya doğru hamle yapmıştı. Yüzü tehlikeli bir şekilde kasılmıştı.

Dünya'nın kolunu tutup ona engel olduktan sonra kapıya döndü, karşısındaki adama bir süre öylece baktı. Mavi gözleri, Güneş'in üstündeydi; elleri kahverengi montunun cebinde, hareketsiz bekliyor, sanki her an kovulacağını biliyordu.

Güneş bir adım öne çıktı, "Sorun yok, Dünya," diye mırıldandı. *Ben de Yağız'ı bekliyordum,* demedi. *Ben çağırmadan geldiği için memnun oldum,* demedi. Yalnızca sorun olmadığına dair

abisine güvence verdi ve montunu giydikten sonra Yağız'la birlikte dışarı attı kendini.

Hava soğuktu ama yılbaşı olmasına rağmen kar yağmıyordu. Adamın yanında yürürken atkısını boynuna doladı, derin bir nefes aldı. Bunu yapmak zorundaydı, bunu yapabilecek gücü vardı. Çimen için savaşacak ondan başka kimse kalmamıştı.

Lisedeyken hep gittikleri bir kafeden içeri girip birer kahve söylediler. O eski mekânın yerinde başka bir kafe vardı şimdi, dekorasyonu çok farklıydı ama Güneş etrafında ne olduğunu çok da önemsemiyordu. Tek isteği bu konuşmayı yapmak ve bitirmekti. Bir zamanlar oturduğu yerde oturup da karşısındaki adama karşı bir parça özlem kırıntısı dahi hissetmezken, karnından göğüs kafesine doğru yükselen başka bir özlem hissiyle ne yapacağını bilemedi. Hislerin böyle değişebilmesi ne garipti. Buradan çıkar çıkmaz Ömür'ü arayacaktı.

Kahveleri geldiğinde oldukça kısa ve net bir şekilde, "Ne yaptın?" diye sordu.

Yağız'ın bu işte parmağının olduğunu anlamamak için sahiden kör olmak gerekirdi. Bunu neden yaptığını anlayamıyordu, ne yaptığından da emin değildi ama bir şeyler yaptığı kesindi.

"Seni görmeye neden geldiğimi hiç merak etmiyor musun?"

"İnanır mısın," dedi Güneş, garip bir öfkeyle. "Etmiyorum. Ne yaptın?"

Yağız bıkkınca iç çekti, elini saçlarından geçirip öne eğildi. "Mert'e seni bırakmalarını, yoksa işi bırakacağımı söyledim. Seni bırakmadı. Muhtemelen sana bunu söylemedi bile. Ben de işleri biraz zorlaştırması için babamla konuştum. Sözü dinlenir, biliyorsun."

Yağız'ın tamamen sıradan bir şey söylüyormuş gibi acımasızca dillendirdiği açıklamadan midesi bulanan Güneş, sakin kalmaya çalışarak bir nefes aldı. *Benim yüzümden. Hepsi benim yüzümden.*

Bunu zaten tahmin ediyordu. Yine de, "Erdem amca böyle bir şey yapmaz," dedi.

"Senin, beni düğünde terk ettiğini düşünüyor."

Güneş, öfkeli biri olduğunu hiç düşünmemişti ama önündeki kahveyi adamın suratına fırlatıp, acılar içinde kıvranmasına neden olmamak için kendini güçlükle tutarken artık bundan o kadar da emin değildi.

"Neden, Yağız? Neden? Her şeyi bitirelim dedin, hiç zorluk çıkarmadan bitirdim. Ne istiyorsun?"

"Ayrılmamız bir hataydı. Seni geri istiyorum. Seni seviyorum. Biliyorsun. Bir kere bile beni dinlemedin ama bunları elbette biliyorsun. Beni affedersin diye sana Çimen'i getirdim ama senin o hayata bağlanıp beni unutabileceğini hiç düşünmemiştim."

Güneş'in bildiği tek şey, Yağız'ın onu sevmediğiydi. Bir zamanlar sevmiş olabilirdi ama ona bunları söyleten ve yaptıran his sevgi olamazdı. Güneş sevginin nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Neden ayrıldık öyleyse? Beni neden bıraktığını söyle."

"Bunu duymak isteyeceğini düşünmüyorum."

"Ben de düşünmüyordum. Bu yüzden sana bir kere bile sormadım ama söyler misin, Yağız, ne oldu da beni bıraktın ve şimdi ne oldu da şimdi beni geri istiyorsun?"

"Bunu duymayı isteyeceğini gerçekten düşünmüyorum, Güneş. Önümüze baksak olmaz mı?"

Güneş makul bir insan gibi davranıp sakin kalmaya çalıştı ve ona asla birlikte önlerine bakmayacaklarını, bir daha yüzünü bile görmek istemediğini söylemek yerine, cevabı beklercesine bakmaya devam etti. Bu, Yağız'ın inadını kırmaya yetti.

Güneş, cevabın acıtacağını düşünmüştü ama bu kadar değil.

Böyle değil.

"Düğünden birkaç gün önce seni aldattım."

Güneş hiç hareket etmeden, en ufak bir tepki dahi veremeden bakakalınca Yağız sıkıntılı bir sesle açıklamaya çalıştı. "Çok stresliydim. Nasıl olduğunu ben de anlamadım, sonradan pişman oldum. Ama bunu sana evlenirken yapamayacağımı düşündüm. Bilmeye hakkın vardı ama söyleyemedim de... Ne yapacağımı bilemedim."

Güneş tek kelime edemedi. Hâlâ onu sevdiğini iddia eden bu adama hiçbir karşılık veremedi. Yağız'ın darbelerinin bittiğine inanarak, arkasına yaslanıp kollarını bağladı ve aklını toplamaya çalıştı ama belli ki Yağız'ın mermileri tükenmemişti.

"Ömür görmüştü bizi. Sana söylememiş."

Söylemesi gerekir miydi? Güneş, Ömür'ün bunu söylemesini ister miydi? Bilmiyordu, yine de Yağız'ın bu cümlesi, bir öncekilerden çok daha büyük bir sele neden oldu Güneş'in içinde. *Ömür biliyordu. Yağız'ın aldattığını biliyordu. Mert'i tehdit ettiğini de biliyor olmalıydı. Tüm bunların sebebinin Güneş olduğunu bir şekilde biliyor olmalıydı.*

Gözleri dolsa da ağlamadı, yüzünü ovuşturup gözyaşlarıyla savaştı ve titrek, boğuk sesiyle net bir şekilde konuştu: "Sana dönmeyeceğim. Seni sevmiyorum. Yaşattığın tüm güzel şeyler için teşekkür ederim. Beni bir akşam tiyatroya götürdüğün ve üzgünken veya içime kapanıkken beni bir şekilde güldürdüğün için de... Beni dönüştürdüğün insan için teşekkür ederim ama seni affedemem. Affetmeyeceğim. Ne olur, bırak artık beni."

Yağız cevap vermedi. Güneş, derin bir nefes alarak, "Erdem amcayla da konuş. Her ne yapıyorsa bıraksın yapmayı. Bizimle hiçbir ilgisi olmayan insanların hayatını mahvediyorsun," dedi.

"O insanlar yüzünden bana dönmüyorsun."

"Evimdeki küçük odamda sonsuza dek tek başıma yaşlanacak olsam da sana dönmezdim, Yağız. Bu acıları affedemezdim. Babanla konuş."

"Konuşmayacağım."

Güneş o esnada yanında Can'ı istedi. Can yanında olsaydı, şimdiye dek bu adamı çoktan bir yumrukla yere sererdi. Bu cümleleri Güneş'in duymasına izin vermezdi. Güneş, Can'ın yanında olmasını deli gibi istedi. Ona sarılıp uzun uzun ağlayabilmeyi diledi ama Can aniden, mucizevi bir şekilde yanında belirmedi.

Elbette Güneş, her durumdan arkadaşları sayesinde kurtulamayacağının farkındaydı. Zaten yeterince şey yapmışlardı. Koca bir grubu dağıtmışlardı. Bu yüzden, ayağa kalktı. Çantasını koluna takıp, hâlâ oturan Yağız'a küçümser bir bakış attı.

"Beni bırak artık. Bitti."

Kafeden çıkıp gitti.

Sokaklar boyu yürüdü.

Caddeler boyu düşündü.

Aklını toplamaya çalıştı, ağlamamaya çalıştı. Ağlamamak tüm gücünü yiyip bitirse de bunu başardı ama sonunda yorulup bir kaldırım köşesine çöktü.

Üstünde garip bir sakinlik vardı, şokun getirdiği anormal bir sakinlik. Herhangi bir şeye tepki verebilecek gibi hissetmiyordu. Çimen'in son kalesiydi, savaşıp herkesi kurtarabileceğini düşünmüştü ama artık bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Yağız'a elbette dönmeyecekti, adam da ikna olacak gibi görünmüyordu.

Başını dizlerine gömüp birkaç derin nefes aldı. Bir yolu olmak zorundaydı ama böyle bir çıkmaz sokakla ömründe karşılaşmamıştı.

Mert, Ankara'ya vardığında hava kararmıştı. Doğrusu, eve vardığında hiç beklemeden içeri girip Defne'ye sarılmayı hayal etmişti ama şimdi burada, kapının hemen önündeyken aklı başına gelmiş gibiydi. Defne evde olmayabilirdi, bir kutlamaya katılmış olabilirdi, evde başkasıyla birlikte olabilirdi... Yüzlerce ihtimal olabilirdi. Ama Mert, içlerinde var olan küçücük bir ihtimalin gerçekleşme umuduyla buraya kadar gelmiş, genç bir delikanlı gibi kadının kapısına dikilmişti.

Destan haklı olmalıydı.

Çıldırmıştı.

Öylece ne kadar durduğunu bilmeden kapının önünde bekledi de bekledi. Sonunda, elini kaldırıp kapıya vuracağı sırada arkasından gelen şaşkın sesi duydu.

"Mert?"

Defne'nin sesiyle birlikte hızla arkasını döndü. Kadın birkaç adım ötesinde duruyordu. Kızıl saçları düzenli dalgalarla omzuna dökülüyordu, bu kısacık sürede kolayca uzamışlardı. Gözleri şaşkınlıkla parlıyordu, bordo rujun süslediği biçimli dudakları açık kalmıştı. Eli omzundaki çantasındaydı, her zamankine benzer iş kıyafetleri üzerindeydi. Siyah, dar bir etek giymiş; üstüne ipekten, krem rengi zarif bir gömlek geçirmişti. İnci küpeleri gecenin karanlığında parıldıyordu.

Çok güzeldi.

Mantıksız olduğunu bile bile, "Neredeydin?" diye sordu Mert. Sanki hiç gitmemiş, yan kapıda oturuyormuş da komşuluğa gelip kapıda kalmış gibi sordu. Defne işten bu kadar geç saatlerde çıkmazdı, üstelik bugün yılbaşıydı.

Defne, onun bu garipliğini görmezden gelerek, "Bir eğitim vardı," diye açıkladı. "Peki sen nereden çıktın?"

Can, kadına haber vermemişti demek. Açıklaması gereken tüm olayları düşündü Mert; gidenleri ve geri gelmeyenleri, kendi gidişini ve daha bir sürü şeyi. Bunu elbette yapacaktı, Defne'ye borçluydu ama hepsinden önce yapmak istediği başka bir şey vardı.

Hızlı adımlarla aralarındaki mesafeyi kapatıp kadını kucakladı. Onun ellerini boynunda hissedince gülümsedi. "Umarım yeni kiracılar bulmamışsındır."

Defne neşeyle güldü. "Hayır ama kiraya zam yapmayı planlıyordum."

Mert güldü, geri çekilip Defne'nin gözlerine baktı. "Birden kapında bittiğim için özür dilerim."

Defne, "İçeri geçelim de öyle konuşalım," dedikten sonra Mert'in önüne geçip evin kapısını açtı ve adamı içeri aldı.

Ev, Mert'in bıraktığı gibiydi. Tek bir farkla, her şey onlar gelmeden önceki gibi fazla düzenliydi; Destan'ın sırtına alıp katlamadan bıraktığı battaniye köşedeki yerine tekrar konmuş, dağınık yastıklar düzeltilmiş, sehpanın üstündeki dağınık kitaplar bir araya toplanmıştı.

"Evde yemek yok, aç mısın?" diye sordu Defne. Cevap gelmeyince mutfağa ilerledi, makarna için ocağa su koydu. "Üstümü değiştirip geliyorum," diye mırıldandı ve eteğinin izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla yukarı çıkıp odasına kapandı.

Mert buradaydı.

Biri bu gerçeği bir dövme gibi Defne'nin beyninin kıvrımlarına işliyordu sanki.

Mert buradaydı.

Bir şey mi olmuştu? Sırf Defne, yılbaşında burada kalmasını istedi diye Mert günübirlik mi gelmişti?

Neden geldiği ne kadar önemliydi ki?

Mert buradaydı.

Hızlı hareketlerle rahat bir tayt ve tişört giydi, makyajını temizledi, saçlarını topladı ve lenslerini çıkarıp gözlüklerini taktı.

Aşağı inerken ona sorması gerekip gerekmediğini düşündü ama sormamaya karar verdi. Anlatmak istediği zaman anlatırdı zaten. Sakin olduğunu umduğu adımlarla mutfağa geçti ve Mert'i mutfak masasında oturmuş, onu beklerken buldu. Makarnaları çoktan suya atmıştı.

"Evde bir yılbaşı ağacı göremiyorum."

Onun bu tespitiyle gülümsedi Defne. "Tek başıma süslemekten hoşlanmıyorum. İstersen gece yarısına dek süsleriz."

Mert onaylarcasına başını salladı. "Neden geldiğimi anlatacağım ama... İstersen gidebilirim, Defne. Neye güvenerek geldiğimi ben bile bilmiyorum. Bekleyeceğini hiç söylemedin. Ben de döneceğimi hiçbir zaman söylemedim. Söz vermeyi bırak, sanırım *sana aşığım* bile demedim aslında. Senin de öyle hissettiğine neye dayanarak güvendiğimi inan bana ben de bilmiyorum. Ama git dersen giderim."

Sana aşığım bile demedim.

"Çünkü bana âşık değildin," derken gülümsedi Defne. Adamın ne cevap vereceğini içten içe bilse de söyledi.

"Hasret ve yalnızlık, o süreci biraz hızlandırmış olabilir."

Bu cevap, Defne'nin başını eğip kendi kendine gülmesine neden oldu. Evet, bu hissi biliyordu. Bu hissi yaşıyordu, içinde taşıyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde kendini adamın kollarına bırakmak, yanağını sonsuza dek okşamak, her neden böyle yıkıldıysa ve yorgun görünüyorsa başını okşayarak teselli etmek istiyordu.

"Yokluğunuzun yedinci günü bahçe duvarına gözlerimi dikmiş, senin yanımda olmanı dilerken telefonumu çıkarıp sözlükten aşkın anlamına bakmak zorunda kaldım," dedi Defne. Sesi ciddiydi. "*Bir kimseye ya da bir şeye karşı duyulan aşırı sevgi ve bağlılık duygusu*, diyordu. Ben de bu anlamın hislerimi karşıladığını düşündüm. Nitekim şu an neler olduğunu bilmiyor olmama rağmen seni bir bebek gibi teselli etmek isteyişimi de başka bir şey açıklamaz diye düşünüyorum."

Mert şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken Defne güldü, o gülünce Mert de güldü. Defne, bu itirafı sanki her gün yapıyorlarmış gibi adama arkasını döndü ve makarna sosunu hazırlamaya başladı.

"Öyleyse ben makarnayı ayarlayayım, sen de kilerden ağacı getir. Sonra da ağacı süsleriz, sen de neler olduğunu anlatırsın bana."

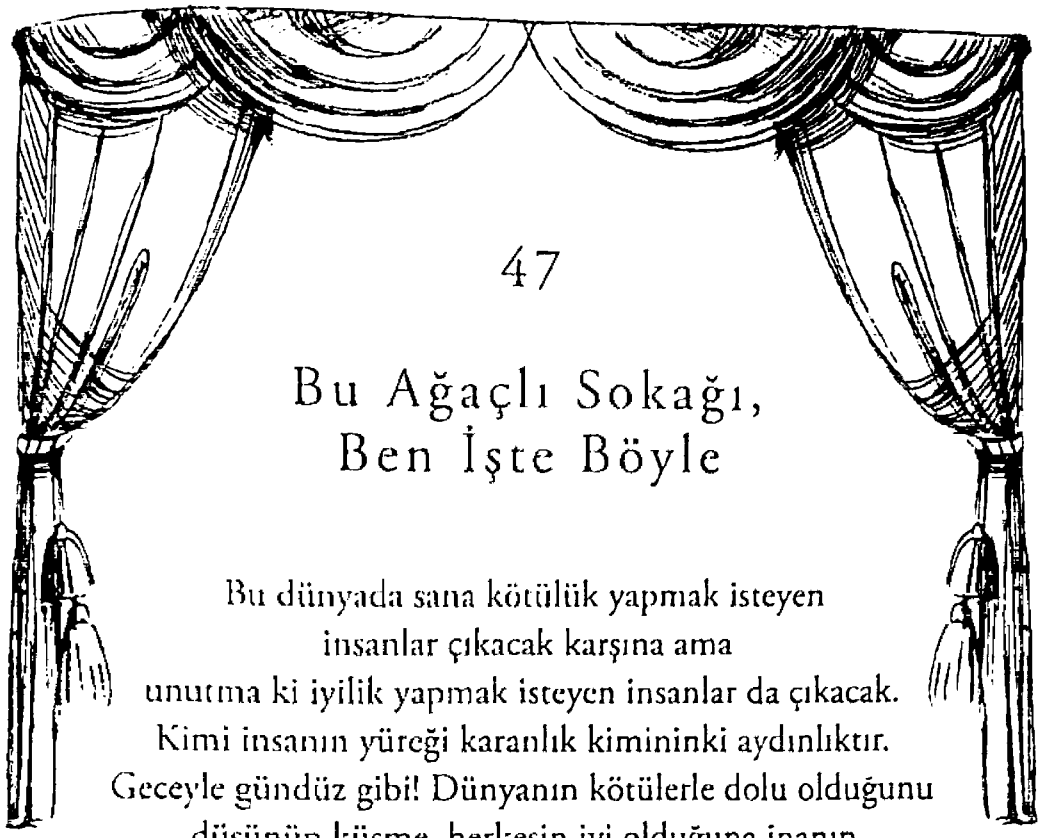
"Sonra da beni bir bebek gibi teselli edersin."

Defne, yapmacık bir şekilde gülerek sinirlenmiş gibi yapsa da arkası dönük olduğu için görülmeyeceğini bilmenin getirdiği öz güvenle gülmeye devam etti.

Birkaç saat önce, yalnız bir yılbaşı planlıyordu.

Şimdiyse gece yarısını kutladıktan sonra başını adamın kucağına bırakıp uyuyakalabilirdi.

Kötü şeyler olduğunu hissedebiliyordu ama Mert'i hangi rüzgârlar getirdiyse Defne hepsine çılgınca ve bencilce minnettardı.

47

Bu Ağaçlı Sokağı, Ben İşte Böyle

Bu dünyada sana kötülük yapmak isteyen
insanlar çıkacak karşına ama
unutma ki iyilik yapmak isteyen insanlar da çıkacak.
Kimi insanın yüreği karanlık kimininki aydınlıktır.
Geceyle gündüz gibi! Dünyanın kötülerle dolu olduğunu
düşünüp küsme, herkesin iyi olduğuna inanıp
hayal kırıklığına uğrama!

- *Serenad,* Zülfü Livaneli

Can, dünyanın sonuna geldiğinde yılbaşının üstünden bir hafta daha geçmişti.

Burası dünyanın sonu olmalıydı.

Oturduğu yer bir uçurumun kıyısıydı. Sert bir rüzgâr esiyordu. Öyle ki biraz daha sert esse tehlikeli bir şekilde oturan Can'ı aşağı savurabilirdi. Hava buz gibiydi ama Can üşüdüğünü hissetmiyordu. Yılbaşı geçmişti ve Destan yoktu. Onu bulabileceğini düşündüğü son yerde de yoktu.

En sonunda, onu son gördüğü yerde olabileceğini umarak Bursa'ya dönmüştü. Destan'ın halası orada yaşıyordu, Can'ın aklına bu kadar uzun süre düşünmeden gelmemişti. Hem Bursa'da olmasaydı, Kaçak'ı oynadıklarını o kadar kolay duyamaz, oyuna öyle kısa sürede gelemezdi.

Ama burada da yoktu. Belki şehrin kuytu bir köşesinde olabilirdi ama Can'ın bakmayı akıl edebildiği hiçbir yerde yoktu.

Ve bu, dünyanın sonu gibi hissettiriyordu çünkü Can buradan sonra nereye gideceğini bilmiyordu.

Manzara güzel olmasına rağmen Can o güzellikleri seçemiyordu. Hiçbir şeyi göremiyordu. Kulakları uğulduyordu. Bu çıkmazdan nasıl çıkacağını çözemiyordu.

Mantıklı bir rotası yoktu, Destan'ın gidebileceği yerler listesi de tükenmişti. Onun yokluğunda bu renksiz ve hareketsiz görünen dünyayı istemiyordu. İçinde büyüyüp, yüzünü gözünü saracakmış gibi hissettiren özleme teslim olmak, Destan sahiden dönmeyecekse o özlemin içinde boğulup yok olmak istiyordu.

Ona yardım edebilecek kimse var mıydı?

Küstürmediği, yalnız bırakmadığı, sırtını dönmediği biri var mıydı?

Elbette biri vardı.

Yaralarına deva olmaya çalışacağını bildiği için günlerdir kaçtığı, telefonlarına çıkmadığı, görmezden geldiği biri kalmıştı.

Ayaklanıp uçurumun kenarından geri çekildi ve son gücünü, ona çıkan yollara sarf etmeye karar verdi.

Güneş, kafenin en sevdiği köşesini kısa zamanda bulmuştu. Tek sorun, bu köşenin İrem'in de favorisi olmasıydı. Neyse ki buna alışmaları kısa sürmüştü. Artık ne İrem ders çalışırken karşısında oturan Güneş'in varlığını fark ediyordu ne de Güneş kitabını okurken İrem'in kaleminin çıkardığı sesleri duyuyordu.

Ama o gün İrem kararlı bir sesle boğazını temizledi. "Ömür bana seni sevdiğini söyledi," dedi.

Soruya benzer bu cümle, Güneş'in kitabını kapatıp masaya koymasına neden oldu. "Ben de onu seviyorum."

"Ama mesajlarına cevap vermiyormuşsun, arayınca da açmıyormuşsun."

Güneş dudaklarını memnuniyetsizce büzdü. "Konuşmamız gereken şeyler var ama bunu telefonda yapmak istemiyorum."

"O zaman bunu ona da söyle."

"Telefonu açarsam sesimi duyar ve bir sorun olduğunu düşünüp buraya dönmeye kalkar."

İrem gözlerini devirdi. "Şimdi de yapmayı planladığı tam olarak bu."

Beklemediği bu cevap, Güneş'i bir süre düşündürdü. "Öyleyse, bunu ona sen söyle. Gayet iyi göründüğümü de ekle. Çimen'le ilgili işlerle çok meşgul olduğumu falan söyle."

"Ömür'e yalan söylemem," dedi İrem, keskin bir dille.

"Bunlar yalan değil. Sahiden de iyi görünüyorum ve Çimen'i düşünüyorum. Bir yol arıyorum. Konuşmamız gereken şeyler de Çimen'le ilgili sayılır."

İrem, gözlerini şüpheci bir şekilde kısarak bir süre Güneş'i süzdüyse de sonunda ikna oldu. "Pekâlâ ama sırf Destan'ı aramaya devam etsin diye."

"İyi bir takım olduk bence."

İrem gülümserken, Güneş çekinerek de olsa öne eğildi. "Ömür nasılmış peki?"

"Merak ediyorsan onu arayıp sor. Bana Çimen'le ilgili fikirlerini anlatmak ister misin? Beyin fırtınası her zaman iyi gelir."

"Bir fikrim yok aslında..." diye mırıldandı Güneş. Ama sorunlar vardı. Tartışabileceği sorular vardı.

Güneş, İrem'e her şeyi anlattı. Birer çay aldıktan sonra ortak köşelerine geçip belki dakikalar belki de saatler süren bir sohbete daldılar. Güneş; Yağız'ı, tanışmalarını, ayrılmalarını, düğünü, Çimen'i, dağılışı, Destan'ı, aldatılmış olmasını ve Yağız'ın acımasızlığını kimseye anlatmadığı kadar uzun uzun anlattı. Belki bu bilgiler liseli bir genç kız için fazlaydı, belki diğerleri ona bu kadar çok şey anlattığı için kızardı, bilmiyordu. Yine de anlattı. Bu genç kızda kendinden bir şeyler olmasına sığındı.

Güneş'in sözleri bittiğinde kaçıncı olduğunu bilmedikleri bardakları çayla doluydu. İrem sessizce arkasına yaslanmış, düşünceli gözlerle Güneş'e bakıyordu.

"Bir çözüm söyleyeceğim ama belki de aklına gelmiştir ve yapmak istememişsindir. Eğer öyleyse anlarım."

Güneş'in aklı bomboştu, İrem'e devam etmesi için cesaret verircesine baktı.

"Erdem Bey'le konuşması için neden Yağız'dan medet umuyorsun? Sen de gidip konuşabilirsin. Yağız'ın aksine söylediğin gibi adil bir insansa, doğruları duyduğunda pişman olacaktır."

Doğruları.

Bu, aklına gelmemişti.

Erdem Bey'in onu dinleyeceğine emindi. Doğruları öğrendiğinde, kimlerle ne konuştuysa hepsini düzelteceğine de emindi. Ama önce doğruları duyması gerekiyordu. Sahiden olanları.

Gerçekleri kimse bilmiyordu.

Bu düşünceyle derin bir iç çekti. En başından beri mantıksız olduğunu bildiği bu yalanı düzeltmenin vakti gelmişti. İrem'e burada beklemesini söyleyip aşağı, Dünya'nın yanına indi.

Hava soğuktu. İrem'le Güneş, Erdem Bey'in ofisinin de içinde olduğu tiyatro binasına doğru yürüyordu. İrem, Güneş'e eşlik etmek istediği konusunda o kadar çok ısrar etmişti ki Güneş artık itiraz edememişti. Üstelik yalnız gitmek istemiyordu. "Ama..." demişti. "Bu, aramızda kalacak."

İrem, insanların anlattığı o çekingen, içe kapanık kız değildi. Aksine, çetin cevizdi. Montunun fermuarını umursamazca çekerken, "Söz vermiyorum," demişti. "Olacaklara bağlı."

Güneş'in her şeyi Dünya'ya başından sonuna anlatmasının ardından küçük bir fırtına kopmuştu ama Güneş ona sakin olmasını, şu an sakin ve aklıselim Dünya'ya çok ihtiyacı olduğunu söylemiş, daha sonra istediği kadar bağırıp çağırabileceğini eklemişti. Bunun üzerine sakinleşen Dünya, derin bir nefesin ardından omuzlarını düşürerek, "Neye ihtiyacın var?" diye sormuştu.

"Ben Erdem amcayla konuşmaya gidiyorum," demişti Güneş, sıkkın bir şekilde. "Annemlere ve Cihanlara sen anlatır mısın? Madem onun ailesi öğrenecek, bilmek sizin de hakkınız. Ben artık anlatmaktan çok yoruldum."

Dünya ağır ağır başını sallamış, herkesi en azından bir süreliğine sakinleştireceğine söz vermişti. Böylece İrem'le Güneş hazırlanmış, Dünya'nın bir sıkıntı çıkarsa aramaları konusundaki ısrarlarına onay vererek kafeden ayrılmışlardı.

Ve işte buradaydılar.

İrem'in yaşlarındayken Yağız'la birlikte yürüdüğü bu ağaçlı sokağı bitirecek ve sahneye varacaktı. Mutlu olduğu o günün anısının üstüne basarak geçecekti.

Güneş içeri girip üst kata çıktıktan sonra sekreterle hiç muhatap olmadı. Peşinde İrem, hızlı adımlarla ofise daldı. Sekreterle uğraşacak ne gücü ne de vakti vardı; üstelik gelenin Güneş olduğunu duyduğunda, Erdem Aruz'un onu içeri almama ihtimali de görmezden gelinebilecek gibi değildi.

Neyse ki içeride yaşlı adamdan başka kimse yoktu. Güneş, onu en son düğün günü görmüştü. O günden bugüne saçları daha bir beyazlamış, omuzları sanki daha da çökmüştü. Yağız'ın saçlarına rengini veren saçlarında artık çok az bir sarılık seçiliyordu ama mavi gözleri yerli yerinde duruyordu.

Güneş'in geldiğini görünce bir an şaşkın gözlerle kapıya bakakaldı, ardından kaşları büyük bir öfkeyle çatıldı. "Ne işin var senin burada?"

"Öğrenmeniz gereken bazı şeyler olduğunu düşündüm," dedi Güneş. Kapıyı kapatıp kararlı adımlarla adamın karşısına geçti. Çantasından destek alarak Erdem Bey'in gözlerinin içine baktı ve yüzüne kibar bir tebessüm yerleştirdi. "Duyduğuma göre, Çimen'in sahne almasına siz engel oluyormuşsunuz."

Yaşlı adam cevap vermedi, Güneş ise ondan cevap almadan konuşmamaya yeminli bir bakışla gözlerini adama dikti. Bu, adamın inadını kırdı. "Yağız'a yaptıklarından sonra... Oğlumun ricasını kıramadım. Hakkı vardı."

Hayır, hakkı yoktu.

Yağız'ı sahiden terk etmiş olsa bile sırf onu mahvetmek için bir sürü insanı mahvetmeye hakkı yoktu ama bu, doğru bir savunma cümlesi olmazdı. Bu adama işlemezdi, biliyordu. Bu yüzden bu gerçeği es geçti ve öne doğru bir adım attı, haince gülümsedi.

"Düğünü Yağız'ın bıraktığını biliyor muydunuz? Beni aldattığını? Bunu aylardır kimseye söylemediğimi, hayatıma bir şekilde devam ettiğimi? Bunların tam olarak neresinde beni mutlu eden tek şeyi de elimden alma hakkını, olayla ilgisi bile olmayan insanları mahvetme hakkını kendinizde gördünüz?"

Dizleri titriyordu. Kendini bırakıp olduğu yere çökmek, bir süre öylece kalmak istiyordu ama direndi. Başını kaldırdı, adamın hayretle açılmış gözlerine ve hareketsiz yüzüne öfkeyle baktı. "Çimen'le ilgili her ne yaptıysanız düzeltin. Oğlunuza da sahip çıkın, beni de diğerlerini de artık rahat bıraksın. Sizden, başka hiçbir iyilik istemiyorum. Sizin sahnelerinize çıkmayı da sizinle iş yapmayı da istemiyoruz. Ne yaptıysanız düzeltin, yeter. Bu da benim sizden son ricam."

Adamın cevabını beklemeden arkasını döndü, hızlı adımlarla ofisten çıkıp merdivenden indi ve binadan uzaklaşana dek hiç durmadan yürüdü. Yeterince uzaklaştığını düşündüğünde kendini bıraktı ve kaldırımın kenarına çöküp uzun, titrek bir nefes aldı.

İrem tam karşısında ayakta duruyordu. Tüm bu süreçte bir kez bile konuşmamış olan kız hâlâ sessizdi. Güneş'in kendisine baktığını fark edince ona cesaret verircesine gülümseyip, çantasındaki suyu uzattı. "Harikaydın."

"Teşekkürler."

"Ömür seninle gurur duyardı."

Bu cümle, Güneş'in aklını dağıtıp gülmesini sağladı.

"Ve Can da... Mert de. Herkes yani. Ben gurur duydum."

Güneş'in gülüşü genişlerken nefesleri bir düzene girdi. İrem, onun hemen yanına oturdu. "Dünya'yı çağırmamı ister misin?"

Güneş ciddileşerek başını iki yana salladı. "Beni böyle görürse hiçbir yere yollamaz."

"Nereye gideceksin?"

Güneş dirseğini dizine, yüzünü eline yasladı, İrem'e dönüp ofladı. "Bilemiyorum ama sanırım en iyi atış Can'ı bulmak olur."

İrem gülümsedi. "Can'ı toparlarsan hepsi toparlanır."

"Doğrusu, emin değilim. Belki de Mert'i toparlarsam herkes toparlanır. Ya da Destan'ı bulmaya uğraşmalıyım ben de... Ama içimden bir ses Can diyor."

"Benimki de aynı fikirde," derken ayaklandı İrem. "O zaman hadi, kafeye dönelim. Oradan da eve geçeriz."

Güneş gülümseyerek İrem'in uzattığı eli tuttu ve ayağa kalktı, sonra da o ağaçlı sokakta geriye yürüdü.

Güneş, evde yükselen hiçbir itiraza aldırmadan küçük bir çanta hazırlıyordu. Dicle onun hemen yanında, hafifçe büyümüş karnıyla koltukta oturuyor, yorgun ve çökük gözlerle Güneş'e bakıyordu. "Sen olmasaydın bu halan görürdü gününü," diye karnıyla konuşuyor, Güneş ister istemez bunun normal olup olmadığını sorguluyordu.

"Dicle. Bari sen yapma."

Dicle derin bir nefes aldı. "Tamam, çocuğumun iyiliği için sakin olmaya çalışacağım. Bari nereye gideceğini söyle."

"Can'ı bulacağım," dedi Güneş, kendinden emin bir sesle. Dönüp kazaklarından birini çantaya attıktan sonra kararlı gözlerle Dicle'ye baktı. "Sonrasına bakacağız."

"Can nerede?"

"Bilmiyorum."

Dicle ağlayacakmış gibi bir ses çıkardı. "Güneş, o zaman nereye gidiyorsun?"

"Sanırım Ankara'ya. Dönüp dolaşıp oraya gideceğine dair kuvvetli bir his var içimde."

"İçinde... İçindeki hisse göre mi Ankara'ya gideceksin?"

Güneş bir kez daha dönüp en eski arkadaşına öfkeyle baktı. "Ne yapayım? Burada oturup, Yağız ne güzel mahvetti hayatımı diye yatağa girip ağlamamı mı tercih edersin?"

Dicle gözlerini devirdi, ikna olmadığını gösterircesine karnına bakıp, "Gördüğün gibi, halan bir deli," diye mırıldandı.

Güneş onu önemsemeden aşağı indi. Ailesindeki hiç kimse şimdi çıkıp gitmesini istemiyordu, hatta Cihan'ın fiziksel olarak ona engel olmaya çalışacağından bile korkuyordu Güneş. Kapının önüne bağdaş kurup Güneş'in geçmesini engellemeye dahi çalışabilirdi. Bu yüzden, kendinden emin bir yüzle salona girip bir kez daha gitmesi gerektiğini söyledi, itirazlara geçit vermeden hole çıktı.

Arkasından Cihan'ın geldiğini hissedince hızlı adımlarla kapıya ilerledi, abisi ona yetişemeden kapıyı açtı ama dışarı adım atamadı.

Can, eli havada, karşısında duruyordu.

Can.

Can buradaydı.

Can ona gelmişti.

O tanıdık kahverengi gözlerinde mahcup bir ifadeyle Güneş'e bakıyor, girmek için izin istercesine bekliyordu.

Güneş, farkında bile olmadan elindeki çantayı yere attı, "Ah, şükür!" derken kendini adamın kollarına atıp sıkıca sarıldı. Can'ın da ona sarıldığını hissettiğinde, "Çok kötüsün," diye mırıldandı çaresizce. "Çok kötüsün, çok kötüsün..."

"Biliyorum," derken Güneş'e daha sıkı sarıldı. "Biliyorum, üzgünüm."

Sonunda ayrılabildiklerinde Güneş adamı içeri aldı, salonda bir süre oturmasına müsaade etti. Herkesle tanıştırdı, açıklayabileceği kadarını açıkladı ve sonunda, neredeyse bir saat sonra annesinin de ısrarlarıyla Can'ı alıp mutfağa geçti. Adamı, sandalyelerden birine neredeyse kendi elleriyle oturttuktan sonra çorbayı ve yemekleri ocağa koydu.

"Kusura bakma. Bizimkiler bugün çok fena. Yağız olayını öğrendiler."

Can, Güneş'e bakakaldı. "Söyledin mi?"

"Uzun hikâye, anlatacağım."

Can, kafası karışsa da başını onaylarcasına salladı. "Nereye gidiyordun?" diye sordu.

Güneş güldü, başını iki yana salladı. "Seni bulmaya geliyordum."

Bu, Can'ın ikinci bir şok dalgasına tutulmasına neden oldu. Adam, artık ipin ucunu tamamen kaçırmış gibi Güneş'e bakakaldı ve bir süre konuşamadı. Güneş bu sürede çorbayı ısıttı, bir kâseye koydu ve Can'ın önüne bıraktı.

"İç," dedi karşısına otururken. "İyi gelir."

Can, çorbadan bir kaşık aldıktan sonra bir rüyadan uyanmış gibi başını kaldırdı. "Neler olduğunu anlatır mısın, lütfen?"

Güneş, gün içinde olanları üstünkörü özetlerken Can sessizce yemeğini yedi. Detaylara girmedi, yalnızca Erdem Bey'le konuştuğunu ve bu işi hallettiğini söyledi. Yine de, Güneş'in cümleleri bittiğinde Can ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

Tabağı ileri doğru iterken, "Biliyor musun," dedi sonunda. "Bana bir keresinde bize ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bu işe, sahneye, Çimen'e ve bize. Ama yanılıyormuşsun. Bizim sana ihtiyacımız varmış. Sen olmasaydın bu dağınıklığı kimse toparlayamazdı sanırım."

"Ben olmasaydım dağılmayacaktınız ki."

"Güneş, o bir darbeydi. Çatlamaya yüz tutan şeyler, o darbede değilse başka bir darbede çatlar elbet. Sen olmasaydın da başka bir darbeyle gerçek olurdu bütün bunlar."

Güneş, Can'ın haklı olup olmadığını bilmiyordu ama asla bilemeyeceğinin de farkındaydı. Cevap vermeden kalktı, Can'a tabağına yemek koydu. "Her neyse..." derken yerine oturdu tekrar. "Önemli olan, şimdi ne yapacağımız."

Can, bu konuda hiçbir fikri yokmuş gibi ellerini iki yana açtı. "Destan'ı hiçbir yerde bulamıyorum."

"Nerelere baktın?"

"İstanbul ve Ankara'nın her karışına, İzmir'e, Bursa'ya, sevdiğini bildiğim için Çeşme'ye... Bildiğim tüm arkadaşlarını aradım, inanmayıp evlerine kadar gittim. Bir anda ortalıktan kaybolan sevgilisi olarak tanındığım için benden nefret etmelerine rağmen gidip ailesiyle bile konuştum. Belki yalan söylüyorlardır diye evin önünde günlerce nöbet tuttum. Ama yok. Ömür'den haber var mı?"

"Bilmiyorum."

Can kaşlarını çatıp öne eğildi, şüpheci gözleri Güneş'in üzerindeydi. "Ne demek bilmiyorum?"

"Bunu sonra konuşalım. Bulsaydı haberimiz olurdu zaten." Boğazını temizleyip ciddileşti. "Can, önce Mert'le konuşmalısın bence."

"Ama..."

"Aması yok. Destan'ı bulsan bile Mert çok kızgın. Çimen'i dağınık bulursa Destan daha da mahvolur. Önce Mert'i ikna etmemiz lazım. Gidip konuşalım, bu grubun arkasında duracağına ikna olması lazım. Herkesi ikna etmen lazım..."

"Güneş, Destan'ı bulamazsak..."

"CAN!" Güneş, çileden çıkmış gibi yüksek perdeden çıkan sesini fark edince derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. "Çocuk musun sen? Bu kadın sonsuza dek saklanacak değil. Onu bulamasak bile, belki de iyi olan budur. Belki cidden yalnız kalması gerekiyordur. Bunu hiç düşündün mü? Ömür bile bulamıyorsa cidden iyi saklandığı anlamına gelir. Bulunmak isteseydi ortalıktan böyle kaybolur muydu sence? Ama elbet dönecektir. Sana değilse de Ömür'e, Mert'e haber verecektir. O zaman peşine düşersin. Ama Mert'i bir kere kaybedersen dönüşü olmayabilir."

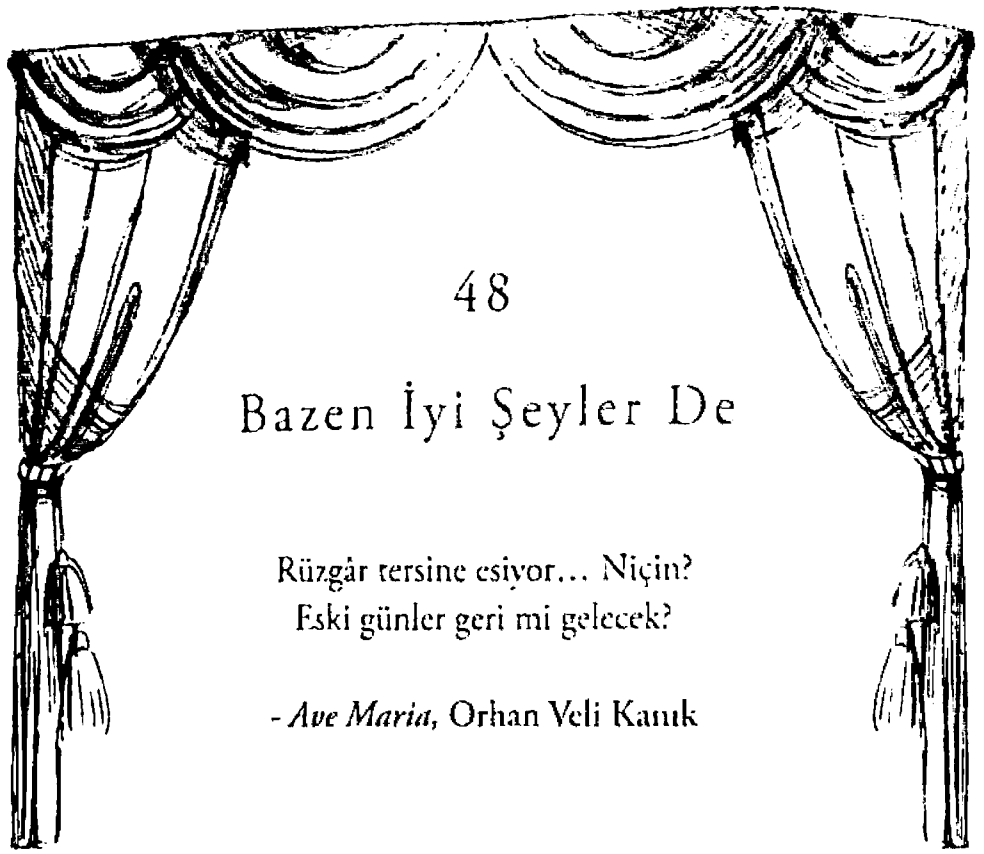
Mert'i bir kere kaybedersen dönüşü olmayabilir.

Bu cümle, Can'ın içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Belki de çoktan kaybetmişti. Onu her seferinde ne kolay feda etmişti.

"Tamam," dedi sonunda. Hızla ayaklandı. "Ankara'ya gidiyoruz."

"Orada olduğunu nereden biliyorsun ki?"

Güneş'in bu şaşkın sorusuna karşılık Can'ın tek yaptığı, hayaz bir çocuk gibi gözlerini devirmek oldu.

48

Bazen İyi Şeyler De

Rüzgâr tersine esiyor... Niçin?
Eski günler geri mi gelecek?

- *Ave Maria,* Orhan Veli Kanık

Can, Mert'in kapısına vardığında Güneş'le konuşmalarının üstünden bir gün, Kaçak'ı oynadıkları günün üstünden on beş gün geçmişti.

Güneş yanındaydı, buna rağmen cesaret edemiyor, elini kaldırıp o kapıya vuramıyordu. Güneş yanı başında sabırla bekliyordu. Mert'i göreli yalnızca on beş gün geçmişti ama Can, adamı yıllardır görmüyormuş gibi hissediyordu. Onu çoktan kaybetmiş olmaktan ölesiye korkuyordu.

Sonunda cesaret edip zili çaldığında kapıyı açan Defne oldu. Kapıdaki ikiliye bir an için bakakaldı. Can, kadının gözlerinden kısa bir hayal kırıklığı geçince buna şaşırmadı, hatta alınmadı. Buraya gelmiş olmalarının onlar için ne demek olduğunu elbette Can da biliyordu.

"Kim gelmiş, canım?" Mert arkadan seslenerek Defne'nin yanına geldi, ikiliyi görünce bir süre yalnızca Can'a baktı ve hiçbir şey söylemeden içeri geri döndü.

Can, adamın peşinden ilerledi. "Konuşmamız gerek."

"Destan'ı bulabildin mi?" diye sordu Mert, soğuk bir sesle. Salondaki koltuklardan birine oturup en az sesi kadar soğuk gözlerle Can'a baktı.

"Hayır. Ama Çimen'le ilgili birtakım sorunları halletmiş olabiliriz." Ne söylediğini fark edince duraksadı. "Yani, ben değil. Güneş halletmiş. Ve... Destan isterse dönecektir. Ekibi toplamamız gerek. Böyle bitmesine izin veremeyiz."

"Ah, demek aklına geldik?"

Defne, Mert'in yanına ilişip adamın koluna hafifçe dokunmayı denedi. Sinirli olduğunu biliyordu ama daha sonra pişman olacağı şeyler söylemesine engel olmak istiyordu. Mert, onun dokunuşunu fark etmiş gibi duraksadı, derin bir nefes alıp elini saçlarının içinden geçirdi. "Tamam," diye mırıldandı daha sakin bir sesle. "Dinliyorum. Lütfen, aydınlat beni."

Can, ayakta durmaktan yorularak bir sandalye aldı ve Mert'in karşısına oturup gözlerinin içine baktı. "Özür dilerim," dedi içten, derinden gelen bir sesle. Buraya gelirken bunu söylemeyi planlamamıştı ama adamın gözlerinin içine baktığında, bundan yıllar önce ardında bırakıp gittiği o daha genç, daha toy adamı görebiliyordu. "O zaman gittiğim için de, bu sefer için de... Ama her seferinde... Mert, arkamda senin olduğunu bildiğim için öylece çekip gitmişimdir belki de. İyi bir bahane değil, biliyorum. Ama seni yüzüstü bırakıp gitmediğimi sen de biliyorsun. Olanları biliyorsun."

Mert sesini çıkarmayınca Can arkasına yaslandı, yorgun gözlerle adama baktı. "Nasıl düşmezdim Destan'ın peşine?"

"Bir şeyleri birlikte yapmayı öğren artık. Sorun, Destan'ın peşine düşmüş olman değil. Bana, sen ekibi toparla, ben Destan'ı arayayım demedin. Sence Destan'ı nerede bulurum diye sormadın. Ben gidiyorum dedin. Bir tercih hakkı, bir yorum şansı tanımadın. Bu ikisi farklı şeyler ve ben tüm bunlardan çok sıkıldım."

Can, "Biliyorum," dedi. "Ve üzgünüm. Telafi etmeye çalışıyorum."

Mert, onun bu cümlelerine karşılık başını iki yana sallamakla yetindi. Geldiğinden beri Can'ın arkasında, gölgede bekleyen Güneş'e döndü. "Ne yaptın?"

Güneş, "Bir şey yapmadım..." diye başlamıştı ki Can araya girdi.

"Yağız'ın seni tehdit ettiğini biliyor..."

"Ki hepinizle bunu bana söylemediğiniz için hesaplaşacağız," diye bu kez Güneş araya girdi.

Can onu önemsemeden, hiç duraksamadan devam etti: "Sahnelerle Erdem Bey konuşmuş. Güneş de olanları Erdem Bey'e bir bir anlatmış. Ben oğlunuzu terk etmedim, o beni terk etti. Her ne yaptıysanız düzeltin, demiş. İnanabiliyor musun?"

Mert büyülenmiş gibi Güneş'e bakakaldı. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

Bu, Güneş'in kaşlarını kızgınca çatmasına neden oldu. "Gerçekten beni hiç tanımamışsınız. Yağız için sizi öylece bırakacağımı nasıl düşünürsünüz?"

"Evet ama..."

"Her neyse. Bunları sonra konuşuruz. Mert, Çimen'in sensiz olmayacağını çok iyi biliyorsun. Ama sen olsan da olmasan da bir şeyleri toparlamak için sonuna dek savaşacağım."

"Ve ben de Güneş'i yalnız bırakmayacağım."

Mert, karşısındaki kararlı iki yüze bakarken yorgun bir nefes verdi. İkisinin de gözleri kararmıştı, belliydi. Gözlerini hiç kaçırmadan Mert'e bakıyor, heyecanla bir cevap bekliyorlardı. Çocuk gibiydiler. Daha dün her şeyden vazgeçmişken şimdi hırslanmış, her şeyin peşine düşmüşlerdi.

Boğazını temizledi. Söyleyeceği şeye kendi de inanamıyordu ama öne eğilip ciddi olduğunu anlamaları için Güneş'e ve Can'a uzun uzun baktı. "Üzgünüm ama burayı bu kez öyle kolayca bırakabileceğimi sanmıyorum."

Bu, bunca şeyden sonra Mert'in en doğal hakkı olmalıydı. Bu yüzden ne Can ne de Güneş bir şey söyleyebildi. İkisi de şaşkınca ama anlayışla Mert'in yüzüne bakarken fark etmedikleri şey Defne'nin yüzündeki değişimdi.

Defne, hemen yanında oturan adamın sarf ettiği cümlelerle kalbini pamuklara sarılmış gibi hissederken titrek, derin bir nefes aldı. İki hafta. Yalnızca iki haftadır birlikteydiler ve şimdi Mert, şu koca adam, her şeyi elinin tersiyle onun için iteceğini söylüyordu.

Bu, Defne'nin yaptığı her şeyde ne kadar da haklı olduğunu ispatlıyordu.

Uzanıp Mert'in koluna çekingen bir tavırla dokundu. "Mert, hayatım," diye mırıldandı tereddütlü bir sesle. Mert ona döndüğünde, bunu onun gözlerine bakarak söyleyemeyeceğini fark etti ve Can'la Güneş'e baktı. "Çocuklar," dedi. Herkesin dikkatini üzerine çekince devam etti: "Ben bir şey yapmış olabilirim."

Güneş'in yüzü milim oynamazken Can'ın kaşları havalandı çünkü Defne'nin bu ses tonunu daha önceden duymuştu. Bu, onun ne yaptığını çok iyi bilen, haylaz ses tonuydu. Kadın dudağını ısırırken Can heyecanla öne eğildi. "Ne yaptın?"

Defne, Mert'e döndü, adamın ona odaklanmış mavi, meraklı gözlerini buldu. "Sürekli eğitimlere gidiyorum ya ben..."

Mert ağır ağır başını salladı.

"Bu işleri biraz araştırdım... Menajerlik olayları böyle eğitimlerle oluyormuş. Zaten halkla ilişkiler mezunu olduğumu biliyorsunuz, tamamen bilgisiz değildim. Sadece piyasayı araştırmam ve birkaç eğitimle kendimi geliştirmem gerekiyordu."

Onun bu açıklaması, iyi değil de kötü bir şeymiş gibi odada uzun bir sessizliğe yol açtı. Güneş kafa karışıklığından, Can hayretten, Mert ise içinde kopan garip bir isyandan ötürü konuşamıyordu.

Sesini ilk bulan Mert oldu. "Defne..."

Defne, adamın itiraz dolu sesini duyunca konuşmasına izin bile vermedi. "Mert, itiraz etmeden önce bir dinle. Bu eğitimlere yeni başlamadım. Çok önce, Yağız'la ilgili problemleri bana anlattığında, nasıl bir çözüm getirebilirim diye düşünürken araştırmaya başlamıştım. Bir bakarım demiştim, hatırlıyor musun? Sonra... Bilmiyorum, kendi kendine gelişti. Sanırım, yıllardır

aynı işi yapmaktan biraz da sıkılmışım. Eğitimlere hâlâ devam ediyorum, her şeyi hemen halledebileceğimi düşünmüyorum. İşten de hemen istifa edemem..."

"Bir dakika, bir dakika..." Can ayaklanıp Defne'ye yaklaştı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, neden dalga geçeyim?" derken Defne de ayaklandı. Etrafındakiler tarafından bir türlü anlaşılamadığı için hissettiği bıkkınlıkla, "Bu hayattan, bu kocaman evde bir başıma olmaktan ne kadar nefret ettiğimi en iyi sen biliyorsun. Üstelik bu, Gökçe'nin hayali."

Can biliyordu elbette, biliyordu bilmesine ama bu... Bu fazla iyiydi. Bir şeyler yanlış hissettiriyordu. Bu kadar kolay olamazdı.

"Öyle bakma, *deli çocuk*. Hayatta bazen iyi şeyler de olur."

Mert, düşünceli gözlerle ve çatık kaşlarla, "Hayır," diye mırıldanarak diğerleri gibi ayağa kalktı. "Sırf benim için hayatını dağıtmana izin veremem."

Defne, yüzüne bilmiş ve biraz da kendini beğenmiş bir tebessüm kondurdu. "Buna izin vermiyorsan, ben de senin benimle kalmana izin vermiyorum. Ayrıca, bunu senin için yapmıyorum. Can için yapıyorum, Güneş işin yapıyorum, Destan için yapıyorum, Gökçe için yapıyorum, en önemlisi de kendim için yapıyorum. Beni menajer olarak kabul etmesen de bu alanda bir iş bulabilirim çünkü bu işte gerçekten iyi olacağımı düşünüyorum. Sonra arkamdan ağlarsın bak."

"Defne..."

"Ayrıca, bir gün bile sizinle olmak istemezsem istifayı da basarım. Kimse bana sizinle olmam için yalvarmıyor sonuçta. Resmen istenmiyorum hatta."

Bu son cümle, Mert'in sinirlerindeki bir yere dokundu ve adamın kendine engel olamadan gülmesine neden oldu. Başını kadından çevirip, bir süre sinirleri bozuk bir şekilde gülmekten başka hiçbir şey yapamadı.

"Pekâlâ, bence önce bir düşünelim," dedi sonunda.

Herkes adamın ağzından çıkacak tek bir cümleyi sessizlik içinde beklerken Mert, herkesi kalpten götürmek ister gibi bir süre ağzını açmadı. Niyeti elbette bu değildi, yalnızca düşünüyordu. Plan yapıyordu. Dillendirmese de beyni plan yapmaya başlamıştı bile.

Ah Güneş, diye düşündü. Ah, Güneş, sen var ya...

Ağzını açmadan önce kadına bir bakış attı ve Güneş'in onun serzenişini neredeyse duyduğunu düşündü. "Pekâlâ," diye tekrarladı. "Defne, bunu sonra konuşacağız. Eğer eminsen... Sonuçta seni tutamam. Ama düşünmeni istiyorum. Zaten bu sezon yalan oldu. Programa bizi alacak olsalar bile bunun hemen olacağını sanmıyorum, en azından bir iki ay sürer. Neyse, bakacağız."

Defne içten içe kahkahalar atmak ve şuracıkta balonlarla, havai fişeklerle küçük bir parti vermek istiyordu ama bunun yerine küçük bir tebessümle başını aşağı yukarı salladı.

Mert, Can'a döndü. "Can," dedi sertçe. "Destan'ı nerelerde aradın?"

Can, gittiği her yeri saydı. Mert, kısa bir süre düşündükten sonra, "Gerçekten de her yere gitmişsin," diye mırıldandı. "Nereye gidebilir ki? Başına bir şey gelmiş olmasın?"

Destan'ı belki de en az tanıyan kişiden bu cümleye itiraz yükseldi. "Can," dedi Defne. "Bakmadığın yerler var."

Can kaşlarını çatıp Defne'ye hızla döndü. Hayır, her yere bakmıştı, her yere bakmadan pes etmezdi. Ama itiraz etmedi ve Defne'nin konuşmasını bekledi. Defne, pişmanlık dolu bir sesle, "Bunu hiç düşünmemiştim," diye söylendi.

"Neyi?" derken artık Mert de meraklanmıştı.

"Destan'ın gittiği gün... Daha doğrusu gitmeden önceki gün. Yani, aranızda hiçbir şey olmamıştı, evet ama bu kadının da sabrını taşıran bir şey olmuş olmalı, değil mi?"

Can, "Hiçbir şey olmadı," dedi kendini savunurcasına.

Defne başını iki yana hızlıca salladı. "Senin bildiğin bir şey olmadı. Sana bir şeyler okumuştum o gece. Omzumda uyuyakalmıştın, hatırladın mı? Destan seni gördü. Üzüldüğünü gördüm ama bir şey diyemedim. Üstünü o örttü."

Can, bu duyduğu en mantıksız tezmiş gibi net bir şekilde, "Hayır," dedi. "Defne, sana daha önce de söylemiştim. Destan, bu kalbin sonsuza dek ona ait olduğunu biliyor. Beni senden kıskanmaz."

Defne, *ah benim masum çocuğum* dercesine gözlerini Can'a dikti. Şefkatle mırıldandı. "Ama ben de sana söylemiştim. Buna üzülmesi için aramızda romantik bir şeyler olduğunu düşünmesine gerek yok. Can, ne zaman bir yaran kanasa ondan kaçtın ama aslında ona koştun. Ve Destan bunu hiç bilmedi. Mert her mutsuzluğunda bir başkasına koşsa kendimi nasıl hissederdim, biliyor musun? Sen, kırgınlıklarını bana açmasan nasıl hissederdim?"

Can, gözleri dolarken iç çekti. "Yani?"

"Yani, birlikte gittiğiniz yerlere gitmemişsin."

"Destan benden kaçıyor."

"Sen de ondan kaçıyorsun ama hep ona koşuyorsun. O geceki gibi."

Bu, Can'ın onca yaşanmışlığın sonunda bir şeyleri idrak etmesini sağladı.

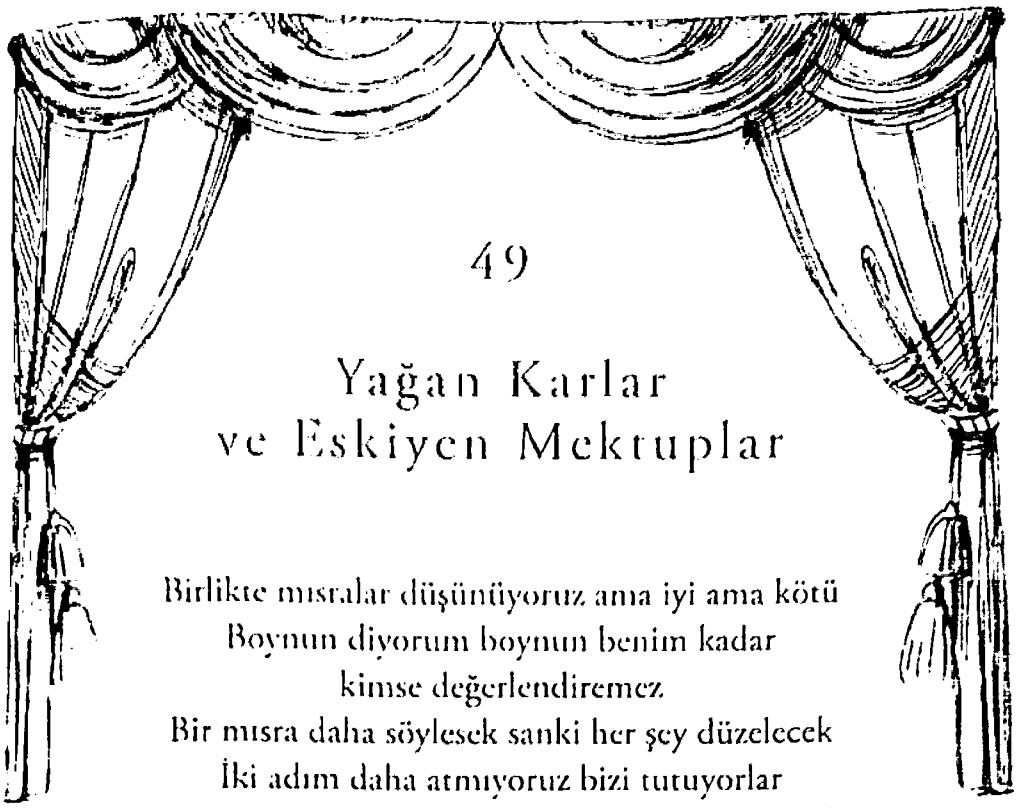
Soran gözleri Mert'e döndü. Bu kez onu öylece bırakamazdı. Ama Mert durup düşünmedi bile. "Gidin," dedi kısaca. "Biz de bu hanımefendiyle çevirdiği işleri konuşalım."

Can elinde olmadan sırıtırken ayaklandı, çantasını sırtına geçirdi. "Bu küçük balayımsı şeyinize devam edin. Destan'ı kısa sürede bulurum."

Karşılığında Mert'ten bir öksürük ve Defne'den kızgın bir bakış alınca şımarık bir çocuk gibi daha da çok güldü, hızlıca ikisine de sarıldı ve Güneş'e onunla gelip gelmeyeceğini sordu.

"Geliyorum. İstanbul'da yapacak işim kalmadı. Bu arada, siz ikiniz harika bir ikili oldunuz." Defne'ye ve Mert'e sıkıca sarılıp Can'ın peşine düştü. "Haber veririz."

Can, bu kez yanında Güneş'le, Destan'ı bulacağına emin olduğu yeni bir yolculuğa çıktı.

49

Yağan Karlar ve Eskiyen Mektuplar

Birlikte mısralar düşünüyoruz ama iyi ama kötü
Boynun diyorum boynun benim kadar
kimse değerlendiremez
Bir mısra daha söylesek sanki her şey düzelecek
İki adım daha atmıyoruz bizi tutuyorlar
Böylece bizi bir kere daha tutup kurşuna diziyorlar
Zaten bizi her gün sabahtan akşama kadar kurşuna diziyorlar.

- *Üvercinka,* Cemal Süreya

Can, Destan'ı bulduğunda Kaçak'taki karşılaşmalarının üzerinden tam bir ay geçmişti.

Aydınlık bir ocak gününde, Güneş'le birlikte, bir dağa tırmanan bu otobüsteydi. Belki de ilk bakması gereken yere neden en son bakmığını o da bilmiyordu ama Güneş'le ilk konuştuklarında mantıklı olan buymuş gibi gelmişti. İstanbul'a dönmeden önce buraya bakmaya karar vermişlerdi, ne de olsa yollarının üstündeydi.

Oysa Destan burayı ne çok severdi.

Hem İstanbul'a yakındı hem de kar yağdı mı İstanbul'dan apayrı bir yer gibiydi. Nitekim otobüsün geçtiği yol temiz olsa da iki yanı kaplayan ormanlar ve ağaçlar, bembeyaz bir cennet gibiydi.

Kartepe'ye çıkan bu otobüse eskiden sık sık binerlerdi. Destan başına şapkasını geçirir, atkısını boynuna sıkı sıkı dolar, boş günlerinde küçük bir kaçamak için buraya gelmeyi teklif ederdi.

Söylediğine göre, İstanbul'da kar yağmasa bile burada hep kar olmasını severdi en çok.

"Burada da değilse ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı Güneş'e doğru.

Güneş'in sesi de gergindi ama adama döndüğünde yüzünde umut dolu bir tebessüm vardı. "Burada da değilse bekleyeceğiz. Ve o yokken dağıttıklarımızı toplayacağız."

Can kararlı bir şekilde başını salladı.

Geldiklerinde hep kaldıkları bir ev vardı. Güneş ve Can, eve nispeten yakın durağa yaklaştıklarında otobüsten indiler ve bir taksi çevirip gidecekleri yeri söylediler. Can gözünü kapatıp açıncaya dek kendini tesisin bahçesinde buldu.

Burada birkaç farklı ev vardı. Ne zaman gelseler, Destan en küçük evi tutmaları konusunda ısrarcı olurdu. Küçük bir salon, yatak odası ve mutfak... Karlarda yürür, kardan adam yapar, salıncakta sallanır, sabahları uzun kahvaltılar ederlerdi.

Ne kadar olmuştu buraya gelmeyeli?

Kendinden emin adımlarla eve yürürken belki de içeride bambaşka biri olduğunu ve bir sapık zannedilebileceğini elbette biliyordu ama kendine engel olabileceğini düşünmüyordu. Eve yaklaştıkça fark ediyordu, salonun perdesi çekili değildi ve sarışın bir kadın, pencereye arkası dönük bir şekilde, şömineye doğru oturmuş, kitap okuyordu.

Can, elinden gelse bu anı dondururdu. Kadın belli ki huzurluydu; sıcacık şöminenin önünde, muhtemelen sevdiği bir kitabı okuyordu. Hem Can onu bulmuştu. Bu pencereden bakabilir, sonsuza dek onu izleyebilirdi. Bu tam bir kavuşma anı değildi ama birazdan kopacak kıyameti düşündükçe belki de bu kadarıyla yetinebilirim diye düşünmeden edemiyordu.

Yutkundu.

Hayır, artık yetinmek yoktu,

Güneş, onları yalnız bırakmak için biraz dolaşacağını söylerken Can, titrek ve güçsüz bir yumrukla kapıyı çaldı.

Destan'ın yerinden kalktığını duydu; ayaklarını sürüyerek kapıya yaklaştığını ve bir sonsuzluğun, bir kara deliğin, önünden geçip giden bir trenin, bir uçağın, bir yaşamın ardından kapının açılışını.

Siyah bir taytın üstüne yılbaşı temalı çoraplarını giyip yukarı kadar çekmişti, üstünde kırmızı salaş bir kazak vardı. Destan, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle adama bakakaldı ve eli kapıya yapışmış gibi havada asılı kaldı.

Can elinde olmadan, "Yılbaşı geçeli bir ay oluyor," diye mırıldandı. Uzanıp hemen şimdi bu kadına doyasıya sarılmak istiyordu ama hayır, dikkatli hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Destan ona hiçbir tepki vermeden arkasını dönüp içeri geçince Can, "Kapıyı yüzüme çarpabilirdin, alınmazdım!" diye seslendi ama yine bir tepki alamadı. *Bu kez değil,* diye düşündü kendi kendine. *Bu kez böyle saklanamayacaksın.*

"Buraya geleceğin hiç aklıma gelmemişti. O yüzden bu kadar uzun sürdü, kusura bakma. Ama tabii, ben en azından seni aradım."

Bu, Destan'ın temkinli bir şekilde dönüp Can'a bakmasına neden oldu. Kadın kaşlarını çattı. "Gittiğinde seni aramadığım için suçlu olduğumu mu söylüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

"Buraya beni suçlamaya geldiysen geri dönebilirsin, Can. Seninle uğraşmayacağım."

"Nasıl gidersin anlamıyorum. Çimen'i nasıl bırakabilirsin?"

Destan, duyduklarına inanamıyormuş gibi bir adım geri gidip, "Sanki hiç yapmadığın şey!" dedi öfkeyle.

"Evet ama ben, sen değilim. Öyle saçma şeyler yaparım. Senin akıllı olan taraf olman gerekiyordu."

"Kim demiş bunu tam olarak?"

Can omuz silkti. Belli ki bu kadarı yetmeyecekti. "Hadi beni bıraktın, diğerlerini nasıl bırakabildin? Sen yokken neler oldu, haberin var mı? Yok. Sana gitme dedim, beni dinlemedin. Sana gitme dedim, Destan."

Sana gitme dedim, Destan.

Bu, Destan'ın içindeki kemanın yaylarını germeye yetti. "Sorsan ben de sana gitme derdim! Ama sen sormadın bile! Sanki sen bir tek beni mi bıraktın? Sen gittikten sonra neler olduğunu umursadın mı hiç? Gelmiş bir de bana kızıyorsun. Buna hakkın var mı senin?"

"Evet ama..."

"Sus, daha bitmedi söyleyeceklerim! Bıktım senden! Bıktım, Can. Ne diye gelip buldun beni? Az önce şurada sakince, huzurlu bir şekilde kitabımı okuyordum. Şimdi bağırıyorum! Geceleri başını yastığa koyduğunda biraz olsun beni de düşün ya, bu kadına da yazık de! Anlamıyorum seni. Anlamıyorum!"

"Evet ama..."

"Bir gece yarısı, ben senin başında nöbet tutarken çekip giden sen! Ömür gelip seni sürüklemese dönmeyecek olan sen! Yüzsüzce kapıma dikilen yine sen! Hiçbir şey olmamış gibi gelip oyunlara dâhil olan yine sen. Beni yoran, etrafımda dolanan, bana gelmeyen ama benden de bir türlü gitmeyen yine sen! Ama bir nefes alayım dedim diye buraya gelip afra tafra yapan yine sen!"

Can bu kez araya girmedi ama Destan kendi kendine sustu. Gözlerinden öfke saçıyordu. Bağırmaktan acıyan göğsünü tutarak, hızlı ve derin nefesler aldı bir süre. Sonunda nefesleri düzeldiğinde, "Bilerek yaptın, değil mi?" diye öfkeli bir sesle sordu dişlerinin arasından.

Can'ın yüzünde haylaz bir gülüş vardı. "Bu öfkeyi içinde tutman sağlıksız, biliyorsun. Bir şekilde atman gerekiyordu."

Destan, kaşlarını daha da çatıp elindeki kitabı Can'ın ayağına doğru fırlattı. "Senden nefret ediyorum!"

"Köşedeki peçeteliği de atabilirsin, çok acıtmaz gibi. Şu an beni dövsen sesimi çıkarmam. Ama yeter ki nefret etme benden."

Destan kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler homurdanırken arkasını dönüp birkaç adım attı. Sonra geri dönüp peçeteliği sahiden de adama attı. "Nasıl gidersin ya? Nasıl, Can? Mantıklı mıydı bu yaptığın? Allah aşkına, sen söyle, ben nasıl aklıselim kalabilirdim ki? Nasıl böyle çıldırmayabilirdim?"

"Özür dilerim."

"Allah belanı vermiş gibi kaç gün yataktan çıkamadın, haberin var mı? Babam tüfeğiyle seni bulmaya çıkmasın diye Ömür engel oldu. Ömür seni dövmeye gelmesin diye ona da Mert engel oldu. Mert sana söverken, evet söverken, ona da ben engel oldum. Ben. Engel. Oldum. Sen çekip gitmişken bile seni korudum ama kendi akıl sağlığımı koruyamadım."

"Üzgünüm. Özür dilerim. Biliyorum, gitmemeliydim."

"Evet, gitmemeliydin. Hadi gittin, dönüyorsun, bari hiçbir şey olmamış gibi davranma. Bana gülümseme. Bana bakma. Beni sevme. Ama yok. YOK!"

Bulduğu başka bir kitabı Can'a fırlattı, bu seferki Can'ın başına doğru uçunca adam hızlıca eğildi. "Biliyorum, biliyorum. Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Başka ne diyebilirim, bilmiyorum. Geçmişe dönüp o günü silemem. Ama ben senden gidemiyorum, Destan. Senden her kaçtığımda sana koşuyorum."

Onun bu sözleri Destan'ı durdurdu. Kadının aldığı derin, içli nefesle birlikte gözleri doldu ve bu kez de bir gözyaşı fırtınası başladı. Oysa ne güzeldi, günlerdir ağlamıyordu. Ayakta kalamayacağını hissederek, şöminenin önündeki tekli koltuğa yığılırcasına oturdu. Hangi ara olduğunu anlamadan, önüne diz çöküp ellerini tutmuş olan Can'a hıçkırıklarının arasında, "Nasıl gidersin?" diye sordu yalvarırcasına.

"Bunu ben de kendime her gün soruyorum."

Sonra bir süre küçük evde, şöminenin çıtırtılarından ve Destan'ın hıçkırıklarından başka hiçbir şey duyulmadı. Can, kadının sakinleşmesini bekleyip ellerini tuttu, arada bir öptü, yanaklarını okşadı ve gözyaşlarını sildi.

Destan sonunda sakinleştiğinde burnunu çekerek gözyaşlarını sildi ve kollarını bağladı. "Beni nasıl buldun ki?"

Bu, Can'ı muzip bir şekilde güldürdü. Gözlerini yalancı bir şüpheyle kıstı. "Sahiden Defne'nin omzunda uyuyakaldığımı gördüğün için mi çekip gittin öyle?"

Destan'ın gözlerinden kırgın bir bakış geçip gidince Can başını iki yana salladı.

"O yüzden değil," dedi Destan, titrek bir sesle.

"Ama bardağı o taşırdı."

"Sevginin iyileştirdiğini söylerler ama ben sana çare olamamaktan çok yoruldum, Can."

Can, hâlâ çıkarmadığı sırt çantasının içindeki küçük şiir kitabının ağırlığını hissetti. Destan'a cevap vermeden çantayı çıkardı, içinden kitabı çıkarıp Destan'ın kucağına bıraktı. *Ümit Yaşar Oğuzcan. Şiir Denizi I.* Arasına bir kâğıt iliştirilmişti.

Destan, Ankara'yı terk ettiği günden beri her yerde aradığı bu kitabı aniden kucağında görünce bakakaldı. Can'ın sesini duyunca, ağlamaktan kızarmış, parlayan mavi gözlerini ona çevirdi.

"O gün salonda oturmuş, tüm bu dağınıklığı nasıl çözeceğimi düşünüyordum. Senin kalbini nasıl tamir edeceğimizi düşünüyordum. Defne geldi, bunu bulmuş. İçindeki kâğıt yerdeymiş, o yüzden özel olduğunu anlayamadan okumuş. Defne çok hızlı okur. Küçükken bunun için özel eğitimler almıştı... Her neyse, utandığı için sana geri verememiş. Ben koltukta öyle otururken ve ne yapacağımı düşünürken gelip yanıma oturdu, neyim olduğunu sordu."

Destan soluğunu tutmuş, dinliyordu. Can bir an durdu, dizlerinin acımaya başladığını hissediyordu. Yere bağdaş kurup sırtını ortadaki küçük sehpaya verdi. "Sanırım Destan sevmiyor artık beni, dedim. Defne başını iki yana salladı, sessizce yukarı çıkıp bu kitabı getirdi. İçinde bu kâğıt... Üçüncü okuyuşunda uyuyakalmışım. Ne yapayım, seni çok özlemişim. Benimle konuşmuyordun, bana bakmıyordun. Bir mektuptan da olsa bana seslendiğini duymak iyi gelmişti."

Destan cevap vermeyince Can, kadının hiç beklemediği bir şey yaptı.

Kitabı açmadı, kâğıdı çıkarmadı. Ama üstünde yazanları puslu ve yorgun sesiyle, ezberinden okumaya başladı.

Sevgili Can.

Sana bunları yazıyorum çünkü sana seslenmenin başka bir yolu yok. Telefonlarımı açmıyorsun, kimsenin telefonunu açmıyorsun ve ben nerede olduğunu bilmiyorum. Göğsüme bıçaklar batıyor. Bu acıyla yaşayamıyorum ama yaşamaya devam etmeye zorlanıyorum. Ve bu, bana yaptığın en acımasızca şey.

Seni her gün bekliyorum. Her sabah uyandığımda, belki kahvaltıya gelirsin diye masaya bir çatal ve bir bardak daha bırakıyorum. Annem çok kızıyor, yine de yapıyorum. Provalardan sonra yemek sipariş ettiğimizde bir tane de sana söylüyorum. Mert çok sinirleniyor ve bunun israf olduğunu söylüyor ama önemsemiyorum. Sen gelmediğin için ertesi gün ısıtıp yemek zorunda kalıyorum ama önemli değil.

Seninle konuşmayı çok özledim. Bu yüzden, seninle konuşmak istediğimde genelde gökyüzüne bakıyorum. Nerede olursan ol, baktığımız gökyüzü aynıdır, biliyorsun. Bu çok klişe, farkındaydım. Ama bana tutunacak bir dal bırakmadın ki.

Ama bugün göğe bakmak yetmedi. Annemle babam, hava değişikliği olsun diye beni bir tatil beldesine getirdiler. Suya giremedim, canım istemedi. Denize en son birlikte girmiştik.

Göğe baksana, ne güzel.

Bu göğün altında seninle durmak isterdim fakat sen döndüğünde, şayet dönersen bir gün, bu göğün artık aynı olamayacağını fark ettim bugün. Kimi yıldız ölüp gitmiş olacak, kimi daha az parlayacak ve deniz hiçbir zaman bugünkü deniz olmayacak. Peki sen hangi göğe bakıyorsun?

Dördüncü katta, bir balkondayım. Denizi biraz yüksekten görüyorum. Sitedeki binaların en solundakindeyiz, diğer binalar sağıma doğru inci gibi dizili. Balkonlarda ışıkları, içinde bilmediğim klişeleri ve öyküleri... Binaların bittiği yerde hemen deniz başlıyor. Yalnızca iki ışık görünüyor üstünde. Soldaki beyaz, sağdaki kırmızı... Pek yıldız yok.

Fakat gök nerede bitiyor ve deniz nerede başlıyor, neredeyse seçemiyorum. Belki hayal meyal. Gördüğüm çizginin ufuk çizgisi olduğundan emin olamıyorum. Tıpkı senin de bir gün geleceğinden emin olamadığım gibi.

Çok nahif bir şekilde ışıklandırılmış burası. Her nasılsa doğa kirletilmiş gibi hissettirmiyor. Envaiçeşit ağaç ve çiçek var. Binaların mimarisi de güzel. Burada olsan sen de severdin.

Sahil yolu sıra sıra ışıklarla aydınlatılmış...

Senin bana yeniden çıkan yolun da böyle aydınlıktır umarım.

Nerede olduğunu merak ediyorum. Nerede kaldığını, neden bir türlü gelmediğini değil; sahiden de nerede olduğunu merak ediyorum. Demek istediğim, ben burada, İzmir'deyim. Biraz hastayım. Başım öyle ağrıyor ki bir ağrı kesici içtim. Manzarayı aklıma kazımaya çalışıyorum, bir gün gelir de dinlemek istersen diye. Sensiz anlarımda bir parça huzur aramak için belki de.

Etraftan ağustos böceklerinin sesleri geliyor. Yoldan insanlar geçiyor. Arada bir burnumu çekiyorum. Bazen uzaktaki lunaparktan çocuk sesleri geliyor. Gökyüzünden duyduğum bir helikopter sesi mi? Sanırım.

Demek istediğim, neredesin, Can? Hangi yıldıza dönük oturuyorsun? Dönmeyi düşlüyor musun?

Umarım dönmezsin. Bu mektubu, artık sana veda etmek için yazıyorum ve dönüp de seni beklemeyen bir Destan bulursan, ah, nasıl da üzülürsün.

Ben artık dayanamıyorum. Her sofraya bir kaşık daha koymayı kaldıramıyorum. Kapı her çaldığında heyecanlanışım yoruyor artık. İnsanlar da yoruldu benden. Herkes kendime gelmemi bekliyor, hissediyorum. Bir adam uğruna kendini bu kadar harap eden o aklı başında zannettikleri Destan'a içerliyorlar.

Ben de sana içerliyorum burada, sessizce. Haberin yok, elbette.

Seni çok bekledim. Bana hakkımı ver. Bugüne dek gelseydin seni bekleyen, döndüğünde boynuna atlayacak bir sevgilin vardı ardında.

Sen gideli çok oldu ve ben çok bekledim. Bugün, kalbimi yerinden söküyorlar ama artık ben de gitmeye cesaret ediyorum.

Ben artık seni beklemiyorum.

Bir gün dönersen, kapıyı ifadesiz bir yüzle açacak olmaktan ölesiye korkuyor ve nefret ediyorum. Sana kızamamaktan, darılamamaktan, seni sevememekten deli gibi korkuyorum. Ama yaşamaya devam edebilmek için tüm bu hisleri buraya, bu balkona, bu denize, bir daha asla aynı olmayacak bu göğe gömüyorum.

Bu Destan artık yok.

İlk kez bir kafede sana gülümseyen o bilmiş, mutlu kadın artık yok.

Çünkü artık dayanamıyorum. Kalbimi çekiştiren zincirler canımı çok yakıyor.

Son kez söylemek için yazıyorum.

Seni seviyorum. Seni çok özlüyor, sürekli bekliyorum.

Ve hepsini bir bilinmezliğe gömüyorum.

Ben artık sensiz, sana olan bu sevgiyi içimden söküp almış, öfkeyi ve hasreti de beraberinde yollamış, bomboş bir bedenim. Sen ve sana hissettiklerim olmadan içi boşalmış, kenara doğru yıkılmış eski bir çuvalım.

Ve hep öyle kalacağım.

Hoşça kal.

D.

Başını kaldırıp baktığında, Destan'ın ona dargın ve biraz da utangaç gözlerle baktığını gördü. "Bunu okumaman gerekiyordu," dedi Destan.

"Okumam gerekmeseydi saklamazdın."

Destan omuz silkti, Can bir süre konuşamadı. Aradan kaç dakika geçtiğini bilmeden, yeniden öne eğilip Destan'ın ellerini tuttu. "Senden bir kere bile kaçmadım. Sen yanımdayken kabuk bağlayıp iyileşiyor tüm yaralar. Ama bu mahvolmuş hayatın ve adamın seni mahvetmesinden hayatım boyunca nefret ettim."

"Hiçbir şey gidişin kadar çok mahvetmedi beni."

"Bunu kabul etmem biraz zaman aldı."

"Çünkü tam bir geri zekâlısın."

"Biliyorum."

"Ve aptalsın da."

"Kesinlikle."

Bu kabulleniş Destan'ı uzun zaman sonra ilk kez gülümsetti. "Ama bana deliler gibi âşık bir aptalsın."

"Nasıl da biliyor."

"Ve bir daha gidersen babamın tüfeğiyle topuğuna ben sıkacağım."

Can sesli bir kahkaha attı. "Topuğum senindir, istersen şimdi sık."

Aralarında bir sessizlik oluşmuştu. Can, barışıp barışmadıklarını sormayı düşündü ama aniden vurulan kapı ona engel oldu. Destan oflayarak, başına geleceklerden haberdar gibi kalkıp kapıyı açtı ve karşısında Ömür'ü buldu.

Ömür, Kartepe'ye çıkarken hayatı boyunca hiçbir zaman bu kadar gergin hissetmediğine emindi. Güneş'in mesajıyla İstanbul'dan arabasına atlamış, uzadıkça uzayan yolu kat etmişti ve işte, yalnızca bir saat sonra buradaydı.

Konunun Destan olması gerektiğini biliyordu, öyleydi de ama bir yanı da birazdan Güneş'i görecek olmaktan yanıyordu. Günlerdir telefonlarını açmayan, mesajlarına cevap vermeyen Güneş'i. Elleri gergin bir şekilde direksiyonu tutuyor, düz bir çizgi hâlindeki dudağı bakanlara korku saçıyordu. Kaşları ayrılmamaya yeminli gibiydi.

Onu bulduğunda bir ağacın altında öylece duruyordu. Üzerinde kalın, siyah bir şişme mont vardı, elleri ceplerindeydi. Sırtını ağaca yaslamıştı, Ömür daha taksiden indiği anda gözleri birbirini bulmuştu. Ama Güneş hareketlenmemiş, Ömür'ün hızlı ve kararlı adımlarla yürüyerek yanına gelmesini beklemişti.

Ömür karşısına dikilince hoş bir tebessüm takınmış, "Can'la Destan içeride," demişti. "Ama onlara biraz zaman verelim."

Asıl bize biraz zaman verelim.

Yağmaya başlayan kar taneleri kadının omzuna, şapkasına, burnunun ucuna konuyordu. Ömür, bu görüntüyü alıp, bir kartpostalda saklama isteğini bir kenara bırakarak, "Ayrıldık mı?" diye sordu.

Güneş yaslandığı ağaçtan ayrılıp hızla öne eğildi. "Ne? Hayır!"

"O zaman neden benimle konuşmuyorsun?"

Bu, Güneş'in süngüsünü biraz düşürdü. "Telefonda duymak istemeyeceğin bazı şeyler oldu."

Ömür kafası karışmış bir şekilde kadına bakakaldı. Güneş yutkunup devam etti: "Ayrıca ayrılmadık ama sana kızgındım."

"Ben ne yapmışım?"

Güneş, bu masum soruya gülerken kollarını Ömür'ün sırtına doladı. "Sarılamayacak kadar kızmadım. Sadece telefonda konuşmak istemedim. Ayrıca, sesimi duyarsan bir şey olduğunu anlayacak ve kesinlikle dönmeye çalışacaktın ama Destan'ı bulmamız gerekiyordu."

Yağan karın altında bir süre sarıldıktan sonra Ömür geri çekilip, "Destan," dedi. Kapıya doğru ilerlerken, "Bunu sonra konuşacağız," diye ekledi.

Kapıyı hızla çaldı, içerideki adım seslerini işitti ve göğsünde garip bir rahatlamayla Destan'ı karşısında buldu.

Destan, Ömür'ün tüm cüssesiyle üzerine gelip sarılmasıyla geriye doğru birkaç adım sendeledi. "Yavaş, paşam," dedi.

"Seni öldüreceğim."

Ömür'ün sahiden de öfkeli çıkan sesi Destan'ı güldürdü. "Hayır, öldürmeyeceksin."

Ömür'ü önünden çekip, Destan'a sarılan Güneş, "Merak etme," dedi. "Ben ona engel olurum."

Ömür'ün öfkesiyle, Can'ın özürleriyle, Destan'ın mahcubiyetiyle ve Güneş'in üçüne de hâkim olmaya çalışmasıyla geçen saatlerin, bir akşam yemeğinin ve dışarıda hızını artıran karın ardından yatma vakti geldiğinde, Güneş kendinden hiç beklenmeyecek bir hızla ayağa kalktı. Bir eliyle Can'ın kolunu, öbür eliyle de Destan'ın kolunu tutup ikisini de odaya götürdü.

"Ben ikinizle de uyumam. Şu odadan aranızdaki her neyse çözmeden çıkarsanız, ben başımı alıp gideceğim artık. Yeter."

İkisine de bir söz hakkı tanımadan, kapıyı çekip kapattı.

Destan sakin adımlarla yatağa geçti, hemen yanındaki boşluğa pat pat vurdu. Can, onun bu hareketiyle şaşırarak, "Barıştık mı?" diye sordu.

Destan yorgunca gülümsedi. "Bunu sonra düşünürüz. Bilmiyorum, barışmadıysak da hallederiz galiba. Şimdi sadece göğsünde uyumak istiyorum, çok yoruldum."

Can, kadının emrine amade bir hâlde yatağa geçti, sırtını yatağın başına yaslayıp kadını göğsüne yatırdı. Can'ın çarpan kalbi, Destan'ı ve huzuru bulduğu an teklerken, bedenini saran eşsiz hislere elinde olsa sarılırdı. Huzurun aslında bu kadar kolay olmasına bir kez daha şaşıran adam, sıkıca sarıldığı Destan'ın saçlarının kokusuyla uykuya daldı.

Güneş, ikilinin kapıyı açma ihtimaline karşılık bir süre eli kapının kolunda, öylece bekledi ama ne Can ne de Destan böyle bir hamlede bulunmayınca rahatladı ve geri çekildi.

Ömür arkasından, "Senden korkmuş olmalılar," diye fısıldadı. Güneş, canlı bakışlarla Ömür'e döndü. "Ve açıkçası, şu an ben de korkuyorum."

Güneş onun bu itirafına dayanamayarak güldü, ilerleyip adamın yanına oturdu. Ömür uzanıp onun elini avucunun içine aldıktan sonra, "Anlat bakalım, neler oldu," diye sordu.

Güneş lafı dolandırmadı. Uzun bir iç çekişin ardından, "Yağız'ın beni aldattığını söylemeliydin bana," dedi.

Ömür, onun bu bilgiyi öğrendiğini sindirmek için kısa bir süre sessiz kaldı. Kendini toparladığında, Güneş'in gözlerinin içine bakarak, "Söyleseydim, seni ondan soğutmak için canını acıtan pislik herifin teki olurdum," diye mırıldandı.

"Böyle diyeceğini biliyordum."

"Ama yine de kızdın."

"Yine de kızdım."

Ömür başını anlayışla sallarken, "Ama söyleyemezdim," dedi. "Zaten düğünden sonra öğrendim seni aldattığını. Bir mekânda, ikisini tartışırken görmüştüm... Kadını tanımıyorum ama Yağız'a çok çirkin şeyler söylüyordu. Onu, o geceden sonra hiç aramadığını ama seninle evlenmediğini de... Kafasını karıştırdığını... Ama Yağız, kadının yüzüne bile bakmıyordu. Kadın bağırıp çağırdığı için her şeyi duydum ama siz zaten ayrılmıştınız, düğün de zaten geçmişti. Bir anlamı yoktu... Sonra da zaten... Sen geldin, Güneş. Biliyorsun."

Onun bu uzun, tek soluktaki açıklamasına karşı Güneş'in söyleyebildiği tek şey, "Biliyorum," oldu. Biliyordu. Onun, her şartta ve koşulda Güneş'in iyiliği için davranacağını biliyordu.

Güneş uzanıp, ellerini adamın koluna doladı. Ömür, "Yani, Yağız'la konuştun," dedi bu kez.

"Mert'i tehdit ettiğini ve sizin bunu bana söylemek yerine tüm ekibi feda etmeye karar verdiğinizi de öğrendim."

"O esnada buralarda olmadığıma şükretmeliyim sanırım."

Güneş gülerken Ömür ciddileşti. "Bırakıp gitmek istersin diye korktuk."

"Bırakıp gitmiş gibi bir hâlim var mı? Deli misin sen? Yağız öyle istedi diye var olan her şeyimi bir kenara iter miyim sence?"

Ömür, kadını kolunun altına alıp göğsüne yasladı. "Ne bilelim? Bu ekipte bir tane akıllı yoktu ki. Alışık değiliz."

"Yine de hepinize hâlâ kızgınım."

"Olsun. Bir süre suyuna gideriz."

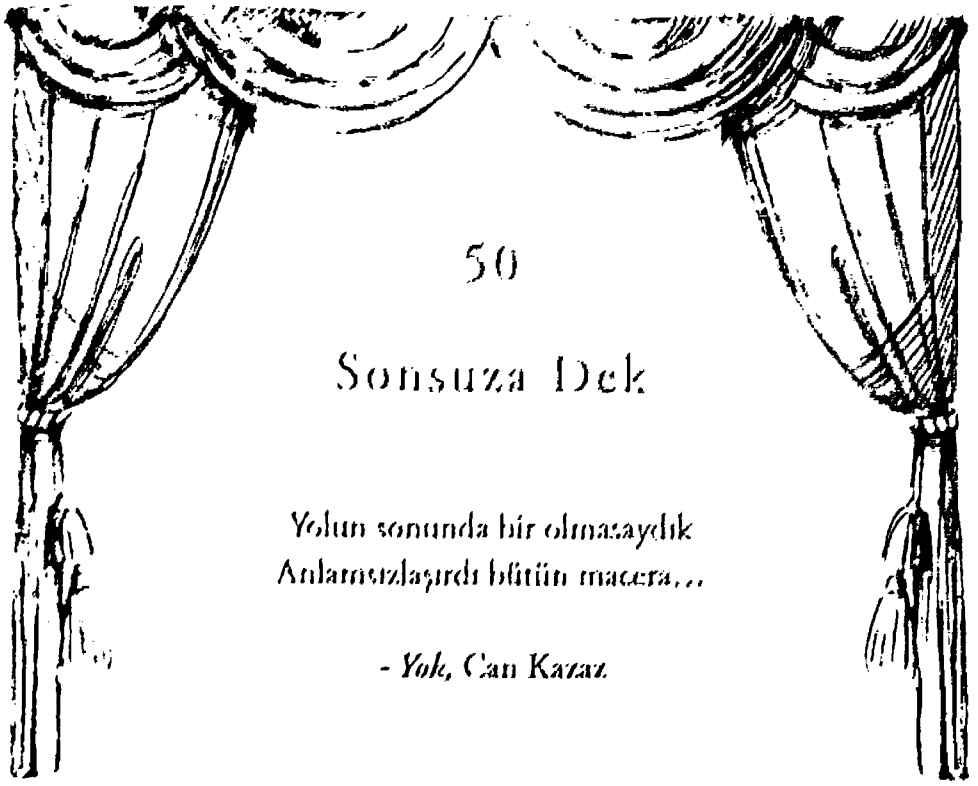
Güneş'in gülüşü uykulu geliyordu. Ömür, kadının, göğsünde uyumak üzere olduğunu fark etti. Yorulmuş olmalıydı. Güneş'i tekli koltuğun başına yaslayarak ayaklandı, diğer koltuğu açıp bir yatak hâline getirdi, bu esnada koltuğun altındaki yorganı da içinde büyük bir rahatlamayla koltuğun üstüne çıkardı.

Kadını, henüz tamamen uyumadığını bilse de koltuğa kucağında taşıdı, üstünü örtüp yanağına minik bir öpücük kondurdu. Dönüp gidiyordu ki Güneş'in, elini tutup bırakmayışıyla yeniden ona dönmek zorunda kaldı. Eğildi, kadının yüzüne yaklaştı. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Güneş'in sesi uykulu ve huysuzdu. "Seni özledim. Uzağa gitme."

Ömür dudaklarından kopup giden gülüşe engel olamadı, dolaşıp Güneş'in arkasındaki boşluğa yerleşti ve yorganın altına girdi. Elini kadının beline doladı, başını boynuna gömdü. "Böyle iyi mi?"

Güneş uykulu bir sesle onayladı, Ömür gülüşünü yüzünden silmeyi beceremedi. "Ben de seni özledim, gün ışığı," diye mırıldandı yorgun bir sesle. "Ben de seni özledim."

50

Sonsuza Dek

Yolun sonunda bir olmasaydık
Anlamsızlaşırdı bütün macera...

- Yok, Can Kazaz

Çalışmakla, görüşmelerle ve uzun uğraşlarla geçen haftaların sonunda Defne, evde Mert'le hazırladığı büyük akşam yemeği sofrasının başköşesinde otururken söyleyecekleri hakkında biraz gergindi. Hemen sağındaki Mert gereğinden fazla rahattı ki bu Defne'yi daha da geriyordu.

"Neden bu kadar rahatsın sen?" diye fısıldadı başını adama yaklaştırıp.

Mert, sessiz bir gülüşle yanıt verdi. "Biliyor musun, ben de aynı soruyu bir zamanlar Ömür için sormuştum. Her şeyden fazla emindi. Şimdi anladım."

"Ama ben anlamadım."

Mert'in sessizliği uzayınca, onun daha fazla bir şey söyleme-yeceğini kabullenip önüne döndü. Diğer yanında Can, hemen yanındaki Destan'la konuşuyor, bir yandan da karşısında oturan Anıl'a sataşıyordu. "Neydi, oğlum, o tepkin öyle?" derken kahkahalar atıyordu. "Sanırsın Çimen'le doğmuş bu hayata."

Destan yüzünü buruşturdu, "Bunların ben yokken yaşandığına inanamıyorum!" diye isyan ederken başını iki yana salladı.

Güneş, Yağmur ve Ömür, İpek'in aldığı teklifleri tartışıyorlardı. Kadın, kısacık sürede o kadar çok ajanstan dizi teklifleri almıştı ki Çimen'e dönmemeyi düşünmek zorunda kalmıştı. "Köşeyi döner miydim sizce?" derken sesi zayıf çıktı. Güneş, "Muhtemelen," diye yanıtlarken Ömür kesin bir şekilde, "Bu soruya asla cevap vermeyeceğim," dedi.

Defne onlara bakıp gülümsedi ve sakince boğazını temizledi. Kadından çıkan ses sofrada duyulduğu anda herkes suspus olup ona döndü. Bu, Defne'nin kalbini sıcak bir günde gidilen piknikte, hamakta uyuyakalmak gibi sıcak ve huzurlu bir hisle doldururken kadın genişçe gülümsedi.

"Sanırım artık söyleyebilirim."

Destan, "Evet, lütfen!" dedi hevesle.

Defne küçük bir kahkahanın ardından, "Dün istifamı verdim. Yani, sizinle anlaşamazsak kendime bir iş aramam gerekecek."

Onun açıklaması masada kahkaha ve tezahürat tufanı koparırken, Can gururla gülümseyip kadının elini tuttu. "Harikasın."

"Onu biliyorum. Gelelim düşündüklerime..." Herkesin ilgisinin yeniden üstünde toplanmasını bekledi, ardından devam etti: "Sahnelerle çalışmak iyi bir fikir olabilir. Eğer öyle olmasını isterseniz bunu kolayca ayarlayabiliriz. Ama ben farklı bir şey düşündüm."

Bu, sabahtan beri oldukça rahat ve her şeyden haberdar görünen Mert'in dahi kaşlarının çatılmasına neden oldu. Defne içten içe buna gülmek istese de ciddiyetini bozmadı. "Bence artık kendi sahneniz olmalı. En azından burada... Ve İstanbul'da."

Masadaki herkes o kadar şaşırdı ki uzun bir süre kimse tepki veremedi. Kendine ilk gelen Ömür'dü ama onun bile tek söyleyebildiği, "Nasıl yani?" oldu.

"Şöyle," dedi, düşüncelerini toparlamaya çalıştı Defne. "Kendinize ait bir alanınızın olmasının avantajlarını tartışmaya gerek görmüyorum. Her şeyden önce, marka değerinizi de artıracaktır.

Bu işe yeni giriyor olsanız riskli olabilir ama yeterince tanındığınızı düşünüyorum. Biraz bütçe gerektirecektir ama sponsor bulabiliriz, biz de bir miktar koyarız. İsterseniz biraz da atölye gibi olur. Yani... Güneş gibi yeni tiyatrocular yetiştirebilirsiniz. Küçük ve yeni ama umut vadeden grupları seçip sahnenizde yer verebilirsiniz. Turnelere yine çıkarsınız, isterseniz büyük sahnelerde yine oynarsınız. O ayrı mesele, tabii."

"Bunun için uygun bir yer bulmak gerek. O kısım sorun olabilir," dedi Mert, ciddi bir şekilde.

Destan, onun bu gerçekçi yorumunu duymazdan geldi. Sırıtarak, "İrem çıldıracak," dedi keyifli bir sesle. "Ve ayrıca, İstanbul'da benim ev var. Orayı dönüştürebiliriz, gayet de büyük."

"Maliyetli olur," dedi Mert, kesin bir şekilde.

"Uzun vadede, büyük bir yere kira vermekten daha maliyetli olmaz. Hallederiz."

Onun bu umutlu ve neşeli yorumu, Can'ın içinde bir şeyleri değiştirdi. Derin bir nefes aldı, elini uzatıp masanın üstüne yerleştirdi. Mert'in gözlerine baktı. "Burada da benim ev var."

Destan'ın içine bir bomba düştü, patladığı her yeri yaktı. Bir an elini ayağını nereye koyacağını bilemedi ama sonunda, işi şakaya vurmayı denedi. "O dağınıklıkta oyuna odaklanmak biraz zor olmaz mı, canım?"

Can güldü. "Bu akşam gidip toparlayalım. Yarın da nakliyeci çağıralım. Eşyaları ihtiyacı olan birine veririz. Defne, sen bulursun öyle birini."

Mert itiraz etmedi. Elbette, bunu düşünmeleri gerekiyordu ve bir sahne açmak büyük bir olaydı. Yapamayabilirlerdi. Ama Can'ın o evi toplamasına asla engel olmayacaktı.

Boğazını temizledi. "Ben de bir duyuru yapmak istiyorum," diye mırıldandı ürkütücü bir sesle.

"Sakın bizi bir kez daha bırakacağını söyleme," dedi Yağmur, nazlı ve ince bir sesle. "Artık yüreğime inecek yoksa."

Bu, Mert'i güldürdü. Şakayı uzatmak isterdi ama şefkatli yönü ağır bastı ve Yağmur da dâhil hiç kimsenin yüzündeki korkuya dayanamadı. "Üzgünüm ama bundan sonraki bütün açılış yemeklerini ben ısmarlamak zorundayım."

Masadan türlü itiraz sesleri yükseldi. Destan, hepsini eliyle susturup despot bir anne edasıyla işaret parmağını Mert'e uzattı. "Tüm yılları bu şekilde kapatmak kurallara aykırı!"

Mert neşeyle güldü, kadının elini indirdi ve ona inatçı bir bakış attı. "Öyle ama biliyorsunuz ki mevzu en başında bir iddiaydı ve ben iddiayı kaybettiğim için yemek ısmarlamak zorunda kalmıştım. Artık iddiayı tümden kaybettiğime göre en adili bu."

Can'ın gözlerine Mert'in ne demek istediğini anlayan, korku dolu bir bakış yerleşti. "Söylemeyeceksin."

Destan'dan bir çığlık yükseldi. "İddianın ne olduğunu gerçekten söyleyecek misin?"

Mert, Can'a kısa bir bakış attı. "Can'ın o gün eve gelişini görmeliydin, Destan. Onu bir daha hiç o kadar heyecanlı görmedim. Tutturdu o kadını ikna edeceğim diye. Dedim ki imkânsız. Tamamen yabancı biri. Üstelik anlattığına göre inatçı keçinin teki. Sana bir şans bile vermemiş. Hayatta ikna edemezsin."

Destan'ın gözleri, Mert'in gözlerine kilitlendi ve o en eski günlerin anısında boğuldu. "Seni ikna ederse ikinize de yemek ısmarlayacağıma söz verdim. Ama bir kere ikna etmesi yetmemiş gibi... İkinci kez ikna etti. Edemeyeceğine emindim."

Masada oluşan sessizlikte Can'ın fısıltısını yalnızca Destan değil, herkes duydu. "Onu ikna edemeseydim anlamı kalmayacaktı hiçbir şeyin."

Ne zamandan bahsettiğini söylemedi çünkü sözleri her iki sefer için de geçerliydi.

Aynı günün akşamı, Gökçe'nin odası dışındaki tüm odalar toparlandığında, Can kapının önünde kalakaldı. Destan yanındaydı, yanında olmasına yanındaydı ama bu odayı nasıl geçmişe gömeceğini bilemiyordu.

Destan hemen yanı başından, "Bir şekilde arkamızda bırakmak zorundayız," diye fısıldadı.

Eşyaları sessizce toparladılar. Hiç konuşmadılar, dönüp birbirlerine bakmadılar bile. Birbirinden habersiz çalışan iki ayrı inşaat işçisi gibiydiler. Eşyaların yerini düzenlediler, eski ve dökümtü şeyleri acımadan çöpe attılar ve verilecek eşyaları kenara ayırdılar.

Sonunda, geriye bir tek eski kitaplık kaldığında, Destan kitaplığın karşısına geçip kollarını bağladı. Can, sessizce camdan dışarıyı izliyordu.

"Biliyor musun," dedi sonunda Destan. Can ona döndü. "Bence bu kitaplığı saklayabiliriz. Evimize koyarız. Boyarsak adam olur gibi."

Can, gözünde canlanan hayalle birlikte elinde olmadan gülümsedi. Bu büyük kitaplığı, şu anki rengine yakın bir renge boyarlar, evin bir odasına veyahut salona koyarlardı. İçini yeni ve eski kitaplar doldururdu. Sonra aniden bu rüyadan uyandı ve garipliğin farkına vardı.

"Hangi... Evimiz?"

"Hangisi olursa artık," dedi Destan, omuz silkerek. Elini kazağının içindeki kolyeye atıp kolyenin ucunu meydana çıkardı. Can'ın gözleri irileşirken Destan kolyeyi açtı, ucundaki yüzüğü çıkarıp Can'a gösterdi. "Yani..." dedi dudaklarını büzerek. "Zaman aşımına uğramadıysa..." derken adama doğru yürüdü ve yüzüğü parmağına geçirdi.

Can yutkunarak, "Şaka yapıyorsun," dedi. İdrak edemiyordu. Önündeki manzarayı algılayamıyordu.

"Genelde böyle tepki verilmez, Can. Bir daha başına gelirse diye söylüyorum."

"Bana bir saniye ver!" deyip kadına arkasını döndü Can. Gözlerini sokakta yürüyen bir köpeğe odakladı. Haftalardır el elelerdi. Daha azı olmadığı gibi daha fazlası da değillerdi. Can, daha fazlasını beklememişti. Kadının yanı başında olmak bir süre yetebilirdi. Hiçbir şeyden şikâyetçi değildi.

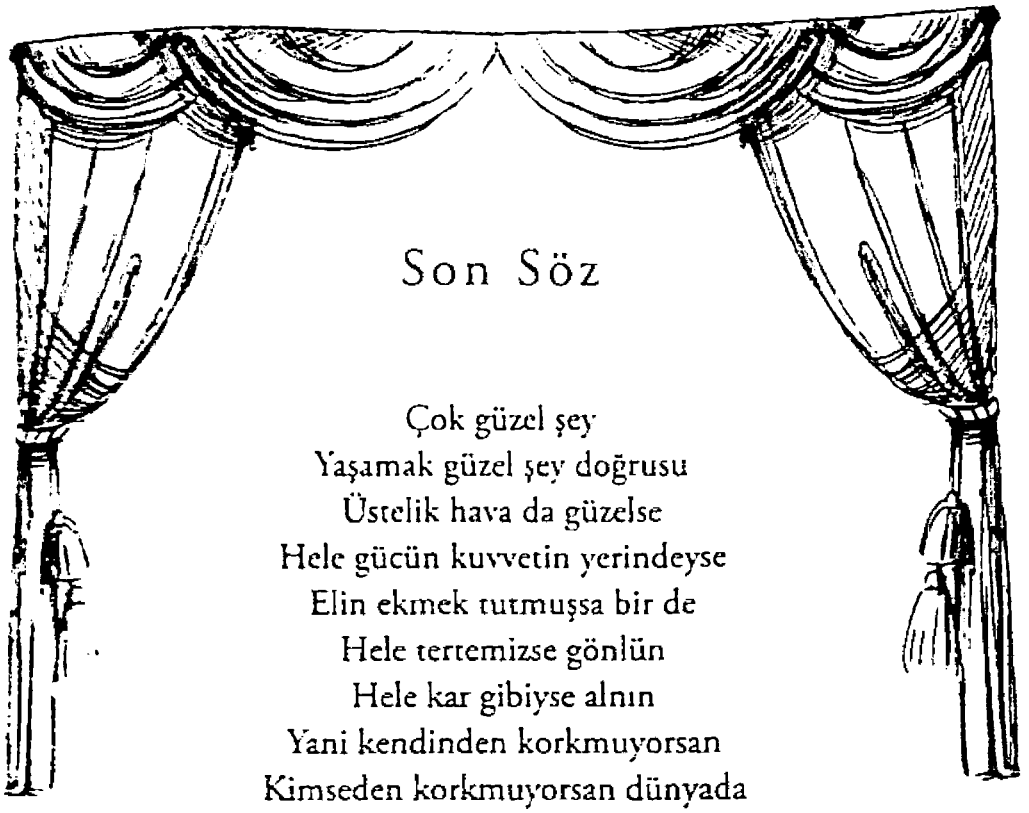
Gözleri dolarken yeniden kadına döndü. Yüzünde geniş bir tebessümle, "Sana çok aşığım, biliyorsun," dedi.

Destan, "Ben de öyle umuyordum," derken elindeki yüzüğü adamın gözlerine tuttu. Gülüp, şaşkınlıktan hâlâ hareket edemeyen adamın boynuna sarıldı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Can, haftalardır cesaret edememişti, Destan'ın bu kapıyı ona açık bıraktığını bir kere bile düşünmemişti. Boynuna sarılan kadından hafifçe geri çekildi. Özlemle, cesaretle ve gümbür gümbür atan kalbiyle kadının dudaklarına eğildi. Bu öpücüğün yumuşak, dingin ve dinlendirici olmasını çok isterdi ama onu başka bir zamana saklayabilirdi. Sevdiği kadını çok özlemişti.

Destan nefessiz kalarak geri çekildi. Bu yolun buraya çıkabileceğini hiç ummadığını düşünüyordu. Bir keresinde, bir gecenin pençesinde ona yazmış ve öykülerini o geceye gömdüğünü sanmıştı. Ah, ne yanılmıştı.

Bazı öyküler ölmez, sonsuza dek yaşardı.

Son Söz

Çok güzel şey
Yaşamak güzel şey doğrusu
Üstelik hava da güzelse
Hele gücün kuvvetin yerindeyse
Elin ekmek tutmuşsa bir de
Hele tertemizse gönlün
Hele kar gibiyse alnın
Yani kendinden korkmuyorsan
Kimseden korkmuyorsan dünyada
Dostuna güveniyorsan
İyi günler bekliyorsan hele
İyi günlere inanıyorsan
Üstelik hava da güzelse
Yaşamak güzel şey
Çok güzel şey doğrusu.

- *Çok Güzel Şey,* Melih Cevdet Anday

Haziran, 2019

Aydınlık ve sıcacık bir günde, Güneş'in içi de tıpkı mevsim gibi kıpır kıpırdı. Bahçesinde durup izlediği beyaz evin etrafındaki ağaçlar sakince salınıyor, ılık bir rüzgâr esiyordu.

Kadın bir an için gözlerini kapatıp kendisini bu evin önünde bulduğu ilk günü anımsamaktan geri duramadı. Belki de birazdan gözlerini açacak ve yıllar önceki Güneş'in rüyası son bulacaktı.

Hayır, diye düşündü. *Hayır, bunu başardık.*

Bu bahar, hepsi için ortak olan tecrübe şuydu ki tadilat işleri hiç de kolay işler değildi. Ankara'daki ev henüz adam olmamıştı

bile. Ama burası... Derin bir nefes aldı Güneş. Kendini göreceklerine hazırlamaya çalıştı ama ne yaparsa yapsın gözyaşlarına engel olamayacakmış gibi hissediyordu.

Kapıyı Destan açtığında şaşırmadı. Saçlarını özenli bir şekilde toplamış, sevdiği çiçekli, şirin bir yaz elbisesini üstüne geçirmiş kadın, görür görmez sarıldığı Güneş'i kolundan tutarak içeri geçirdi. "Görmen gerek!" dedi coşkuyla. "Yalnızca görmen gerek!"

Duvarlar ve odalar eskiden olduğu gibi değildi. Ev arka bahçeye doğru genişletilmiş, duvarların çoğu kaldırılmıştı. Kapı, büyük bir hole ve ekibin bekleme salonu gibi kullanılacağına inandığı bir yere açılıyordu. Soldaki köşede küçük bir büfe vardı. Dünya'nın minik hediyesi olan kahve makinesi, büfenin köşesinde parlıyordu.

Güneş'in holü daha fazla incelemeye fırsatı olmadı çünkü Destan sabırsızlanarak kızı sırtından ittirmeye ve göstermek istediği asıl yere zorla yürütmeye başladı. Güneş gülerek ona ayak uydurdu.

Sonunda, kapıdan geçtiklerinde gördükleriyle olduğu yerde durdu. Güneş, gözlerinin dolduğunu ve dudaklarının titrediğini hissederek etrafa bakakaldı. Arkasında duran Destan'ın gülümsediğini hissedebiliyordu.

Sahne solunda kalıyordu. İki yana çekilmiş kadife perdesi ve Ömür yürüdükçe hoş sesler çıkaran parkesiyle garip bir asaleti vardı. Sahneleri boş ya da prova alan birkaç oyuncuyla görmeye alışmıştı artık. Ama Ömür'ü sahnede tek başına görünce yüreğinde taşıdığı bir güne dönmek istedi. Sahneye oturup adamın karşısında bağdaş kurmak istedi.

Sahnenin hemen karşısından başlayıp Güneş'in sağına doğru yükselen kırmızı koltuklar karanlığa gömülmüştü. En ön koltukta oturan Defne ve Mert'i sahneden gelen ışık aydınlatıyordu. En köşedeki Can, kaşları çatık vaziyette, bacak bacak üstüne atarak öne eğilmiş, kitap okuyordu. "O kitabı oyunlaştırmamız gerektiğine inanıyor da," diye fısıldadı Destan.

Işıklar aniden değişmeye başlayınca koltukların arkasındaki ışık odasında birinin olduğunu fark etti. Anıl olmalıydı çünkü bir erkek siluetini andırıyordu. Adam, Ömür'ün üzerine yansıyan ışıklarla muzipçe oynuyor, Ömür odanın camına şaşkınlıkla bakıyordu.

Burayı çok sevdiğine dair bir şeyler söyleyecekti ki önce İpek ve Yağmur'un sesleri geldi, ardından kendileri. Kapı girişinde duran Destan'ı ve Güneş'i kenara ittirerek içeri hızlı adımlarla giren kızlar, ellerindeki askıları havaya kaldırarak, "Kostümleri aldık!" diye bağırınca Destan ve Güneş dışında herkes ikisinin etrafına toplandı. Kıyafetleri özenle çıkarıp, üstlerine tutarlarken Güneş gülümsüyordu.

"Bu görüntüye bayılıyorum," diye mırıldandı.

Arkasında olduğunu çoktan unuttuğu Destan, kızın koluna girerek, "Ben de..." diye mırıldandı.

İkisini fark eden Ömür, elindeki kostümü bırakıp, Güneş'e yaklaşırken Destan kostümlere göz atacağını mırıldanarak ortalıktan kayboldu. Ömür, elinden tutup salondan çıkardığı Güneş'i holdeki, onun daha önce fark etmeye fırsat bulamadığı bir duvar girintisine çekti.

"Güzel olmuş, değil mi? Defne'nin arkadaşları harika bir iş çıkarmış."

"Bu kızın nasıl her kesimden arkadaşı olabilir, anlamıyorum," derken ona katıldı Güneş. Başını salladı. "Bayıldım."

Bir anlık sessizlikte Ömür boğazını temizledi, Güneş'in iki elini birden tutarak, "İrem bir oyun yazmış. Okudun mu?" diye mırıldandı.

Güneş renk vermemeye çalışarak, "Evet," diye mırıldandı. "Sen?"

"Ben... Okudum. Herkes okudu ve bayıldı. Sonra ne oldu biliyor musun? İrem övgüler için teşekkür ettiğini ama oyunu oynamamıza şimdilik izin veremeyeceğini buyurdu."

Ömür'ün alaycı çıkan sesi Güneş'in kıkırdamasına neden oldu. O cevap vermeyince Ömür, sinsi bir bakışla kadına yaklaştı. "Onunla sen konuşmuş olabilir misin?"

"Belki sektöre atılmak için biraz beklemesi gerektiğine dair fikirlerimi belirtmiş olabilirim." Ömür şaşkın gözlerle ona bakıyordu. "Fikirlerimi uygulayıp uygulamayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu! Kıza dikbaşlı deyip duruyorsunuz..."

"Evet ama seni garip bir şekilde dinliyor."

Güneş gülümsemekten alamadı kendini. Ömür'ün yeşil gözlerine baktı. "Birbirimize gerçekten benziyoruz," diye fısıldadı.

"Söylediğin bir şey aklıma takıldı," diyerek konuyu değiştirdi Ömür. Güneş sormak yerine kaşlarını çatarak baktı. "Bir keresinde, Çimen'e ihtiyacın olduğunu söylemiştin bana..."

Güneş onaylarcasına başını sallayınca Ömür'ün dudağında minik bir tebessüm filizlendi. "Şu geldiğimiz yere baksana. Çimen'in sana ihtiyacı varmış asıl."

Güneş bunu bir süre düşündü, ardından tıpkı Ömür gibi gülümseyerek, "Can da böyle söylemişti ama bence kimsenin kimseye ihtiyacı yokmuş," dedi. "Beraber yol yürümenin keyfine varmışız yalnızca."

Ömür, "Ve yürümeye devam edeceğiz," derken Güneş'i çekip kollarıyla sardı. Sıkı sıkı sarıldı genç kadına, bir yemin gibi.

Onun kokusunu içine çekip, başını adamın göğsüne yaslarken tekrar etti Güneş:

"Ve yürümeye devam edeceğiz."

SON

03.01.2021

TEŞEKKÜR

Çimen, bundan yıllar önce kurguladığım, yılların bana kattıklarıyla çok uzun bir süreç içinde yazdığım, artık canımdan bir parça hâline gelen öyküm. Çoğu detayını lise yıllarımda, gözümde hâlâ kolaylıkla canlandırabildiğim sıramda, yanımda biricik dostum otururken kurguladığım için hâliyle aklıma düşen ilk isim de o oluyor. Şansım, canım dostum ve sonsuza dek sıra arkadaşım olarak kalacak sevgili Esra Yılmaz'a, tanıştığımız günden beri hep yanımda olduğu, varlığını ve sevgisini her zaman hissettirdiği için sonsuz teşekkür ederim. Sen yine kabul etmeyeceksin ve bu satırları okurken gözlerini devireceksin biliyorum ama Çimen, sen olmasaydın asla bugünkü Çimen olmayacaktı. Seni seviyorum, iyi ki varsın. Hep var ol.

Böyle bir yola girerken doğrusu insan biraz korkuyor, çokça da desteğe ihtiyacı oluyor. Neyse ki ben bu konuda çok ama çok şanslıyım. Desteklerini ve övgülerini hiçbir zaman esirgemeyen canım Dilara Ülker ve Feray Cömertpay... Hayatımdaki tüm iyi ve kötü günlerimde, seçtiğim tüm yollarda ve hatta en kötü kararlarımda dahi yanımda olup yenilgilerimi de başarılarımı da benimle göğüslediğiniz için teşekkür ederim. Nerede olursanız olun, aramıza kaç kilometre girerse girsin canımdan bir parçasınız.

Bu yolda tanıştığım ve yoldaş olmaktan büyük onur duyduğum sevgili Rukiye İdeli'ye, yazdığımı öğrendiği ilk günden beri

beni bu yolda hiç bıkmadan destekleyen Damla Demir'e, Kübra Taze Ellidört'e, Sercan Ağırbaş'a, Burak Özerdem'e, Büşra Tunalı'ya, Berke Mutlu'ya, "Benim bir gelincik çizimine ihtiyacım var!" dediğimde bana dünyanın en garip insanıymışım gibi bakmak yerine kalemi eline alıp çizmeye başlayan sevgili Özge Aydın'a, neredeyse yazmaya başladığım ilk günden beri yazdığım her şeyi okuyan ve hatta bazen bana ortak olan ilk editörüm, betam, moda sorumlum ve sonsuza dek huysuz kız kardeşim olarak kalacak Elif Buse Özgen'e çok ama çok teşekkür ederim.

Sevgili Kübra Kiraz Berk'e, ben inanmadığım anlarda bile bana inanarak belki de hiç farkında olmadan yazmaya devam etmemi ve harekete geçmemi sağladığı için teşekkür ederim. Tüm dünyayı sevebilecek kadar kocaman ve tertemiz kalbinde minik bir yer bulabildiğim için çok mutluyum.

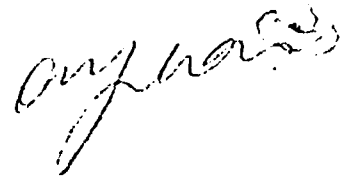
Canım aileme... Sevgili anneme, babama ve kardeşime, yaptığım her işte ve aldığım her kararda arkamda olduklarını her an hissettirdikleri ve girmek istediğim her yolda önümü açmak için sonsuz bir çaba sergiledikleri için çok teşekkür ederim. Benim için birer kız kardeşten farksız olan Şevval Gül ve Şimal Ece'ye, herkesten önce fanım olma onurunu bahşettikleri ve hikâyemin her bölümüne özenle yorum yapıp beni gülümsettikleri için teşekkür ederim.

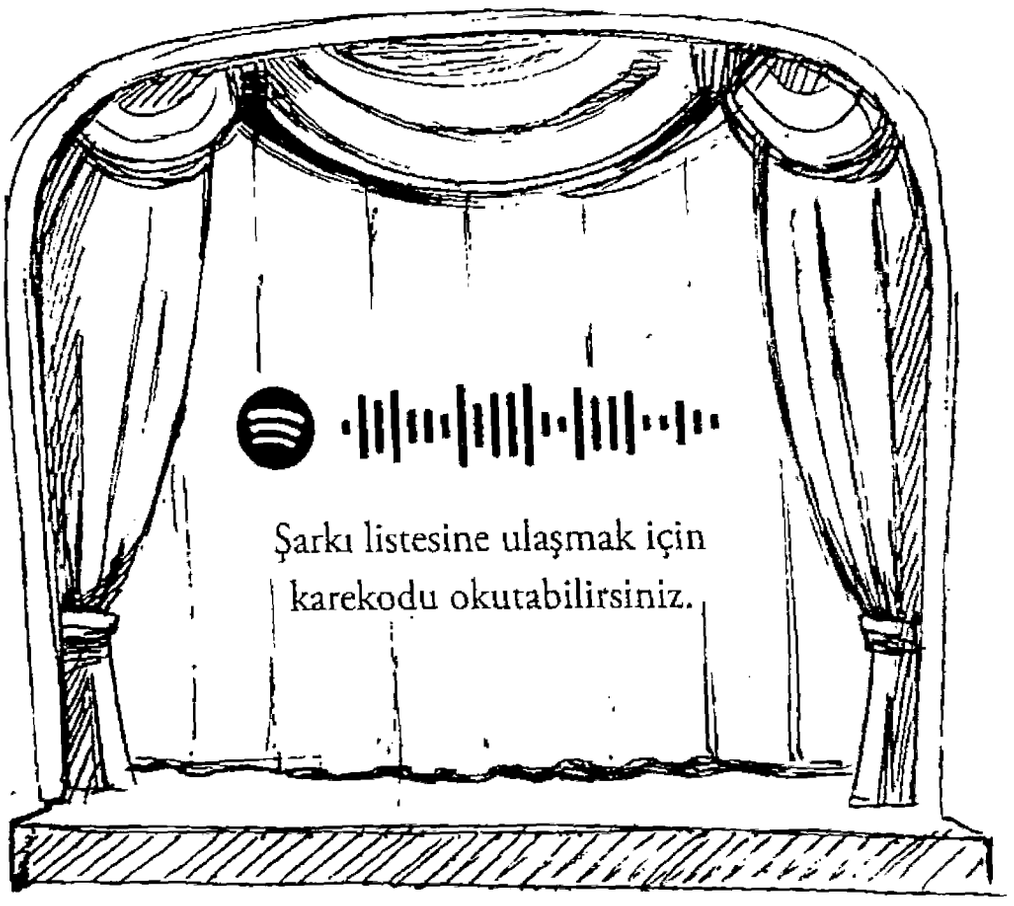
Adını sayamadığım, kitabımı duyduğu zaman en az benim kadar heyecanlanan ve mantıklı olsun ya da olmasın, tüm işlerimde arkamda olan tüm dostlarıma teşekkürler. Arkamda dev bir kadro var, sizler olmasaydınız hiçbir şey bu kadar kolay ve daha da önemlisi keyifli olmazdı. İyi ki varsınız.

Sevgili T.Y. Mazer'e ve Sevgi Ülker'e... Ellerinize emanet ettiğim emeğime gösterdiğiniz tüm sevgi, özen ve emek için çok teşekkür ederim. Öykümü benimle büyüttüğünüz ve olduğundan daha da güzel bir hâle getirdiğiniz için teşekkürler.

Tüm edisyon sürecim ve süreç içindeki inanılmaz destekleri için benim canım editörüm Bilge Nas Arıcan'a, son okumamı yapan Hasan Ozan Elma'ya, kapağımızın çizeri Sena Tulgar'a, kitabın kapağında ve dizgisinde emeği geçen Merve Polat'a teşekkürler. Öykümüzü elimize alabilmemizi sağlayan tüm Artemis Milenyum ailesine ve Alfa Yayınları'na sonsuz teşekkürler.

Son olarak sizler, canım okurlarım... Bir yazardan önce bir okur olarak, öykülerin ancak okurlarıyla bir bütün olabileceğini, anlatılan şeyin öncelikle anlaşılması da gerektiğini düşünmüşümdür hep. Bu öyküyü bir bütün yaptığınız, benimle birlikte olduğunuz için teşekkürler. Yeni maceralarda ve öykülerde buluşmak dileğiyle.

Şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.